DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

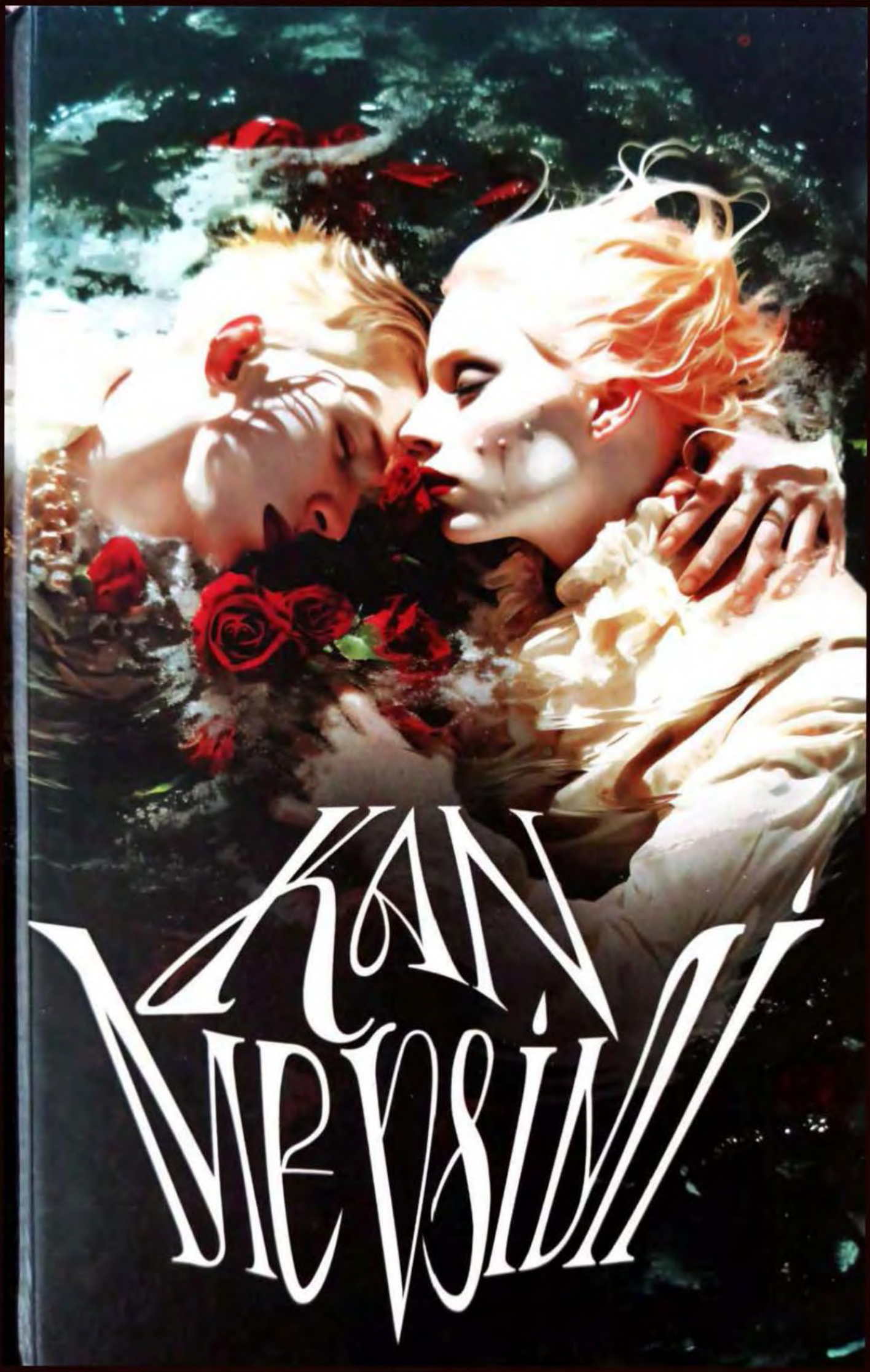
https://rantey.org

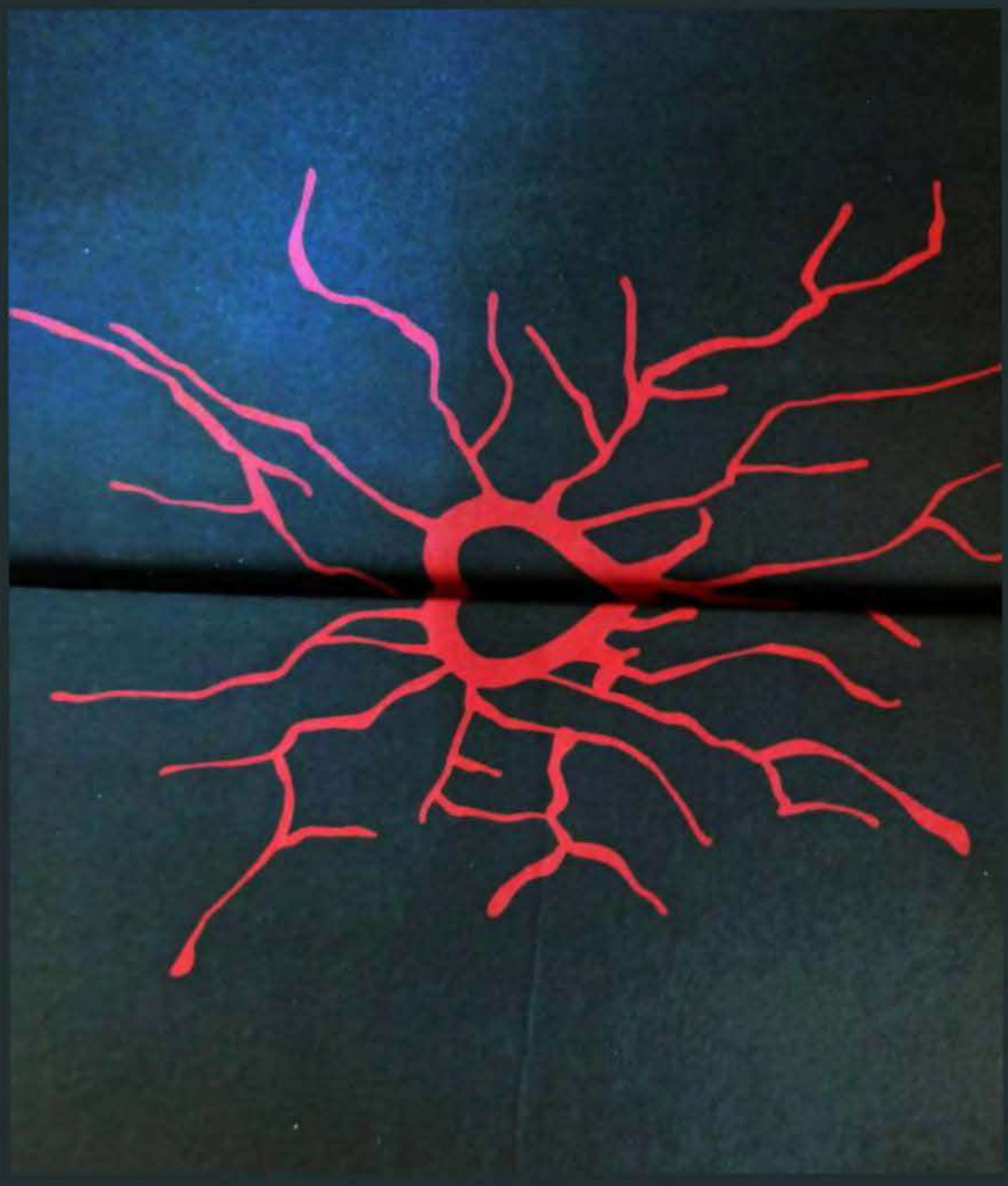
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BIR VHARTLOX EVRENI ROMANI
KAN VAMPIRI
1. Cilt
EKİN·S·KOCH

KAN
MENSWAI

RUSLAN

Bir vampirin aşkının zalimlik ve bağımlıktan ibaret olduğunu İlay'la tanışana kadar bilmiyordu. Bu aşk en başta kendi ölümüyle sonuçlandı.

İLAY

Yeni birisini dönüştürmekten men edilmişti. Ancak Ruslan'ı ölüme terk edemeyecek kadar çok seviyordu. Sevgilisini geri getirdiğinde cezaları sonsuza dek ayrı kalmaları oldu.

LİKYA ve KARYA

Aynı odayı dahi paylaşmakta güçlük çeken ikiz kız kardeşlerdi. Bulanık bir geçmiş ve talihsiz bir kaza sonucu aynı bedene sıkışıp kaldılar.

İSTANBUL'UN YETENEKLİ VAMPİRLERİNİ HEDEF ALAN BİR KATİLİN SERİ CİNAYETLERİ İLE KAN ÇİSELEMEYE BAŞLADI. FAKAT, ASIL **KAN MEVSİMİ**'Nİ GETİRENLER, ÖLÜM KALIM SAVAŞINDA YOLLARI KEŞİSEN BU ÜÇLÜ OLACAKTI.

+18
EPHESUS
444 0 454
9 786256 476493

KAN VERSUS

EKİN S. KOCH

KAN MEVSİMİ - CİLT 1

Yazar: Ekin S. Koch
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Düzelti: Zeynep Karadeniz
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Kapak İllüstrasyon: Ekin Ş. Koç
Font Modelleme: Melis Gülal
Sayfa Tasarımı: Beyzanur Şen

1. Baskı: Aralık, 2023
ISBN: 978-625-6476-49-3

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2023, Ekin S. Koch
Türkçe Yayın Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 49388

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

EKİN S. KOCH

EPHESUS

Psikoloğum Müsebbiha Kılınç'a,

Cam kırıklarına muhtaç olmadığım bir hayatın
varlığını bana gösterdiğiniz için...

KIRMIZI BİR GÜL, KIRMIZI BİR GÜL OLMAK İSTEDİĞİ
İÇİN BENCİL DEĞİLDİR. EĞER BAHÇEDEKİ BÜTÜN ÖBÜR
ÇİÇEKLERİN HEM KIRMIZI HEM GÜL OLMALARINI
İSTESEYDİ, O ZAMAN BU KORKUNÇ BİR BENCİLLİK OLURDU.

Oscar Wilde, Aforizmalar

GİRİŞ
FRANSIZ ÖPÜCÜĞÜ

GEGİNLİKTEN KASKATI KESİLMİŞ BİR HÂLDE kahve fincanımı daha sıkı kavradım.

Gelmeyecekti.

Kandırıldığıma neredeyse emindim. Beklentilerimi en başından beri sıfırda tutma konusunda ısrarcıydım ama yapamamıştım işte. O öyle güzel mesajlaşırken ve yüklediği fotoğraflardaki büyüleyici güzellikteki kız olduğunu zihnimde canlandırırken kendimi tutamamıştım.

Online ilişki uygulamalarının tehlikeli yanı buydu; gerçek miydi yoksa kekleniyor muydun, bilemezdin.

Muhtemelen keklenmiştim.

Fincanın yanında duran, ekran kilidi yeni bir bildirimle aydınlanmayan telefonuma baktım. Acaba fotoğraflarında göründüğünden başka birisiyse yine de buraya gelmesini ve benimle yüzleşmesini ister miydim? Görünüşü gerçek olmasa bile konuştuklarımız gerçekti. Beni, benim isteyeceğim biçimde cevaplar vermesi etkilememiş miydi? Duygusal dünyamı anlayan ve beni doyuracak türde şeyler arayan bir başkasıydı. *Sevgiye aç orospu çocuklarıyız*, demiştik arkadaşlarla birayı fazla kaçırdığımız bir günün sonunda. Ters giden *online* randevulardan sonra istediğimiz şeyin daha çok ilişki, sevgi ve değer görmek olduğunu anlamıştık. Nitekim kendimi son bir eşleşme için bakınırken bulmuş ve ona denk gelmiştim: *İlayda*.

Platin sarısı saçların ucuz bir görüntü yaratmaktan çok genetik olarak öyleymiş gibi yakıştığı sayılı insanlardandı. Gözleri iri, kırmızıya çalan kahvedendi. Dudakları, incecik yüzü için fazla dolgundu; zarif bedenine tezat duran göğüsleri ve kalçaları gibi. Teni bembeyaz ve her köşesi *Photoshop* ile elden geçirilmiş gibi lekesiz ve pürüzsüzdü. İlayda'nın olduğunu iddia ettiği kişi kusursuzdu.

Benim gibi üniversiteli bir çömezle ilgilenmiş olabileceğini düşündüğüm için ahmaklık bendeydi.

Ceketime uzanıp kalkmaya yeltendiğim anda utangaç olduğu kadar ipeksi bir ses beni yerime mıhladı. "Ruslan?"

Korkuyla karışık bir merakla gözlerimi ona doğru çevirdim. Kalkık kaşlarımın altındaki zeytin gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Sevgiye aç mıydım, bilmem ama dünya üzerindeki en şanslı orospu çocuğu ben olabilirdim!

Gerçekti.

İkna olmak için gözlerimi sayısız kez kırpıştırdım ve nasıl göründüğümü anlayınca gözüme toz kaçmış gibi yapıp durumu kurtarmaya çalıştım.

İlayda hâlâ oturmamış olsa da kıkırdamasına engel olamadı. Hayatımda duyduğum en tasasız nota kırıntısı olabilirdi bu ses. "Bir yere mi gidiyordun?"

"Ekildiğimi düşünmüştüm," dedim enseme giden elimle çaplak bir gülüş yakalamaya çabalarken. Bir şekilde havalı ve onu hak edecek biri gibi görünmeye çalışıyordum. Özellikle hep sahte olduğuna inanan o yanımı susturunca durumu fazlasıyla ciddiye almaya çalıştım ama olmuyordu. Kendimi bir türlü onun yanına uyduramıyordum.

"Kusura bakma, geciktim." Telefonunu salladı. "Şarjım da bitmişti."

Sonra sohbete başladık. Söylediklerine odaklanmamın güçlüğüne şaşırıyordum. Ekrandan konuşmak ve hayal etmek ile gerçeğine bakıp ağzının suyunu akıtmadan düzgün cümle kurabilmek arasında dağlar kadar fark vardı. İlayda bu hâllerimi inanılmaz sevimli bulduğunu defalarca kez dile getiriyor, bense etimi çimdikleyerek bunun bir rüya olmadığına dair testimi artık cıvımış bir şaka olarak ısıtıp ısıtıp önüne sürüyordum.

Bir saat kadar konuştuktan ve tıpkı mesajlaşmalarımızdaki gibi derin muhabbetlere daldıktan sonra ancak rahatlayabilmiştim. Onu tavlamak için yeni şeyler yapmama, kendimi geliştirip değiştirmeme lüzum yoktu. İlayda her nasılsa şu an olduğum kişiyle ilgileniyor ve bu, varlığıyla bile zedelenen öz güvenimi ağır ağır bir araya getiriyordu. O da beni istiyordu. Ya da kalkıp bir daha yüzümü görmemek üzere numaramı silecekti. Ama öyle olmadı.

"Bana gidelim mi?" dediğinde kalbim neredeyse ağzımdan çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Bunda pekâlâ mekânın kapanışına yaklaşmış olmamızın payı olabilirdi ama İlayda'yla eşleştiğimiz profilde, üstüne imalar yapmamak için kendimi zor tuttuğum bir söz yazıyordu: *I will suck you.*

Seni emeceğim ya da argoda *aletini emeceğim* gibi bel altı bir anlamı vardı. Üstüne eve davet etmesi de eklendiğinde hücrelerimdeki tüm kanın belli bir bölgeye çekilmesine engel olamıyordum.

Başımı olması gerekenden fazla hevesle sallamadığıma emin olduktan sonra, "Tabii, neden olmasın?" dedim. İlayda utangaçlıkla gülümserken hesabı ödeyip evinin yolunu tuttuk. Ona yakın olması için burada buluşmuştuk. Dolayısıyla yayandık. Bu üçüncü detay da eklenince bu gece yaşanacaklara dair umudum iyice güçlendi.

Ama bir yandan da içimi delicesine bir kıskançlık ve korku kaplıyordu. O yazıyı görüp sırf bunun için onunla görüşen kaç kişi olmuştu, kim bilir? İlayda'nın kulvarını düşününce kaslı ve yüz modeli olacak kadar yakışıklı olduklarına şüphe yoktu. Bense sıradanlığımın yanında onu tatmin edebileceğinden bile emin olmayan deneyimsiz bir gençtim. Bu gece yaşanacaklar bir dahaki buluşmamızın kaderini belirleyecekse evine adım atmamayı yeğlerdim. Ne yazık ki evine gelmiştik ve İlayda, apartman kapısının şifresini giriyordu.

İzmir'in pahalı semtlerinden birinde yalnız yaşama lüksü vardı, bu da daha önceki sevgililerinin ekonomik durumunu düşündürdü. Hayalî senaryolardaki erkeklerle kendimi kıyaslamaktan içinde bulunduğumuz anı yaşayamıyordum. Kaygımın kokusunu almış gibi bana dönüp konuşan İlayda'nın sesi sıcak çikolata gibi içimi ısıttı. "Bu kadar tedirgin olma lütfen. Seni kullanıyormuşum gibi hissettiriyorsun." Gerginlikle güldü.

Gülerek karşılık verdim. "Al, senin olsun. Tepe tepe kullan," diye espri yaparak çekincelerimin üzerinde hiç durmadım.

Sonrası olanca rahatlığıyla devam etti. İlayda koltuğa kırk yıllık mazimiz varmış gibi bir rahatlıkla oturdu, bacaklarını eteğinin

altına topladı ve biraz daha sohbet ettik. Güzel müzikler açtı. Kaçınılmaza doğru hızla yaklaştık.

İlk öpücük daha çok bir tahrik etme çağrısı gibi yarım ve utangaçtı. Ardından kıtlıktan çıkmış gibi saldırınca bir anlamı kalmamıştı gerçi. Onu daha sıkı tutup üstündekileri çekiştirirken İlayda'nın dudaklarının arasından süzülen iniltilere bakılacak olursa bundan o da hoşlanıyordu.

Katman katman kıyafetlerimizden sıyrılırken ve teninin her santimetresiyle tanışırken aceleci tavrımdan kurtulabilmiştim. Varla yok arası dokunuşlarıyla beni buna teşvik eden İlayda olmuştu. Beklediğimden soğuk olan parmak uçlarının yarattığı sansasyon tüm bedenimi titretiyor, kasıklarımın zonklamasına yol açıyordu. Bu narinliğin içinde sert bir vuruş olması için dudaklarını dişlediğimde İlayda gözlerini kapatıp ismimi fısıldadı. Sanki bir iç çekiş gibi...

"Ruslan..."

Sert bir şekilde ensemi kavrayıp dudaklarını, dilinin ardında bıraktığı ıslak izle aşağı çekti ve damarımın tam üstüne gelince...

Dünyam tepetaklak olmuş gibi hissettiren acıyla sarsılmıştım. Neler olduğunu anlamak için beynimdeki hücrelere yeniden kan pompalanması gerekiyordu ama sanıyorum ki oraya giden yolu kesen şey üzerimdeydi.

Siktir! Siktir! Siktir!

Beni ısırmıştı. Kaltak beni ısırmıştı.

Onu üstümden iteklemeye çalışırken hâlâ zevkten kasılarak kanımı emmeye devam ediyordu. Bu hareketimle o da en az benim kadar afallamış bir şekilde üstümden kalktı ve geriledi. Üstündeki süryeninin askını çekiştirip eline dökülen kanı yakaladı. "Bir sorun mu var?"

"Şaka mı yapıyorsun lan! Beni ısırdın az önce." Bağırışımla kasılan boynumdaki acı katlanarak büyüdü. Beynim hâlâ olan biteni tartmakla meşguldü.

"İzin istemedim ama... O dişlemenin bir davet olduğunu düşünmüştüm."

Garip seks fantezileri olan insanlar elbette vardı ama hiçbiri kanlı ya da bu kadar vahşice değildi. Olamazdı. "Sen kafayı yemişsin," diyerek gömleğimi fırlattığım yerden alıp üstüme geçirdim. "Sen harbiden iyi değilsin."

Sonra bir şeyi anlamış gibi kafasını aşağı yukarı salladı. "Üzgünüm, Ruslan... Bildiğini sanıyordum."

"Neyi bileceğim? Tabii, benim gibi biriyle başka neden işin olsun ki? Sırf seninle birlikte olabilmek için garip fantezilerine katlanacak bir enayi bulmuşsun." Kalbim en çok da buna kırılmıştı. Buna inanmama izin vermiştim. Aptallık bendeydi.

"Vampir olduğumu..." dedi buz gibi bir sesle.

Donup kalmaktan başka şansım yoktu. Sadece gözlerim yavaşça çekiştirip durduğu sütyenin tamamını kapatamadığı sol göğsüne gitti. Kalbinin olması gereken yerin üstünü, yanıklara doluşmuş kristaller kaplıyordu. Kan kırmızı kristal sanki gözüne de sıçramış ve irisini aynı delici parıltıyla aydınlatmıştı. Göğsüm histerik bir seyirde kalkıp inmeye başladı.

Seni emeceğim... Daha çok kanını emeceğim gibi bir şeydi.

Siktir! Kırgınlığımdan daha büyük dertlerim olmalıydı. Canım tehlikedeydi.

Panikliğimi gören İlayda sehpaya yönelip hızla elindeki kanı ve ağzını silmeye çalıştı. Ani hareketinin beni yerimden sıçratmağını görünce pişmanlıktan ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyordu. "Kahretsin ya! Büyük eşeklik ettim. Lütfen... Korkma. Sana zarar verme niyetinde değilim."

Eşeklik mi? Vampirlik... Sıçtığımın gerçekliğinde vampir diye bir şey mi vardı? Allah'ım, çıldırmak üzereydim!

"Ani bir hareket yapma," dedim giyinirken. "Sadece bana biraz zaman ver." Giyinmem için değil, *sindirmem için.*

Kafam yeni yeni açılıyordu ve elimi bastırdığım yerdeki zonklama bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Vampirdi. Kanımı içmişti. Bildiğimi sanıyordu. Bunu bildiğimi ve yine de onunla olmak istediğimi düşünmesi, beni seçmesine yol açmıştı. Rızam olmadan böyle bir şey yapmayacaktı demek miydi bu?

Giyinmeyi kestiğimi görünce şüpheyle sordu. "Gitmek istersen sana bir taksi çağırayım."

Gitmek istemiyordum.

Bu düşünceyi kendime itiraf etmek az önce ısırılmış olmamdan bile şoke ediciydi. Bu kadar geri zekâlıydım işte. Tam da sırf onun gibi biriyle olabilmek için kalacak türde bir eziktim ben. Çünkü her şeye rağmen beni seçmiş olmasında gururumu okşayan bir şey vardı.

"Bir sakıncası yoksa biraz daha kalabilirim," dedim kuru bir sesle.

İlayda sanki ona dünyaları vermişim gibi aydınlanan ifadesiyle bana baktı. "Tabii, ama bu geceyi farklı hayal ettiğim için beslenmemiştim." Eğilip kendi bluzunu üstüne geçirirken sanki manav alışverişi yapmayı unuttuğundan bahsediyor gibiydi. "Genelde ondan beslenmeme izin veren karşı komşum bu hafta tatilde. Beklemekten sıkılmazsan aşağı inip sokaklardan birini bulurum hemen."

Saçlarını düzeltip mantosunu almaya giderken onu durdurdum. Yine ağzımdan çıktığına inanamadığım sözler döküldü dudaklarımdan: "Bir kez daha deneyebiliriz aslında."

Bu İlayda'yı da şaşırtmayı başarmıştı. Şevkle benden yana döndü. "Böyle düşünmene çok sevindim. Hem bu sefer ben de bildiğime göre daha nazik olabilirim."

Gırtlağımı aşağı yukarı kaydıran şiddetli bir yutkunuşla neyi kabul ettiğimi bir kez daha gözden geçirdim. Sanki sorun yokmuş gibi görünüyordu. Beni öldürecek olsa çoktan öldürürdü. Kendini durduramayacak kadar kontrolsüzse duramazdı. Ama aç olduğunu söylemesine rağmen bunların hiçbirini yapmamıştı. Hayatımda belki de bir kereliğine deneyimleyebileceğim türde bir şeyi -hem o güzellikte bir kızı hem de kanımın içilmesini- tepmek istemiyordum.

"Bir dakika," deyip içeri koşuşturan İlayda'nın heyecanına bakacak olursak belki de doğru olanı yapıyordum. Ben de heyecanlanmama engel olamadım.

İlayda, elinde naneli şeker kabına benzeyen metal bir kutuyla çıkageldi. Beni tekrar koltuğa oturtup kucağıma tırmanırken kutu-

yu evirip çevirdi. İçinden metalik pıngırtı sesi geldi. "Bu ilk seferin olduğu için daha özel olmalı," dedi ses tekrar parlamış havada sevişmeye başladığımız zamanki tınısını bulurken.

Kutuyu açıp içinden bir jilet çıkardı. "Önce yaranla ilgilenelim," diye şefkatle fısıldadı. Parmağını kesmek için kullandığı jilet kanla lekelenmedi. Çünkü kesilen yerden bir şey akmak yerine kırmızı ışık yakıcı parçacıklar döküldü. Sanki kanı damarlarımda da kristalize olmuştu da onlar dökülüyordu.

Akan zerrecikleri boynuma serpip usulca ovaladı. Acısı anında dinen yara bir süre sonra hissedilemez hâle geldi. Yüzümdeki rahatlama ifadesini yakaladığında o da içtenlikle gülümsedi. "Şimdi gelelim eğlenceli kısma..." Jilede bana yaklaşırken istemsizce irkildim ama onu durdurmadım. "Ağzını aç bakalım."

"Dişçilik mi oynuyoruz?" dedim, böyle bir anda dahi kafamın espriye çalışması beni güldürmüştü.

"Öyle bir şey," deyip göz kırptı.

İtaat ettiğimde jileti hızlı hareketlerle diş etlerime savurdu ve ağzımın içinde ince kesikler açtı. Dişlerimin kana bulanmasına izin vermeden de dilini benim ağzıma daldırdı.

Bu... Nasıl bir histi?

İğrenç.

Rezil.

Korkunç.

Rahatsız edici...

Hiçbiri değildi. Hayatımdaki en şehvetli öpücüktü bu. Kanımı emişini bir beslenme aktivitesi yerine erotik bir oyuna dönüştürüyor, buna kulak veren bedenlerimiz de saniyeler içinde birbirine dolanıp sevişmeye başlıyordu. Genzime akan kanın tadını onunla birlikte alırken benimkilerden daha güçlü olduğuna ikna olduğum kollarının arasında eriyip yok oluyordum.

Kanımı içtikçe hareketleri daha da sertleşmeye, daha da vahşileşmeye başlamıştı. Kendini kaybediyordu. Ben de kaybediyordum. Keyif almaya bile başlamıştım. Beynimin başka bir yeri uyarılıyor ve vücudum ölçüsüz bir mutluluk hormonu salgılıyordu.

Hissetmiyordum bile. Dudaklarını, parmaklarını ve serin olduğunu şimdi fark ettiğim nefesi dışında hiçbir şeyi hissetmiyordum.

Bir erkek olarak şu anın alfası ben olmalıydım. Başka biriyle olsa bu beni feci şekilde rahatsız ederdi. Ama onun kollarının arasında olmak ve onun insanüstü kuvvetiyle çekilip kaldırılarak yönlendirilmek beni hiç mi hiç kötü hissettirmiyordu. Aksine kendimi ona emanet etmek, daha önce tatmadığım bir güven duygusunu uyandırıyordu içimde. O beni öldürmezdi. Öldürmeyecekti.

Öldürmedi de.

Ama daha kötüsünü yaptı. Beni kendine âşık etti ve içine bulaştığı pisliğin beni öldürmesine engel olamadı. Beni vampir yapan o gün o dudaklara güvenmem olmuştu. Onu arzulamam...

Aylar sonra kanaldan çıkarılan ölü bedenimi morgdan kaçırıp bana tekrar hayat verdiğinde değil.

Şimdi bir okul için bavulumu hazırlamam gerekiyordu.

Eski hayatımı tamamen unutacaktım.

Onun dışında tamamını.

Oysa ben en çok... *Onu unutmak istiyordum...*

Gûl

[/gəl/ /gʌl/ gul گل] *isim, Farsça*

"Çiçek, özellikle gül."
"Boş ve virane yerlerde bulunan, helâk edici olan bir cin tâifesi. İfrit, hortlak." *(Osmanlı Dönemi)*

BİRİNCİ KISIM

BÖLÜM 1

SEVGİMİ ISIRAMAYACAĞIN BİR YERE SAKLADIM

LAY-KEND NE BOYLE SESLEN LMESIN TERC H ED YORDU- son bir kez kayışları sıkılaştırdı. Artık bir nefes için inip kalkmaya ihtiyacı kalmamış göğsüm bu hareketiyle büzülüp kaldı. Ama şikâyet etmedim. Son zamanlarda hiçbir şeye karşı çıkmıyordum. Bir kukla gibiydim. Bu sıktığı kayışlar gibi ipleri de İlay'ın eline vermişsem. Biraz zorunluktan, biraz da onun büyüsüne her daim kapılmaktan... Gittiği her yere peşinden sürüklenmiş, minik bir kuklası ya da uslu bir süs köpeği olmuştum. *Hayır, onun yüzünden.*

Aynadan çıplak göğsüme baktı. Boyum onunkinden daha uzun olmasına rağmen omuzlarımdan kavradığı elleri, dümdüz platin saçları ve soluk dudaklarındaki haz dolu gülüşle üstümdeki hâkimiyeti anlaşılabiliyordu.

Parmakları ağır ağır kaslarımın üzerinde dolaştı. Pürüzsüzleşmiş ve güzelleşmiş tenimi eşeledi tırnakları. Kızarmadı bile, sadece iç gıdıklayıcı bir his hissettim. Ama damarlarımda artık akmayan

kan hücum edemedi tahriş olmuş tenime. İlay dudaklarını büzdü ve kulağıma eğilip kışkırtıcı bir sesle yakındı. "Şimdi böyle tanrısal bir güzelliğe bürünmüşken seni hiç gönderesim gelmiyor, Ruslan."

Gözlerim istemsizce parmaklarının durduğu yere çekilirken ne düşüneceğimi bilemedim. Kırmızı kristal, göğsümde açılmış yarığın içinden filizlenerek âdeta dışarı taşıyordu. Beni bu hâle o getirmişti. İlay kalbimi sökmüş, yerine bu kristali ekmişti ve o da büyürken bana kusursuz bir görünüm bahşetmişti.

Bir hafta önce on dokuz yaşımdaydım. Şimdi yirmi beş...

Bir ölümlü bir vampire dönüştüğünde öldüğü yaşta kalmazdı. İdeal yaşına çıkar ya da geri dönerdi. İlk vampiri yaratan cadı bunun komik bir ahiret göndermesi olacağını düşünmüştü: *"Ne baba tanır oğlunu ne de oğul sayar atasını..."*

Sonra vücut cezbedici bir hâle evrilirdi. Cilt bir davul kadar gergin; saç, kaş ve kirpikler dışındaki tüm kıllar ağarıp dökülmüş, kaslar şişkin, kusursuz postür... Ve kırmızı gözler. Lenslerin arkasından bile kızıl ışık yayıyorlardı âdeta. Grileşip neredeyse beyaza dönmüş saçlarımla albinolara benziyor olmalıydım.

İlay'a döndüm. "Bir haftayı balayından farksız geçirmedik mi zaten?" Onun bitmeyen şehvetine karşılık vermiştim vermesine ama artık kullanılıyormuş gibi hissediyordum. İnsan zihnim, başta onun genç görünümüne kanmış olabilirdi fakat şimdi tıpkı onun gibi olunca aramızdaki yıl farkının rahatsız edici bir yanı vardı. İlay altı yüz küsur yaşındaydı. Bu, bir tür vampir pedofilisi olmalıydı.

"Artık bir vampirsin, aşkım. Bir hafta bizim için ne ki? Bir gün," dedi kulağıma doğru yaklaşırken ve bana dokunmaya başladı tekrar. "Bir saat?" Elleri vücudum üzerinde gezintisini bitirip beni baştan çıkaran o yerde durdu. "Bir saniye..." Elini bastırırken kulağımın yanındaki havayı ısırdı. Dişlerinin birbirine çarpma sesi beni kendime getirdiğinde ondan uzaklaştım.

"Uçağa geç kalıyorum!"

"Tadına daha doyamadım, sevgilim. Sana başka bilet alırız. Bu seferkini kaçır," diye sızlandı bir çocuk gibi.

O tadıma doyacağı kadar doymuştu. Birlikte olduğumuz her gün emmişti kanımı. Beni güçsüz düşürdüğünü bilse de, baş dön-

mesi yüzünden yataktan kalkamadığıma şahit olsa da tükenmişti beni. Ancak artık bitmişti. Bir daha benden besleneme yecekti. Benim de onun gibi damarlarımda kan akmıyordu artık.

"Bölge valisi bu fikre sıcak bakmayacak İlay, biliyorsun. Daha fazla erteleyemeyiz. Beni bekliyorlar," dedim kendimden emin bir şekilde. Hâlâ yapamıyordum. Hâlâ söyleyemiyordum onu artık istemediğimi.

İlay omuzlarını düşürdü ve bu konuda ısrar etmeyi bıraktı. Onun yerine günlerce başımın etini yediği diğer konuya geri döndü. "Madem gidiyorsun, söyle artık." Gözünü yansımama çevirip kalbimin olması gerektiği yere indirdi. "Sevgi'ni nereye sakladın, Ruslan?"

Gözlerine bir kaçış aramasına baktım ben de aynadan. Ona başta söylememişimdir ama bu ısrarı bana ne kadar haklı olduğumu kanıtlıyordu.

Sevgi, vampirlerin lügatinde başka bir anlama daha sahipti.

Aşil'in hanesiyle çok benzer bir hikâyeydi. Yunan savaşçısı Aşil, güç görevlerin üstesinden gelmek için kurşungeçirmez bir tene, yenilmez bir kuvvete sahip olmak istemiş ve yeraltı dünyasında ters akığına inanılan Styx Nehri'nde yıkanmış. Bu nehir ona istediği gücü vermiş ve bir orduya eş değer bir yıkıcılıkla zaferler elde etmiş Aşil. Ancak edindiği kuvveti yalnızca küçücük bir savunmasız nokta seçerek elde edebilirmiş. Aşil savaşta en korunaklı bölge gördüğü topuğunda seçmiş bu noktayı. En nihayetinde de ayağına batan bir dikenden onu canından etmiş.

Vampirlerin yaratılışında da Styx Nehri'nin büyüsü kullanılmıştı. Dolayısıyla kristalize olan kalbimizde küçücük bir nokta seçip orayı en büyük savunmasızlığımız hâline getirmemiz gerekiyordu. O noktaya *Sevgi* adı verilirdi.

Sevgi'ye isabet edecek bir iğne ucu bile kalpten başlayarak vampiri anında buz edebilirdi. Sevgi dışında bir vampirin ölümüne yol açacak çok az şey vardı. Ben daha önce hiç şahit olmamıştım ama İlay'ın anlattığı hikâyelerde basbayağı konfeti gibi patlıyorlardı. Bizim kadar kusursuz yaratılışların bu kadar şanlı ve festival tadında bir ölümle yüzleşmesi komikti.

Bu nokta o kadar özeldi ki beni vampir olarak hayata döndüren İlay olmasına rağmen bu noktanın yerini bilmiyordu. Bense ona, bunu paylaşabileceğim kadar güvenmiyordum. Ona olan zaafım dışında bir koz daha vermek istemiyordum kendisine. Çünkü kullanırdı. Beni oradan da ısırmanın bir yolunu bulurdu.

Ben de önlemimi almıştım.

Sevgimi ısıramayacağı bir yere saklamıştım.

"Neden bu kadar üsteliyorsun, anlamıyorum," dedim sıkkınlıkla. "Sen de bana kendininkinin yerini söylemedin."

"Beni yüzyıllar deviremedi. Böyle bir bilgiyi herkesle paylaşamam," diye kestirip attı. Sözlerindeki hiyerarşi yine de anlamsızdı. Ben ona güveneceksem o da bana güvenmeliydi.

"O hâlde ben de gelecek yüzyıllarımın hatırına paylaşmayacağım, İlay."

Gözlerini devirdi ve uzun tırnaklarını çeneme dayayıp yüzümü onunkine çevirdi. Gözlerime dikilmiş bordo irisleri içimi ürpertti. Sözleri beni ve ne istediğimi bir kez daha kelepçeledi onun iradesine. "O yüzyıllarda ben de varım, sevgilim; bunu sakın unutma. Biliyorsun, artık bizi ölüm bile ayıramaz."

Parmaklarının üzerinde doğrulup dudaklarımdan uzun uzun öptü.

Ellerimde koca bavullarla beni havalimanına bıraktığında derin bir rahatlama hissettim. Beni bir süreliğine güvende tuttuğuna inanmıştım. Oysa hayatımdaki en büyük tehlike oydu.

Bavulları sürüyerek otomatik kapıya doğru ilerledim. Kendimi hazırlamak için göğsümdeki kayışları geren iki büyük nefes aldım. Oksijenin rahatlatıcı etkisi olmasa çok anlamsız ve hayal kırıklığına uğratan bir hareketti. Nefes almayı hatırlayamadığımı fark edince sanki boğuluyormuşum gibi bir his oluşurdu. Ne kadar çabalasam da tekrar aynı ferahlamayı hissedemeyecek olmak korkunç bir panikti. Bu paniği unutana kadar beklemek gerekiyordu sadece. Yüzüncü kez aynı şeyi düşündüm: *Ölmüş olmak berbattı.*

İlk kapının ardından ikinci kapıyı da geçtiğimde kontrol yerindeydim. Bir anda içerideki tüm karmaşa zihnime hücum edince afallamama engel olamadım. Her şeyi duyuyordum. Her şeyi...

Telaşlı adımları, bavulların cilalı zeminde kayışını, insanların öksürüklerini, gülüşlerini, hangara benzer devasa yapının içinde yankı yapan ve durmak bilmeyen konuşmalarını... Sonra bir de kan vardı. Kan akışını duyuyordum. Kalplerin atışını, tazyikle aktıkları damarları ve ciğerlerine dolan havayı. İnsanların vücut ısılarını bile hissedebiliyordum.

Aç karnına devasa bir pazara girmek gibiydi bu. Stanttaki her yiyecek iştah açıcı ve içerideki kargaşa hangi birini almak istediğini anlayamayacağın kadar kafa karıştırıcı... Her ne kadar İlay bana inzivaya çekildiğimiz o bir hafta boyunca gerekli bilgileri ve eğitimleri vermiş olsa da zorlanıyordum. Beni bu yolculuğa tek başına çıkarması adilikti.

Fakat onun da yapabileceği bir şey yoktu. Beni göndermeyi hiç istemediği belliydi. Sadece... Zorundaydı.

Dönüştürülene kadar bu olayların hiçbirinden haberim yoktu. Kalbim yerine bir kristal ile İlay'ın ipek çarşaflar kadar yumuşak yarasa kanatları arasında uyandığımda yalnız değildik. Çevremizde siyah takım elbiseler giyip güneş gözlükleri takan onlarca ürpertici görünümlü adam vardı. Tıpkı bizim gibi vampirlerdi ve İlay için gelmişlerdi. İhlal ettiği kural için...

İlay'ın yaşı kadar gücü de çok büyüktü ve seksenlerde dönüştürdüğü iki vampirin kendi aralarındaki savaşı, Türkiye'yi kan gölüne çevirmişti. Çünkü dönüştürdüğü vampirler ve onların dönüştürdükleri de en az İlay kadar güçlü oluyordu. Bu gücün yanlış yönde kullanılması büyük bir felaketti. Yargılanıp tutuklanmasına karar verilen İlay'ın, özgürlüğü karşılığında ödemesi gereken büyük bir bedel olmuştu. İstanbul Kantonluğuna, bana bile söylemediği Sevgi'sinin yerini söylemişti. Kantonluk ise bu zaafını ancak ve ancak yeni bir vampir dönüştürürse ya da sürgün edildiği İstanbul'a adımını atarsa kullanacağını beyan eden bir sözleşme imzalamıştı.

Onu öldürmediler. Zaafını bilseler bile İlay'ın gücünde bir vampire yeterince yaklaşabilmek için bir avuç adamdan fazlası

gereklivdi. Kantonluk vampir kanı dökmek yerine, beni İlay'dan uzaklaştırmanın yeterli olduğuna karar vermişti. Buna içten içe minnettardım. Onun yörüngesinde olmak beni darmaduman etmişti. Yeni hayatıma alışmak için kendi başıma olmam en iyisiydi.

Şimdi İzmir'den İstanbul'a giden bir uçağa binmek üzereydim. Beni oradan alıp Kantonluğun basitçe "okul" dediği yetiştirme yurtlarından birine göndereceklerdi. Normalde vampirleri, onu dönüştürenler büyütür ve yeni hayatına hazırlardı. Maalesef ki herkes bu kadar sorumluluk sahibi değildi. Yeni oyuncaklarından sıkılanlar, çömez vampirin şehre saçacağı korkudan zevk alan ya da dönüştürdükten kısa bir süre sonra ölen sayısız vampir vardı. Hayatı tepetaklak olmuş yeni ölümsüzler olarak aynı sıralarda ders görüp birbirimize aile olmayı deneyecektik.

İşin ironik yanı, zaten yaklaşık bir sene önce ailemin son ferdi annemi de kaybetmiştim. Hâlâ bana göz kulak olan akrabalarım vardı var olmasına ama normal hayatında yetim olup dönüşünce de aynı acı kaderi yaşıyor olmak, bana bir şey hissettirip hüzünlendiren sayılı olaylardan biriydi. *"Yakında o da kalmaz,"* demişti İlay. *"Tüm dünyevi hisleri unutmadan önce sürekli kötü olanları hatırlarsın."*

Vampirlerin dünyasında duygular karmaşıktı. En başta hissetmez, hatırlardın. Ve hepsini unutmaya başlayınca bomboş hissederdin. Bu süreci yavaşlatmanın belli başlı yöntemleri vardı ve gittiğim okulda bana da öğretileceğini umuyordum.

Gel gör ki bu yolda yalnız bırakıldığım gibi hiçbir işim rast gitmiyordu. Kontrolden geçerken üstümdeki tüm metalik parçaları çıkardığıma emindim ama X-Ray cihazı ötünce en önemlisini unuttuğumu fark ettim. Göğsümü sıkan kayışları güvenlikten nasıl geçireceğimi hiç sorgulamamıştık.

Üstümü tarayan adam göğsüme gelince cihaz öttüğünde beni şüpheyle süzdü. Elleriyle yoklayınca içimdeki kayış takımını hissetti. Alayla beni süzerek espri yaptı. "Ne o? Buradan direkt Berlin kulüplerine mi gidiyorsun?"

Bunun fantezi giyim olarak görülebileceğini o an idrak ettim. Neyse ki artık utanınca kızarmıyordum.

"Şimdi kardeşim, ben seni buradan salsam ikinci kontrolde illaki çıkarttırırlar." Yandaki perdeyle ayrılmış soyunma kabinini gösterdi. "Git, çıkar şurada."

En azından bir açıklama yapmama gerek kalmadığı için boyun eğdim ve kabine girip kayışları çözdüm. Bunları geri takmam zor olacaktı ve takamazsam yaşayacaklarımı tahmin etmek bile istemiyordum.

Kayışlarla önlemeye çalıştığımız şey, daha önce hiç çıktığına şahit olmadığım yarasa kanatlarımı içeride tutmaktı. Vampir olmanın garip uzantılarından biri de mitlerde gördüğümüz o kanatların gerçek olmasıydı. İlay'ınkileri defalarca kez görmüş ve yeni hayatıma, onun içinde geçirdiğim koza sürecinden sonra gözümü açmıştım. Kanatlarla uçmak, yeni vampirler dönüştürmek ve gücünü kaybettiğinde hızlı yenilenmek için yarasa uykusuna yatmak mümkündü. İlay sadece bir kereliğine, benimle baş aşağı sevişmek istediğinde o pozisyona geçmişti.

Yeni yetme bir vampir için ise bu yarasa kanatlarını kontrol etmek mümkün değildi. Havada olduğumda uçtuğumu ya da uçmam gerektiğini düşünüp içgüdüsel olarak çıkmaya çalışacaklardı. Hayatımın en zor bir saatini geçirmek üzereydim.

Bir otobüs yolculuğunu o kadar süre insanlarla aynı ortamda kalamayacağım için, arabayı da güneşten kötü etkileneceğim için uygun görmemişlerdi. İlay ise özellikle bir sorun çıkmasını istediği için beni uçakla gönderiyordu. Beni ondan koparmanın öcünü alacaktı böylelikle. Asıl işkence çektirdiği kişinin ben olduğumun farkında değildi. Belki de farkındaydı ve bunu umursamıyordu.

Sonrasında biletimi almak, diğer kontrolde sıraya girmek, insanlarla bu kadar yakın temasta bulunup aklımı başımda tutmakla uğraşmam gerekti. Artık insana dair çok az şeyim kalmışken aralarında durmak ve her şey normalmiş gibi davranmak çok zordu. Kana susamışlığımın yanında; eskisi gibi canlı, hisseden, ömrünün bir anlam ifade ettiği bireylere olan kıskançlıktı bu. Onlara tahammül edemiyordum. *Yaşıyor* olmaları beni sinir ediyordu.

Uçuş için kapının açılmasına çok az kaldığı için neredeyse koşturarak tuvalete gittim ve kabinin içinde kayışlarla cebelleştim.

İlaç'ın kuvveti ve göğsümü sabit tutma şansım olmayınca bolluğunu şimdiden hissettiren bir şekilde giyebilmiştim. Tuvalette olan herhangi bir adamdan yardım isteyip yine utandırıcı imalara maruz kalmak ya da bir açıklama yapmak istemiyordum. Ona rağmen birine seslenecekken uçuşumun anonsu yapıldı ve beni havalimanında birkaç saat daha mahsur kalmak ile öyle ya da böyle İstanbul'a gitmek arasında seçim yapmaya zorladı. Üstümü alelacele giyip körüğe gittim ve cam bir tüpün içinden koltuğuma olan kısa mesafeyi yürümeye başladım. Her saniyesinde kendimi bir aksilik olmayacağına dair teskin etmem gerekmişti.

Koltuğuma ulaştığımda diğer iki yolcu çoktan yerleşmişti. Beni görünce oflayarak kalkan bir teyze, bir de genç kız vardı. Cam kenarındaki koltuğu aldığımı o an fark ettim ve hızlı düşünüp ikisine de, "Cam kenarına geçmek isteyen varsa yerimi verebilirim," dedim.

Teyze teklifimi hızlı kabul etti. "Ben geçerim. Ne güzel, hem manzarayı izlerim."

"Uçaklardan korkuyor musun?" diye sordu genç kız usul bir sesle. Kumral saçları dağınık bir topuzla tepesindeydi ve yüzü makyajsız olmasına rağmen uzun, gür kirpikleri ona şık ve uğraşılmış bir görünüm vermişti. Masmavi gözlerinin içine doğru beni çeken şey bu ilgili sorusu muydu yoksa rengin kendisinin güzelliği miydi, emin olamadım.

"Öyle de söylenebilir," dedim böyle rol yapmanın az sonraki tepkilerime iyi bir kılıf olacağını düşünerek.

Yaşlı teyze koltukta kayarken bir yandan bana öğütler veriyordu. "Neyinden korkuyorsun, evladım? Genç, yiğit delikanlısın. Otobüs, arabadan hiç farkı yok."

Beceriksizce gülümserken kız ortadaki yerine, ben de koridor tarafına oturdum. Kemerimi takarken tedirginlikle tuvaleti gözetliyordum. Uçak havalanıp kemer ikaz ışıkları sönene kadar girmeme izin vermeyeceklerini biliyordum. Bu, aşağı yukarı on dakika sürerdi. Dayanabilirdim. Dayanabilmeliydim.

Gerginliğimin farkına varan kız beni teselli etmeye çalıştı. "İstersen benimle konuşarak dikkatini dağıtabilirsin. İkiz kardeşim de uçaklardan çok korkar. Ondan biliyorum size neyin iyi geldiğini."

Yine içimde bu ilginin kaynağına hayran kalan bir taraf uyandı. Beni kendi hâlime bırakmayıp destek olması, üstümdeki yalnızlık bulutunu dağıtmıştı. "Teşekkür ederim. Çok naziksin ama kafanı şişirmek istemem," dedim sakin bir sesle. Dikkatimi dağıtmak yerine sırtımda benim kontrolümde olan tüm hücrelerin işini yapmasına ve o Allah'ın cezası kanatları içeride tutmaya odaklanmalıydım.

"Öyle düşünme. İlginç tarzını gördükten sonra benim de merakım kabardı zaten." Işıltılı bir gülüşle beyazdan kırma saçlarını gösterdi. Bir de asker tıraşı olduğu için sanat sepet işleriyle ilgilenen marjinal heriflere benzemiş olmalıydım.

"Seni umutlandırmak istemem. Aslında sıkıcı bir tipimdir."

"Bırak da ona ben karar vereyim," dedi ve anons sesleri arasında kendini duyurma çabasıyla sesini yükseltti: "Ben Likya. Tanıştığınıza memnun oldum."

"Ruslan."

"İki garip isimli yolcunun yan yana gelmesi ne büyük tesadüf," dedi sanki bugün başına gelen en garip şeymiş gibi. Sonra isminin hikâyesini anlatmaya girişti. Hayat doluluğunu kıskanmak yerine hoş bulduğum tek insanın o olduğunun ayırdına vardım o esnada. "Babam İzmir'de müze müdürü olarak çalışıyor. Eski bir arkeolog ve sık sık kazı yaptığı komşu bölgeler olan Likya ve Karya isimlerini vermiş biz doğunca."

"Karya'nın tınısı da çok güzelmiş," gibi bir yorum yaptım.

Likya sanki zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "Bence de... Kardeşim çok şanslı."

"İyi anlaşır mısınız?" diye sordum sonra.

"Kiminle?"

"Kardeşinle."

"Haa," dedi bu soruyu beklemiyormuş gibi kısa bir süreliğine afalladıktan sonra. "Birbirinin tıpatıp aynısı olan tek şey sanırım görünüşümüz. Onun dışında çok farklıyız ve sürekli tartışırız."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Hep bir kardeşim olsun istemişimdir."

"Haydi ya... Tek çocuk musun?"

Kimsesizim... Başımı acıyla salladım. "Maalesef."

Likya bana acıyan bir ifadeyle karşılık veremeden uçak pistte hızlanmaya başladı. Burnu yukarı kalkıp tekerlekler yerle temasını kaybettiğinde adım adım yükselmeye ve kendi ağırlığımızla koltuklara gömülmeye başlamıştık. İçten içe abarttığım kadar bir şey olmadığını, kanatlarımla ilgili en ufak bir problem bile olmayacağını ummuştum. Oysa kalktığım gibi sırtımda baş gösteren sancıyla yerimde yay gibi gerildim. Dişlerimi öyle güçlü sıkıyordum ki bir pırlantaya dönüşen sivri dişlerim kırılacak gibi çatırdıyordu.

Sonra bir anda yumruk yaptığım elimin üzerinde bir kuş tüyünün kucaklayışı gibi hafif bir dokunuş hissettim. Sımsıkı kapattığım gözlerim şaşkınlıkla açılıp yana döndüğünde Likya'nın masmavi bakışlarıyla karşılaştım. Güven verircesine gülümsüyordu. "Sakin ol. Her şey yolunda."

Hiçbir şey yolunda değildi... "Olmaya çalışıyorum." Sıkılı dişlerimin arasında güç bela konuşabilmiştim. Sırtımda kayan bir şeyin varlığını hissedince kendimi biraz daha koltuğa bastırdım.

Diğer elini de koluma koyan Likya bana döndü. "Birazdan uçak duruşunu düzeltecek. Seni rahatlatan bir şeyler düşünmeye çalış."

Rahatlık... Nasıl bir hisli? Hatırlıyor muydum?

Gözlerim anlık bir panikle yaşlarla doldu. Unutmuş olabilir miydim? İnsanların gün boyu peşine düştüğü o küçük anları, ben tamamen aklımdan çıkarıp atmış mıydım?

Uçak yolculuk boyunca hareket edeceği yüksekliğe ulaşınca tekrar düz bir konuma geçti. İç geçirmeye benzer, göğsümü gevşeten bir his üzerime yayılırken *oh* çektim. Sırtımdaki iç gıdıklayan his durulmuştu ve ben *rahatlamıştım.*

Bu kadar erken unutacak değilsin, diye içten içe kendimi telkin ettim. *Ilgi'in aklına girmesine izin verme. Unutmayacaksın!*

Alışkanlıktan inip kalkan göğsümün normal seyrine döndüğünü fark eden Likya elimi bıraktı. "İşte, böyle. Şimdi daha iyi misin?"

Sertçe yutkunup geriye yatırdığım başımı yukarı aşağı salladım. "Evet. Sağ ol, Likya..."

"Yapabileceğim bir şey olursa söylemen yeterli," dedi nezaketen. Bana karşı neden bu kadar iyi olduğunu anlamıyordum ama sanki bu tavrı da biraz nezakettendi. Ama yardım istersem geri çevirmeyeceğini ve muhtemelen beni yargılamayacağını artık biliyordum.

"Aslına bakarsan... Bir konuda yardımına ihtiyacım var," dedim kısık bir sesle. Tuvalete gelip kayışlarımı sıkmama yardım etmesini isteyeceğimi biliyordum ama bu isteği kulağa sapıkça gelmeyecek şekilde nasıl söze dökeceğimi bilmiyordum.

"Nedir?"

"Benimle birkaç dakikaya tuvalette buluşur musun?" Gözlerimdeki bakış utançla dolu ve her şeyden öte yorgun olmalıydı ki Likya afallasa da başıyla onayladı. Ondan bu şekilde ahlaksız bir şey isteyemeyeceğimi düşünmüş olmalıydı. Dışarıdan da öyle görünmemesi için dikkat çekmeyen aralıklarla içeri girmeliydik.

Kemerlerimi çözüp koltuktan kalktım ve herhangi bir sarsılmada hazırlıksız yakalanıp koridorda, herkesin gözü önünde kanatlarımın ardına kadar açılmasını göze alarak tuvalete gittim. Küçük kutudan farksız olan kabine ilk defa giriyordum ve içinde bulunduğum durum da göz önünde bulundurulunca hiç hoş olduğunu söyleyemezdim. Sapsarı ışıkların içinde kendime baktım ve aynadaki görüntünün bana ne kadar yabancı göründüğüyle bir kez daha yüzleştim.

Ilginç bir tarzın var...

Buna tarz demek benim için güçtü. Üstüme yapışmış ve çıkarıp atamadığım bir maskeydi. Alışmam gereken bir başkasının görünümüydü.

Likya'nın gelmesini bekleyemeden tişörtümü kafamdan sıyırdım ve neyle uğraştığımıza bakmaya çalıştım. Sırtımı dönüp ayna-

da görebileceğim bir açı yakalamaya çabalarken manzaranın ne kadar korkunç olduğunu gördüm ve öğürmemek için ağzımı tuttum.

Allah kahretsin! Bu hayatımda gördüğüm en iğrenç şeylerden biriydi.

Sırtımın kaslı ve pürüzsüz yeni görüntüsünü berbat eden kanatlar, sanki tam olgunlaşmadan kabuğunu kırmış civcivlerin kanatları gibi hâlâ sırtıma gömülü vaziyetteydi. Siyaha dönüşecek olsalar da henüz özgürlüğünü ilan edemediği için kararmış ve kavrulmuş ten görünümündeydi. İstemsiz seğirmelerle kıpırdadığını görmek huylanmama sebep oluyordu.

Kanadın üstüne bastırıp biraz daha içeri ittirmeye çalıştığımda acıdan çok iç gıdıklayan hisle durmak zorunda kalmıştım. Sahte bir nefes için ciğerimi şişirdim ve içindeki tüm havayı dışarı vererek ciğerimi en küçük hâline döndürdüm. Kayışın tutabildiğim bir ucunu çekiştirdiğimde yeterince olmasa da biraz daha sıkıştı. Sırtıma batan metalin varlığı neden kendi başıma en fazla bu kadar yol alabildiğimi anlamamı kolaylaştırdı. Kayışlardan biri ters dönmüştü ve bu tam anlamıyla sıkılmasına engel oluyordu.

O sırada kapının önünde bir konuşmanın gerçekleştiğini duyup sessizleştim.

"Hanımefendi, o kabin meşgul. İçeride birisi var," diye durdurdu hostes onu.

"Hayır, yanımdaki yolcu girmişti. Az önce geri geldi ve şimdi de müsaadenizle ben kullanacağım." Likya inandırıcı bir oyunculukla karşılık verdi. "Bakın, meşgul olsa kapı kilitli olurdu."

Kilidi hızla kaydırdım ve Likya kapıyı açarken görünmemek için arkasına saklandım.

Derin bir nefes vererek kapıyı kapatan Likya, beni görünce kaşlarını çattı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye tısladı, fısıldadığı için öfkesini ancak bu şekilde belli edebilmişti. "Ulan adi piç, hepiniz aynı olmak zorunda mısınız ya? Yardımsever davrandık diye illa sarkıntılık mı edeceksiniz siz! Hata bende! Neden rol yapıyorsun? Neden o aptal kardeşin gibi davranmaya çalışıyorsun ki?"

"Hayır, hayır... Beni yanlış anladın," diye durumu kurtarmaya çalıştım ama nafile. Likya kendinden geçmiş gibi saydırıyordu.

"Sakın! Sakın yerimden kıpırdayayım deme çığlığı basarım. Bir de şu kılığa bak. Tarzın iyi derken bunu kastetmemiştim." Tiksintiyle konuştu. Sanki o koltukta oturan kızla bu karşımdaki kız iki farklı insandı.

"Beni dinler misin? Lütfen, niyetim kötü değil..." Göğsümdeki kristal yarık henüz dikkatini çekmediği için sırtımı dönüp ona kayışın ucunu göstermeye çalıştım. "Sıkışmış, yardımına ihtiyacım var."

"Ben niye dokunacağım kim bilir ne yaparken giydiğin saçma sapan şeye!" diyerek kayışa vurunca deri kemer gerilime dayanamadı ve koptu. Aynı zamanda uçak türbülansa girip sarsılınca sırtıma yapışıp sarılırcasına beni kavraması gerekti. Küçük çığlığını uçağın sarsıntı sesleri yuttu. Her ne kadar bana vurup lanet okusa da kızın o çirkin kanatlara dokunduğu düşüncesiyle yüzümü buruşturdum.

Uçak tekrar dengeli duruşuna geçerken doğrulup tekrar karşısına geçtim ve bu gereksiz sıkışıklıktaki yerde mesafemizi koruyacak şekilde geri çekildim. Önce ona ve sırtıma tepki vermemesine, sonra aynadaki yansımama baktım. Sırtım eski hâline geri dönmüştü. Kanatlardan eser yoktu. Sanki üstüme kapanan insani sıcaklığı, onları eritip sırtımı eski formuna sokmuştu. Kayışları mağlup olmuş bir tavırla önümden çıkarırken kullanılamaz hâlde oldukları bariz belliydi. Ama aynı zamanda kanatlarım Likya'nın dokunuşuyla yok olmuşlardı.

"Ne yaptın sen az önce?" dedim afallamış bir şekilde.

"Kayışın sıkışmamış, bozukmuş. Koptu. Üzgünüm," dedi hiç de öyle olmayan bir sesle. Buradan çıkmak için fırsat kolluyordu.

"Sırtımı iyileştirdin..." Nasıl yapmış olabileceğini hâlâ anlamıyordum.

"Neyi vardı sırtının?" Sonra başını iki yana salladı. "Ay, dur, cevaplama. Kırbaç izi falan diyeceksin diye korkuyorum. Neyse, ben döneceğim. Bu taciz girişimini de aklımdan çıkarmaya çalışacağım ama yolculuk boyunca tek kelime daha etme! Mümkünse yolculuğun kalanını burada geçir."

Başımı salladığım sırada bir türbülans daha oldu ve geri devrildim. Bu sefer Likya kendini dengesini koruyarak sabit kalmayı ba-

şarmıştı. Sendelemenin ve kasılmanın etkisiyle kanatlar yine özgür kalmaya çalıştı, bu sefer beni tutan biri ya da kayışlar olmadığı için sırtım sızıya benzer hisle dalgalandı. Saniyeler sonrasında kabinin içi az öncekinden bile daha sıkış tepişti.

Hay ebesinin, diye iç geçirdim.

Simsiyah kanatlar ikimizi de içine alacak şekilde açılmış, sonrasında geri katlanmıştı. Etrafımızda konstrüksiyonu bozuk bir çadır gibi dolanıyordu.

Likya'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hem bir şey yapmak istiyor hem de böyle bir durumda ne yapabileceğini bilemiyor gibiydi. Muhtemelen en mantıklısı kaçıp gitmekti. Ama kapının önü kanatlarla bloke olmuştu.

Onun bir şey söyleyemeyeceğini anlayınca ben konuştum: "O kayıştan yeleğe bu yüzden ihtiyacım vardı."

Bir şey diyemedi. Sadece bir türbülansla daha sarsıldık. Bu sefer kaçabileceği, tutunabileceği bir yer olmadığı için dosdoğru göğsüme çarptı ve cansız bir kukla gibi öne uzattığı kolları sırtıma kaydı.

Etrafımızı saran kanatlar o anda silikleşip yok olmaya başladı. Sanki transparanlık değeri gitgide arttı ve *puf*! Artık yoklardı.

Bunu o yapıyordu. Dokunuşu, kanatlarımı yok ediyordu.

İkimiz de şaşkınlıkla birbirimize baktık. Yüzlerimiz çok yakındı. Kanının kokusu parfümüne karışıyordu. Gözleri çok güzeldi. Etkilenmemek elde değildi.

Cılız bir fısıltıdan farksız konuştum: "Senden son bir şey daha isteyeceğim."

Sadece gözlerini kırpıştırmakla yetindi.

"Bana sımsıkı sarıl ve hiç bırakma, olur mu?"

BÖLÜM 2
SONSUZA DEK BERABERİZ

BEDENİ BAŞTAN AŞAĞI SANKİ BUZHANEYDİ. Buna rağmen çıplak tenime değen teninin dokusu öylesine ipeksiydi ki benden rica ettiği için değil, beşer beşer dakikaları ertelediğim için bırakamıyordum onu. Ondan kopamıyordum.

Kokusu sanki yoktu. Kalp atışları yoktu. Onda yaşam belirtisi gösteren hiçbir şey yoktu ve... *Az önce etrafımızı yarasa kanatları sarmıştı.*

Sahi... Rüya mı görüyordum?

Çok olasıydı. Beni uykumda ziyaret edecek hayalî kahraman bir beyaz atlı prens olmak yerine ölmüş, mezarından çıkarken yerin altından karanlığı da kaldırıp getirmiş bu yarasa kanatlı adam olabilirdi ancak.

Uçakta yanıma oturmuştu. Uçmaktan korkan birinin nasıl kanatları olurdu? Ama korkmuştu veya gözüme öyle görünmüştü. Ona teselli vermiştim çünkü ben de uçmaktan deliler gibi korkardım. Onunla ilgilenmek, aklımdan havada olduğumuz düşün-

resmi uzaklaştırmıştı. Ona verdiğim tesellileri daha çok kendime vermiştim.

Muhtemelen uçuşun bir yerinde bende ipler kopmuştu ve uykuya verilmiştim. Şimdi rüyanın neresinde başladığını kestiremediğim bu gerçek dışı anın içerisindeydim ve ondan kopamadığım gibi rüyadan da uyanmak istemiyordum. Beni uyandırma görevi hangi hostese düştüyse beş dakika daha mızırdanmalarıma katlanmak zorundaydı.

Ancak hostes bana uyanmamı değil, kapıyı tıklatıp yerime geçmemi söylüyordu. "Hanımefendi? Uçağımız alçalmaya başlamıştır. Lütfen koltuğunuza geçip kemerinizi bağlayın."

Aynı afallamaya mücadele eden Ruslan, beni ağır ağır kendinden uzaklaştırıp bunun bir rüya olmadığını anlatmaya çalışıyordu âdeta. "Gitmemiz gerek," dedi. Sesi çok durgundu. Hep durgundu. Oturduğumuz andan beri saçının rengi yerine bu durgunluk dikkatimi çekmişti. Başından büyük bir felaket geçtikten sonra etkisinde kalırsın ya... Ama bu etki onu terk etmemişti.

"Az önce olanlar..." dedim sanki asıl şimdi uyandırılıyormuşum gibi. "Gerçekti."

"Seni bunun içine çekmek istemezdim ama..." İç geçirip ensesini sıvazladı. "Tüm yolcuların şahit olmasındansa bir kişinin görmesi daha iyiydi."

"Peki, ben neye şahit oldum?"

"Bilmesen daha iyi."

"Kurban olarak beni seçtiysen bilmek hakkım," dedim sitemle.

"Bariz değil mi?" diye mırıldandı bakışlarını kaçırarak. "O ismi söylemek istemiyorum."

Beyaz saçlar ve kemiksi ten rengi. Buz gibi bir soğukluk. Yarasa kanatları... "Vampirim demeyeceksin herhâlde."

"Ben başka bir şey demeyeceğim," dedi tişörtüne uzanırken.

"Sussan ne yazar? Göreceğimi gördüm ben." Ellerimi yüzüme bastırıp avuç içimdeki sıcaklıkla ısınmaya çalıştım. Üşümüştüm. "Bu denli anormal bir şey gördükten sonra eski rutinime nasıl dönmemi bekliyorsun?"

Ruslan tişörtünü giymişti ve şimdi uzun uzun bana bakıyordu. "Haklısın. Burada gördüklerinle gidemezsin. Bu seni de tehlikeye atar."

Anlık bir panik dalgası tüm zihnimi sardı. "Beni öldürecek misin?" Ona bu aklı verdiğim için gerçek bir aptaldım.

"Hayır, sadece... Anılarını emeceğim. Çok tecrübeli değilim ama denemeye değer."

Dediklerini aklım almıyordu fakat ona engel olamayacağımı biliyordum. Bir anda dilimin ucuna gelen cümleyi, daha ne için söylediğimi bilmeden söyleyiverdim: "Ama o zaman seni de unutacağım."

"Benimle ilgili hatırlamaya değer pek bir şey yok," dedi kasvetle.

O zaman neden hiç unutasım yok seni? "En doğru olanı budur belki. Seni insan olarak hiç tanıyamayacağım düşünülünce..."

"Keşke o zaman karşılaşsaydık," dedi Ruslan bir fısıltıdan farksız. O zaman yaşayamadıklarına dair derin bir hüzün yaşıyor gibiydi. Sonra rica eder gibi elime uzandı. Parmaklarımı narince kavrayış şekli, az sonra yapacağı şeyi öngörmemi zorlaştırdı.

İşaret parmağımı dudaklarının önüne götürdü ve ağzını şevkle araladı. Gözlerinde oluşan keskinliğin ışıltısı, dişlerinin arasından uzayan somut temsilcilerine sıçradı. Az önce gördüklerim garipti. Bu korkutucu olandı. Dehşetle kaskatı kesildim.

İki uzun, sivrilen diş... Mücevherleri andıran bir parıltı... Bunun sebebi vampir dişlerinin yüzlerce yerinden kesilerek oyulmuş bir pırlanta görünümünde olmasıydı. Tuvalet kabininin berbat ışıklandırmasıyla dahi hipnoz ediciydi.

Ruslan parmağımın ucunu dişlerinden biriyle deldi. Dişleri bir arının kanatları gibi titredi kan akınca. Kızıla boyanmış parmağıma büyülenmiş gibi bakmayı kestikten sonra solgun dilini üzerine kapatarak emmeye başladı. Soğuk dilinin kaygan dokusu mide bulandırıcıydı. Oysa dişlerinin yarattığı manzara, parmağımın etrafındaki dilinin ağır bir seyirde keşfe çıkışı, kanın tüm bunlar arasına kırmızı bir nehir gibi karışması...

Görüntüler zihnimin bağlantı kuramayacağı bir yavaşlığa ulaştı. Sonra ardı arkası kesilmeyen anıları tekrar yaşadım.

Sivri dişler. Az önce gördüğüm kanatlar. Tuvalet kabinindeki tartışma. Ruslan'ın elini sıkışım. Sohbetimiz. Tanışma anımız. Onu koridorda ilk gördüğüm an...

Her şey silikleşti, geri çekildi ve sanki hiç yaşanmamış gibi, sanki o koridorda hiç gözüme görünmemiş gibi yok oldu. Yanımdaki koltuk hiç dolmamıştı. Sanki ben de o koltuktan bir an olsun kalkmamışım gibi kendimi tekrar koltuğumda otururken buldum. Gözlerimin önünde, yanımdaki boş koltuk vardı yine.

Uçak iniş yapıp durmuştu. Yolcular koridora dökülüp bir an önce bu kalabalıktan kurtulmak için âdeta yarışıyorlardı.

Birkaç adım ötemde bembeyaz saçları üç numaraya vurulmuş bir delikanlı arkadan görünce kaşlarım çatıldı. Bana bir yerden tanıdık gelmişti ama pek çıkaramamıştım. Hızla arkasını doldurduklarında ilgimi kaybettim.

Üstelik yanımdaki teyze kötü bakışlarla beni süzerken bir yandan cık cık ediyordu. "Tövbe ya Rabb'im! Ben de sizi efendi gençler sanmıştım." Beni iteleyerek koridora çıktı ve söylene söylene uzaklaştı. "Hiç yakıştıramadım. Hiç!"

Anlayamıyordum. *Gençler* derken kimi kastediyordu. Yanımdaki koltuk boş değil miydi? Kadın ne yaptığımı görüp de yakıştıramamıştı? Kabin bagajından sırt çantamı alıp uçağı son terk eden yolcu oldum.

Başım ağrıyordu ve hâlâ uyku mahmurluğunun etkisinden çıkamamıştım.

Zaman tanımının belirsizleştiği bir süre geçtikten sonra...

Bir şeyler feci hâlde anormaldi. İsmini koymak mümkün değildi ama bir şeyden ötürü içime sıkışıp kalmış bu panik geçmek bilmiyordu. Nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde kendimi evime atabilmiştim. Kirli hissediyordum. Duş almaya ihtiyacım vardı.

Odama çekilirken yolumu ikiz kardeşim kesti. Yüzünde öfkeli ve biraz da telaşlı bir ifade vardı. "Nerelerdeydin? Seni idare edeceğim diye canım çıktı!"

"Sakin olur musun?" dedim, sesinin şiddeti kulaklarımın çınlamasına yol açmıştı. Kafam yerinde değildi. "Geldim işte."

"Böyle kestirip atamazsın! Kaç gündür arayıp bir haber bile vermedin. Meraktan ölecektim."

"Şarjım bitmiştir," diyerek ofladım. Telefonumu cebimden çıkarınca da öyle olduğunu gördüm. İşin aslı ben de nerede olduğumu onun kadar biliyordum. En son babamın yanından dönüyordum. Sonrası fazla bulanıktı. "Beni rahat bırak. Yorgunluktan ölüyorum."

Ancak o peşim sıra odaya girdi. "Döner dönmez o şerefsiz çocuğun evine gittin, değil mi?" Omzumdan iterek beni kendine doğru dönmeye zorladı. "Seni kullandığını göremiyor musun hâlâ? Beş para etmez bir herif için aileni harcamana değiyor mu?"

"Yeter! Sus artık. Beni rahat bırak dedim!" Onun iteklemesine karşılık verdim.

Gözlerini kısıp beni daha da kışkırtacak o sözler için ağzını araladığında bunu yapmaması için dua ediyordum. "Onu sürekli ziyarete gitmene şaşmamalı. Tıpkı babam gibisin."

"Sus, sus, sus..."

O ise saydırmaya devam ediyordu. "Başının dikine giden, dengesiz, güvenilmez..."

"Sus!" İçime dolan ani, hayvani bir güdüyle üzerine atıldığımda sanki kendimi karanlığın dehlizine sıçrarken bulmuştum.

Simsiyah bir hiçlikti.

Sonrası yoktu.

Puslu zihnim o anda yaşananları da yalayıp yutmuştu.

Yemek masasında çatal bıçak sesleri hâkimdi. Dedem masasının başköşesine oturmuş, içimi bayan bir ağırlıkta lokmalarını çiğ-

niyordu. Annem, annesinin tabağındakileri küçük lokmalara böldükten sonra bana döndü ve önümde duran dokunulmamış tabağa baktı.

"Kızım, bir şey yemeyecek misin?"

İç geçirdim. "Aç değilim."

"Allah Allah... Seviyorsun diye yapmıştım," diye hayıflandı.

Sulu köfte yemeğine baktım. Normalde olsa daha mutfaktaki kokusundan tanır, çığlık atarak annemin yanına gidip yanağına bir öpücük kondururdum. Omuz silktim. "Canım hiç çekmiyor, anne ya. Gece kalkıp yerim kesin."

"Peki. Diyete başlamadın, değil mi?"

"Of, ne diyeti? Bıktım millet için daha zayıf, daha güzel görünme çabalarından." Sinirle üst kata baktım. "Senin aklı bir karış havadaki kızın yapar öyle diyetler. Ben değil."

"Aman, sakın ha! Diyetisyen arkadaşım, *hâlâ gelişme çağındalar, diyet yapmasınlar,* dedi. Hormon denginizi bozuluyormuş bir de." Yine arkadaşlarının aklına doldurduğu zırvalıkları tekrarlıyordu. Babama âşık olup üniversiteyi bitirmeden evlendiği için okuyup lisans diplomasını almış arkadaşlarından geri kaldığını düşünürdü. Ayrıldıklarında eğitim hayatına yeni baştan başlamak yerine arkadaşlarının anlattıklarını can kulağıyla dinleyen ve hayatına bir şekilde entegre etmeye çalışan bir bilgi çöplüğüne dönüşmüştü. Neyse ki bu kişisel gelişim kitaplarıyla kafayı bozduğu zamanlar gibi değildi.

"Ama yemiyorsan birazını alırım, şeker kızım," dedi tabağıma göz diken dedem. *Canıma minnet* dercesine tabağı ona uzattım. "Benim Likya'm nerede? Geldiğini duydum ama bir selam verip dedesinin elini öpmeden yukarı kaçtı."

"Bilmiyor musun titiz torununu, dede?" dedim gözlerimi devirerek. "Doğruca duşa daldı. Beni de konuşturmadı pek."

"Su sesi kesileli bayağı oldu," diyen annem saate bakıyordu. "Kesin üstünde havluyla telefonuna daldı. Haydi anneciğim, kalk da çağır kardeşini. Karnı açtır onun şimdi. Yol yorgunu..."

Ayaklarımı sürüye sürüye ahşap merdivenlere ilerledim ve sırf onu gıcık etmek için kapıya gelmiş olmama rağmen avazım çıktığı kadar adını bağırmaya başladım.

"Likya!"

Duş kesinlikle iyi gelmişti. Gözüm açılmış, her şeye bir battaniyenin ardından dokunuyormuşum gibi tenime oturmuş uyuşukluk geçmişti. Havluyla sardığım saçlarımı açıp aynanın önünde ağır ağır tararken dikkatimi çeken bir saç teliyle duraksadım. Parmaklarımın arasında evirip çevirdiğim tutam beyazlamış gibiydi. Üstündeki saç boyam akınca soluk sarı olarak kendini belli ediyordu.

Aynı markanın aynı tonunu kullandığımız Karya'da dolu boya tüpleri olmalıydı. Zaten onunla çoğu şeyimiz aynıydı. Aramızdaki rekabet hep varlığını korurken ikizlere özgü benzer fiziksel görünüş geleneğini hiç bırakmamıştık. Hâlâ sürdürüyorduk. Bir bakıma aramızda güzellik konusunda da bir rekabet oluşmasından kaçınıyorduk böylelikle.

Karya zaten benim sıcak tavırlarımdan ve insanlarla kolaylıkla arkadaşlık kurabilen yapımdan nefret ederdi. Ona göre bu yüzden erkeklerin gözünde kolay kız imajı çiziyordum. Sürekli çevremdelerdi çünkü onlara ulaşılabilir tavırlar sergiliyordum. İçten içe erkeklerin bana olan ilgisini de kıskandığına emindim.

Bu laflarına darılıp gücenmeye, pozitif özelliklerimden vazgeçmeye son vereli çok olmuştu. Karya huysuz ve kendi önüne koyduğu engellerle mutsuz bir kızdı. Beni de toksik tavırlarıyla etkileyerek aynı mutsuzluğu paylaşmak istiyordu. Ona istediğini verdiğim

zamanlar da olmuştu. Beni kararttığını görünce bana olan sevgisi de artardı. Sanki ancak o şekilde sevebileceği birine dönüşürdüm.

Karya'nın odasına girdiğimde dağınıklığı bana önemli ölçüde zaman kaybettirdi. Söylenmeden boyayı bulup odama dönecekken ismimi seslendiğini duydum. Neredeyse adımı yakarıyordu.

Bilerek yaptığını bildiğim için telaşlanmadım. Asıl korkum beni odasından çıkarken görünce ortalığı yaygaraya vermesiydi. Öyle de oldu.

Kapıyı açıp odadan çıktığımda gözlerinden deli bir ifade geçti. "Ne işin var odamda? Eşyalarımı kurcaladın, değil mi? Yeter özel hayatıma burnunu soktuğun!"

"Öyle bir şey yapmıyordum. Sakin ol," dedim yatıştırıcı olma çabasıyla. Elimdeki boya kutusunu salladım. "Bunu arıyordum."

"İzin isteyebilirdin," diye diklendi tepkisinin yersiz olduğunu anlayınca.

"Boyanı kullanabilir miyim, canım kardeşim?"

"Hayır, gidip kendine al."

"Gıcıklık yapmasana ya... Sabahki kavgayı yuttum, susuyorum. İki saat iyi olalım bari."

Karya dudak büzdü. "Aman, neyse. Şimdi boyama saçını, annemler seni yemeğe çağırıyor. Git de bir görün insanlara."

Sessiz nasihatini en içten şekilde kabul ettim ve üstümü giyinip yanlarına indim. Masaya otururken dedem beni sevinç nidalarıyla karşıladı. Anneannem her zamanki demans tepkilerini verdi. Annemse babamın yanına gittiğim için dargın bakışlarla beni süzdü. "Sonunda teşrif edebildiniz, küçük hanım."

"Ancak kendime geliyorum," diye mırıldandım.

"Saçlarını kurutsaydın, canım kızım." Dedem aramızdaki gerilimden bihaber duruyordu. "Islak ıslak hasta olacaksın."

O an fark ettim saçlarımın hâlâ ıslak olduğunu. Gariptir ki hiç üşüme belirtisi göstermemiştim. Soğuk konusunda bu kadar çıtkırıldım olmasaydım bu durumu normal karşılayabilirdim. Fakat ıslak saçlarımı elimle tararken soğukluğunu parmaklarımda hissedip kafa derimde hissetmediğim için kısa süreliğine afallamıştım.

Annem yemek koyarken sesindeki mesafeli tınıyı koruyarak sordu. "Karya gelmeyecek mi? Yemese de otururdu."

"Gelmeyecekmiş," derken annemin tabağıma doldurduğu sulu köfteye midem gurultdayarak bakıyordum.

"Gidesi vardı onun zaten," diye bilmişlik taslayan dedemin sesiyle çatalım ben ve köfte arasında boğuklaştı. O kadar *açtım* ki...

İlk ısırığa dair aklımda kurduğum hayaller, lokmam dişlerim arasında ezilirken bir hayal kırıklığına dönüştü. Tadı berbat olmanın ötesindeydi. Değil yutmak, çiğnemem bile mümkün değildi. Kusmamak için verdiğim büyük mücadele ile yerimden fırlayıp aşağıdaki tuvalete kendimi kapattığımda annem arkamdan seslenmişti. Sesine yansımış endişe beni sevindirse de lokmayı peçeteye çıkarıp ağzımı yıkamakla meşguldüm.

Bol suyla gargara yapmama rağmen dişlerimin arasına sıkışmış bir et parçası beni deli ediyordu. Onu orada bırakırsam beni neredeyse kusturacak berbat tadı yaymaya devam ederdi. Parmağımı oraya sokarken küçük bir kıyma parçası bulmayı umuyordum. Ama sert ve büyükçe şeyi ağzımdan çekip çıkardığımda gözlerime inanamadım.

Bu bir takma tırnaktı!

Midem öğürmemle burkuldu. İçi boş olduğundan hiçbir şey çıkmadı. Zihnimdeki tiksinti yeterince fenaydı.

Annem etleri yoğururken tırnağı düşmüş olmalıydı.

Ama annem takma tırnak kullanmazdı.

Yüzümü bir kez daha buruşturdum ve o yemekten bir lokma daha almaktansa boş mideyle uyumaya karar verdim.

O yemeği yemeliydim...

Açlıktan kıvranarak uyandım. Gecenin köründe buzdolabını didiklemeyi severdim oysa bu sefer hissettiğim açlık geçmiştekilerle kıyaslanamazdı. Dilim ağzımın içinde aklımı kaçırmışım gibi dolanıyor ve dişlerimin üstünde gezinerek yiyecek bir şeyler aşeriyordu.

Aşağıya gidene kadar merdivende tökezleyip düştüm ve çıkardığım gürültüyü hatta yerde olduğumu bile umursamadan emekleyerek mutfağa ilerledim. Bir aşamada ayağa kalkmayı akıl etmiştim. Buzdolabını araladığımda karanlık içinden gelen soğuk, ışıkla aydınlandı. Raflarda hepsi birbirinden iştah açıcı görünen yiyecekler birer ödül gibi sıralanmıştı.

İşte, annemin gece yiyeceğimi söylediğim için üstünü kapatarak koyduğu yemek tabağı da oradaydı. Ellerim tabağa kayarken dikkatimi diğer her şeyden daha çok çeken başka bir yemeği fark edip havada asılı kaldı. En üst rafta kenara sıkıştırılmış bir şekilde, buzdolabı poşetine sarılmış çiğ kıyma duruyordu. Annemin geleneği, köfte yaptıktan sonra kıymanın bir kısmını ertesi sabah kıymalı börek yapmak için ayırmaktı.

Şimdi eriyip üzerinden süzülen kanla bu et hayatımda gördüğüm en lezzetli yiyecek gibi görünüyordu. Ama bu nasıl olurdu? Pişmemişti. Muhtemelen midem almazdı. Böyle bir şey düşünebilmem bile delilikti.

Başımı iki yana sallayıp yemek tabağına yöneldim. Ancak kıymayı aklımdan çıkaramıyordum. Hissettiğim açlık öyle güçlüydü

ki çiğ olması umurumda değildi artık. Canım onu çekiyorsa onu yiyecektim.

Poşeti kapıp buzdolabının kapağını kapattım. Karanlık, yaptığım şeyin çirkinliğini saklar umuduyla ışık açmadan ete saldırdım. Gözüm dönmüş gibiydi. Poşeti parçalayıp parmaklarımı içine daldırdığım eti ağzıma doldurdum ve gırtlağımdan yükselen bir zevk iniltisiyle yuttum. Bir parça daha, bir ağız dolusu daha derken geriye hiçbir şey kalmamıştı ama benim açlığım hiçbir yere gitmemişti.

Poşetin altında kalan erimiş kanı da yalıyordum ki izlendiğim bilinciyle duraksadım. Sonra hızla poşeti tortop edip arkama döndüm. Likya telefonunun ışığını suratıma tutarak kısık gözlerle ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

"Senin de mi miden kazındı?" diye sordu önce anlayışla. Sonra kaşları çatıldı. "Karya, o ağzının kenarından akan şey *kan* mı?"

"Hayır yahu, ne kanı?" Panikle dudaklarımı yalayıp ağzımı elimin tersiyle sildim. Kahretsin ki bunun için buzdolabı poşetini tutan elimi kullanmıştım.

Likya poşeti elimden kapıp içindeki çiğ et ve kan kalıntısına dik dik baktı. "Karya, sen kafayı mı yedin? Bu seni hasta eder."

"Karışmasana sen." İçten içe kendimi yeterince yargılıyorken bir de onunla uğraşamazdım. Neyse ki anneannem beceriksiz adımlarla arkada görünüp ışığı açtı ve Likya'nın dikkatini dağıttı.

Az önce gördüklerimi, muhtemelen bir an önce silmek üzere, beynime işleyememişken ışığın açılmasıyla arkaya döndüm. Anneannem elinde su bardağıyla tezgâhtan destek alarak bana doğru ilerliyordu. "Ne yapıyorsun bu saatte, küçük kızım?"

"Karya'yla bir şeyler atıştıracaktık, anneanne," dedim ikizimin ne tür bir manyaklık yaptığını başka zaman tartışabileceğimizi düşünürken.

"O kim?" dedi anneannem şaşkınlıkla.

"Ee, kardeşim yok mu?" diyerek göstermek üzere yana döndüm. Bunaklığı yüzünden çoktan bildiği şeyleri ona hatırlatmaya alışmıştım. Bu artık eskisi kadar çileden çıkarıcı değildi. Sesimdeki sevecenlik, arkamda kimsenin olmadığını görünce silindi. Bunu fırsat bilip tüymüştü herhâlde. Bir de elime kanlı poşetini tutuşturmuştu geri zekâlı. "Yokmuş harbiden," diye söylenip poşeti sıktım ve çarçabuk çöpe attım.

"Aa, yoksa kanı temizlemek için mi gelmiştin?" Anneannem ağır ağır bunu söyleyip tezgâhın altındaki dolapta temizlik malzemeleri aradı ve buldu. "Hah, bununla güzelce çitile önce. Bu iyi çıkarır kan lekesini."

Dediklerinden anlamlı bir bütün çıkarmak hep zordu ancak bu söyledikleri, aralarında en anlaşılmaz olanıydı. Bulmacayı çözmek için aklımı kurcalayınca Karya'nın yere kan damlatmış olabileceği aklıma geldi. Halıda bir leke ararken yine öğüresim geldi. Aptal kız, çiğ et yerken ne düşünüyordu acaba?

Oysa yerde en ufak bir kan lekesi yoktu. "Burada kan lekesi falan yok anneanne. Karıştırdın herhâlde..."

"Burası mı?" Anneannem içimi ürperten bir sessizlikle uzaklaştı. "Odandakini söylüyorum."

Odamdaki mi? Beynimden vurulmuşa döndüm bir an için. Sonra mantığım ağır bastı ve anneannemin doktoruyla yeni bir randevu ayarlanması gerektiğine kanaat getirdim. "Onu sonra sileceğim ben," dedim koluna girip onun için doldurduğum su bardağını eline vererek. "Haydi, gel. Seni yatağına yatıralım, anneanne. Bir daha da tek kalkma böyle. Düşüp bir yerini sakatlayacaksın."

Uslu bir çocuk gibi odasına yürürken aklı aynı şeydeydi. "Evladım, sonra diye bekletme. Kandır, kokar. Üstüne kutularını çekip bekletemezsin öyle."

Sahiden de odamdaki kutuların yeri değişmişti. Bunu Karya'nın benimle uğraşmak için yaptığını sanıp umursamadan öylece

ulu orta bırakmıştım. Az önce onu çiğ et yerken görmüştüm, şimdi de annemannemin söylediklerinin üstüne eklenince içime bir kurt düş müştü doğrusu.

Bu nedenle annemannemi hassas uykusuna yatırıp odama çıktı ğımda ilk işim kutuları kaldırıp altına bakmak oldu.

Yaşlı bunak bir kadının hayal görmüş olması çok olasıydı. Fakat korkutucu ölçüde haklıydı. Gördüklerimle karnımda yumruk ye miş gibi öne sendeledim. Halıfleksin üzerinde gerçekten bordoyla kahve arası bir kan lekesi vardı. Elimi üstüne sürüp kanın hâlâ ıslak olduğunu anladım ve dehşetle geri sıçradım. Çığlık atmamak için diğer elimi ağzıma götürdüm.

Karya... Ne yaptın sen böyle?

Gidip onu bulmaya çalışmadan önce parlak bir şey dikkatimi çekti. Birikintinin üzerinde bir kolye vardı. Aynısı boynumda da olan ikiz kolyelerimizdi bunlar. İkiye bölünmüş bir kalpti. Bir parçasının üstünde "L", bir diğerinde "K" yazıyordu.

Kolyenin üzerinde "L" harfi yazması benim için ikinci bir şok dalgasıydı. Az önce üstüne eğilirken mi düşürmüştüm?

Elim boynuma gittiğinde kolyenin ikinci yarısını buldu. Ancak bir sorun vardı. Boynumdaki kolye üzerinde yer alan harf "K" idi. Boynumdaki Karya'nın kolyesiydi. Yerdeki ise...

Üstümü yeni değiştirmiştim ki annemin adımı seslendiği duydum. Kafamı kapıdan uzattığımda bağıran sesi daha da yükselmişti. "Efendim?"

"Karya, yüz kez adını mı söylemem lazım? Eti ne yaptınız? Börek yapacağım, içsiz kaldım," diye söylenmeye başladı hemen.

Dün gece onu çiğ çiğ yediğimi hatırlayınca utançla karışık bir tiksintiyle elimi karnıma götürdüm. "Ben ne bileyim? Yemek yapan sensin."

"Ayırmayı mı unuttum acaba?" Söylenmeye başladığını anlayınca kafamı içeri çekip kapıyı kapattım. O anda fark ettim. İçinde bulunduğum oda benimki değil, Likya'nınkiydi. Burada ne işim vardı benim?

Gözlerim içeriyi tararken kenara çekilmiş kutuların dağınıklığı ve yerdeki kırmızı leke dikkatimi çekti. Bir dedektif edasıyla oraya ilerlerken gözüm masada kamerası açık bir şekilde hâlâ video kaydeden telefona gitti. Bu Likya'nın telefonuydu. Bana ya bir şaka yapıyordu ya da hayatıma burnunu sokma sınırını feci hâlde aşmıştı.

Sinirle telefona gidip kamerayı durdurdum. Aynı yüze sahip olduğumuz için yüz tanıma şifresini açıp videolara girdim. Neyi kaydetmek istediğini merak etmeme engel olamamıştım. Videonun altı saat uzunluğunda olduğunu görünce kaşlarım kalktı. "Oha, neyi kaydetmiş bu kadar?"

Videonun başında Likya burnunu çekerek ve saatlerdir ağladığı bariz bir şekilde belli olurken karşıda oturuyordu. Sesi bir fısıltıdan farksızdı ve sürekli gözyaşlarına boğulduğu için söylediklerini anlamak güçtü.

"Korkunç bir şey oldu..." diyordu Likya. "Kafayı yemek üzereyim. Odamda koskoca bir kan göleti var! Kardeşimi çiğ et yerken gördüm ve şimdi hangi cehenneme gittiğini bilmiyorum."

Dehşetle yerdeki lekeye bakıp videoya geri döndüm. Bu kesinlikle bir şaka olmalıydı. Beni et yerken gördü diye böyle yapıyordu. Oysa Likya'nın oyunculuğu çok inandırıcıydı. "Burada birisi öldürülmüş olmalı. Bunu ben mi yoksa kardeşim mi yaptı, bilmiyorum? Bu beni kahrediyor."

Hıçkırıklarla kameraya bakıp sadece ağlıyordu. "Bu videoyu, doğruluğuna inanmak istemediğim bir şeyi anlamak için çekiyorum." Derin bir nefes aldı. "Kapı falan çarpılmadı. Karya bir yere

gitmiş olamaz. Çünkü belki de bir yere gittiği yok. Boynumda onun kolyesi var. Üstümdekiler bana ait ama bu kolye buraya nasıl geldi? Ya hiç çıkmadıysa..."

Ne demeye çalışıyorsun Likya, diye geçirdim içimden.

Likya başını elleri arasına aldı. "Sanırım onun içine sıkışıp kaldım. Sanırım... Karya'nın içindeyim."

Telefonu masaya fırlatıp yerimden kalktım. Ne saçmalıyordu bu? Şakaysa kaka olmuştu. Beni korkutmayı fazlasıyla başarmıştı. Elimle yoklayıp boynumdaki kolyeyi buldum. Üstünde "K" harfi vardı. Benim kolyemdi. Ya ikimizde de aynı kolyeden vardı ya da söyledikleri doğruydu.

Şimdi videoda yapmaya çalıştığını anlamıştım. *Ortaya çıkmamı* bekliyordu.

Tedirginlikle telefonu masadan aldım ve ileri sarmaya başladım. Likya'nın oturduğu yerde sallanmaları ve esnemeleri dışında pek bir şey yoktu. Ta ki videonun son dakikalarına gelene kadar. Bir hareketlenme oldu. Likya arkasına döndü. Videonun hızını normale çevirince sesi geri geldi. *"Karya!"* diye bağırıyordu annem aşağıdan.

Likya kapıya baktı ve dondu kaldı. Hareketleri yavaşladı, transa girmiş gibi yerinden kalktı ve üstündekileri çıkarmaya başladı. Sonra dolabına gitti ve sıkıştırdığı yerden benim kıyafetlerimi alıp üstüne geçirdi. Afallamış bir hâlde onların şu anda üzerimde olan kapüşonlu ve tayt olduğunu fark ettim.

Videodaki -artık Likya olduğundan emin olmadığım- kız saçını da topladıktan sonra kapıya gidip kafasını uzattı. Verdiği cevap benim az önce anneme söylediklerimle aynıydı. Sonra kız masaya yanaşıp telefonu fark etti ve kaydı durdurdu.

Ellerim histerik bir şekilde titrerken telefon parmaklarımın arasından kayıp masaya düştü.

"Bu doğru değil, doğru değil, doğru değil..." diye sayıklamaya başlamıştım.

Bir elin omzuma nazikçe konduruldığunu hissedince başımı kaldırdım. Karşımda Likya vardı. Ya da zihnimde onun yerine yarattığım gerçeklikti. Hüzünle gülümsedi ve yanağımı okşadı.

"Doğru olduğuna artık eminim, Karya." Sonra yüzü vahşi bir ifadeyle kasıldı. "Beni öldürdün." Elleriyle beni ittirince sandalyede dengemi sağlayamayıp geriye düştüm. Bunu o mu yapmıştı yoksa bilincimde hareketi inandırıcı kılmak için kendi kendimi mi arkaya bırakmıştım, bilmiyordum. Ancak yere çarpan kafamdaki acı gerçekti.

Likya üstüme yürüyordu. "Sürtük seni! Beni öldürüp yedin. Canavar!"

Gerileyerek ondan kaçmaya çalışırken zırdeli gibi güldü. "Ama kaderin cilvesine bak. Buradayım. Senin içine sıkışıp kaldım."

"Bunu bile isteye yaptığımı düşünmüyorsun herhâlde?" diye kendimi savunmaya çalıştım. Fakat savunacak bir şey yoktu. Haklıydı. Bunu ona yapmıştım. Yamyam gibi kardeşimi yemiştim. İkizler bunu anne rahmindeyken yapardı, üniversiteli genç kızlık döneminde değil...

"Fark eder mi?" Yere eğilip yüzünü benimkiyle aynı seviyeye getirene kadar eğdi. "Şimdi sonsuza dek beraberiz, *kardeşim*."

BÖLÜM 3
DUYGU KÖRLENMESİ

HEM KIZ ADINA UZÜLMUŞTÜM HEM DE GÜLMEDEN EDEMİYORDUM Uçaktan inerken küçük kıkırtılarla aynı şeyi düşünüyordum: *Herkes sevişti̇ği̇mi̇zi sanmıştı.*

Uçakta yapılan seks, *Mile High Club*'a girmeni sağlardı. Yabancıların göğsünü kabarta kabarta kazandıklarını iddia ettikleri bir tür statüydü. Ölmeden önce yapılacaklar listemde yer alan bu maddeyi öldükten sonra, bu şekilde listeden çıkaracağımı tahmin edemezdim. Suratımdaki -muhtemelen Likya'dan emdiğim insani duyguların bir tesiri- tebessüm ağır ağır silinmişti valizimi alıp çıkış kapısına gidene kadar. Genç kızı bir daha göremeyecek olmak, kanının bana hissettirebildiği bu canlılık hissine özlem gibi içimde bir yerde sızıya dönüştü. Bodoslama dalmak üzere olduğum hayat onun gibilerden çok uzaktı. Kanatlarımın yok olmasına nasıl katkıda bulunduğu da yollarımızın bir daha kesişip kesişmeyeceği gibi cevaplanamaz sorular arasında yerini aldı.

Valizin tekerlekleri, granit zemin asfalta dönüşünce keskinleşmiş duyularımı şaha kaldıran, sinir bozucu bir ses çıkarmaya başla-

dı. Şükürler olsun ki beni almaya gelen siyah takım elbiseli, beyaz tenli adamlar hemen onları görebileceğim bir yere park etmişlerdi. Dışarıdaki gündüz güneşinden korunmam için lüzumsuz bir nezaketle şemsiye açıp yanıma gelen adamın bahşettiği gölge, gözlüksüzken gözlerimi kavuran güneşi hafifletmişti. "Hoş geldiniz. Buyurun, araca geçelim."

Kapıyı açıp ben koltuğa yerleşene kadar bekledikten sonra kapattı. Bagajla ilgilenmeye giderken sigarasını içen öbür adam ön koltuktaki yerine yerleşti. Aralarında bir statü farkı olup olmadığını çözemedim. Şoförlüğü üstlenecek vampirin nezaketinin aksine bu adamda daha rahat ve babacan bir tavır vardı. Yan koltuktan destek alarak arkasını döndü ve güneş gözlüklerini burnunun ucuna düşürerek kırmızı gözleriyle bana baktı. "İstanbul'a ilk seferin mi, delikanlı?"

"Ölü olarak ilk, evet..." diye cevapladım kuru bir sesle.

Adam söyleyiş biçimimde komik bir şey varmış gibi güldü. "Bu küçük detaya bu kadar takılmayı yakında bırakacaksın. Sonsuzluk, yaşayamadığına sitem etmek için fazla uzun."

"Alışacak mıyım?" Sakin görünmeye çalışıyordum ama büyük umutlarla sormuştum.

İç geçirdi. "Ölümlüler çevrende olduğu müddetçe zor, evlat."

Şoför dikiz aynasından bana baktı. Aynı kızıl gözler fakat daha güven veren bakışları vardı. "Şimdiki kadar da zor olmayacağına emin olabilirsiniz."

Gülümseyerek ve başımı hafifçe eğerek karşılık verdim. O sırada yanındaki adam anlatmaya devam ediyordu: "Uzunca bir süre yaşayanlarla işin yok senin. Korkma. İstanbul, vampir popülasyonu açısından zengin bir şehirdir. Hepsi komün şeklinde yaşamasa dahi Kantonluk çatısı altında birkaç mahalleyi dolduracak vampirimiz var. Burada seni insanlar arasında hayata hazırlarken aynı zamanda kendi türün olan vampirlerle kaynaşmayı ve asil geleneklerimizi sürdürmeyi öğreneceksin."

Buna yapacak bir yorumum yoktu, o yüzden aklıma gelen ilk soruyu sordum: "Yetimhane nerede?"

"Okulu mu diyorsun?" diye düzeltti adam böyle söylememi garipsemiş gibi. "Birçok okulumuz var. Seninki tarihî yarımadaya oldukça yakın."

"İzbe bir mahallede, şehir dışında bir yerlerde hayal etmiştim," diye karşılık verdim.

"İstanbul Kantonluğu uzun yıllardır bu şehirde bulunuyor. Mal mülk açısından çok zengin ve Vakıflar Müdürlüğündeki eski, kullanılamaz hâldeki tarihî yapıları elden geçirip senin dediğin gibi yetimhaneler açıyor."

Şoför yine saygılı tavrından vazgeçmeden konuştu: "İstanbul'u gezme şansınız olmadıysa, bize ait yapıların tarihçesiyle en güzel zamanlarından parçalar bulacaksınız. Eski saraylar, kasırlar ve anıtsal yapılarda ikamet eder, yalılarda büyük partiler düzenleriz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Göz önünde bulunmakla bir sorununuz yok o hâlde."

"Aksine bu bahsettiğim yapılar dışarıdan girilemez görünür ve insanlar yanından geçip gider. Asla dikkatli bakmaz. Bizler lükse olduğu kadar ketumluğumuza da düşkünüz."

Diğer adam yaylarak oturduğu koltukta dikleşip uyarı mahiyetinde konuştu: "Diğer gözü dışarıda veletlerin aklını çelmesine izin verme. Sizi alışana kadar içeride tutma prensibimizden hoşlanmıyorlar ve kaçıp kaçıp duruyorlar. *Yeni gelen* olduğun için senden de peşlerine takılmanı isteyecekler. Ama bu şimdilik çok tehlikeli."

"Başınızın dikine gitmenizi anlıyoruz. Ancak hayatınızda sonuçlarına katlanmak zorunda olduğunuz seçimler, ölümden sonra da aynı şekilde işliyor. Doğru tercihler uzun ve sorunsuz bir ölümsüzlük için altın anahtardır."

İkisi arasında göz gezdirdim. *İyi polis, kötü polis. Tek bir mesaj.* Bunlar yolculuk nasihatleri değildi. Kibarca belirtilmiş kurallardı. İhlal edildiklerinde bu kadar kibar davranacaklarını düşünmüyordum.

Okula giden yolun kalanı sessiz geçti. Sabah trafiğinin tıkanıklığı, çevredeki arabaların ışıkları ve korna seslerini zihnimin dışında tutabilmek için gözlerimi kapatıp kafamı arkaya yaslamışım. Gözlerimi bir daha açtığımda gece olduğunu düşüneceğim kadar

karanlık bir yerdeydim. Arabanın hâlâ çalıştığına işaret eden motor sesi kontağın döndürülmesiyle durdu ve ölüm sessizliği her şeyin üstünü bir battaniye gibi örttü.

"Geldik," diye seslendi şoför ve kapısını açınca içinde bulunduğumuz garajın floresan ışıkları titreyerek yandı. Bir kumandaya basılmasıyla birlikte garajın kapısı katlanarak açılmaya ve dışarıdaki öğlen güneşini içeri davet etmeye başladı.

Güneş artık o kadar sinir bozucuydu ki homurdandım. Gözlerim sanki doğrudan güneşe bakıyormuşum gibi acıyor, tenim güneşte fazla durup yandığım zamanlardaki gibi sızlıyordu. Normalde pırıl pırıl havalara bayılan ben artık bulutlu gökyüzüne tapıyor, yağmurlu havalara şükrediyordum.

İki şemsiyenin açılırken çıkardığı ses, bana kanatlarımın çıktığı anı hatırlattı. Kabindeki o karmaşık, afallatıcı ama her şeye rağmen büyülü anı...

Adım adım dışarı yürürken garajın kapısı devasa bir ekran gibi parlamayı bıraktı ve ışığa alışmış gözlerim önümdeki peyzajı algılamaya başladı. Yemyeşil çimler ve örüntüler oluşturacak şekilde öbeklenmiş çiçekler tüm bahçeyi süslüyordu. Uzun ve büyük ağaçlar en az bu mekân kadar yaşlıydı, bahçeyi serin ve gölgelik tutuyorlardı. Az ileride su şıpırtılarıyla öğle uykusuna çağıran bir çeşme, yanındaki patikanın gittiği kameriyenin baktığı büyükçe bir gölet vardı. Çeşmeden su içen kuşlar gibi gölde yüzen kuğular ve ördekler dikkatimi çekmişti.

Tepelerin üzerine kurulmuş bahçe vadiye doğru uzanıyor ve aşağıya inerken önümüzde nefes kesen bir İstanbul Boğazı manzarası sunuyordu. Bu manzaradaki göz kamaştıran mavinin tonu, tıpkı ağaç yapraklarının arasından süzülen güneş ışığı gibi eskisi kadar sinir bozucu gelmiyordu. Bir ölü olmama rağmen sanki iyileşebilir ve damarlarımda tekrar yaşam pompalanabilirmiş gibi hissettiren bir yerdi burası. Sebebi bir rehabilitasyon merkezine benzemesi olmalıydı.

Çakıl taşlarının ayaklarımızın altında ezilme sesleri eşliğinde patikadan aşağı inip mermer ve taştan eski köşk benzeri yapıya ilerledik. Uzun, dikdörtgen camların sövelerinde kuş ve hayvan motif-

len işlenmişti. Dikey ve yatay şeritlerle tasarlanmış sade cephesindeki tek süslü oyunlar buralardaydı. Ahşap camların ardı karanlık ve kasvetliydi. Sanki bahçedeki huzur, bu yapıya doğru depresyon ve karamsarlıkla yer değiştirmişti.

Okulun giriş kapısındaki ikiz merdivenlere tırmanırken genç bir kızın camdan kafasını sarkıtıp merakla beni süzdüğünü görebiliyordum. Gri saçları rüzgârla uçuşurken dudaklarındaki alaylı gülümsemeyi hayal meyal görebilmiştim.

Antre eski ve terk edilmiş görünmesine rağmen ikinci kata tırmandığımızda baştan aşağıya yenilenmiş, modern bir cilanın aksine geçmişin tüm nostaljisiyle hissedildiği bir tarihî köşk ambiyansı yaratılmıştı. Yüksek tavandaki ahşap işlemeli paneller, duvar halıları ve titrek bir ışıkla yanan eski moda avizelerle her şey, *buruk bir yalnızlık* tadındaydı. Bir yaşında sıkışıp kalmak için eski bir dönem seçip orada sıkışmak gözüme çok mantıklı göründü. Çok anlamlıydı. Çekilir kılacaktı...

Kötü polisi oynayan rahat adam bir şeyler geveleyip yanımdan ayrılırken bavulumu taşımama izin vermeyen şoförle birlikte kalacağım odaya gittik.

Odaların önünden geçerken meraklı bakışlarla burayı bir yetimhane hâline getiren diğer yetim vampirleri arıyordum. Çoğunun kapısı kapalıydı. Güneş hâlâ tepede olduğu için uyku saatinde gelmiştim. Beni camdan gören gri saçlı kız yatağında bağdaş kurmuş, oturuyordu. Dik dik baktığımı görünce insan ötesi bir hızla eşiğe gelip kapısını kapattı. Yüzündeki küçümser ifade, alaylı gülümsemesi gibi çirkin bir başlangıcın habercisiydi.

Başka açık bir kapıdan perdeleri çekilmiş odadaki iki kişi görünüyordu. Kaslı ve geniş omuzlu delikanlı kollarını dizlerine dayayarak oturmuştu. Yanındaki -platin saçları İlay'ı hatırlatan- kız başını omzuna koyup dantelimsi bir kavrayışla ona sarılmış, teselli etmeye çalışıyor gibiydi. Baktığımı görünce kaşları çatılan çocuğun damarına basmamak adına hızla önüme döndüm.

Odasında iç çamaşırlarıyla jimnastik hareketleri yapan kısa boylu kız benimle göz göze gelince kıkırdadı. Zayıf bir genç erkek kapının kenarına dayanmış, somurtkan bir ifadeyle yanından ge-

vip gidişimi izlemekle yetindi. Herkes birbirinden ilginçti. Hepsi benim gibi ölüydü. Farkında olmamalarına rağmen hepsini insan gibi gösteren duygulara sahipti.

Burası bir ev olabilir miydi gerçekten? Yoksa kulağa fazla mesafeli gelen *okuldan* fazlası olmayacak mıydı?

Etnik desenli halıların üst üste binerek döndüğü dar bir koridorun sonundaki loş ışıklı, cumbalı bir odaya götürdü şoför beni. Küçüktü fakat yeterliydi. Keşfe çıkılacak çok şey yok gibiydi. Valizimi dolabın önüne yerleştiren vampir derin bir nefes aldı. "Bendeniz Ferdi. Kat sorumlunuzum. Bir ihtiyacınız olduğu zaman lütfen çekinmeden gelin. Odam, merdiven holünün başında, sofanın hemen yanında kalan kapı."

"Teşekkür ederim, Ferdi Bey." Sizli bizli tavrı beni de resmiyette kalmaya itmişti. "Bana bilgilendirmenin, ulaştığım zaman yapılacağı söylenmişti. Bu kadar değildir herhâlde."

"Aslına bakarsanız bu kadar," dedi Ferdi usturuplu bir gülüşle. "İsterseniz kısa bir kestirme için vaktiniz var. Akşam yedi civarı kahvaltı servisi başlayacak. Güneş battığında büyük salonda ilk dersinize gireceksiniz. Arkadaşlarınızla tanışmanız ve buradaki işleyişi öğrenmeniz, emin olun ki bir iki günden fazla sürmeyecektir."

Kısıtlı imkânları olan bir yerdi ve çözmesinin basit olacağına neredeyse emindim. Panikle birlikte kendini belli eden kaybolmuşluk hissiyle sordum: "Ders saatleri dışında ne yapacağım peki?"

Bu konuda bilgi veremezmiş gibi gizemli bir sessizlikten sonra, "Ne isterseniz onu yapmakta özgürsünüz. İyi istirahatler," dedi. Kapıyı nazikçe çekip dışarı çıkarken beni içimdeki bu boşluk hissiyle baş başa bıraktı.

Kapım kahvaltı saatine daha çok varken sertçe tıklatıldı. Yumruklanıyor demek daha doğruydu. İki erkek, omuzlarının altına girdikleri başka bir oğlanı içeri taşırken kız, şen şakrak bir sesle bağırıyordu: "Oda servisi!"

Yatağımın üzerinde bir put gibi uzanmayı kesip içeride dönen şenlik havasındaki olayı algılamaya çalıştım. İçeriyi anında dolduran keskin kan kokusuyla gırtlağıma bir yumru oturmuştu. Gözle-

rım açlık telaşıyla odayı tararken zihnim ısrarla kahvaltı saatine yakın olduğunu ve burada dönen şeyin kahvaltıyla uzaktan yakından alakası olmadığını söylüyordu.

Ama gözüm kan kızıllığını bulduğunda içimde işkenceyle bir tutulabilecek bir açlık dalgası yükseldi. Erkek vampirlerin taşıdığı genç oğlan neredeyse baygın vaziyetteydi. Boynu, bilekleri ve akılalmaz yerleri sıyrıklarla kaplıydı. Kan, tükendiğini belli edercesine yaralardan cılız şeritler şeklinde akıyordu.

Kırmızının gözümde yarattığı buğulu parıltı aynı zamanda vampirlerin yarı açık ağızlarını süslüyordu. Dilleri ısrarcı bir şekilde dudaklarının üzerinde geziniyordu fakat ulaşamayacağı yerlerdeki kızıl birikintiler, az önce bu sefil gençten beslendiklerini ele veriyordu. "Yeni çocuğa ilk gününden bir kahvaltı jesti yapalım bakalım," diyen ince, uzun yapılı vampir ukala tavırlarıyla bana değil; boşluğa konuşuyordu.

"Semih'in söylemeye çalıştığı şey şu," diyen kız, çocuğun ismini de ele vermişti. "Günlerce soğuk servis edilen bağışlanmış kan içmek yerine sana damardan bir lezzet sunmak istedik." Hâlâ ağzından silinmemiş gülümsemesi, bana antidepresan alan arkadaşlarımı hatırlatıyordu. Kanla kafaları iyi olmuştu hepsinin.

"Ne zamandan beri bizim temsilciliğimizi yapıyorsun, Ece?" Diklenen kişi, odasına bakarken beni yakalayan kalıplı çocuktu. Ece dediği kızın da ona hüzünle sarılan vampir olduğunu anlamam çok sürmedi.

Ece bozulduğunda bile gülümsemesinin silinmemesi sinir bozucuydu. Kendilerine ait olmayan hislerle sıradan bir sohbet döndürmeleri, onları gözümde birer hırsıza çeviriyordu. Neredeyse ölecek olan bu insanın duygularıydı çaldıkları. "Aşkım, neden öyle söylüyorsun? Aramıza yeni katıldığı için ona biraz sıcak yaklaşmaya çalışıyorum."

"Artık bir nabzı yoksa soğukluğa da alışacak," dedi kaşlarını çatınca hırıltılar çıkaran bir köpeğe benzettiğim sevgilisi. Kendini kollarına bırakmış insanı, onun için kuş tüyünden farksız bir ağırlıkmış gibi yatağına savurup ellerini silkeledi. "Neyse ne... Zıkkımları."

İyilik mi yapıyorlardı yoksa küfür mü ediyorlardı, belli değildi. Hâlen onları ifadesizce izleyip bir tepki vermediğimi gören Semih kaşlarını kaldırdı. "Bir teşekkür yok mu?"

Göğsümü havayla şişirip gerisin geri dışarı saldım. "Beni de düşündüğünüz için çok naziksiniz. Canım pek istemedi doğrusu." Yutkunmakta zorlandığımdan kelimeler cızırtılı bir plaktan çıkıyormuş gibi cansız ve anlaşılmazdı. Elbette bariz bir yalan söylediğim içindi. Fakat ölümün pençesindeki gence bakınca kalan canını emecek son vuruşun ellerimden çıkacağının bilincindeydim. Birinin yaşam kaynağını çalmak yeterince kötüyken canını alan olmak... Henüz katil olmaya hazır değildim.

Hâlen adını öğrenemediğim kalıplı vampir, hakaret etmişim gibi kaşlarını çattı. Alnında belirginleşen damar, içindeki kristalize kanın ışıldamasıyla hafiften parladı. "Hediyemize burun kıvıracak kadar kalkık mı o kıçın? İlay'a domaldığın için kendini bizden üstün görüyorsan yanılıyorsun, koçum. Biz burada adamı fena yaparız."

"Fırat! O nasıl üslup öyle..." diye ayıpladı Ece sanki ağzından böyle sözler duymaya hiç alışık değilmiş gibi. Küçük oyunculuğu kimseye sökmüyordu. Bu saygısız ve saldırgan tavırlardan en çok nasibini alan muhtemelen kendisiydi. Durumu yumuşatmak ister gibi diplomatik bir sesle konuşmayı sürdürdü: "Sanırım yemeğimizin hırpalanmış görüntüsünden gözü korktu. Başına kalacağını düşünüp yanaşmak istemiyor."

"Korkmasana lan oğlum," dedi Semih, Fırat'ın aksine lakayt konuşma şekli onda eğreti duruyordu. İçimden bir ses, Fırat'ın etrafındayken onun gözüne iyi görünme çabasıyla özenle seçildiğini söylüyordu. "Senden sonra götüreceğimiz bir sürü kişi var. Bitirmene izin verir miyiz sanıyorsun?"

Onlar izin vermese bile beni durdurabileceklerinden emin değildim. Bu, Ferdi Bey'in hatasıydı. Uzun bir yolculuğun sonunda bir ikrama ihtiyacım olabileceğini kendisi akıl etmeliydi. Ben çömez bir vampir olarak ne açlığımın bilincindeydim ne de üstüme sinmiş mahcubiyetle yeni girdiğim bir yurdun görevlisinden bir şey isteyebilirdim.

Başımı ağır ağır iki yana salladım. Buraya gelişimin ilk gününde sorun çıkarasım hiç yoktu. Bir insanı kaçak şekilde okula sokup kanını kurutmak kesinlikle bir kural ihlaliydi.

Ece son bir ikna çabasıyla çocuğun yanına eğilip boynundan süzülmekte olan birkaç damla kanı yaladı. "Haydi ama... Annen sana paketlenmiş gıdaların zararlı olduğunu söylemedi mi? Sıcak bir ölümlüden alacağın ısınığın yerini hiçbir şey tutamaz."

"Üzgünüm. Pas geçeceğim." Elimden geldiğince net olduğumu umuyordum.

Fırat öfkeyle kapı eşiğini yumrukladı. "Daha gün batmamışken bu veletle uğraşamam. Bırakın da pek değer verdiği şu sefil insanın hayatını kendisi kurtarsın o zaman."

"Dostum..." dedi Semih onun peşinden giderken. "Temizliğe kalırdım ama... Hiç kalasım yok." Gülüşü koridorda uzaklaşıp sililleşti.

"Zavallı." Ece kapının önünde biraz sallandıktan sonra yüzüne yine aynı çirkin tebessüm oluştu. O da odamdan çıkarken hülyalı hülyalı mırıldandı: "Ferdi'ye söylemese bari."

Şimdi can çekişen adamla yalnız kalmıştım. Yabancı gözler izlemediğinde, yargılanmayacağını bildiğinde... *Bir cinayet işlemek daha kolay olurdu.*

Kan, hâlâ beynimin düzgün çalışmasına engel olan bir olguydu. Tam olarak da yapmam gereken Ferdi Bey'i durumdan haberdar etmek olmalıydı. Odanın içinde bir dakika daha geçirirsem istemeyeceğim bir şey yapacağım düşüncesiyle odadan çıktım. Koridorda kapıları gözetlediğim esnada karşılaşmadığım başka bir kızla burun buruna geldim. Üstünde okul üniformalarına benzeyen şık kesimli bir takım vardı, saçı jilet gibi bir atkuyruğuyla yukarıdan toplanmıştı. Derse hazır gibi duruyordu. Burasının bir okul olduğunu sürekli unutmama şaşırmıştım. Daha sonra aynı takımdan kendi dolabımda asılı olduğunu keşfedecektim.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu kız durgun bir sesle.

"Şey... Ferdi Bey odasında mıdır?"

Daha uzun bir cevap vermeye zahmet etmedi. "Odasındadır."

"O zaman ona gideceğim."

"Gitme. İspiyonculara neler yaptıklarını gördüm. Bu büyük bir hata olur."

"Ne için gideceğimi nereden biliyorsun?" diye sordum kuşkuyla.

"Hazırlanırken insanla nasıl eğlendiklerini gördüm." Tırnaklarını inceledi. "İhaleyi sana yıkmaya çalışacaklarını da tahmin ettim."

Biliyordum. Benden başka birine götürmeyeceklerdi. Ondan beslenip öldürmemi ve suçun üstüme kalmasını istiyorlardı. *Pislikler*... Omuzlarımı dikleştirdim. "Ama Ferdi Bey'e gitme diyorsun."

"Gidersen burada geçireceğin zaman zorlaşacak diyorum." Biliyormuş gibi konuşuyordu. Kendisi mi mağdur olmuştu, mağdur olan bir arkadaşa mı sahipti; yüzündeki ifadeden çıkarmaya çabaladım. Bir cevap bulamadım.

"O hâlde onu kurtarmama yardımcı olur musun?" Duruma fazlasıyla canım sıkılmıştı. Kendimi tanıyamadan geldiğime, duraksayacağıma ve sonunda olanları tamacağıma şükredemeden bununla uğraşmak zorunda bırakılmak küfür gibi geliyordu.

Kızın başını hafifçe sallayarak içeri girdiğini görmek içimdeki sorumsuzlukla ayağını yere tepen o mızmız çocuğu susturdu. Başıma gelecekleri bilip yardıma geliyorsa en azından kendi derdimden kurtulmak için çaba sarf edebilirdim.

"İlk önce yaralarını iyileştirelim," dedi ve yaka iğnesini çıkarıp parmağından toza dönüşen birkaç damla kan dökülmesini sağladı. Yavaş yavaş kendine gelip inlemeye başlayan gencin üstüne eğilip tozu kanlı yerlere dökmeye başladı. Yanına çömelip yaraların üstüne düşen şeyleri o çalışırken açmaya çalıştım.

"Adım Funda," dedi, tanışmadığımızı hatırlamıştı. Belki de kendini tanıtmayışını kafama takacağımı düşünmüştü.

"Ruslan," dedim karşılık olarak. Başını aşağı yukarı sallayıp başka bir şey söylemedi.

Çok sakin hareket ediyordu. Dudakları birbirine mühlanmış, bir düz çizgi oluşturuyorlardı. Dertli dertli iç geçirmeye yelten-

mimi olusuna karşın üstünden yayılan derin hüzün kokusunu alabiliyordum. Bu kızın üstünde diğerleri gibi sahte bir mutluluk yoktu. Benim gibi karanlığın içerisinde yolunu bulmaya çalışıyordu. Bir başka deyişle kahvaltılarda verilen kanı içip damardan kanı ağzına sürmüyordu.

Giyiminin, Ece'nin hafif meşrepliğine nazaran muhafazakâr kaçtığını, sessizliğiyle birlikte bakışlarındaki olgunluğu sezince soruverdim: "Kaç yaşında öldün, Funda?"

"Kırk beş," dedi önemsiz bir detaymışçasına.

Kaşlarım kalktı. Bir genç kız görünümünde olmasına rağmen yaşıtlarımdaki sorumsuzluğun aksi duruşundan tahmin etmiştim. "Peki, kaç yıl önce öldün?" Bir vampire önce ilki, sonra ikincisi sorulurdu. Bizim yaşımızı belirleyen etkenler çoğuldu.

"Bir..." Gözlerime baktı ve anlık bir duraksamadan sonra espri yapacağını hatırlayıp gülümsemeye çalıştı.

İşte bu, diye bağırıp boynuna sarılacaktım bu beceriksiz ama samimi hareketine karşılık. Ece'nin gülüşünde midemi bulandıran neler varsa Funda'nınkinde hiçbiri yoktu.

"İnsanlığı ne çabuk unuttun, Ruslan?" Cık cıkladı. "Kadınlara yaşı sorulmaz."

Genci bir taksiye bindirip en yakın hastanenin aciline gitmesini tembih etmiştik. İşimiz bitince kahvaltıya tam zamanında yetiştik. Neyse ki Funda üniformamı kendi gibi erkenden giydirmişti de bir de onunla vakit kaybetmem gerekmemişti.

Kahvaltı dendiğine bakılmamalıydı. Kimse tabaklara birer torba kan atıp çatal, bıçak ve pipetle servis etmek gibi bir mizaca sahip değildi.

Kolalı beyaz masa örtüleri üzerinde metal tepsilere konulmuş cam kadehler ve buzla soğuk tutulmak istenilen büyük likör şürahileri vardı. Sanıyorum ki vampirler yüzyıllardır haşır neşir oldukları kan lekesi için yaratıcı çözümler getirmişlerdi. Yoksa beyaz masa örtüsü bugün gördüğüm en saçma şeydi. Başkalarının ölümle burun buruna getirdiği bir insanı kurtarma görevinin üstüme yıkıldığı düşünülürse bu... Çok saçmaydı.

Sessiz ve keyifsiz bir şekilde kanlarını içen masalar dolusu vampir yetimlerle aynı odada bulunmak iç karartıcıydı. Kimse küçük sohbetler döndürmeye yeltenmiyordu. Kanın yanında verilen hapları parmaklarımın arasında evirip çevirirken yanımda herkesten daha tepkisiz oturan Funda'ya sordum: "Bunlar ne işe yarıyor?"

"Açlığımızı kesmesi ve kandaki olası hastalıkları kırması için," diye yanıtladı.

Jimnastik yaparken gördüğüm kız bana doğru eğilip fısıldadı: "İçinde biraz da *duygu* olduğunu duydum." Siyah saçları, boyunu ve enerjisini karşılamak için küt kesilmişti sanki.

Demek ki vardı! Damardan beslenmeden de duyguları hatırlamanın bir yolu bulunmuştu.

"Aptal olma, Sedef!" diye kızdı hemen yanında oturan zayıf çocuk. Onun somurtkanlığı ve Funda'nın soğukkanlılığıyla bu masa, diğerleri içinde en depresif olanıydı. "Kendimizi kandıralım diye yönetim tarafından uydurulmuş bir söylenti sadece."

"Söylenti falan değil. Eğer haplarını alsaydın üstüne yapışmış bu huysuzluktan eser kalmazdı. Bana güven."

"Sana güvenecek kadar umutsuz vaka değilim, Sedef." Gözlerini devirdi.

"O nasıl söz öyle?" diyen Sedef kaşla göz arası laf dalaşına girdiği gencin haplarını ceplemiş, arkasını döndüğü ilk fırsatta da ağzına atmıştı. Zaten hapları tüketmiyorsa basit bir şekilde rica ederek de aynısını yapabilirdi. Anlaşılan hırsızlığın yarattığı heyecanı tercih ediyordu. Sedef'e asla arkamı dönmemem gerektiğini aklımın bir köşesine not etmiştim.

Kadehini bitiren öğrenciler ağır ağır yemek salonundan oturma odasına geçiyordu. Son gidenlerden olmak için oyalandığını fark edince Funda'ya ayak uydurdum. Döküntü antreyi geçip sanki az sonra beyaz çarşaflarla tüm mobilyaların üzerine örtecekmişiz gibi görünen oturma odasına geçebildiğimizde, toza aldırmadan koltuklara yayılmış öğrenciler yüzünden oturulacak yer kalmadığını fark ettim. Ders adını verdikleri oturumu yönetecek daha yaşlı duran adamın işaret etmesiyle salonun buzlu cam kapısını arkamız-

dan kapattım ve tekrar içeriye göz gezdirdiğimde her şeyin yepyeni bir görünüme büründüğünü fark ettim.

Kaşlarım çatılmıştı. İnsanların erişme riski olan bölgelerde bir tür illüzyon yaratıldığı konusunda tahmin yürütebiliyordum. Dünyamızda vampirler olduğu gibi cadılar olduğu da bir gerçekti. Havatta olmamızı sağlayan büyüydü. Ancak ilk defa başka bir büyü formuna şahit oluyordum.

Diğer herkes buna alışacak kadar burada zaman geçirmişti.

Dersten çok bir sohbet havasının hâkim olduğu sınıfın eğitmeni, sesindeki bilgelik tınısıyla konuşmaya başladı: "Bugün aramızda yeni yüzler görüyorum." Bana ve benimkine benzer bir mahcubiyet ve yabancılık tesiri altındaki kıza baktı. "O nedenle bu geceki konuşmamıza onların sorularını alarak başlayabiliriz. Ne dersiniz? Eminim ki aklınıza takılan, sormak için yanıp tutuştuğunuz birçok şey vardır." Önce kızla göz teması kurdu. *"Ha?"*

Saçları siyah olan kız dikkatin bir an önce üzerinden dağılması için başını iki yana salladı. Adam anlayışla başını salladı. "Peki ya sen, Ruslan?"

İsimlerimizi elbette biliyordu fakat şanslı kız gibi ben de kendiminkinin saklı kalmasını tercih ederdim. Şimdiden kara listesine girmiş olabileceğim üç kişi varken adımı, yalnızca paylaşmak istediklerimin bilmesini istiyordum. İlay'ı duydularsa hakkımda hâlihazırda saklanmaya değer pek bir şey kalmamıştır gerçi. Gereksiz bir evham yaptığımı anlayıp silkindim.

Bana yöneltiği soruya gelecek olursak... Ferdi Bey'e bir açıklama istediğimi söylemiştim. Biraz kurcalasam aklıma nelerin açıklaması olacağına dair beklentilerim gelirdi belki. Ancak aceleciydim ve İlay, bana acı çekmemden zevk alır gibi söylediğinden beri aklımdan çıkmayan o soruyu yönelttim. "Duyguları unutmamanın damardan beslenmek dışında bir yolu yok mu?"

Eğitmen, *yaşından büyük sorular soruyorsun* dercesine gülümserken sınıftan alay eden birkaç kişi bile oldu. Aralarında en çok dokunan şuydu: *"Ruslan hisli çıktı."*

Hislerim öldükten sonra değere binmişti ve bunun komik bir yanı yoktu. Hayattayken içtiğim kahvelerin kaç yudumunu hatır-

hissedemediğini? Serin havanın ferahlatıcılığını kaç kez gerçekten tatmıştım? Peki ya ısınırken hiç durup sıcaklığın tüm hücrelerime ağır ağır yayılışını duyumsamış mıydım? Hayat, değerini bilmediğinde boşa akan bir musluktan farksızdı. Neredeyse hepsini çöp etmiştim.

Değere binmişti. Binerdi tabii! Şimdi kaçırdığım her an için mantıklı bir açıklama bekliyordum. Bu ikinci şansı nasıl değerlendirebileceğimi, öldükten sonra nasıl daha dolu yaşayabileceğim öğrenmek istiyordum...

"Vampirlerin ölümünden sonra hiçbir şey hissedemediği doğru," diye onayladı öncelikle sorumun muhatabı. "Kalan hisleri akılda canlı tutmak bir meziyettir. Vücudumuz eski fiziksel özelliklerine sahip olmadığı için basit şeylerin anısının silinmesi kaçınılmaz... Dediğin gibi damardan kan emildiği zaman kanla birlikte insanın duygularını da emer ve hatırlarız. Bu, bize tekrar unutmadan önce biraz zaman tanır. Ama unuturuz..." Verebilecek daha iyi bir cevabı olmasını umarmış gibi bana baktı. "Maalesef ki bunun yalnızca bir yolu var, Ruslan."

"O hâlde neden damardan beslenmemize izin vermiyorsunuz?" Bu akşamki davranışımdan sonra bunu sormam, odamı basan üçlünün gülüşmesine neden oldu. Pürdikkat verilecek cevabı beklerken onlara olan öfkem daha da kabardı. Öfkeyi unutmamıştım. Unutamazdım. İlay'a olan öfkem düşünülünce uzunca bir süre benimle kalacaktı bu his.

Adam ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. Aynı şekilde ben de duruşumdan rahatsız olduğum hissine kapılıp aynısını yaparak onu kopyaladım. "Hâkimiyet kazanmamışken bunu denemeniz çok riskli ve hayır, insanların hayatından bahsetmiyorum. Asıl onların aklının size yapabileceği çok daha büyük kötülükler var." Gözlerini, bu bilgiye dikkat etmelerini ister gibi tüm sınıfın üzerinde gezdirdi. "İnsandan emdiğiniz duygu sizin bünyenizde katlanarak artar. Her bir duygu sizde dopamin etkisi yaratır. Geçici olduğu için aşırı miktardadır. Eğer ki kurbanınızın kanını emmeden önce onu panikletirseniz bu panikatak geçirmenizi sağlayabilir. Yoğun depresyon geçiren birinin aklı, sizi daha beter bir karamsarlığa sürükler. Delinin aklı sizin de aklınızı kaçırmanıza sebebiyet verir..."

İlay olayını yüzüme çarpan Fırat eğitmene değil, bana bakarak ukala bir gülümsemeyle sordu: "Peki ya size âşıksa ne olur?"

Cevabıyla neden böyle pis pis sırıttığını anladım. "Bariz değil mi? Siz de ona katlanarak büyüyen bir aşk beslersiniz."

Oda bir anda olduğundan büyük görünmeye başladı. Zeminle tavan arasındaki mesafe gitgide açılıyor, beni bulunduğum yerde küçük bir noktaya dönüştürecek şekilde uzayıp gidiyordu.

Ben... İlay'a âşıktım. Hâlâ insanken ona körkütük âşıktım ve İlay'ın benden beslenmediği bir gün bile olmamıştı.

Onu kendime âşık eden bizzat benim aşkım mıydı?

Benden emerek mi bana bu kadar takıntılı hâle gelmişti?

İlay'ın kontrolünde olup olmaması umurumda değildi. Bir kez daha bana ihanet etmiş gibi sarsılmama ve değersiz hissetmeme engel olamadım.

İlay'ın aşkı bir yalandan ibaretti.

BÖLÜM 4
ÖLÜMSÜZ YARALAR

3 Yıl Sonra

GÖĞSÜMDEKİ BOŞLUĞU KALBİM YERİNE BİR KRİSTAL DOLDURUYORDU. Ancak ben o boşluk hissini bir vampire dönüştürülmeden çok önce de hissediyordum. Şimdi kalıcılaşmış o his, beni içten içe kemirerek yok etmek üzereydi. Yıllar içinde belli şeylerle baş etmesini öğrenmiştim ama sevgiye olan açlığım her geçen gün katlanarak büyüyordu. *Kendimi birinin kollarına bırakmak, kucaklanmanın yaratacağı huzur hissi, olmayan kalbimin bir başka kalbe yakın durması, iç geçirmeme sebep olacak bir huzurla dolması...* Kana olan susuzluğumdan daha büyük bir takıntıya dönüşmüştü.

Belki de bu sebeple başlamıştım okuldan kaçıp kaçıp gitmeye. Gece hayatının kulüpler, *after* partiler ve sokak aralarında dönen karanlık yüzüyle tanışmama bu sebep olmuştu: Beni sevecek birini bulmaya duyduğum umutsuz istek.

Aslında biliyordum. Ondan itilmeme sebep olan özelliklerini göz ardı edip, uğradığım manipülasyonları sineye çekip tekrar İlay'ın olabilirdim. *İlay'ın oyuncağı*... İlk aylarımda bana böyle ses-

lenmekten hiç bıkmamışlardı. Bir tek Funda bu kırıcı ünvanı ağzına almamıştı. Biliyordum. Tekrar İlay'a teslim olursam o yana yakıla istediğim kadar beni sevecekti. İlgisini esirgemeyecekti. Fakat o sevgi beni doyurmuyordu. Bizzat benden emdiği sevgi, istediğim sevin çirkin bir imitasyonuydu. İlginçtir ki ölümlülerden emilen hislerin unutulup gitmesi gibi İlay'ın aklından çıkmamıştı bu aşk. Üç yıl geçmesine rağmen hâlâ bana mesajlar gönderiyor, açmayacağımı bilmesine rağmen arıyordu.

Kapım tıklatıldı.

Kalkıp açtığımda Semih her zamanki alaycı gülüşüyle dikiliyordu karşımda. "Yine seninkinden," dedi ve avucuna gömdüğü için ezilmiş bir kırmızı gülü bana doğru uzattı. Elimle dalını kavrayınca parmaklarını açtı ve kopmuş taç yapraklar, özgürlüğünü ilan ederek yere doğru süzülmeye başladı. "Ah, benim hatam. Gülü sevmediğim için dikenine katlanmak istemedim."

Samimiyetsiz bir gülüşle diğer elindeki minik mektubu da aldım ve kapıyı kapattım. Hiçbir vampir gülü sevmezdi. Kokusu bizim için katlanılmazdı. İlay'ın pasif agresif jestlerinden bir başkasıydı sadece. Bana buraya gönderildiğimden beri her ay bir kırmızı gül gönderirdi. Bir de kısa bir not. Bazılarına hemen bakmaz, birikince art arda okurdum. Moralimi bozmasını istemediğim için zaten kötü hissettiğim zamanlara saklardım. Ama saklardım. Hem gönderdiği çiçekleri hem de notları.

Yerime oturmadan gülü tutan elimin bileğine baktım. Estetik bir kaligrafiyle yazılmış dövmemde şu yazıyordu: *İyisin, gülümse.* Yazanı uyguladığımda yüzüm daha çok acı çeker gibi bir ifadeyle büküldü. Vampirlerin her şeyi iyileşirken teninin dövme tutabilmesi ilginçti. Bunun için mürekkebe bizi zayıf düşüren bir kimyasal eklemeleri gerekiyordu. Yaptırabileceğimi keşfettikten sonra kollarımdan başlayarak vücudumun her yerini dövmelerle kaplamaya başlamıştım. Bunlar daha çok kendime notlardı. Unuttuğum insani yönleri hatırlatan, okuyunca zihnimde canlanan duyguları tetikleyen kısa yazılar ya da imajlardı.

Dirseğime doğru uzanan diğer yazıyı okudum. *Harekete geç!* Ben de sözü dinledim ve sık sık andan kopup put gibi dikilme alışkanlığımı kırarak kımıldadım.

Mekanikleşmiş bir hareketle içinde onlarca kuru gülün biriktiği sandığı alıp gülü içerisine bıraktım. O anda hislerim ani bir uyarılmayla keskinleşti. Zamanı algılayışım yavaşladı. Gülün milim milim kurumuş olanların üzerine kayışını, yapraklarının esinti ve yer çekimi ile dalgalanışını izledim. Sertçe zemini bulduğunda sarsıntıyla birkaç taç yaprak daha döküldü ve mide bulandırıcı esansı biraz daha doldu odaya. Kuru yaprakların hışırtısı ve ıslık gibi çıkan nefesimle her şey son buldu.

Zaman eski seyrine dönerken banyonun kapısı açıldı ve su sesiyle birlikte Sedef'in tiz haykırışı tüm koridorda yankılandı. "Eser! Yine zamanın akış hızını mı emdin sen?"

Bunu yapmasına sinir oluyordum. Herkesi çileden çıkarıyordu. Eser özel güçleri olan nadir vampirlerden birisiydi.

Bazılarımızın, küçük bir elit grubu oluşturacak kadar azımızın, sıradan vampirlerinkinden öte yetenekleri vardı. Bu yetenekler yine duyguları ya da anıları emebilmemiz gibi bir şeyleri emmek üzerinden gerçekleştirilebiliyordu.

Eser zamanı emerek çevresindeki her şeyi yavaşlatıp vampirlerin sınırlarını dahi geçen bir hıza erişiyordu. Isıyı emen bir kız daha vardı. Ortamı kış soğukluğuna mahkûm ederken kendisi bir şeyleri yakabilecek kadar sıcaklaşırdı. Aşırı entelektüel bir başka erkek vampir fikirleri emebilirken en ürpertici yetenek uysal görünüme rağmen Ferdi Bey'inkiydi. Başkalarının iradesini emebiliyordu. Onlara istediğini yaptırabiliyor ve bazen mağdurları, bunun farkına bile varmıyordu.

Bu yüzden Ferdi'nin cezalarından herkes korkardı. Seni bir kere odasına çağırdı mı orada başına ne geleceği meçhuldü.

Buna rağmen elimizi kolumuzu sallayarak yurttan çıkmamıza, gece âleminde belaya bulaşmamıza dair yalnızca ikaz ediyordu. İstese bizleri bir daha bu küçük taş yapının dışına adım atamayacak şekilde etkileyebileceğini biliyorduk. O, sonsuz bir istikrarla sürdürdüğü nazik konuşma şekli gibi irademize de saygı duyuyordu.

Eser'in zamanı neden emdiğine kafa yormak istemediğimden elimdeki mektuba yöneldim. Belki onu açmayı da birkaç hafta ertelerdim fakat İlay'ın gülleri bir süredir gelmiyordu ve sebebini

açıklıyor olabilirdi. Her ne kadar ondan kurtulmayı diliyor olsam da istemsizce merak ediyordum; kesilen ilgisini, nerede olduğunu ve ne yaptığını...

Notu genelde olduğu gibi her hecesine iliştirilmiş bir sitemle dolu değildi. Sadece ilginç bir vaat yazılmıştı. Kısacıktı.

"Çok yakında kavuşacağız, sevgilim."

Basit bir cümle beni iliklerime kadar ürpertmişti. Ne demekti şimdi bu? Beni buradan kaçırmayı mı düşünüyordu? Ya da Kantonlukla bir tür anlaşma sağlayıp buraya, İstanbul'a mı geliyordu?

Bunların boş kuruntular olduğunu düşünmeye çalıştım. İlay'ın gücü böyle bir şeye yetecek olsaydı daha önce yapardı. Benimle yeniden bir araya gelmek için tek şansı, benim eğitimimin bitmesi ve bir daha adım atmamak üzere İstanbul'dan ayrılmamdı. Bu şehir, beni İlay'a karşı koruyan tek kaleydi.

Yine de içimi öyle bir korku kaplamıştı ki uzun zamandan beri hissettiğim en çarpıcı his olmasına şükredemiyordum. İlay'la kavuşmak istemiyordum. Onunla mümkünse bir daha karşı karşıya gelmek istemiyordum. İllaki yüzleşeceksem de bunu kaldıracak kadar güçlü olduğum bir zamanı beklemeliydim. Lakin kendimi sevginin peşinde oradan oraya sürüklenirken bulmuş, hayatımayken tadamadığım zevkleri bu kötürüm duyularımla deneyimlemek için bin takla atmıştım.

Hâlen aynı tatminsizlik ve başarısızlıkla dönüştüğüm günkü gibiydim. İlay'a karşı aciz... Savunmasız... Aptal. *Âşık.*

Gece dersleri bitmişti. Haylazlık saatleriydi. Ne yapılacağı çoktan belliydi. Bugün de çıkmayı düşünüyorduk.

Oysa benim hiç kaçış havamda olmadığım bir gündü. İlay, notuyla yine tüm dengemi altüst etmenin bir yolunu bulmuştu. *Çok yakında*, gibi bir söylemin kaç günle sınırlı olduğunu tahmin etmeye çalışarak ne kadar zamanım kaldığını anlamaya çalışıyordum. Stres, kaldırabileceğimin çok üstündeydi.

"Şundan ye," diye dürtükledi Sedef beni. Uzattığı şey, kilitli buzdolabı poşetinin içinde buruşmuş bir doku parçasıydı. Sıra bana gelene kadar gruptaki diğer herkes de uzattığı şeyden atış-

normalik küçük parçalar almıştı. Parmaklarının arasında çerez gibi tutukları şeye tiksintiyle bakıyorlardı.

"Ne bu?" diye sordum onlar kadar hızlı davranamayacağımı anlayınca.

"Herkes yiyene kadar söylemeyeceğim," dedi ve kıkırdadı Sedef. Kül saçları, zıplayan çocuklar gibi çenesinin çevresinde fır döndü. "Enerji verecek bir şey. Bak bir parça al, zıpkın gibi olacaksın, Ruslan."

Aramızda benden başka duygu bağımlısı birisi varsa o da Sedef'ti. Hislere karşı hastalıklı bir takıntısı vardı. Bu nedenle bir şey söylüyorsa araştırmasını iyi yaptığına emindim. Sabahki haplardaki teorisi de doğru çıkmış gibiydi. Hapları aldığımdan beri bir nebze daha iyi hissediyordum.

Kanla kaplı vıcık vıcık dokudan bir parça aldım. Bu belki etin tiksindirici dokusunu çiğneyip yutmamı kolaylaştırırdı. Kanın yeni normalim olması gülünçtü. Ancak onunla hayatta kalıyorken alışmaktan başka çare yoktu. Yemek ise... O benim yapamayacağım türde bir şey vardı.

Vampirlerin sayısız beslenme biçimi vardı. Kanla yaşayanlar, sıvı beslenenler oluyordu ve klasik vampirlerdi. Yemeyi tercih edenler gulyabanilerdi. Sindirim için almaları gereken başka ek takviyeler daha vardı. Vegan vampirler, yaşam kaynağını emebileceği bitkisel alternatifler buluyorlardı. Bir ağacın öz suyu bunlardan en yaygınıydı. Ancak bu onları güçsüz düşürür, bir insan kadar çelimsiz kalmalarına yol açardı.

Kanlı parçayı ağzıma atıp elimden geldiğince hızlı çiğnedim ve yuttum. Daha gırtlağımdan aşağı kayarken içimde yürüyen ısıyla gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bir parça daha alıp ağzıma atarken şaşkınlık nidaları çıkarıyordum. "Ne var lan bunun içinde? Efsaneymiş!"

Herkesin ilk parçasını yuttuğunu gören Sedef artık söyleyebileceğine ikna olmuştu. "Yeni doğmuş bebek plasentası."

"Iyy!" Herkesten tiksinme nidaları yükselirken Ece, Sedef'i itekledi. "İğrençsin!"

"Doğum kadar mucizevi bir olaydaki yaşam enerjisini düşünün de öyle konuşun," diye karşılık verdi alınganlıkla. "Sizi bilmem ama ben o doğumhanede olsam bebeğin üstünü kaplayan kan dâhil her şeyi yalayıp yutmuş olurdum."

Midem bulanıyordu fakat söylediklerinde haklıydı. En az bir hafta beslenmemize gerek kalmayacak kadar güçlü bir besin kaynağıydı yediğimiz.

Plasentanın etkisi diğer herkes gibi Semih'i de bulduğunda ortalıkta deli gibi zıplamaya başladı. "Sedef, senin kırık kafanı seveyim, kızım!" Bir sonraki zıplayışıyla üstünü çıkarıp attı ve sırtından özgür kalan kanatlarıyla havada asılı kalmaya başladı. "Patlıyoruz bu gece!"

Hâllerinden memnun olan diğerlerinin aksine kendi köşesinde kitabını okuyan Funda tiksintiyle konuştu: "İçerideyken kanatlarımızı çıkarmamız yasak. Hâlihazırda çiğnemek üzere olduğunuz yasaklar varken Ferdi'yi daha fazla kışkırtmasanız iyi edersiniz." Tekrar kitabına döndü ama sözlerindeki doğruluk payı hepimizi dize getirmişti. Funda ileri bir yaşta dönüştürülmesinin verdiği olgunlukla bu yetimhanedeki sözüne değer verilen sayılı insanlardandı. Bir anne figürü bile denebilirdi ama kimse ona o şekilde saygı duymuyordu. Tartaklamıyor oluşları, zamanında onunla uğraşmadılar demek değildi.

Funda bana ilk arkadaş canlısı davranan kişiyken şimdi onun zorbalarıyla vakit geçirdiğimi görüp hiç tasvip etmiyordu. O zorbalar aynı zamanda benim de zorbalarımdı fakat içlerinden biriymiş gibi davranmak bana tahammül etmelerini kolaylaştırıyordu. Ayrıca Funda gibi kendimi kitaplara gömerek duyguları unutacağımı kabullenmek yerine, onları başka insanlardan çalmak daha cazip geliyordu. Beni buna seçeneklerin azlığı itiyordu. Funda anlamak zorundaydı.

Bana bir gün acıyarak bakmıştı. *"Sen iyice yolunu kaybettin, Ruslan. Hepimizin yaraları var. Seninle başka birinin yaralarını sararken tanıştık. Ama sen hiçbir şey öğrenememişsin. Devayı dışarıda arıyorsun. Her gün daha çok uzaklaştığın kendin en büyük sığınağınsın ve yakında onu da kaybedeceksin."*

Haklı olduğunu bilmek içimi yakıyordu. Bu arayış, Sevgi noktası dışında en büyük zaafımdı. Fakat yanıldığı bir nokta vardı, benimki sararak iyileştirebileceğim bir yara değildi. Tıpkı benim gibi sevgisizlik hissim de ölümsüzdü. Her vampir dönüştüğünde bedeniyle beraber yaşadığı travmalar da ölümsüzleşirdi. Onlara karşılık verdiği tepkiler kalıcı olurdu. Onca his arayıp duruyordum ya, bir şeyler hissetmek içindi ya bu çabam... Hayır. Aslında hissetmemek, kalbimi delip yok eden bu sevgisiz kalmışlık hissini bir an olsun unutabilmek içindi.

Ben ve diğer tüm vampirler *travmalarımızın kölesi ve ruhu yaralı, duygusuz canavarlardık.*

Bunun bir çözümünün olmaması birer birer hepimizin umut ışığını söndürmüştü. Ben en son pes eden olmuştum fakat herkesin derdi aynıydı. Teslim olup sonsuza kadar devam edecek bu yavan günleri bir şekilde geçiştirmek istiyorduk. Duygular ve ağzımıza burnumuza aldığımız garip şeylere bağımlılıklar... Kuralları ihlal etmek, canımızı tehlikeye atmak, anı bulanıklaştırıp birkaç gereksiz dakikadan kurtulmak... Herkes aynı zümrede yer alıyordu. Herkes aynı şeylerden kaçıyordu.

Bu okul başlı başına bir sınavdı ve hepimizi bu umursamaz kişilere dönüştürmüştü.

Sürüye uyduğum için güçsüz olan ben değildim. Dışarıda kalan Funda çok güçlüydü.

Serseriler ve işe yaramazlardan oluşan çete gibi bir gece kulübünün yolunu tutarken arkamı dönüp son bir kez Funda'ya baktım. Kitabına dalmış gibi davransa da içten içe hepimizin çıkıp onu tuttuğu nefsi ve ardından gelen yalnızlıkla baş başa bırakmamızı bekliyordu.

Işık hassasiyeti...

Facia.

Beynimin içi korkunç bir savaş alanı gibi yanıp sönen ışıklarla boğuşmakla meşgul. Önümde diğer vampirler Ece'nin başına üşüşmüş. Kafası yana eğik, boynuna dökülen platin sarısı saçları bir perde gibi yana çekiyor. Boşta kalan boynuna sivri uçlu yü-

zığıyla bir çizgi çizen Sedef... Kan yerine dökülen kırmızı kristal tozları, köprücük kemiğinin üzerine doluyor. Altından bir pipet ile sevgilisine istahla yaklaşan Fırat burnundan tüm havayı veriyor. Pipeti burnunun içine dayayıp dökülen kristal parçacıkları içine çekmeden önce Ece'ye son bir kez bakıyor. Derin bir çekiş... Sonra gözleri kayıyor. Ardında yalnızca buğulu bir ifade bırakıyor. Yüzü sahte bir mutlulukla aydınlanıyor.

Teker teker...

Hepimiz aynı süreci tekrar ettik. Dansa ara vermeksizin birbirimizin boynundan kan parçacıkları çektik. Burnumu uyuşturan madde anında etkisini göstermeye başladı ve ışıklar ya da sesle uyarılan beynim, bu yeni ve baskın uyarıcının pençesine düştü. Renkler şimdi anlam ifade ediyordu. Öylesine gözlerimin önünden geçmektense kompozisyonlar oluşturuyor, bir sanat eserine dönüşüyordu.

Vampir kanı dünya üzerindeki en güçlü uyuşturucuydu. Bir insanı öldürebilecek güçteydi ama vampirler üzerinde tesiri tamamen farklıydı. Kanımız, kendimize bir şeyler hissettirmekte kelimeler kifayetsiz kalırken bir başkası için her şey olabiliyordu.

Ah, bu buğulu yalnızlık...

Külçe gibi ağırlamış kafamı geriye yatırdım. Diğer her şey gibi uyuşmuş damağımdan bir huzur iniltisi yankı yaparak geçip gitti. Sesi azaltan kulak tıkaçlarının ardından, müziğin ritmini en derinlerimde hissediyordum. Bu yalancı saniyelerde kendimi tekrar hayatta ve bir şeylerden tat alabilir hissediyordum.

Oysa içimde bir yırtıcı vardı. Kontrolü eline almak için sabırsızlanıyordu. Bense bir irade kırıntısı göstermekten çok uzaktım.

Duygulara, hissetmeye özgü açlığımız kesilince geriye sadece tek bir şey kalırdı: Susuzluk.

Çevremiz tazyikle damarlarda kol gezen sıcak, hislere bezeli kanla dolup taşıyordu. Dans etmekten herkesin nabzı yükselmişti. Bir ısırık dişlerimin köklerine masaj yaparak ağzımın içine dağılır, kan gırtlağımdan geriye şelaleler gibi yağardı.

Hepimiz gibi Sedef'in de kafası iyiydi. Şehvetle yanıma yaklaştı. Elleri önce belimde sonra omuzlarımda gezinirken jimnastiğin

gerindiği kuvvetle üstüme tırmanıvermişti. Islak dudakları ağzıma yapışmak için atılırken başımı yana çevirip onu durdurdum. Sedef'le bir kez denemiştim. Sonu iyi bitmiyordu. O vermek değil, hep almak istiyordu. Tıpkı benim gibi.

"Sadece biraz eğleneceğiz, Ruslan." İstediğinde bir bıçak kadar tedirgin edici gözlerini üzerime dikti. "Birlikte yükseklerde uçacağım birini arıyorum şunun şurasında."

Omuzlarımı kepenk gibi sarmış kollarını dirseklerinden tutup açtım ve onu ölçülü bir kuvvetle yere indirdim. "O ben değilim Sedef."

"Of, çok sıkıcısın!" diye hınçla bağırdı ve hiç modunu düşürmeden Ece'ye yürüdü. Ece neyin geleceğini biliyor ve benim aksime umursamıyordu. Uzun ve iç gıdıklayan bir öpüş başlarken göz ucuyla Ece'nin sevgilisi Fırat'a baktım. Bu erotik sahneyi ağzı kulaklarında izlemekten başka bir şey yapmıyordu. Aynı şeyi Ece'ye yapan ben olsaydım ağzımı burnumu kıracağına şüphe yoktu.

Devirdiğim gözlerim henüz yukarıda seyir hâlindeyken oralarda bir yerlerde kaldı ve yine vampir kanının zihnimde yarattığı heyecanlandırıcı etki yükseldi. Kalbim olmasa dahi ağzımda atıyormuş gibi geliyordu.

İçinde bulunduğumuz grup beyaz ya da gri saçlı bir model ordusundan farksızdı. Dolayısıyla girdiğimiz dans pistinde kendi locamızı yaratacak kadar mesafeliydik. Aramızdan olmadığını sezdiren sıradan insanlar derhâl itiliyordu. Fakat damağımı kurutan bu susuzluğu giderecek tek şey de onlardı.

Ağır ağır arkadaş grubumun baloncuğundan dışarı kayıp sürünerek, uçarak ya da süzülerek, artık ayırdını yapamıyordum, gece kulübünün derinliklerine daldım. Aynı müziğin ritmiyle yaylanıp salınan bedenlerin arasında olmak sıcacık bir jakuzinin içinde gevşemeye benziyordu. Bu insan denizinin içine gömülmenin, boğulduğum yerde kana kana yudumlarla o denizi içmenin hayalini kuruyordum.

Anlık bir ürperti hissi, enseme bir nefes üflenmişçesine içimi gıdıkladı. İrkilerek geriye baktım; sağıma, soluma. Gözlerim kafamı döndürdüğümden de hızlı bir şekilde etrafı kolaçan ediyordu.

Sonunda gördüm. Bir ışık yansıması veya herhangi birinin olabileceğini de değerlendirmeye katmam gerekirdi ama... Platin sarısı saçlar kalabalığın derinliklerinde görünüp kayboldu. Okuldan gelen diğer vampirlerin de saçı bu renkteydi elbette. Fakat Hav'in saçları altın bir ışıltıyla parlardı. Yaşının verdiği kudretle sade bir beyaz tonuna açılmaktan fazlasına sahipti. Som altındandı. İnsanlar içinde yaşayabilmek için açtırması ve boyaması gerekiyordu. Hiçbir boya o altın ışıltısını yeterince saklayamıyordu.

Az önce nerede görsem tanıyacağım o saçları görmüştüm.

Önce not, şimdi de bu... Gerçekten de gelmiş olabilir miydi?

Kuruntu yapıyorsun, diye söylendim başımı iki yana sallarken.

"Ne kuruntusu?" diye bir cevap almayı beklememiştim.

Başımı tıkaçlar yüzünden boğuklaşmış sesin geldiği yöne çevirdiğimde benim yaşlarımda bir kızla karşılaştım. Yani... Ölmeden önce olduğum yaşta. Tuhaftır ki kendimi on dokuz yaşımdan büyük hatta bir yaş almış gibi bile saymıyordum. Sanki hissedemeden yaşayınca deneyimlerimiz ve kazanımlarımız eskisi gibi işlemiyordu.

Elimle ensemi kaşıyıp gülümsemeye çalıştım. "Hiç. Kendi kendime söyleniyordum öyle."

"Kendi kendine olmak için fazla kalabalık bir gece değil mi sence de?" Kalp şeklinde yüzü ve al yanaklarıyla işveli bir gülüş attı. Kaşını çizdirmiş, bedenini dövmelerle kaplamıştı. *Tıpkı benim gibi...*

"Arkadaşlarım var," dedim sükûnetle.

"Farkındayım."

Söyleyiş biçiminden bilmesi gerekenden fazlasını biliyormuş havası aldım. Beni anında doğruladı. "Ne olduğunuzun da farkındayım."

Afallayarak geri adım attım. Büyülü dünya sakinlerinden birisi olabilir miydi? Bir vampir değildi. Akan kanının yarattığı titreşimleri buradan algılayabiliyordum. Ancak üstündeki öz güvene bakılacak olursa bir cadı ya da vampir avcısı pekâlâ olabilirdi. Bey-

nimde yılanlar tehlike çanlarıyla ondan bir adım daha uzaklaştım. Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Bir vampirsin ve kan istiyorsun," dedi yine üsteleyici tavırla. Ben de bir insanım ve benden beslenilmesini istiyorum."

Sessizliğimi görünce dans ederek üstüme geldi. "Bu ilk seferim değil. Haydi. Sadece o hipnoz edici dişleri bir kez daha görmem gerek. Isırıkla yayılan zehrin yarattığı hazzı tatmak istiyorum."

"Bir *tecrübe* misin?" diye sordum şüpheyle.

Başını heyecanla salladı. Beni buna ikna etmek için ne yapması gerektiğini biliyordu. Göğsünü bana yaklaştırıp büstiyerini aşağıya çekiştirdi ve göğüslerinin arasında, sinesinin tam üzerinde yer alan dövmeyi gösterdi. Bir yılan kıvrılarak aşağı iniyor ve dişlerini tenine saplamış gibi görünüyordu. Yıl almış olduğu belliydi. Bu dövmeye sahip insanlar gizli kapaklı partilerde vampirlerin, damarlarından beslenmesine izin verirdi. Damar yolundan litrelik kan verenlere de *bağışçı* denirdi. Vericilerden daha güvenli kaynaklardı. Dövmesi eskiyse bu kızın kanına güvenmek aptallık olurdu.

Ancak ben aptaldım. Uyuşturulmuş bir zihinle daha aptalca kararlar verirdim.

Onun bana benzerliği beni bir şekilde tiksindiriyordu. İlay'a güvenip kanını veren bir aptal olarak benim de bir viriciden farkım olmamıştı. Aynı güçsüzlük ve her şeye rağmen tehlikenin içinde olma özlemi bana kendimi hatırlatmıştı. Bu benzerlik Sedef'te olduğu gibi beni ondan soğuttu. Kendimi öylesine düşük, aciz ve acınası görüyordum ki bana benzeyen en ufak bir şeye tahammülüm yoktu.

Nitekim kendimi daha yücesine, hak ettiğimden daha fazlasına layık görebiliyordum.

"İlgilenmiyorum. Belki *arkadaşlarımla* şansını deneyebilirsin," dedim sırf kendimi kurtarabilmek için. Belki daha erdemli olanı yaparak ona aklını başına toplamasını öğütleyip bizden uzak durmasını tembihleyebilirdim. Onu vazgeçirebileceğimi sanmıyordum, ne bunu yapmak istemesinden ne de şansını "arkadaş" demeye bile dilim varmayan ekibimdeki vampirlerle denemesinden.

Dudak büzüp benden uzaklaşmasını seyrederken vampir kanı tekrar etkisini gösterdi. Sanki üstüme tülden bir perde çekip beni yeniden bu yumuşacık algılayış biçimiyle buluşturdu. İçimde bir yerlerde hâlâ İlay'ın gelmiş olabileceği olasılığından korkuyordum. Hatta bu nedenle sevgi ve kan arayışımı burada kesip yurda dönmeyi, soğuk bir kahvaltıyı insan sıcaklığına yeğlemeyi ciddi ciddi düşünüyordum.

Oysa bir anda karşıma çıkıverdi.

Meleksi bir güzellikti. Vampirlerin beyazlamasının saf ve huzurlu bir yanı yoktu. Pırlanta dişlerimiz gibi kışkırtıcı ve keskin bir yanı vardı. Orada danstan kopuk, dikildiği yerde ağır ağır içeceğini yudumlayan genç kız cennetten kopup gelmiş gibiydi. İri gözleri beni bulduğu gibi başka yöne çevrildi.

İnanılmaz bir çekimle ona yanaşırken utangaçlıkla başını telefonuna eğmiş, geldiğimi görmüyordu bile. Bu bakışı yanlış yorumlamamı, gelmememi umut ediyordu. Yine de gittim. Ona dişlerimin hipnoz edici manzarasını saniyelik de olsa gösterdim. Ne istiyordu, bilmiyordum ama dişlerimin büyüsüne maruz kaldıktan sonra o da beni istiyor gibi davranmaya başlamıştı.

Yanlış tercihlerden bir başkası...

Bir vampir yırtıcı, insan da avdır gerçeğini kabulleneli çok olmuştu. Yanlış olduğunu bilmeme rağmen yaptığım bir hataydı.

Ferdi'nin irademize gösterdiği saygının tam zıddıydı.

İnsanlığına bir tecavüzdü.

Böylesi daha kolaydı.

Tüm güneş ışığını sımsıkı çekili perdelerin arkasında uyuyarak geçirmiştim. Huzurlu bir uykuydu. Uyandığım zaman bok gibi hissedeceğimi bildiğimden son kırıntısına kadar tadını çıkarmıştım. Tüm bağımlılıklarda olduğu gibi yükselişin bir de düşüşü olacaktı. Vampir kanının dün gece bahşettiği her şeyi bugün fazlasıyla geri alma zamanıydı. En depresif, en karanlık düşünceler kendini gösterecek ve ölümsüz bedenim kırgınlıktan yerinden kalkacak derman bulamayacaktı.

Neyse ki dün geceden avladığım o kızı yurda getirmiştim. Kahvaltı başlamadan önce kendime son bir ziyafet çekip Ferdi'ye görünmeden onu çıkarabilirdim.

Adı Serap'tı. Gördüğüm o güzelliğin bana yaşattığı sevilme hissi de bir serapten farksızken hoş bir rastlantı olmuştu. Kanını alıkoyduğum gibi Serap'ın bedeninin sınırlarını ihlal etmemiştim. Bilinci tam olarak yerinde değilken onunla birlikte olsaydım bu gerçek bir tecavüz olurdu.

Sadece sarılıp uyumak istemiştim. Daha doğrusu onun bana sarılmasını.

Sabah uykuya dalışımı o tatlı ısısı kolaylaştırmıştı.

Gerçekten bulmuş olabileceğimi düşünüyordum. Belki bu sefer. bu sevgi açlığımı doyuracak türden birisiydi Serap. Arayışımı sona erdirecek o kişiydi.

Onu uyandırıp ayrılırken gerçek bir buluşma için randevu koparmaya çalışmayı yatmadan önce aklıma koymuştum. Bu sefer dişlerle hile yapmadan, birbirimizi tanıyarak yine aynı elektriği yakalayabilecek miydik, görmek istiyordum.

Bana sarılmayı bırakmış olacak ki en son orada olduğunu hatırladığım ısısı yoktu. Kolumu yataktaki yerine doğru attığımda gözlerim hâlen kapalıydı.

Boş bulmayı beklemiştim. Uyanıp kaçmış olabileceği ihtimali, beni rüyalarım boyunca bir kâbus misali kovalamıştı. Fakat boş çarşaflar sırılsıklamdı. Bunun sıradan bir sıvı olmadığını uyku mahmurluğunu üstümden atmam ve duyularımın keskinlik kazanmasıyla anlamıştım. Kandı.

Burıştırduğum yüzümün üstüne şıp şıp damlayan sıcak sıvıya gözlerimi açtım. Bu da kandı.

Daha fazla kan...

Panikle yataktan fırlayarak odanın en kuru köşesine çekilmiş ve bu korkunç kardamın boyutuyla yüzleşmiştim. Zonklayan başım onu şaşkınlıkla dört bir yana çevirmemle patlayacak gibiydi. Kulaklarım çınlıyor, midem kusabilirmişim gibi bulanıyordu.

Bir inilti çıkarabildim. *"Ağzına sıçayım, ağzına..."*

Serap'tan geriye sadece parçalanmış ve odanın farklı köşelerine savrulmuş uzuvlar kalmıştı. Kan her yerdeydi. Organlarla beraber duvarlara, tavana, yatağın yattığım kenarı dışında her yere saçılmıştı. Bu cinayetin sorumlusu da kanla kaplı ve çırılçıplak olduğu için önümdeki vahşetin içinde kamufle olmuştu. Beyaz dişlerle donatılmış ağzı açılana kadar onu fark edememiştim.

Cık cıklayarak konuşmaya başladı: "O nasıl söz öyle? Sen kibar bir çocuktun. Okul arkadaşların kötü örnek mi oluyor yoksa?"

"İlay," dedim güç bela. Sesim çatlak, ağlamak üzere olduğumu ele verircesine titrekti. Göğsüm nefes almaya ihtiyacım olmamasına rağmen beni boğacak şekilde kasılmıştı.

Gelmişti! En korkulu rüyam kanlı canlı karşımda dikiliyordu.

"Sana çok yakında kavuşacağımızı söylemiştim," dedi bir zafer edasıyla. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?" Gözlerindeki pırıltı, buna umutsuz bir ihtiyaç duyduğunu düşündürdü. İnanmak istediği bir yalandı.

Ona istediğini veremeyecek kadar dehşete düşmüştüm. Tek istediğim buradan çıkıp, ardıma bakmadan onun beni bulamayacağı bir yere kaçmaktı.

Kapıya hamle yapıp bunu gerçekleştirmek üzereyken bir eli sırtımdan beni yakaladı. Çıplak tenim tırnaklarını sapladığı yerlerden bir kumaş gibi büzüştü ve yumruğuna kıstırılıp kaldı. Beni dosdoğru geri çekerken yandaki duvara çarptı. Her şeyden üstün olan his korku olunca sarsıntının etkisini kavrayamadım. Ancak dizlerimin bağı çözülmüş ve sırtüstü yere düşmüştüm.

"Bu hünerlerimi seninleyken hiç konuşturmadığım için bilmiyor olabilirsin. Benim elimden kimse kaçamaz." Sanki bunun kanıtına yer etmesini istermiş gibi tırnaklarını başıma saplayıp yukarı kaldırdı ve insanüstü gücüyle tekrar yere çarptı. Ahşap parkeler kırılıp talaş bulutu kaldırırken tek parçalanan şey o olmamıştı. Başımın arkası, elmas kadar sert olması gereken tenim, kemiklerim ve damarlarımı dolduran kristalize kanım... Hepsi cam kırıkları gibi etrafa saçılmıştı.

Sarsıntının gücünü bu sefer hissetmiştim. Katlanarak artan bir sancı ve yakan bir sıcaklıktı. Hissettiğim son şey olabilirdi çünkü

bovnumdan aşağısı gevşeyip felç geçirdi, cansız bir kukla gibi İlay'a teslim oldu. Gözlerim kararmaya başlarken İlay beni uyanık tutmaya çalıştı.

"Şimdi biraz değiştirerek tekrar soruyorum, Ruslan?" Üstünden damlayan kanlar ve beni ensemden kaldırış şekliyle bir caniye baktığımı biliyordum. Artık emindim. "Beni özledin mi, sevgilim?"

Özlemem gerekirdi. Telefonlarını açmam gerekirdi. Güllerini saklarken onunla bir geleceğim olduğunu kabullenmem gerekirdi. Fakat hiçbirini yapamadığım gibi sorusuna da cevap veremedim. Ağzım acıyla büküktü, yalnızca içinde bulunduğum çaresizlik için ağlıyordum. Gözlerimden şakağıma kayan yaşları gören İlay daha da hiddetlendi.

Bulmayı beklediği özlem, korkuydu.

Ensemden tutan elleri sıkılaştı ve kafamı, sorusunu onaylıyormuşçasına aşağı yukarı sallayıp son bir kez daha arkaya çarptı. Bilincim tamamen kayıp gitmeden kulağıma yaklaşıp memnuniyetle güldüğünü duydum.

"*Hı hı*, bence de çok özledin."

BÖLÜM 5

DIŞARIDA KALAN HER ŞEY

ONU BEN ÖLDÜRMÜŞTÜM! Yaptıklarımı düşündükçe kendimden çok utanıyordum. *Hem suçlu hem güçlü* böyle bir şey demek oluyordu herhâlde. Cinayetin üstünden haftalar geçtikten sonra bazı kayıp anılarım geri gelmeye başlamıştı. Karya'yı öldüren ben olmalıydım çünkü gözümün önünden gitmeyen o görüntü her şeyin kanıtıydı.

Onu yedikten hemen sonrasıydı. Düşüncesi bile mide bulandırıcıydı ama başımı döndüren tokluk hissini hatırlıyordum. Bir seyirci olarak mı yoksa bedenin kontrolünün sahibi olarak mı bu anılara ortaktım, hâlâ emin değildim. Ama anımsıyordum. Kan birikintisinin üstünde bir yemek artığı gibi kalakalmış kolyede "K" harfi vardı. Ona uzanmış, dudağımı büzmüş ve boynumdaki kolyeyle yer değiştirmiştim. Suçu kardeşimin üzerine atmıştım.

Kim bilir, belki de bu suçluluk duygusuyla onu hayalimde yaşatıp içimde bir yere hapsetmiştim.

Beni Likya öldürmüştü. Başta emin olamamıştım ama artık emindim. Anılar parça parça geri geliyordu. Beni yere devirip karnımı deşen elini hatırlıyordum. Kemiklerimi parça parça kırışını, acıdan bilincim kapanmadan önce etimden aldığı her ısırığı hatırlıyordum. Parça parça tüketilişimi... Bir de çekim vardı. Onun içine zihnen ya da ruhen akıyor gibiydim.

En nihayetinde gözümü, önümdeki korkunç katliam manzarasına açmıştım. Benden geriye tek bir şey bile kalmamıştı. Sadece bir şey: Kolyem...

Hissettiğim korku ve hüznün tarifi olamazdı. İnsanlar ölürdü ve tekrar bir şey hissetme şansları olmadan öte tarafa göç ederlerdi. Bir ruhun duyduğu acının neye benzediğini bilemezdim. Ama insani olamazdı. Ben olabilecek en insani şekilde hayatımı kaybetmiş olduğuma üzülmüştüm. Genç yaşımda, hayallerimin hiçbirini gerçekleştiremeden öldüğümü anlayınca hepsini hissetmiştim; hayal kırıklığı, acı, hüsran ve öfke...

Ölmekten hep korkardım. Bir şeyler yapabilmek isterdim: *Hayatta olduğum zamanı onurlandırıp dolu bir hayat yaşayabildim*, demeyi. Ama korkardım da. Ya bunu diyemeyecek kadar erken ölürsem diye. Ölmüştüm. Gözümden bir damla yaş süzülmüştü. İçten içe kendime kızmıştım. *"Başaramadın, Karya,"* diye azarlamıştım o korku dolu kızı. Korktuğu başına gelen kızı... *"Dolu dolu diyebileceğin bir an bile yaşayamadın."*

Beni Likya öldürmüştü ve buna karşı yoğun bir sitemle doluydum. Paylaştığım zihnin sahibi olduğunu anladığımda, hıncı-

mı çıkarmak için son şansım olan bu ölümlü bedenden çıkarmış istemiştim.

Burada yapamazdım ki! Bu nasıl mümkün olsun? Hiçbir kadı iddia edemeyeceğim bir vücuda sahiptim. Benimkinin yapmış olması bile bana tanıdık gelmiyordu. Onu çalmış gibi hissetmeme engel olamıyordum. Likya, benim hayatımı çalmışken ben, bedeninde bulunmayı ağza alınamayacak bir suç gibi görüyordum.

Suçsuz olmadığım noktalarda dahi bu kadar suçlu hissettiğim düşünülürse kim bilir, Likya ne düşünecekti? Kendi ikizini öldürmüş bir cani olmak benim gönlü hovarda, duygusal ve uysal kardeşimi yıkardı. Aramızda en güçlü olan hep ben olmuştum. Yıllarca lara göğüs gerebildiğim için önüme dikenlerden bir yol döşenmişti ve zamanla acılara karşı nasır tutmuştum. Oysa Likya...

O çok narindi.

Bu yaptıkları, kaldırabileceğinden çok fazlaydı.

Zaten hâlihazırda hissettiklerimle tekrar mutlu bir gün geçirmeyeceğimi içten içe biliyordum. En azından onun hayatı kazanmasın istedim: O bir katil olduğunu bilmesin, bense her zaman suçlayabileceği ve tartaklayabileceği bir kum torbası olayım...

Çoktan ölüp gitmişken kendini feda etmek sandığımdan kolaydı.

Kolyelerimizi değiştirirken Likya'yı koruduğumu düşünüyordum.

Onun bunu kendi üstüne alınacağını tahmin edemezdim.

O günden sonra ne olduğumuzu anlamak çok zaman almamıştı. Bir canavardık. Kim katil, kim mağdur olursa olsun bizdik.

Birdik. Bu işin içinde birlikteydik. O yüzden birbirimizi suçlayıp tartaklamayı bırakmış, içinde olduğumuz durumu değerlendirmeye başlamıştık.

Kardeşi kardeşe düşüren bir açlık...

Evimizde kalan herkes için bir tehlikeydik. Bir bahane bulup uzak bir pansiyonda kalmıştık. Fakat bir hafta içinde hem odanın geç ödeğine hem de kilolarca et alışverişine döktüğümüz paramız suyunu çekti.

Bir başına sokaklarda kalmış bir genç kız için İstanbul çok tehlikeliydi.

Savunmasız görünen genç kıza sulanmayı düşünenler için ise biz büyük bir tehlikeydik.

Zalim bir açlıktı bu, bitmek bilmeyen. Nedenini anlayamadığımız bir bilmeceydi sanki. Bize saldıranlara saldırmamak, kimsenin canını yakmamak için toplumdan iyice uzaklaşırken kendimizi yanmış bir evin dökümtüsünde bulmuştuk. Arada gelen evsiz veya hırsızlık uyuşturucu bağımlısı ziyaretçilerimize zarar vermemek için en son çare açlığımızı köreltmeye ve sokak hayvanlarıyla beslenmeye başlamıştık. Zamanla bir hayvandan farksız yaşar olmuştuk.

Dışarısı bizim için vahşi hayattan farksızdı. Avcıydık ve avlanıyorduk. Ama insan yanımız bir katil olmaya hazır hissetmediği için insandan ve insani olandan hızla uzaklaşıyorduk.

Bizi öyle bir zamanda buldular.

Kir, kan ve umutsuzluk içinde ışığı unutmuş bir yırtıcı iken...

Haftalar mı yoksa aylar mı geçmişti, söylemesi güçtü. Ailemizin bizi kayıp ilan edeceği kadar çok süre sonraydı. Bizi bu sayede aramaya çıkmışlardı. Bunun gibi gizemli kayboluşlar, alışık oldukları vakalardı.

Bize vampir olduğumuzu söylediler. Katı beslendiğimiz için gulyabani de deniyordu.

Gulyabanilerin yerleştirildiği bir yetimhaneye götürülürken tüm gizem perdelerini aralamış, kafamıza takılan her soruyu yanıtlamışlardı. Neden ve nasıl olduğunu bilince kolaylaşması gerekmez miydi?

Oysa her şeyi kabullenince içinde kalakaldığın durumu kabullenmek ve bununla yaşamayı öğrenmekten başka bir seçenek kalmıyordu.

Bizim sınavımız böyle başlamıştı işte.

3 Yıl Sonra

"Sizi kimin dönüştürdüğünü bilmiyorsunuz yani?" dedi küçük kız. Dudaklarının arasına götürdüğü kandan lolipop, dilini kırmızıya boyuyordu. Gözlerimi kaçırmak istememe neden olacak kadar *yanlış* bir görünüşü vardı. Vampirler ideal yaşına çıkar ya da inerdi. Fakat o çocukluğuna dönmüştü. Hep çocuk gibi davranmaya alıştığından zihni onun için en ideal yaşın çocukluk dönemi olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Rahatsız ediciydi. Siyah saçlarını iki yandan toplamış, kiraz tokalı bir kız çocuğunun ölgün teni... Dişleri arasında döndürdüğü lolipopun içinde emildikçe açığa çıkan yusyuvarlak göz... Sivrilmiş vampir dişleri... Hepsi çok yanlıştı.

Karşıma oturmuş, ayaklarını aşağı yukarı sallayarak benim için kabullenmesi güç soruları sorup duruyordu.

Derin bir nefes alır gibi ciğerimi şişirip indirdim. "Evet, o gün eve dönen hangimizse dönüştürülmüştü ve bunu bilmiyordu." Zamanla kimin kimi öldürdüğü konusunda yeni veriler eklenmişti. Hepsi daha da puslandırıyordu gerçeği. Artık beni öldürenin Likya olduğundan o kadar emin değildim. Öyle ya da böyle; birimiz öldürülmüş, vampire dönüşüp diğerimizi öldürmüştü. İkimiz de mağdurduk, sadece farklı şekillerde.

"Bu yüzden kendini kaybedip saldırdı yani," dedi cıvıltılı bir tavırla. Bu kısmı aklını başından alırmış gibi kırmızı dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Sonra da kardeşini yedi."

Yedik. *Yedik.*" dedim uğultuya benzer bir yavaşlıkta. Bunu açıklaması zordu. Hangi iyelik eki neye gelmeli, kim neyi yaptı, kim suçlu, kim suçsuz, suçumuz en başta neydi; birbirine girmişti artık.

"Ama bu noktada özel gücünüz devreye girdi, değil mi?" diye doğrulanma aradı sanki uykuya yatırılmadan önce okunan masalın devamını merak eden sabırsız bir çocuk edasıyla.

Hunnuzca başımı salladım. *Bu bir çocuk masalı değildi.* "Bilinç emebilme gücümüz olduğunu bilmiyorduk. Her şey koca, berbat bir kaza sonucu meydana geldi."

Bilmeden öldürdük birimiz bir diğerini. Açtık ve kendimizi kontrol etmeyi bilmiyorduk.

İstemeden ölen kardeşin bilincini emdik. Zihnimize birebir kopyalandı artık mideye inmiş beyne kayıtlı tüm veriler.

Bu sayede asla ölmedi aslında ölen. Eksildik ama yok olmadık. Bölündük. Çoğaldık. Aynı bedeni paylaşan iki zihin olduk. Aynı ölümsüz hayata mahkûm iki kardeş...

"Farkında olmasan da ikizini tamamen yemen iyi olmuş. Sana demiyorum. Katil olanınız hanginizse ona diyorum." Lolipopunu sertçe ısırıp cam kırıkları gibi parçalanan kan pıhtılarını, arabanın halı kaplamasına saçtı. Dişlediği gözü ağzına alıp çiğnemeden yuttu. İğrenç, mide bulandırıcı bir yutkunma bana o geceyi hatırlattı. "Artıklar bıraksaydın kim bilir... Belki bilincini tamamen ememezdin. Eksik kalırdı kardeşin. Bu kadar gerçekçi olmazdı."

"Gerçek zaten!" diye doğruldum yerimden öfkeyle. Bir çocuğun terleten sorularının yanı sıra asabımı bozan bir saldırganlığı da vardı bacaksızın. Beni bu görevde onunla kim eşleştirdiyse iyi bir yumruğu hak etmişti.

Hareket eden aracın ani dönüşüyle dengemi sağlayamayıp koltuğuma devrildim.

Süpervizörümüz Tolga, sürücünün yan koltuğundan arkasına dönüp küçük kızı azarladı: "Yeter artık, Ayşegül. Rahat bırak kızı."

Hiç aldırmadan bana bakmayı sürdürdü. "Ama asla bilemezsin. Ruhunu da emip emmediğini bilemezsin ki." Benim hışmıma

karşın sükûnetle konuşan kız bacak bacak üstüne atıp gülümsedi. "Sonuçta özel gücün sadece bilinci emebilmek."

Kalbimin ezilmesine neden olan gerçeği dillendirmişti. *Hiç* diyemezdim. Likya da bu durama benim kadar içerliyor, korkuyor mu, bilmiyordum çünkü. Üstüne hiç konuşmamıştık. Konusunu geçirmemeye ayrı bir özen gösteriyorduk.

Ne fark eder ki, diyebilmeliydim. Ama değildi işte. Fark ederdi. Ruhu göçüp gittiyse eğer ölmüş olanın... Sadece zihni kopyalanmışsa... Ölen gerçekten de bir asalak gibi yaşıyor demekti. Bu beden üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Bu dünya üzerinde hiçbir gerçekliği yoktu.

Eğer ruhu yoksa ölüp göçenin... Bu katilin zihninde yaratılmış bir gerçeklikti ve sadece zırdelilikle açıklanabilirdi.

Baktırabilirdik aslında. Bunun için cadılara gidebilirdik. Tek bir soru yeterdi korkunun gerçek olması için. İki ruhun ağırlığıyla mı yaşanıyor bu ömür yoksa çoktan yapayalnız mı kalmış cani? Bu, cadıların mistik bağlantılarıyla anlaşılırdı. Doğrulanmak kulağa fena gelmiyordu ama aksini düşününce fenalaşıyordum. Gerçeğimiz yanlışsa bizi çok daha zor bir gelecek bekliyor demekti.

Bununla baş etmesi bile yeterince zorken fazlasının riskine girmiyorduk. Araç durduğunda bizi bıraktığı gibi uzaklaştı. Karşılıklı oturabileceğimiz kadar geniş olması, az önceki gibi sohbetimiz bol olsun diye değildi. Genelde böyle gecelerde içeri birilerini tıkardık: Cesederi. Yemek toplamaya gelmiyorduk elbette. Ama ola ki biri öldü, arkamızda bıraktığımız bir ceset ziyan sayılırdı. Yetimhane için morglar ve kimsesizler mezarlığı şu sıra yetersiz kalıyordu. Sadece vampir olsaydık bağışlarla her şey daha kolay olurdu. Kan yenileniyordu. Kesilen kol yeniden çıkmıyordu.

Tolga karşımızdaki opera binasının önündeki meydana doğru yürüyüp sigarasını yaktı. Ciğerleri eskisi gibi çalışmadığı için nikotininden yeterince yararlanamıyordu ancak ölmeden önce sigara içenler, kendini içmek zorunda hissederdi. Başka türlüsünü bilmezlermiş gibi numaradan da olsa içip dururlardı.

Arkasından gitmediğimizi görünce bize baktı. Ayşegül kısa bir beyaz elbise ve pembe yağmurluk giymişti. Bense annesi gibi

görünmek için oturaklı bir gece elbisesi ve görev için saçmalıktan ibaret *stiletto*lar giymiştim. Kafamdaki siyah perukla beraber, baştan aşağı siyahtım. Mantoma biraz daha sarınıp ısınmak ister gibi soğuk nefesimi içeri üfledim. "Sigaranı yaktığında planın üstünden son bir kez geçeriz. Bu hep böyleydi." Ayşegül bile biliyormuş gibi beni bırakmamıştı. Ya da annesinin elini bırakmayan uslu bir çocuk taklidi yapıyordu.

"Artık ezberlemişsindir diye düşünmüştüm," dedi ağır ağır bana doğru ilerlerken, sonra ani bir şüpheyle yaklaşıp gözlerime baktı. "Karya? Sen misin bu?" Ellerini ensesini götürüp meydana doğru birkaç adım attı. "Şaka mı yapıyorsun, kızım? Bu görevi Likya yapacak diye konuşmuştuk."

Gözlerimi kaçırdım. "Geçen görevde de kontrol ondaydı."

"Sen de durup durup kardeşimin bilincini gasbedeyim mi dedin yani? Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında mısın?" Sigara tutan elini bu sefer alnına götürüp kuzgun karası saçlarının arasına daldırdı. Az kalsın kendi saçlarını yakacak kadar sinirlenmişti.

"Aslında Likya kendisi izin verdi. Biz birbirimizi zorlamayız," diye diklendim. Kendi kardeşim dahi bunu sorun etmiyorken Tolga'dan azar işitmek canımı sıkmıştı.

"Likya kim oluyormuş da izin veriyormuş? Eski zamanlardaki gibi birbirinizin kılığına giremezsiniz. Artık ne çocuksunuz ne de hayattasınız." Dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. Öfkesine rağmen kusursuz bir diksiyonla bizi yerden yere vuruyordu. Üstüne ince bir kontur şeklinde bırakılmış bıyığı eklenince tam bir İstanbul beyefendisi gibi görünüyordu. "Bu görevler Lonca tarafından veriliyor ve ekipte kimin yer alacağını da onlar belirliyorlar. Likya dedilerse Likya gelecek. O kadar!"

Gözlerimi devirdim. Lonca'nın adını da andığına göre ciddiydi ve bana pek bir söz bırakmamıştı.

Yana baktığımda Likya'nın -hayalî görüntüsünün- orada dikilip mahcup bir ifadeyle Tolga'yı izlediğini gördüm. Sanki, *beni bu duruma senin itirazların ve kaprislerin düşürdü,* dercesine bana bakıyordu. Haklıydı.

Okula başladığımızdan beri her gün ben dışarıda kalmışım gibi hissetmiştim. Herkes Likya'yı severdi. Ona taparlardı. Ama kavgacı, alıngan ve huysuz Karya'yla kimse iyi geçinemiyordu. Yine yapmıştım yapacağımı anlaşılan. "Özür dilerim," dedim. Tolga üstüne alındı ama ben Likya'ya söylemiştim. Uzanıp narin elini tuttum ve kontrolü ele almasına izin verdim.

Güçlü bir çekim ile birlikte kaydığımı hissettim. Gözlerimi açtığımda perspektiflerimiz değişmişti.

Likya bedene sahipti.

Bense dışarıdaydım.

Karya çoğunlukla zor bir insandı. Kardeşim bile olsa, normalde tahammül etmeyeceğim türde şeyler talep ederdi. Fakat içinde bulunduğumuz hassas durum sebebiyle ona karşı boynum kıldan inceydi ve yıllarca deviremediği irademi çökertmişti.

Artık kardeşime ve karanlık dünyasına tamamen teslimiyet göstermiştim. Zaten vampirlerin asalak hisleri, en karanlık olanları zihinde tutmaya yarıyordu. Bozuk bir plak gibi aynı negatifliği yayan Karya'yla kendi zihnimin içinde sağ kalmak neredeyse imkânsızdı. Felaketleştirmediğimiz bir olay yoktu. Tatmin olabildiğimiz bir karar, tek bir an bile yoktu.

Bunun bir bıkkınlığa dönüşmemesi için yoğun bir çaba sarf ediyordum fakat içinde olduğum çıkmazda bu imkânsızdı. Yalnızca Tolga... Onun varlığı bana iyi gelebilmişti.

Hâlâ çatık kaşlarıyla bana bakmayı sürdüren genç adamı baştan aşağıya süzdüm. Vampirlerin en kusursuz, en baştan çıkarıcı görünüşlerine evrildiklerini biliyorduk. Fakat genetiğine göre potansiyelin de değişiyordu. Tolga gür kaşlarının hemen altından başlayan sürmeli gözleri ve köşeli çenesiyle tam bir Yeşilçam erkeği gibiydi. Zamanının çok öncesinde dönüştüğü için hâlâ geçmişin nostaljisini üstünde taşıyordu.

"Likya," dedi sert ama bana karşı zaafını belli eden şefkat gizli bir sesle. "Bir daha böyle bir şey olmasın!"

Başımı usulca sallayıp *şimdi gidebiliriz* dercesine arkasından ilerledim. Ayşegül hemen yanımda yürümeye başladı.

Tolga'nın dimdik sırtına bakarken düşüncelere dalmama engel olamadım. Herkes dik durabilirdi ama yıldırılmaz, demirden bir bileğe sahip gibi görünmek kişiye hastı. Yakışıklılığının dışında, üstündeki kıyafetler çıkarıldığında ortaya çıkan geniş vücudu da bunu iliklerime kadar hissettirirdi.

Birkaç yıl onu uzaktan süzerken kafamda canlandırdığım fantezi, gerçeğiyle teyit edilmişti. Onunla birlikte olduğumuz sabahlar, çıplak teninin her bir köşesi üzerinde dilimi gezdirme dürtüme engel olamıyor; sadece onun arzusuyla kavrulurken birinin etinden bir ısırık alma fikrine yükseliyordum. Tabii, bilinç emebildiğimizi öğrendikten sonra Karya ile asla canlı birine dokunmamak -yani yememek- üzerine ant içmiştik. Bir kez daha başkasına ait zihni içimize çekme düşüncesi berbattı.

Opera binasının önündeki geniş, taş meydan yağmurla ıslanmış; karşısındaki pırıl pırıl, şanlı yapının görüntüsünü ayna gibi yere yansıtmıştı. Ayaklarımdaki topuklular aceleci adımlarımı zorlaştırıyordu fakat onlarla Karya kadar güçlük çekmiyordum. Güzelliğin konforlu olamayacağını kardeşimden önce öğrenmiştim.

Tolga bize bakmadan konuşmayı sürdürdü: "Kulak tıkaçlarınızı kontrol edin. Konser başlamadan taktığınızdan emin olun."

Elim mantomun cebindeki iki küçük süspansiyon tıkacı buldu. Neyse ki Karya kara mizahıyla yerini değiştirmeyi akıl etmemişti. Hayatıma anlam katan müzik her nasılsa vampir olduktan sonra bir kâbustu. Notaların titreşimleri hassas algımı bozuyor, beyni-

ne şekilde vuruluyormuş gibi katlanılamaz bir acıya dönüşüyordu. Tıkaçlarla müziği susturmaya çalışacaktık fakat susan tek şey bu değildi.

"Salona geçilmeden önce işimizi halledip gitmeye bakalım. Tıkaçları bir kere taktıktan sonra iletişim kurmamız zorlaşacak," diye doğruladı Ayşegül.

Tolga kapıya gelirken omzunun üstünden bana bakıp gülümsedi. "Likya istediği bir şey olduğunda söküp almasını çok iyi bilir." Gözlerindeki kışkırtıcı ifadeyle midem burkuldu.

Pislik herif, beni nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu.

Bu akşam görevimiz başarılı olursa Tolga'nın odasının yolunu tutacağıma hiç şüphe yoktu.

Elbette işverenimizin altına yatınca her hareketimi yargılayan kardeşimin gözünde aşağılık bir sürtük olmuştum. Bir kez daha... *"Beni hiç şaşırtmadın, Likya,"* demişti ilk gecemizde. O anı yüzlerce kez hayal etmiştim ama hiçbirinde Karya'nın zihnimden fırlayıp beni yargılayacağı yoktu. Yine de zamanla aldığım zevk ve sevdiğim adamın dokunuşları arasında Karya'nın sesi küçük bir sinek vızıltısına dönüşmüştü. Tolga benim için her şeyi katlanılabilir kılmıştı.

Karya'nın bilmediği bir diğer şey ise hayatımdaki her erkeği kışkırtarak yatağa atmamıştım. Yatağa atmak istediğim tek erkek Tolga olduğu için onunla daha çok zaman geçirmenin yollarını aramış ve yetimhanenin *saygıdeğer* öğretim görevlisinin boş zamanlarında ne gibi aktiviteler yaptığını keşfetmiştim.

Esilya Yeraltı Loncası'nın İstanbul'daki bir numaralı adamı olması sebebiyle pek de saygın sayılmazdı ve bu yüzden gizli tutuyordu. Ahlaklı görünen bir adamın ne gibi pisliklere bulaşmış olabileceği düşüncesi, beni daha da heyecanlandırmıştı. Sırrını öğrendiğimde beni susturmak için iş teklif ettiğini düşünmüştüm. Ancak o zamanlar bilmediğim şey, Tolga'nın da benden etkilendiği ve benimle aynı sebeplerden ötürü daha çok zaman geçirmek istediğiydi. Bu sayede beni ve Karya'yı Lonca'nın yeni yıldızı yapmıştı: Kod adı *İkizler*.

Her şey en başından beri bir aşk oyunuyken Karya dikkatsiz ve umursamaz olduğu için hiçbir şey anlamamıştı. Sonuca baktığımdan, gözünde patronuyla yatan aşağılık bir kadındım. Şimdi de kendimi, bana karşı tüm bu özel muamelenin başlıca sebebinin ona bacaklarımı açmam olduğuna inandırmıştı.

Sırf iki dakika susması adına ona bu görevi yürütmesi için müsaade etmiştim ve başımıza gelenler ortadaydı. Tolga'nın kızgınlığından korkmuyordum. Fakat gözünden düşüyor olma düşüncesi, içimde önlenemez bir panik dalgası yükseltiyordu. Seviştiğimizde dudaklarımı sanki hayattayken oksijene ihtiyaç duyduğu gibi öpüp içine çekmeyeceğini, her zerremi bağımlısıymış gibi sarıp tüketmeyeceğini düşündükçe fenalaşıyordum. Aramızdaki bağ şu an zirve noktasındaydı ve Karya yüzünden bu da etkilenmeye başlarsa yıkılırdım.

Bunu da mahvetmesine izin veremezdim. Vermeyecektim.

Kapı açılıp kontrole ilerlerken insan dalgası her zamankinden daha hafif bir etki bıraktı üstümde. Tolga'nın ensesindeki bir noktaya kendimi odaklamışken çevredeki hiçbir şeyin önemi olmuyordu. Sonradan kademeli bir şekilde algımı genişlettim ve kalabalığı taramaya başladım.

Bilgi almak için gönderildiğimiz zengin iş adamı, bugünkü prömiyerde olmalıydı. Birbirinin aynısı takım elbiselerle kimin kim olduğunu ayırt edemiyordum fakat her nasılsa özel korumalarıyla tek bir bilinçle hareket eden grubun adım seslerini, tüm o kaosun içinde seçebilmiştim. Geniş fuayeyi gözlerimle tararken onları göremedim ama elimden geldiğince odaklanarak nereye gitmiş olabileceklerini aklımda tutmaya çalıştım. Dikkatimi, Tolga'nın kolumu tutarak beni uyarması dağıttı.

"Gözlerini aşağıda tut, Likya. Bu ışıkta renkleri daha net belli oluyor."

Unutmama hayret ederek hızla yere baktım. Gözlerim, lenslerle saklamaya çalışmadığım zaman da garipti. Bir gözüm olması gerektiği gibi kıpkırmızı, bir diğer ise buz mavisiydi. Gözlerimizin rengini, kalbimiz yerine ekilen kristal verirdi. Benim kalbimin

ovuğunda iki farklı kristal vardı. Kızıl ve mavi kristaller iç içe geçmiş, *yin* ve *yang* gibi birbirine karışmadan sarmalanmışlardı.

Bunu hep içimizde bir masumun, bir insanın ruhunu daha taşıdığımıza yormuştuk Karya'yla. Kırmızı canavar, mavi ise insan yanımız. Belki de bu bizim için hâlâ umut olduğuna bir işaretti. Belki tamamen bir yaratığa dönüşmemiştik henüz. Yaptıklarımız affedilmez olsa da...

Lenslerle kırmızıyı da maviyi de benzer bir kahve tonuna dönüştürmeye çalışıyorduk. Çift göz rengi olan insanlar olurdu olmasına ama bu kadar nadirken ve biz bu kadar dikkat çekmek istemiyorken kahverengi güvenli bir tercih gibi görünmüştü. Ne yazık ki ışık, ton farkını gözler önüne seriyordu.

Önümüzdeki sıranın bitmek üzere olduğunu hatırlatması gerekince Tolga kulağıma eğildi. "Topla kendini, *güzelim*. Bu iş sende."

Aslında ne kadar dağınık olduğumun farkına varınca gerilmiştim ama sözlerinin arasına iliştirdiği resmiyetten uzak hitabeti içimi ısıttı ve gülümsememe engel olamadım. Duymuş gibi derhâl bana bakan Ayşegül'ün gözlerinde Karya'nın ayıplayıcı tavrından farklı olarak bir kurnazlık ışıltısı gördüm. O kızın sorularından da belli olduğu üzere ağzına asla laf vermemeliydim. Kendime hızlıca çekidüzen verip aygıta yürüdüm.

Elini kısa bir süreliğine olsa da bırakmak iyi gelmişti. Ayşegül, isminin bu olduğuna bile emin olmadığımdan belki Lonca'daki ünvanıyla *Cimcime* diye seslenmeliydim, korkutucu bir kızdı. Cimcime hakkında duyduğum söylentiler kan dondurucuydu. Tolga dahi ondan temkinli şekilde söz ederdi.

Kontrolden geçerken üstümüzde tek bir metal bile ötmedi. Bir vampir olarak bunlara ihtiyacımız yoktu. Dümdüz tutulan parmaklar en sert elmaslardan güçlü, uzayan tırnaklarımız bir metal kadar keskindi. Sadece dişlerimizle değil, her yanımızla öldürücüydük.

İçeri geçince Tolga, beni eşine veda eden bir adammış gibi öpüp başka bir yöne doğru giderken Ayşegül, hâlâ imalı bakışlarla beni izliyordu. Bizi daha iyi gözleyebileceği yere gitmekte olan Tolga uzaklaşınca Ayşegül'den gelecek yeni bir soru dalgasına hazır

bekledim. Umarım bunu burada yapmazdı çünkü Tolga duyarsa tedirgin olmazdı, öfkelenirdi. Benim yüzümden Lonca'yla iplerin gerilmesi en son isteyeceğim şeydi.

Bu nedenle hiçbir şey olmamış gibi işime odaklanmaya çalıştım. Neredeydi bu iş adamı bozuntusu? Grubunun adım seslerini kulise giden koridorlara yakın bir yerde kaybetmiştim. Tolga'nın rahatlatması ayrı, Ayşegül'ün üstümdeki bakışları ayrı dağıtmıştı dikkatimi. Gözlerimi kapatma içgüdüme karşı koyarak zihnimde opera binasının planını canlandırmaya çalıştım. İki gündür incelediğim planı artık ezberlemiştim ve adımların gidiş yönünü hayal ederek bir rota çıkarmaya başladım.

"Gidiyor olabilecekleri birkaç yer var," diye fısıldadı Tolga uzaktan bir yerden. Sanki zihnimi okumuştu.

Onun sesine her daim tetikte olduğum gibi kendisi de benim cevabımı duymuş olmalıydı. *"Kulis, elektrik odası, tuvalet."*

"Kulise gidiyor olabilir mi?"

"Bana kalırsa hayır. Bu gösteriye bağışta bulunduğu için katıldı," dedim dudaklarımı bile kıpırdatmadan. Araştırmamı yapmıştım. *"Sanatçıların herhangi birisiyle tanışıklıkları yok ve Faruk Bey'in gösteriden önce onlarla tanışacak kadar ince ruhlu olduğunu sanmıyorum."*

"Bu durumda iki seçecek kalıyor," dedi Tolga. *"Elektrik odası ya da tuvalet."*

"Prostat kanseri geçmişi var. Sık sık tuvalete gitmesi en güçlü ihtimal." Cevabımızı bulmuştuk bile.

"İşte, benim kızım!"

Tolga'yı gururlandırmış olmak bana dünyaları verdi o an. Ama Ayşegül'ün de bizi dinlediğini biliyor ve bu kadar gerginken tam anlamıyla sevinemiyordum.

Ayşegül'ü tuvalete doğru çekiştirirken adımlarını zorladığını biliyordum. Derdim, o sinirlerimi hoplatan gözlerini artık üzerimden çekmesi ve bir çocuk nereye bakarsa oraya bakmasını sağlamaktı. Bunun için küçük kızını tartaklayan bir anne gibi görünmekle bir problemim yoktu. Fakat tuvaletin önündeki insan kalabalığını görünce yavaşlamam gerekti.

Hepsi Faruk Bey'in adamlarıydı. Tuvalete giden mermer koridorun önünü bir barikat gibi sarmışlardı. Anlaşılan bu kadar korunaklı olmak isteyen bir adamın umumi tuvaleti kendine kapattırabilme gibi bir lüksü oluyordu. Ne yapacağımı düşünmek için Ayşegül'ü durdurup önünde diz çöktüm. Elbisesinin fiyongunu bağlıyormuş gibi yaparken de güya kızımla konuşuyordum: "Biraz daha tutabilir misin, anneciğim? Sanırım içeride önemli biri var. Beyefendilere izin verelim bir süre."

Ayşegül bana tuhaf tuhaf bakmayı sürdürürken gözlerimi büyütüp sadece vampirlerin duyabileceği bir desibelde fısıldadım: *"Bana öyle bakmayı kes artık! Kız çocuklarının annelerine yiyecek gibi baktıklarını hiç sanmıyorum. Dikkat çekeceksin."*

"Süpervizörünle karıştırıyorsun," diye suçlarken bir çocuk gibi kıkırdadı ve yüksek sesle cevap verdi: "Ben artık büyük bir kız oldum. Tabii ki çişimi tutabilirim."

"Nereden çıkardın bunu?" diye yalanladım dehşet içinde. "Aferin, anneciğim. İşte, böyle uslu bir kız ol."

"Şimdilik emin değilim. Ama daha yakından izleyeceğim." Göz kırpıp koşturdu ve duvarın önünde bir örüntü oluşturan mermer karolarda seksek oynamaya başladı. Bana bakmadan son bir şey daha söyledi. *"Şimdi işine dön. Bakalım, adamları teslimat hakkında bir şey biliyor mu?"*

Sert bir şekilde yutkunarak yerimde doğruldum. Bu ruh hastası kızın izleyerek ya da bu gerçeği öğrenerek yapabileceği bir şey yoktu. Ama bu görevi batırmama sebep olacak şekilde aklımla oynarsa bundan büyük kâr elde ederdi. Ona istediğini vermemek için elimden geldiğince yapmam gerekenleri düşünmeye çalıştım.

Faruk Bey yakın zaman öncesinde kara büyü piyasasını derinden sarsacak miktarda yüklü bir alışveriş yapmıştı. Kimse bizim dünyamızın sakinleriyle nasıl iletişime geçtiğini ya da ilk onunla mı iletişime geçildiğini bilmiyordu. Fakat kendisine sattıkları şey her ne ise ederi inanılmaz büyüklükteydi. Kara büyü trafiğinin başını çeken Yeraltı Loncası bu işin derhâl peşine düşülmesini istemişti.

Söz konusu teslimat ne üzerineydi? Büyülü varlıklar ve insanlar arasında ne gibi bir alışveriş dönüyordu? Hepsini öğrenmemiz

gerekiyordu. Bu bilgiler anılarda saklı olabilirdi ve birçok vampir, anıları somutlama konusunda yetenekliydi. Fakat bazen anılar sadece bir imajdan ibaret olurdu. Ne ifade ettiğini anlayamamak mümkündü.

Öte yandan özel gücü bilinç emebilmek olan İkizler, bu görev için birebirdi. Bilincinden parçalar emdiğinde o teslimatın kiminle, ne üzerine yapıldığını; amaçladıkları şeyin ne olduğunu ve teslimatın gerçekleşeceği yeri, saatine kadar her şeyi öğrenebilirdik. Anı sadece bir andı. Bilinçte niyetler saklıydı.

Bunun için Faruk Bey'den ya da adamlarından sulu bir ısırık almam gerekseydi bu görevi asla kabul etmezdim. Şükürler olsun ki gücümün hünerini birini ısırmadan da sergileyebiliyordum. Nabzının üzerine parmağımı bastırmam, bir şeyler emebilmek için yeterliydi. Zor durumda kaldığımda ise enselerine tırnaklarımı belli belirsiz batırmam süreci hızlandırırdı. Eğer ayarsız davranırsam anlık bilinç kaybına sebep olabilirdim. Bu yüzden her zaman ölçülüydüm.

Yine de istediğimizde insanları bayıltabilme özelliğimize bayılırdım.

Adamlara doğru ilerledim. "Kusura bakmayın, içeride önemli birisi mi var şu an?" diye sordum birine. Elim o sırada yaklaştığım üç adamın kol manşetlerinin sıyrıldığı bileklerine gitti geldi. Öyle usul, fark ettirmeden yapmıştım ki omzunun üstünden dönen adam dışında tepki gösteren olmadı.

"Kadınlar tuvaletini kullanabilirsiniz. Bir sakıncası yok, hanımefendi," diye yanıtladı beni. Sevinmekten çok omuzlarını düşürmem kaşlarını çatmasına sebep olunca ani bir minnet ifadesiyle Ayşegül'ü yanıma çağırdım. "Gel girelim kızım, bizlik bir mesele yokmuş."

Üç adam da hiçbir şey bilmiyordu. Ama hepsini kontrol edememiştim.

Bunun en az benim kadar farkında olan Ayşegül çocukça bir oyunla bana değil, adamların arasına koşturdu. "Ben artık büyüdüm. Tek başıma yapabilirim çişimi."

"Ayşegül! Koşturma, düşüp bir yerlerini incitecekmiş." Hemen arkasından adamların içine dalmam anormal karşılanmadı. Küçük bir kızın hareketleri ya da annesinin paniği çok sorgulanmazdı. Üstelik adamları güldürüp dikkatlerini dağıtan bir neşe vaşmıştım. Küçük kovalamaca oyunumuzda her bir korumayı kontrol etmiş, fakat hepsinden aynı sonucu almıştım. Kimse bir şey bilmiyordu.

Teslimatı bilse bilse ona en yakın duran korumalar ya da Faruk Bey'in kendisi bilirdi. Maalesef Tolga, Faruk denen adamla yüz yüze gelmemem konusunda beni uyarmıştı. Bizim dünyamız hakkında ne kadarını bildiğinden emin değildik. Kimliğimizin ifşa olması felaketlere yol açabilirdi.

"İyi, tamam. Ellerini yıkamayı unutma," diye arkasından bağırdım ve küçük kızının şovundan utanç duyan bir anne mahcubiyetiyle adamlara döndüm. "Verdiğimiz rahatsızlık yüzünden üzgünüz. İyi akşamlar."

"Estağfurullah, çocuk işte," dedi biri. Gülümsedim ve koridora girdim. Yolu henüz yarılamıştım ki tuvalete gitmek yerine kolunda Faruk Bey olduğunu fotoğraflarından tanıdığım adamı takmış Ayşegül'ü karşımda buldum. Bu, kesinlikle planda olmayan bir şeydi. Adamla denk gelsek bile yanından sıyrılıp geçmekle yüz göz olmak ayrı şeylerdi.

"Anne, bak. Bu amca, bana balkondan konseri dinleyebileceğimi söyledi."

Elini tuttuğu Faruk Bey keyifli bir gülümsemeyle kızı dinliyordu. Adını aldığı cimcime tavırlarına o da kanmış olmalıydı. "Locamızda epey boş koltuk var. O kadar içten istedi ki kıramadım."

Ayşegül'ün yaptıklarına hâlâ inanamadığımdan yüzüme oturmuş ifadeyi tedirginlik olarak algılamış olacak ki elini öne uzattı. "Bu arada ben Faruk Çiçekçi, kendimi tanıtamadım." *Ben küçük kızları taciz eden bir adam değilim, ünlü bir iş adamıyım*, diyordu sanki bu hareketiyle.

Önce Ayşegül'ün, şimdi de benim elime dokunarak ne kadar soğuk olduğumuzu fark etmesinden korkup çarçabuk sıktım elini. İşaret parmağımı bileğine uzatıp nabzına temas ederek bilincinin içine daldım. Görüntüler, flaşlar gibi patladı.

Altın bir tabut. Kargo gemileri arasında bir teslimat anı. Gözleri kırmızı bir iş adamının takımının cebinden çıkarıp verdiği siyah bir kart. Levon. Kartın üstünde yazan isme ait marka logosu koca bir "X"i içine alan yuvarlak. Gözleri kapalı bir genç kız. Saçları altın.

Gözlerimi temasımız kaybolurken açtım. "Memnun oldum, Faruk Bey." Afalladığımı belli etmemek için yoğun bir çaba sarf ettim. "Ben de Hülya ama teklifinizi reddetmek durumundayım. Ayşegül'ün fevri istekleri olur, size emrivaki gibi olmasın."

"Ne münasebet. Lütfen gelin, konuğum olun," diye ısrar etti adam. Bir şey fark etmiş gibi görünmüyordu.

Teklifi kabul etmiş gibi yapmak ve onunla biraz daha oyalanmak çok güzel olabilirdi fakat Tolga'nın uyarılarını zihnimin bir köşesinde duyuyordum. Bu yanlış ve tehlikeliydi. "Teşekkür ederiz. Bu seferlik aşağıdan izlese daha iyi olur. Bir sonrakine balkondan bilet bulup gönlünü alırız."

Ayşegül yapmacık bir sızlanmayla ısrar ederken adam nazikçe sözde kızını bana teslim etti ve yoluna devam etti. "İyi seyirler, Hülya Hanım."

Korumasıyla birlikte yanımızdan geçip giderken yeterince ememediğimi bildiğimden açık ensesine doğru fark edilmez bir hamle yaptım. O sırada elime çarpan ikinci bir kol ile duraksadım. Hiç hissettirmeden ortaya çıkıveren Tolga, gözlerinde hiddetle bana bakıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye hırıldadı kulağıma doğru.

"Yeterince öğrenemedim. İzin verseydin bakabilirdim," dedim ancak bu sefer o kadar da savunmasız durmadım. İşimi bölmesine sinir olmuştum. Bıraksa bir salise içinde her şeyi söküp alabilirim o adamdan.

"Fazla ileriye gittin, Likya." Faruk Bey'in yeterince uzaklaştığını görünce sesini yükseltti. "İkiniz de!"

Ayşegül olmasa bunların hiçbiri olmazdı, doğru. Fakat bir işe de yaramıştı. Diğer türlü bu bilgilere bu kadar yaklaşmış olamazdık.

Gözlerime bir kez daha baktı ve hâlâ emdiğim bilincin sarhoşu gibi puslu bakışlarla onu seyrettiğimi fark edince kaşları çatıldı. "Bu görevi burada sonlandırıyorum. Yeterince bilgi topladın."

"Devam edebiliriz. Görevi tamamlayabiliriz," diye itiraz ettim. Peşinden gidip birkaç saniye daha dokunabilirsem yeri ve saati tüm detaylarıyla öğrenebileceğimi biliyordum. Niye bu kadar aşırı tepki veriyordu ki?

"Sabrımı zorlama, Likya. Sizinle okula gidince konuşacağız." Yine aynı dik duruşuyla önümüzden yürümeye başlayınca kaybettiğimi fark ettim. Yanımda sırıtan Ayşegül ise kazanmış gibi duruyordu. Bu kızı evire çevire dövmek istiyordum. Ne kadar güçlü olduğunu kestiremediğim için kendimi tutuyordum sadece.

Fuayeye geri çıktığımızda insanlar akın akın salona geçiyorlardı. Onları aşıp çıkış kapısına yöneldik. Konsere birkaç dakika kaldığına dair anons yapılınca hepimizin işitme duyusu hassaslaştı ve yüzümü buruşturdum. Boynumu bükerek kafamı yukarı çevirdim ve rahatlamaya çalıştım. Tam o sırada gözüm balkon katının girişindeki hareketliliğe takıldı. Faruk Bey ve adamları açılan kapıdan özel locaya giriyorlardı. Arkalarındaki korumalardan herhangi biriymiş gibi görünen başka bir adam da anons sesinden en az bizim kadar rahatsız olmuş gibiydi. Acısı yüzünden okunuyordu.

Gözlerim şokla büyürken kamufle olmak için giydiği takım elbisesinin aslında diğerleri gibi olmadığını küçük detaylardan fark ettim. Bu adam bir vampirdi ve muhtemelen Faruk Bey'in peşindeydi.

Bizden başka bir vampirin onunla işi ne olabilirdi? Anlaşmayı yaptığı satıcılardan birisi olsa içeriye sızmaz, elini kolunu sallayarak girerdi. Hareketlerinde bir tekinsizlik vardı.

"Tolga," dedim uyarıcı bir tonla. "İçeride bir vampir daha var. Sanırım adamımız tehlikede."

Tolga bana bakıp kısa süreliğine afalladı ama başka tepki göstermedi. "Bu görevi erken sonlandırmakta ne kadar haklı olduğumu gösterir sadece. Bu işe karışırsak Lonca'nın itibarını riske ederiz."

Demek ki Lonca'dan gelen başka biri değildi. Olsaydı Tolga başka türlü davranırdı. "Ne yani? Onu böylece bırakıp gidecek mi-

yız? Teslimat bilgilerini tamamen ememedim ve tek kaynağımız o. Alıcıları ölürse teslimat olur mu olmaz mı, onu bile bilmiyoruz."

"Bu bir kurtarma görevi değil. Teslimat bugün olmazsa başka zaman olur," dedi Ayşegül çokbilmiş bir şekilde. "Ellerinde satacak değerli bir şeyleri varsa hiç beklemeden yeni bir milyoner bulurlar."

"Sizi bilmem ama benim burnuma hiç iyi kokular gelmiyor. Bu işi burada bırakırsak zannettiğiniz kadar basit bir sonuçla karşılaşmayacağız. Doğaçlamamız gerek," dedim gözlerimi kapanmakta olan salon kapısından ayırmadan. Nasıl bu kadar duyarsız olabilirlerdi? İçeri koşuşturarak giren birkaç seyirciye acele ettirmeye çalışan kırmızı takımlı görevlilere baktım. *Kahretsin...* Onlar da anons sesinden kötü etkileniyordu. Sadece bir kişi değillerse bu planlanmış bir olaydı. Tıpkı bizimki gibi...

"Bırak peşini, Likya." Tolga niyetimi anlamış gibi uyardı. "Sana süpervizörün olarak emrediyorum. Sakın aptalca bir şey yapma."

Mantomun cebinde kulak tıkaçlarımı kavradığım elimi bir yumruk yaptım. Kendimi toparlamak için yapmaya alışık olduğumdan derin bir nefes aldım ve öne doğru koşturdum. Mantomu çıkarıp Tolga'nın üstüne fırlatmıştım. Onu oyaladığım saniyeler içinde, kararlı bir ifadeyle kapıya kadar gidebildim. "Bana içgüdülerime göre hareket etmemi öğreten sendin. *Üzgünüm.*"

Kulaklıkları son anda kulağıma taktım ve kapanmak üzere olan kapının arasından bir kuş tüyü gibi süzülerek salona girdim.

Tolga'nın arkamdan ismimi haykırdığını hayal meyal duyabilmiştim.

Ardından sonsuz bir sessizliğe gömüldüm.

BÖLÜM 6
İLK ÖNCE DÜŞLERİM PARÇALANDI

IŞIKLAR BİR AN İÇİN HÂLÂ AÇIKTI. Yerleşme arifesini bitirmiş konuklar dikkatle önlerindeki sahneye ve boş koltuklara, enstrümanları bırakılmış orkestra düzenine bakıyordu. Balkon katının yanlarındaki küçük locaların birinde Faruk Bey'in oturduğunu ve telefonunu incelediğini gördüm. Her şey normal gibiydi.

Son anda fark edebildim. İçeriye alım yapan kırmızı takımlı görevliler de kaybolmuştu. Vampir olduklarını tahmin etmiştim ama salonun akustik panelleri üzerine bir maymun gibi tırmanıyor olduklarını görünce emin olmuştum.

Omzumun dürtüklenmesiyle irkilerek döndüm. Yanı başımda dikilen minyon bir görevli kız -bu seferkinin insan olduğu barizdi- bana bir şeyler söylüyor; büyük olasılıkla yerimi almam gerektiğine dair prosedürleri sayıyordu. Ona acı dolu gülümsemeyle bakıp parmaklarımı ensesine kaydırmak için hazır tuttum. Şansıma ışıklar tam o an kapandı ve sahnedeki güçlü ışıklar dışında aydınlık denebilecek hiçbir yer kalmadı. Görevli kızın yanından bir hayalet

gibi sıyrılıp nerede oturduğunu ezbere bildiğim Faruk Bey'in locasına doğru yürümeye başladığımda izimi kaybettirmiştim.

Sahneye giriş yapan orkestra üyelerini alkışlarla karşılayan izleyicilerin çıkardığı gürültü beni etkilemediği gibi duvara tırmanan vampirlere de etki etmemişti. Demek ki konukları içeri aldıktan sonra hepsi kulak tıkacı takmıştı.

Sandalyelerin arasından geçerken sağ tarafımda Karya'nın hayali imajını gördüm. Benimle aynı adımları atıp aynı kararlılıkla karşısına bakan bir ayna görüntüsü gibiydi. *"Doğru olanı yapıyorsun,"* dedi zihnimdeki sesi.

Ama şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, dedim karşılık olarak.

"Ben biliyorum." Karya yukarıya doğru tırmanan vampirlere baktı. Kırmızı gözleri bizim gözümüze bir lazer ışığı gibi görünüyordu. *"Önce onları düşür. Ses çıkarmadan nasıl yapacağını biliyorsun. Sonra kulak tıkaçlarını al. Gösteri başladıktan sonra kendilerini asla toparlayamazlar."*

Kontrolü sana devretsem daha iyi değil mi? diye sordum. Ben akıl oyunlarında, Karya kavga etmekte iyiydi. Bu gerçekten de onun alanıydı.

Karya güven verircesine bana baktı. *"Bununla baş edebilirsin. Ben zaten her an seninleyim ve sana göz kulak olacağım."*

Aramızdaki ilişki her ne kadar zorlu olursa olsun, o benim kardeşimdi. Tolga beni bırakabilirken o arkamı kollamayı hiç bırakmazdı. Bunu son anda da olsa hissettirdiği için ona minnettardım.

Duvara geldiğimde yukarıya doğru sıçradım. Vampirler hızlıydı ama çok değil. Güçlüydü ama her zaman değil. Sadece fark edilmezlerdi. Hızla koşmazlar, süzülürlerdi. Bir yerden bir yere kaydığını düşünürsen evren senin için bir arka kapıyı açık bırakırdı. Hiçbir somut maddenin alamayacağı yolu, böylelikle saniyeler içinde alabilirdik.

Bir an için panelin üzerinde tetikte bekleyen adamı çekip yere fırlatmış, diğer an hemen yerde onu tutmaya hazır bekleyip ensesine parmaklarımı daldırmıştım. Bilinci kapanan vampirleri sessizce yere bırakmadan kulak tıkaçlarını almayı unutmadım. Tam olarak

da Karya'nın söylediği gibi kısa süre içinde görevlilerden oluşan beş kişilik ekibi etkisiz hâle getirmiştim.

Ne kadar bilinçlerini emdiğimi ve ne zaman uyanacaklarını bilmiyordum. Aklımı, içinde bulunduğum anda tutabilmek için zihinlerinden olabildiğince az parça koparmıştım. Neyse ki akortlarını yapmayı bitiren orkestra üyeleri bir onay için şefin gözlerine bakmaya başlamışlardı ve alkışlar eşliğinde sahneye opera sanatçısı soprano kadın girdi. Üstündeki parıltılı gece elbisesi ışığın altında âdeta hayat bulmuştu. Müzik başlayınca baygın vampirler ayılsa bile korkunç bir acıya uyanacaklardı.

"*Likya!*" Yanımda dikilen Karya'nın sesi zihnimde yankılandı: "*Yukarı bak.*"

Faruk Bey'in locasından aşağıya sarkmış takım elbiseli vampir, yoldaşlarının nereye kaybolduğunu anlamaya çalışırken beni görmüştü. Şimdi bir vahşi hayvan gibi araladığı ağzından sipsivri dişleri salondaki azıcık ışığı üstüne toplayıp tehditkâr bir parıltıyla geri yansıtıyordu.

Bir anlık hışımla kendini geri çekti ve balkonda kayboldu. Aynı hızla yukarıya sıçradım ve topukluların üzerinde bir güvercin gibi balkon tırabzanının üzerine konmayı başardım. Ses çıkarmadığım için beni fark eden olmamıştı ama keşke etselerdi. Çünkü beni fark etmedikleri gibi, sinsice Faruk Bey'e yaklaşmakta olan vampir adamı da fark etmiyorlardı. Vampir elini yana doğru silkeleyince kemiksi tırnakları uzayıp sivrildi. Gözlerini bana değil, ona dikerek ilerliyordu. Onu öldürecekti. Bunun için buradaydı.

İki seçeneğim vardı: En başta buraya girmemin bir hata olduğunu kabul edip karışmamak ve Faruk Bey'in işini bitirmesine izin vermek. Ya da onu engellerken kimliğimi ifşa ederek tüm geleceğimi tehlikeye atmak.

Lanet olsun ki kurtarıcı olma güdüme karşı koyamadım ve doğrudan vampir adamın üstüne atıldım. Onu balkonun parapetine savurunca çıkan sesle her şeyden habersiz sopranonun başladığı *Lied* parçasını dinleyen Faruk Bey ve adamları sonunda bizi fark edebildi. Kendini toparlamasının saliseler alacağını bilmeme rağ-

men iş adamına döndüm ve onu uyardım: "Tehlikedesiniz. Gidin buradan."

Benim yerime onu omuzlarından kaldıran adamlara ayak uydururken gözlerini üzerimden ayıramıyordu. "Hü- Hülya Hanım?"

Kafamın arkasına aldığım darbeyle öne sendeledim ve dizlerim üstüne düştüm. Kalktığımda çoktan gitmişlerdi. Geride kalmış birkaç koruma, kiminle mücadele edeceğini bilemiyor gibiydi. Vampire bir yumruk geçirmek üzere arkamda hissettiğim silüete atılırken onlara da bağırdım: "Siz de gidin!" Yumruğu ıskalamıştım.

Opera sanatçısı tiz notalara çıkarken orkestranın basları da bir deniz gibi kabardı ve bağırışımı yuttu. Bu sayede aşağıdaki kalabalık her şeyden bihaber konseri izlemeyi sürdürdü.

Sivilleri korumak için kendimi savunmasız bıraktığım anı değerlendiren pislik, tırnaklarını yanaklarıma geçirip eliyle çenemi kavradı. Kemiklerimin, güçlü tutuşu altında çatırdadığını duyabiliyordum. Yüzüme bakıp tiksinti dolu bir ifadeyle, "Sen de kimsin?" dediğini dudaklarını okuyarak anlayabildim. Sonra kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Sen *osun*..."

Hazırlıksız yakalanmasını menfaatime kullandım ve elinin kıskacından kurtuldum. Onu belindeki kemerden tutup kaldırdım ve açık kapıdan dışarıya doğru savurdum. Taklalar atarak kapının arkasına düştü. Şarkının lirik melodisi aramızda yağ gibi akarken ona doğru ilerledim. Tıkaca rağmen kulağıma çalınanlarla söyleyebilirdim ki bu performansa dinleyici olarak katılmış olsaydım tam olarak bu kısımda gülümseyecek ve müziğe olan aşkımla mest olacaktım.

Büyük bir sıçrayışla koridorda, önünde bitiverdim. Doğrulmaya çalışırken onu boynundan kaldırıp tam karşımda duvara dayayarak tuttum. Beni tanımıştı. Nasıl tanıyabilirdi ki? Henüz üçüncü yılında olan bir vampir-yetim olarak topluma takdimim yapılmamıştı. Söylentilerimi duymuş olabilirdi. Belki de yanılmıştım. Lonca'dan bir adamdı.

Ama gözlerinin içine baktığımda her ikisi de değil gibiydi. İçime korku salan bir şüphe, beni dönüştüren vampirle bir ilişkisi

olduğunu düşünmeme yol açmıştı. Faruk Bey'i kurtarmışken onu burada bırakıp izimi kaybettirmem, belki de kaçtıkları yerde Faruk Bey'i kendim kıstırıp öğrenemediğim bilgileri almam gerekiyordu. Yapamadım. İçime bir kurt düşürmüştü ve bunu öğrenmeden bir yere gidemezdim.

Bilincini kapatmak için hazır tuttuğum parmaklarımı ensesine bastırdım ama hiçbir şey ememedim. Bana direnç gösteriyordu.

Onun yerine elimi bir bıçağa dönüştürecek şekilde dümdüz tuttum ve dalağının üzerinden içeri daldırdım. Soğuk dokuların arasında kayarken parmaklarım kaburgalarını bulup açıldı, kafes gibi dizilmiş ince kemiklerin arasına girdi ve elimle bir kanca gibi kavradığım kemikleri dışarı çekerek kırdım. Kan zerrecikleriyle beraber elimde kalanları yere silkelemem gerekti. İğrençti... Ama kolay iyileşmeyecek bir yaraydı ve bu sürede bana karşılık vermekte zorlanacaktı.

Tam yere un çuvalı gibi yığılan adamın üzerine eğilecektim ki belime atılan bir tekmeyle duvara çarpıp dengemi kaybettim. Arkada bıraktığım vampirler müziğin şiddetine karşı koyup ayaklanmış ve yanımıza gelmeyi başarmışlardı. Kapıyı arkalarından kapatınca sessizleşen ortamla iç geçirdiler ve kafalarını sallayarak silkindiler. Bire birde iyi olabilirdim ama altıya karşı şansım çok düşüktü.

Lanet olsun Tolga, hangi cehennemdesin?

Kırmızı üniformalılardan biri beni saçımdan sürükleyip balkon girişinden aşağı inen merdivenlere savurdu. Aşağı inen yolu tek bir basamağa değmeden uçarak geçtim ve döne döne girişe kadar savruldum. Cilalı mermer zemin tenimi âdeta yakmıştı. Etrafa kızıl kan tozu saçtığımın farkındaydım. Berbat hissedecek kadar harpalanmıştım. Doğrulmaya çalıştığımda kendimde zerre güç bulamadım.

"Hey, oradakiler! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" Ne kadarını gördüğünü bilmediğim güvenlik görevlisi, korkunç bir düşüşün ardından yere serilen kadına doğru koşturmaya başladı. Ya da öyle olduğunu düşünecek oldu.

Hemen önünde belirirken kırmızı üniformalı bir vampir pis sırıtışla uzun tırnaklarını adamın gırtlağına sapladı. Kan kusarak

yere yığılan adam son nefeslerini sessizce verdi. Başımı yerden güç bela kaldırarak son anlarını izledim. *Gecenin ilk ölümü*, diye geçirdim içimden hüzünle. Bunları saymadan edemezdim.

Kalkmazsan ikincisi sen olacaksın, diye fısıldadı zihnime Karya. Yanımda belirmiş ve üstüme doğru çömelmişti. *Kapı orada*. Çıkışı işaret ediyordu.

Peşimden gelirler, dedim. Doğrulacak güç içimde birikirken kalkmayıp plan yapmak için yeterince zaman yaratmaya çalışıyordum.

Onlara karşı tek bir üstünlüğün var: Kulak tıkaçların. Karya şimdi arkamdaki kapıları kapalı salona bakıyordu.

Müzik, diye geçirdim içimden. *Haklısın*.

Yerimden fırladım ve çığlıklar atarak telefonla polisi aramaya çalışan vestiyer görevlisi kadını katleden vampirlerin yanından hızla geçtim. Takım elbiseli adam bana yetişip kapının önünde ensemden yakalayıverdi. Kulaklıklarını dert edeceğim tek kişi kendisiyken o da çıkardı. "Sen osun," dedi tekrar. "Bilinç emen hatun."

Bana *İkizler* dememişti. Çünkü beni hiç İkizler olarak tanımamıştı.

Siktir, haklıydım. Beni ilk dönüştüğüm zamanlardan tanıyordu. Henüz kardeşimi yememişken... Henüz sadece bilinç emme gücü olan bir vampirken...

Kimin beni dönüştürdüğünü, katil olan kardeşin kim olduğunu, o gün eve giden dönüşmüş gulyabaninin kim olduğunu; hepsini biliyordu.

Adamları ya da görev arkadaşları karşısında toplanıp beni yarım çember içine alırken yine başka bir ikilemin pençesine düşmüştüm. Parmaklarımı bileğine götürüp bir kez daha bilincini emmeye çalışmak ile boştaki elimin uzanabileceği mesafede olan kapı kolunu çevirip, sopranon kreşendolarla yükseldiği iş bitirici notayı dışarıya salmak arasında gidip geliyordum.

"Onun burada olmaması gerekiyordu. Onu almaya geleceklerdi," dedi kıvır kıvır, platin sarısı saçları dağılmış vampirlerden biri.

"Eh, şimdi elimizde ne de olsa," dedi bir başkası. Seslerini duymakta zorlandığım için sözünün yarısındayken konuşanın kim olduğunu algılayıp cümlenin kalanını sonundan çıkarmaya çalışıyordum.

Beni kim almaya gelecekti? Yerimi biliyor olabilirler miydi ki?

Sorular çok fazlaydı ve hiçbirinin cevabını alıp alamayacağım belli değilken ellerine rehin düşme korkusu galip geldi. Kapıya doğru hamlede bulundum. Onlar daha ne olduğunu anlayamadan konser salonunun kanatlı kapısı ardına kadar açıldı ve sopranonu güçlü çığlığı fuayeyi doldurdu.

Altı vampir de aynı anda geriye sendeleyip ses onları dışarı savuracak bir güçteymiş gibi yere düştü. Beni tutan eller gevşeyince son bir atakla kapıya doğru var gücümle koşmaya başladım. Can havliyle kaçıyordum ve az önce keşfettiklerimin ne anlama geldiğini henüz düşünemiyordum. Sadece lanet olası Tolga'nın ciddi ciddi beni burada bırakmış olabileceğine şaşırabiliyordum. Bana ders olsun diye kaderime terk ettiyse Lonca'ya karşı ilkeleri, bana olan sevgisinden güçlü demekti ve bu beni paramparça ederdi.

Gözyaşlarım arasından kilitlendiğim kapının görüntüsünün yerini bir karaltı aldı. Bilincini emmeme izin vermediği gibi duygularını kontrol etmeyi başaran takım elbiseli adam son anda yolumu kesmişti. Pes etmeye o kadar yakındım ki bir tepki gösteremedim. Savaş veremedim. Yana kaçıp onu atlatmaya çalışamadım.

Sadece durdum.

Bir şey söylemek üzereymiş gibi duraksayan adama sadece baktım ve bir anda kafasına sarılan iki el gördüm. Sert bir hamleyle dönen eller boynunu kırdı. Çatırdama sesini kulaklıklarıma rağmen duymuştum.

Cesedi ayaklarıma serilen adamın arkasında başka biri duruyordu. Gözlerindeki öfkeyi bastıracak kadar güçlü bir endişeyle Tolga... Beni geride bırakmamıştı.

Buradaydı. *Yanımdaydı...*

Umutla beraber göğsümden dışarıya bir enerji dalgası yayıldı ve tekrar hareket edebildim. Bana uzattığı elini tuttum ve çıkışa doğru el ele koştuk.

Ayşegül nerde, dışarıda bir yerde bizi bekleyen bir araç var mı diye sormadan ne yapmamız gerektiğini hissettim ve kapıdan çıkar çıkmaz kürek kemiklerimin arasında serbest kalmayı bekleyen kanatları özgür bıraktım. Bin çarşaf aynı anda seriliyormuş gibi güçlü bir şaklama sesi kulaklarımızı doldurdu. Geceyle özgürce kucaklaşmak gibiydi.

Tolga'yla eş zamanlı dışarı çıkan kanatlarımız, yine eş zamanlı inip kalkarken hâlâ tuttuğumuz ellerimizi bırakmadan göğe yükselmiştik ve opera binasının önünde şehrin üstünü kapatan bulutların arasına çıkıyorduk. Bulutları geçerken zihnimde bugün ağız tadıyla dinleyemediğim bir müzik duydum. Sevdiğim adamla birlikteyken tüm dertler tasalar kaybolmuştu.

Dolunayın, üstünü kaymaksı bir beyazlıkla kapladığı bulutlara karşı uçarken hiçbir şeyin bir önemi yokmuş gibiydi.

Karya'nın bir önemi olmadığı gibi, Tolga geldi diye sanki her şey kusursuz bir güzelliğe evrilmişti.

3 Yıl Önce

Araba bizi okul dedikleri yere götürürken çok sessizdim. Yanımda duran Likya kontrole sahip olsaydı eminim ki hiç susmadan tüm yolculuğu sorularla doldururdu. İnsan ilişkilerine olan hasretiyle iyi mi kötü mü olduğunu henüz kavrayamadığım bu insanlara fazla güven gösterir, saklı tutulması gereken bir şey varsa ağzından kaçırırdı. Ben susuyordum. Ben tüm dünyanın susmasını, bizi buldukları çöplüğe geri bırakmalarını ve kalan ömrümde adamakıllı bir gün daha geçirmemeye ant içmek istiyordum.

Gerçekler korkunçtu. Bunun bir kaçışı ya da telafisi yoktu.

Ya birlikte yaşayacaktık ya da birlikte ölecektik.

Zihnimi yok etme şansım olsaydı bir an bile düşünmeden bu vücuda tutunmuş tüm bilincimi infilak ettirir, acınası hayatımı burada sonlandırırdım. Likya da bu bombok gulyabani dünyasında nasıl istiyorsa öyle yaşayabilirdi.

Ben pes etmiştim ama dünya bizden umudunu kesmemişti.

"Sizinle alakalı bir şey değil," demişti şoförlüğümüzü yapan genç, salaş giyimli adam. *"Hiçbiri sizin suçunuz değil."*

Ama öyleydi. Gulyabani olmalarına rağmen, yanlarına yerleşeceğimiz hiçbir akranımız bizim kadar vahşi bir başlangıç yapmamıştı bu hayata. Herkesin gözünde bir canavar olacaktık. Anaç tavırlarıyla bizi içine sığındığımız oyuktan çıkaran Manolya abla bile çekingenlikle yaklaşmıştı. Bizden korkmuştu.

Hemen ardından sırf daha iyi hissedelim diye her şey yolundaymış gibi davranmaya başlamıştı. Şimdi de havadan sudan konuşur gibi gideceğimiz okulu anlatıyordu. "Şanslısınız. Gulyabanilerin özel ihtiyaçlarına uygun olmadığı için o döküntü tarihî yapılardan birinde konumlandırılmadık. Şehrin dışında lüks, modern bir villada yaşıyoruz."

"Modern olan yerde yaşayan biziz ama diğer vampirler bizden daha medeni, yanılıyor muyum?" dedim terslercesine.

"Aramızda bir kast sistemi oluşmuş gibi görünebilir. Ancak bir vampir, hiçbir koşulda gulyabanilerden üstün değildir. Yemeyi tercih ettiğiniz için sizi yadırgamalarına izin vermeyin. Eğer istersek biz de sadece kanla beslenebiliriz."

"Ama bu insanken sıvı diyete geçmiş herhangi biri kadar zor olur," diye bize çoktan yaptıkları açıklamayı tekrarladım. *"Çok şanslıyız!"* diye fısıldadım alayla.

Duymuş olmasına rağmen Manolya abla bir şey söylemedi. Etine dolgun bir kadındı ama vampirliğin en güzel hâlimize döndürdüğünü bildiğimden ona en iyi giden görünüşün bu olduğuna hemfikirdim. Rönesans kadınları gibi kilolu ama zarifti. Acaba ne zaman dönüşmüştü?

Çok merak ediyorsan sorabilirsin, dedi Likya yüreklendirircesine. *Ayıp olduğunu sanmıyorum.*

Gözlerimi devirdim. *Sanki ayıp olması çok umurumda ya!*

Senin için daha iyi olacaksa bırak, okula girerken dizginler benim elimde olsun, diye önerdi aşırı tepki vermemin çekincesiyle.

Tabii ya, sen daha iyi bir ilk izlenim bırakırsın, canım kardeşim...

Bozuldu ama niyetinin bu olduğuna adım kadar emindim. *Kimseyle muhatap olmak zorunda kalmazsın diye demiştim.*

Zaten patlayacak gibiyim Likya, kapat çeneni de hıncımı senden almayayım, diyerek üfledim. *Biraz daha dışarıda kalırsam aklımı kaçırırım.*

Haklısın, kusura bakma, dedi mahcup bir tavırla. *Senin hakkın, karışmayacağım.*

İşin aslı, kimin kontrolü ele alacağına karar vermek çok zordu. Sanki oyun bilgisayarı başında bekleyip sıra kapmaya çalışan beş yaşındaki çocuklara dönüşmüştük. Arkada bir izleyici olmak olacaydı. Ama bundan da öte sadece bir bilinçten ibaret olduğun zamana hayalimin. Somut hiçbir şeyi hissedemez, algılayamazdın. Dünyevi duygulardan uzaklaştıkça dışarıda kalan asabileşirdi. Bu nedenle düzenli olarak yer değiştiriyorduk.

Araba kenara çekilene kadar geldiğimizi anlamamıştım. Asfalt zeminin hemen yanından gri taş parkeler başlayıp söz konusu villanın inşa edildiği dağın tepesinden aşağıdaki muazzam şehir manzarasına bakan bir plato oluşturuyordu. Düzlüğün hemen önünde, yamaca doğru inen kısacık kesilmiş çimler vardı. Gece vakti olduğu için metalik bir lacivert renginde görünüyorlardı. Parkelerin takip ettiği dar yol, villanın arkasındaki ışıklandırılmış havuza uzanıyordu. Bu sefil hayatı yaşayan kimsenin kullanmaya tenezzül edeceğini düşünmezdim fakat başında oturup ayaklarını suya sokmuş iki soluk tenli genç, benimle aynı şekilde düşünmüyordu.

İki yanı süs bitkileriyle kuşatılmış giriş kapısına yürürken, "Evim, evim, güzel evim," dedim ironiyle.

"Burayı zamanla evin kadar benimseyeceksin. Buna inancım tam." Manolya abla sevecenlikle koluma girip beni çekiştirdi. Yapmamam gerek yolcu. Bizi almaya geldiğinde yaptığı gibi mesafesini koruyabilirdi. Kız, pislik ve kan içindeydim. Buradaki insanlar, gökyüzünü olmalarına rağmen pırıl pırıllardı. Önünden geçtiğimiz açık mutfağın adasına eğilmiş, sohbet ederek yemek yiyen yetimlerin önündeki eller, kompost alman derisi yüzülmüş etlerden farksız

[illegible] hatırlamak, hatırlıyor musun Ekrem?" diye Ekrem'e hatırlattı.

"Ben [illegible] vampirler geldiği, Tolga. Beni tanıdılar. Ve benim yapmam [illegible] söylediler." Kekelemeden olayları anlatmaya çalışıyordum. Oysa Tolga dediklerimi dinlemek istemiyor; kendi bakışı, başta hata çıktığı ve her şeye rağmen yapmayı tercih ettiğim hataya ve sonuçlarına odaklanıyordu.

"Yani Nev seni gönderdi mi?" dedi kuru bir sesle.

"Gönderdi ama..."

Cümlemi dinlemeden sözümü kesti: "Harika! Bravo sana. Ana[illegible]"

Çatı üzerinde dönüp dönüp yürürken ellerini başının arasına almıştı. "Lonca bunu öğrenirse..." Kendini düzeltti. "Lonca bunu öğrendiğinde tüm görevlerden menedileceksin. Üçüncü yılını doldurduğunda vampirlere takdimin yapılmayacak. Bir sırra, hayalete dönüştürecekler seni. İkimize de korkunç cezalar verecekler ve ilk iş bizi ayıracaklar. Neleri bitirdiğinin farkında mısın şimdi?"

Böyle söyleyince benim de içimi yakan bir felakete yol açtığımı anlamam kolaylaştı. Ancak hiçbirine üzülüp içerleyemeyecek kadar darmadağındım. O adam beni tanımıştı. Kim olduğumu biliyordu. Kim olduğumu biliyorsa o gün eve hangimizin gidip kardeşini öldürdüğünü de biliyordu. İç içe geçmeye başlamış bu bulmacanın cevabı, o adamlar ve her kim için çalışıyorlarsa onlardaydı.

"Üzgünüm," dedim sadece. Bugün Tolga'nın beni dinleyebilecek hâli yoktu. Kehanetleri tutarsa anlatabileceğim başka bir zaman da olmayacaktı. Her neyse... Bu zaten benim meselemdi ve onu ilgilendirmiyordu. Sorguya çekildiğimde Lonca'ya tüm detaylarıyla anlatırdım. Şimdi sadece okula dönmek, hiçbir şey yapmadan öylece durmak istiyordum.

Adına bakarak uğruna onca kavga verdiğimiz *dışarıdaki bilinç* olma düşüncesi şu an kulağa hiç olmadığı kadar güzel geliyordu. Kaçtığımı düşünürse düşünsün, umurumda değildi. Şu an yapmak istediğim, zihnimle baş başa kalıp bu gece yaşanan tüm olayları baştan sarmak ve kaçırdığım detayları bulmaktı.

Başka şeyler söylemeye hazırlanan Tolga'yı durdurdum. "Kontrolü Karya'ya bırakıyorum. Onun hiçbir suçu yok, o yüzden üstüne gitmezsen sevinirim." Yanımda kollarını birbirine dolamış Karya'ya baktım ve omzuna dokundum.

Somutluktan soyutluğa geçerken gözlerinden ateş püsküren Tolga'ya son bir kez acıyarak bakabildim.

"Hiçbir yere gidemezsin!" diye bağırdı üstüme yürüyüp. "Bizi bu durumun içine sokan sensin ve şimdi kardeşinin arkasına saklanamazsın. Likya! Likya? Lik..."

"Boşuna nefesini tüketme," dedim duygusuz bir sesle. Bu hâliyle havlayan bir köpeğe benzemişti. Likya onda ne buluyordu, hiç anlamıyordum. "Gitti. Benim, Karya."

Hiç oralı olmamış gibi başımın yanından arkaya bağırmaya devam etti: "Likya! Kaçma da gel şuraya. Gözümde ne kadar şımarık, sorumsuz, küçük bir kız çocuğu konumuna düştüğünü tahmin edemezsin. Seni son kez uyarıyorum. Bir yetişkin gibi davran ve gel şuraya."

Başımı iki yana salladım. "Burada değil, Tolga. Kendini tamamen kapattı. Şu an dediklerinin hiçbirini duymuyor."

Bu defer beni muhatabı olarak görüp kolumu sıktı. "O hâlde çağır onu ve getir karşıma. Konuşmamız daha bitmedi."

"Ulaşılmayı istemediği zaman onu ben bile bulamam. O yüzden ben şu maço erkek triplerini. Ben kız arkadaşına benzemem." Tolga'nın öfkesiyle bir tek benim başa çıkabileceğimi Likya da bi-

lirdi. Her seferinde arkasından gelip bıraktığı pisliği temizlemekten bıktığım kimin umurundaydı?

Tolga sinirini bir oflamayla dışarı boşaltıp telefonunu cebinden çıkardı. Bizi almaya gelecek araca konumunu atıp hızlı bir telefon görüşmesi yapması gerekti. "Faruk Bey ve adamlarının acilen hafıza temizliğine alınması gerekiyor. İkizler ifşa oldu. Tekrar ediyorum. Kod adı İkizler'in kimliği ifşa oldu. Acil bir ekip gönderin."

Bunu bu kadar net bir şekilde bildirmekten ne kadar rahatsız olduğu, az önce saydığı tüm o felaket senaryolarının gerçekleşmesinden korktuğunu gösteriyordu. Doğru olanı yapmak zorunda olmaktan nefret etmişti.

Nefretini bakışlarıyla bana yönlendirdi. "Sen de oradaydın. Araç gelene kadar bana olanları anlat ve hiçbir şeyi atlamadığına emin ol."

Arabanın kapısı açıldığında bu geceden sonra bir daha görmemeyi umduğum Ayşegül hâlâ içerideydi. Tüm aksiyonu kaçırdığı için mutsuz görünüyordu. "Bizimle mi gelecek?" diye sordum tiksintiyle.

Tolga telefonuyla meşguldü. Kısaca, "Bizim okula transfer oldu," dedi.

"Şaka yapıyor olmalısın!" Bu kıza görevde katlanmak başlıydı, kişisel alanımda bambaşka. Likya'ya yaptığı gibi benim de şahsi işlerime burnunu sokmaya kalkışırsa pisleşirdim.

"Sizinle uğraşamayacağım. İçeri geç. Ben telefondayken ses çıkarmayın, bana yeter." Patronluk taslamasından daha sinir bozucu bir şey varsa o da gerçekten patron olmasıydı. Umarım Lonca söylediğini yapıp en kısa zamanda onu bizden uzaklaştırırdı.

Asıl ona söyle dercesine Ayşegül'e bakarken içeri yerleştim. Beni hiç şaşırtmadan yolculuğun beşinci dakikasında sorgusuna başladı. Tolga'nın sözünü dinleyerek suskunluğumu korudum. Emirleri kırk yılın başı bir işe yaramıştı.

Araba villanın kavisli yolunu tırmanırken bu geceyle bitmeyen işle çeldiyordum. Belki uyurken midem kazınmasın diye dolaptan bir şeyler atıştırır ve o esnada diğer gulyabanileri yatıştırmaya gönderilmek için salonda nöbet tutan Mano'yla biraz laflardım. Likya izinse almıştaki herkesin gönlünü fethetsin, benim Mano'da ve

ben umurunda değildi. Manolya abla zamanla Mano'ya, kalbim dahi yeri de Likya için Tolga neyse ona dönüşmüştü. Kardeşim gibi ilk iş cinsellik aramayınca ömürlük bir dosta sahip olmuştum. Likya ile asla bozamadığımız -aynı yaşta olmamıza veriyordum- abla kardeş ilişkisini onunla kurabilmiştik. Mano, bana öyle sahiplenici davranırken yaklaşırken gerçekten bir yetim olduğumu kabullenmiş ve orada bırakılmadığım için sevinmiştim.

Yolun sonuna yaklaşırken bir şeylerin ters gittiğini arabanın içindeki herkes fark etmişti. Çıtırtıları ve patlayan camları duymamak için Likya gibi bir zihnin derinliklerine saklanmamız gerekirdi. Bir kalbim olmamasına karşın sanki o an atmaya başlamıştı ve duracakmış gibi geliyordu. Yangın vardı. Villa yanıyordu. Okulumuz yanıyordu.

Araç durdu ve kalan yolu koşarak yok sürede tamamladım. Burası bir ev olmamış olabilirdi ama ona en yakın şeydi burası ve alevler içinde yerle bir olurken içimde bir şeyleri öldürüyordu. Vampirler için büyük tehlike teşkil eden alevlerin arasına atılmayı düşünürken arkamdan yetişen Tolga kolumu tuttu.

"Bırak beni!" diye haykırdım. Hırçınlığımın tek sebebi Mano'ydu. Onun, içeride yanan diğer her şeyle beraber kül olduğu düşüncesiydi.

"Her ne olduysa geç kalmışız," dedi Tolga ağır ağır. "Hiçbir hayat belirtisi hissetmiyorum."

"Yanıyorsun." *Yenilgi olmalısın...* O sırada çırpınmayı bırakmış olduğuma şükrettim çünkü ben de duyularıma başvurmuştum ve gerçekten yanıyordu. Birisi hâlâ hayattaydı. "Arka bahçede," dedim. "Birisi arka bahçede yaşam mücadelesi veriyor."

"Likya, hayır! Tehlikeli olabilir..."

Benim Likya olmadığımı bile umursamıştı. Tek umurunda olan kardeşlerden sayılan da benim için o kadar önemliydi ancak. *Adi ik.* Bana bir gün olsun sevgi duymamıştı. Varsa yoksa Likya'ydı.

Kontrolsüzlük alevlerin etkisinden dolandım ve bahçeye giden en kısa yolu tercih ettim. Tolga yavaş bir şekilde beni takip ederken çevreyi kolaçan ediyordu. Salondan bahçeye açılan cerasın kapısını açtım. İçeride ve dışarıda birkaç cesedin cam kırıklarına karıştığını, alevlerin canlı ışığını yansıtıyordu.

[illegible] [illegible] [illegible] [

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim inatla. Siyah, kıvırcık saçlarını bir yerini çatlatma korkusuyla usulca alnının yanından alıp parmaklarımla arkasına taradım. "Seni böylece bırakamam."

"Seni arıyorlardı. Yani sizi..." Sözlerle boğuluyormuş gibi duraksayıp derin bir nefes aldı. *Nefes almaya ihtiyacı olduğunu sanıyordu.* "İki kişi olduğunuzu bilmiyorlar. Bunu avantajınıza kullanın. Sizi ele geçirmelerine sakın izin vermeyin." Cümlelerini kesik kesik telaffuz etmişti.

Yüzüme çöken endişe ve çaresizliğin yerini başka bir ifade aldı: Öfke. Bunlar operada gördüğüm adamlardı. Ama aynı anda iki yerde birden olamazlardı. *Onu almaya geleceklerdi,* demişti. Onlarla çalışan başkaları da olmalıydı.

Allah'ın cezası Likya neden o vampirlerin peşinde düşmüştü? Eğer Tolga'yı dinlese ve vakit kaybetmeden okulun yolunu tutsak saldırı anında burada olurduk. Herkesi koruyamazdık belki ama en azından savaşırdık. Ya da bizi ellerine geçirmelerine sebep olup kazanmalarına izin verirdik.

Bunları Likya gibi sonra düşünürdüm. Tek istediğim Mano'nun son anlarının bir saniyesini bile kaçırmayıp ona yanında olduğumu hissettirmekti. O bana bunu yıllarca yapmıştı. Hep yalnız olmadığımı söylemişti hareketleriyle. Kardeşiyle aynı bedene hapsolan birinin yalnız olabileceğini anlamak imkânsızdı. Gel gör ki Mano bunu anlamış, bana ilaç olmuştu. O, bu dünya üzerinde tanıdığım en harika insandı ve ben öldükten sonra karşıma çıkmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim ağlamaktan çatallaşmış bir sesle. "Bana hâlâ sevilmeye değer olduğumu hissettirdiğin, beni en başta sen sevdiğin için çok teşekkür ederim, Mano."

"Ah, kuzum..." Mano'nun yüzü anlık bir sevinçle aydınlandı. Onun da gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı. Ama yaşadığı acıdan değil, ölecek olmasından değil, benim itirafımdan dolayı ağlıyordu. "Kızıma çok benziyordun," dedi cılız bir sesle. "Onu en son senin yaşlarında görmüştüm. O da insanlarla iyi geçinemezdi. Hep yanlış anlaşılırdı." Artık kesik kesik konuşmuyordu. Sesi boğuklaşıp yok olmak üzere olan bir siren sesi gibi uzaklaşıyordu.

"Mano, lütfen..." dedim başımı yere eğip parçalanmaya başlayan elini, dizlerimin arasında narin bir biblo gibi tutarken. "Lütfen, ölme. Onsuz gitme, Mano. Beni yalnız bırakma."

"Dünya sizin temiz kalbinizi göremeyecek kadar kör olabilir, Karya'm. Bunun cesaretini kırmasına izin verme." Ani bir nefes alma güdüsüyle duraksadı. "Sen olduğun gibi ol, güzelim. Seni, benim gördüğüm gibi görecek insanların geleceğine hep inan."

"Kimse gelmeyecek. Bir tek sen varsın. Sen de gidersen bir tek kalmayacak. Mano." Hıçkırıklarım, sözlerimi daha anlaşılmaz hâle getiriyordu.

Mano'nun sağlam gözü titreyerek beni buldu ve yüzü son bir kez şefkatle büküldü. "Kızıma o kadar çok benziyordun ki..." Bir fısıltıya dönmüş sesi son nefesiyle birlikte yok olup gitti.

Ölmüştü.

Sessizlik üstümüze çökerken sadece yangının çaturdıları ve etrafa saçılan kor parçalarının cızırtıları kalmıştı. Hıçkırıklarla Mano'nun artık tamamen cansızlaşmış uzuvlarının üstüne devrilerek göğsüne başımı yatırdım. Hüngür hüngür ağlarken söylediklerini düşünüyordum. Ölürken ne kadar savunmasız olduğuna hayret ediyordum.

Vampirlerin nefes alması gerekmezdi. Mano ise nefes almaya ihtiyacı olduğunu sanıyordu. Bir kez ölmüşken ikincisinin de bu kadar acizce olmasını beklemezdim. Ölümsüz hayatını küçümserken ölümsüzlüğün sonu aynı çaresizlikle gerçekleşiyorsa, dünyevi bir ölüm gibi hissediyorsa... Belki de hâlâ hayattaydık ve bu şansı yaşarken daha dikkatli olmalıydık. Ölenleri onurlandıracak şekilde, geçmişte kalmış hayallerin hatırına, daha dürüstçe yaşamalıydık.

Burada olsa bana zaten capcanlı ve körpecik bir genç kız olduğumu söylerdi Mano. Onun gözünde hiç ölmemiştim.

Oysa artık burada değildi.

Yapayalnız kalmıştım.

Tüm o kör dünyaya karşı ben...

Tolga beni bulduğunda kalkacak dermanı kendimde bulamadım. Beni oturduğum yerden kaldırarak arabaya götürmesi gerekmişti. Elimde, farkında olmadan Mano'dan koparduğum kristalden olmuş bir işaret parmağı vardı. Bir cam tanrıçasının eseri gibi görünüyordu beyaz-pembe şeffaf dokusu. Kusursuz kristalli bir mücevher gibiydi. Onu avucuma bastırırken dünürünün sonsuza kadar

bende kalacak bir hatırası olduğu için minnettardım. Son anlarını paylaşabildiğim için, en azından Mano için bunu yapabildiğim için de minnettardım.

Araba tarihî semtlerden birine, bizi güçlü korumaları olan bir tesise götürüyordu. O okulda gulyabaniler değil, sadece vampirler yaşıyordu. Şimdilik orada kalmamız uygun görülmüştü.

Tolga da bizimle gelecekti. Korktukları başlarına gelmemişti. İkisini ayırmıyorlardı. Likya yine hiçbir şey kaybetmemişti.

Tolga'nın yol boyunca Ferdi dediği adamla konaklama ayarlamalarını konuşması sinirime dokunmuştu.

BÖLÜM 7
TAKINTILI AŞK

2 Yıl Önce

"PEKİ, ONA KARŞI KOYMANA NE ENGEL OLUYOR?" diye sordu Funda. Kütüphanede bizden başka kimse olmamasına rağmen sesini kısık tutuyordu. Buranın tek kullanıcısı olduğunu inkâr ediyordu sanki. Kitaplara değer veren hayalî insanların arasındaydı ve onlara karşı hep saygılıydı. Okumak, ona göre saygın bir davranıştı.

Ona ayak uydururdum. Zaten konuştuklarımız, herkesin duymasından hoşlanmayacağım şeylerdi. "Bilmiyorum," diye iç geçirdim. "Sanırım beni dönüştürdüğü için... Benim sahibim gibime geliyor olmalı."

"Ama böyle bir şey yok," dedi şaşırmış gibi. "Sırf ikinci bir şans tanıdı diye senin hür iradene el koyamaz. Hem sen demiyor musun? Hayatını kaybetmene kendisi sebep olmuşken seni vampir yaparak yalnızca ayıbını kapatmış oldu."

"İlay'ı bilmiyorsun... O henüz insanken de bana sahip olmuştu. Ona ait bir maldan farkım yoktu." Sanırım hiç birey olarak bulunmamıştım yanında. Bana o delici gözleriyle bakıp güzelliğime

hayran bırakırken teslim etmiştim tüm dizginleri. Kafede karşıma geçtiği ilk andan itibaren üstümde bir hâkimiyeti vardı. Bu sugörürmez bir gerçekti.

"Buna neden izin verdin, Ruslan?"

"Aptal olduğum için herhâlde." Gülüp sempatisini kazanmayı, acizliğimi yüzüme vurmadan önce sözlerime gülmesini istemiştim.

Oysa Funda hüzünle bana bakmayı sürdürüyordu. "Kendine haksızlık etme. Ondan nasıl bahsedildiğini herkes biliyor. Yılanın inine girmişsin. O durumda kimse cesur olamazdı."

"Aptalken cesur olabiliyorsun. Fakat bu cesaretle çizdiğim rota ondan kaçmak için değil, daha çok yakınında kalabilmek içindi."

"Şimdi de cesur ol. Kaç ondan. Artık biliyorsun. Artık istemediğine eminsin."

"Emin olmam hiçbir şeyi değiştirmiyor. Onunla aramızda bir daha asla koparamayacağımız bir bağ var." *Ömrümün sonuna kadar onunla olmak zorundayım.*

"Eğer sandığın kadar sahibinse söyle bana, neden yetim vampirlerle dolu bir okuldasın?" Doğru bir noktaya parmak basmış gibi tek kaşını kaldırdı.

"Durumun böyle olmadığını biliyorsun." Elimi ensemdeki saçlara götürdüm. Uzatıyordum. Dönüştüğüm gün böyle daha çekici bulduğu için saçımı kazıyan İlay'a inat uzatıyordum. Benliğimi benden soyup arınmadan sonra aynadaki yabancıda kendime ait birkaç şey görmeye çabalıyordum.

"Bence, senin durumunun tam olarak böyle olduğunu kabullenmen lazım. Senin üzerinde hiçbir hükmü yok. Olsa yanında olurdu." Bana doğru uzanıp samimiyetle ellerimi tuttu. "Ondan koparacak gücü içinde bulamıyorsan bu fırsatı kullan. Kantonluk sizi ayırmışken, bağınız bu kadar zayıfken bitir."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ara onu. Ara ve bir daha yüzünü görmek istemediğini söyle."

"Beni öldürür," dedim korkuyla. "Bana verdiği hayatı kendi eliyle alır."

"Seni gerçekten seviyorsa böyle bir şey yapmayacaktır."

"Onun sevgisine dair bir bahis oynayacak olsam masaya yeni-
diğim şey hayatım olmazdı." Bunu beraber geçirdiğimiz ilk hafta-
nın sonunda keşfetmişim. "İlay'ın duyguları, onun en korunak-
sız parçası."

"Bu korunaksızlığına rağmen nasıl ona âşık kalabildim? Seni sevdi-
ğine nasıl ikna oldum?" Anlamak için ne kadar çaba sarf etmiş, yine
de başarısız olduğu yüzünden okunuyordu.

Bunun üstüne çok düşünmüştüm. Ben de başarısız olmaya çok
yakındım. Yardımıma gerçeklikle paralelliği sorgulanacak bir me-
tafor koşmuştu. "Onun sahip olduğu bir eşya olsam dahi beni bir
çırpıda unutup kenara atmadı. Unuttuğu bir oyuncağı ya da eski-
diği için yenisini aldığı bir tarağı olmadım. Bana değer vermiyor
olsaydı hayatında bu kadar üstün bir konuma oturmazdı."

Funda tam olarak aklımdaki şeyi söyledi: "Kendini bir eşyayla
kıyaslaman senin hakkında da çok şey anlatıyor." Derin bir nefes
alır gibi yaptı. "O zaman şöyle sorayım: Seni böyle sevilmeyecek
kadar değersiz hissettiren şey ne?"

"Daha önce hiç..." Kalbim düşüncelerin ağırlığıyla ezildi. "An-
nem dışında... Beni sevebilen biri girmedi hayatıma. Her içimi
döktüğüm arkadaşım, kalbimi açtığım sevgilim; hiçbirinin ilk ter-
cihi olamadım. Benden hep daha iyisi vardı. Hep harcanabilirdim."

Funda şimdi anlamış gibi başını aşağı yukarı salladı. "Seni öncе-
likleri arasında koymadıkları için sen en kötüsü olduğuna inanma
yani... Onların sıralaması hiç önemli olmadığı gibi birinciden son-
ra sonuncu gelmez. Belki sana değer veriyorlardı ama diğer alter-
natif, akıllarını başlarından alacak türde bir şeydi. O insanlar için
daha az şey ifade ediyor olman, senin değerinden götürmemeli."

"İçimde sevmek isteyen, varımla yoğunla adanmışlığını veren
bir taraf var. Ben altın tepside bu denli güzel bir şey sunuyorum
aslında. Ama... Hiç kimse bu sevgiye önem vermedi ki Funda."
Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Bunu başka nasıl ifade edebileceğimi
bilmiyordum. Konuşmanın buralara geleceğini tahmin etmemiş-
tim.

"Ama annen seni sevdi."

"Her şeyden çok sevdi."

"Bu sevgi senin için yetersiz miydi?"

"Beni sevmek zorundaydı."

"Senin İlay'a ait olmadığın gibi hiçbir anne, çocuğunu gerçek anlamda sevmek zorunda değildir."

"Annemin de beni yeterince sevmediğini mi söylüyorsun şimdi?"

"Kimsenin kimseye sevgi borcu olmadığını söylüyorum. Annen seni sevdi çünkü sen, sendin."

O zamanlara gittim; annemin ölüm haberini aldığım ilk güne, beni sevecek hiçbir insan evladının kalmadığına ikna olduğum güne. "O ölünce o kadar yalnız hissettim ki..."

Funda duyguları insanlardan emmezdi fakat o an sanki benim acımı yudum yudum emiyor ve benimle paylaşıyordu. "İlay seni çok savunmasız bir anında yakalamış. O kadın bir cani. Bunu fark etmiş olmalı."

"Kana değil, sevilmeye açtı o da. Benim verebileceğim aşkın boyutlarını fark ettiği gibi beni kapanına kıstırdı." Gözlerim doldu. "Hiçbir zaman aldığı sevginin karşılığını vermedi."

"Seni kullandı. Manipüle etti. Savunmasız bırakıp kendi düşmanlarına karşı koruyamadı." Funda gerçekten hiddetlenmiş olmalı ki sessizlik kuralını çiğneyip tonunu yükseltti. "Ne bencil bir aşüfte ama!"

Doğruladım. "Hayatımda hiç bu kadar bencil bir insan tanımadım."

"O hâlde yap şunu. Bitir ilişkini. Onun yanında asla sen olamayacaksın. Hep İlay olacak."

"Ben de İlay'ın oyuncağı olacağım..." Diğerlerini bana böyle söyledikleri için suçlayamıyordum. Oyuncağı bırak, kaçamasın diye zamanını sıkı sıkıya tuttuğu bir süs köpeğiydim. *Aferin, kuşkuluçka!*

"Bazı insanlar eski püskü bir battaniyeye de yıllarca bağlı kalabiliyor. Büyüyorsun, değil mi? Bu o eşyaya, materyal parçasına yoğun sevgilerinden ve hayranlıklarından gelmez. Artık takıntıdır." Funda bu konuda deneyimli olduğunu ima edecek bir netlikte konuştu.

"Hayır sevgisi bir takıntı. O yüzden sana iyi gelmiyor. Doyurucu bir aşkın. Doyuramaz da. Sadece zarar verir."

"Bunu çok uzamadan bitirmeliyim ama..." diye başladım. Lafı uzun bir ara verip havası sönen bir deniz simidi gibi cümlemi düşündüm. "Ama yapamam."

"Ne durduruyor seni?" Neredeyse azıcık mantıklı olmam için yalvaracaktı.

"Sanırım..." dedim şiddetle yutkunarak. "Ondan korkuyorum." Açıklayıcı olması için sözümü detaylandırdım: "Beni öldürmesinden değil, beni kendisine karşı böylesine biçare bırakabilmişken öç almasından korkuyorum. Çünkü bana işkence etmek isterse hiç kimsenin yapamayacağı şekillerde canımı yakar. Hayatımı cehenneme çevirebilir." Alayla güldüm. "Korkmaktan başka bir çarem var mı?"

Aramızdaki sessizlik bir süre havada asılı kaldı. Funda, kendimi içine soktuğum bu çıkmazda çaresizi oynadığımı düşünüyordu. Gözlerinden bunu anlayabiliyordum. Kalkabilecek gücüm olmasına rağmen boyun eğiyordum. Zorbalıkla karşılaştığımda sallayabilecek yumruklarım olmasına rağmen Fırat'ın karşısında pasmak kalmam gibi kendimi küçük gördüğümü sanıyordu. Sorun çıkarmamak için Fırat'a ve ekibine karşı koymuyordum fakat İlay'la olay başkaydı. Onun tersini hiç görmemiş olmama rağmen çok korkuyordum.

Sevgilim beni tüylerime kadar ürpertiyordu.

O sırada odanın arkasından alaylı bir ses yükseldi: "Ondan korkmak yerine nefret etmelisin." Kitaplıkların arasından sakınımlı bir yürüyüşle Tuğkı çıktı. Uzun, koyu gri saçları tek omzumdan öne bırakılmış canlı ve gürdü. Üniformasının eteğinin belini bir kıvırmış, gömleğinin yakası kuralların pek umursamadığını belli edercesine açık ve yukarıdaydı. O, bu okulun isyankâr kafaları yaşayan tipiydi ve benden hiç hazzetmezdi.

İkimiz de aramızda üçüncü bir kişinin olduğunu anlayınca konuşmamız çatırtışık. Tuğkı burada olduğunu haber vermeyerek özelimizi ihlal etmişti. Lafa karışmam ise ayrı bir hadsizlikti.

Feyda klasik olgun duruşuyla onu ayıpladı. "Bu tarz konuşmaları gizlice dinlemen asilik değil, saygısızlıktır."

Onur sildi. "Özel arşivin karanlığı migrenimi yatıştırıyor diye içeride uyuyordum. Yoksa bana ne sizin dırdırınızdan..."

"O zaman rahatını bozduğumuzu söyleyerek siktirip gitseydin!" diyerek heyheylendim. Az önce en kırılgan yanlarımı sadece Feyda'ya gösterecek yüzüm vardı. Ağzına laf vermek istediğim son kişinin onurup bizi dinlemesi sinirlerimi tepeme çıkarmıştı.

"Sana mı soracağım nerede duracağımı, puşt herif!" diye aynı fedakarlığa karşılık verdi. Tutku'ya karşı hiç diklenmemiştim. Benimle uğraşmaya çalışacağını sandığım onca zaman bir şey yapmamışken gereği yoktu. Ama ona karşı Fırat'a olduğum kadar ezik olmayacaktım.

Haddini aşıyorsa sınırlarını çizmem gerekti. "Az önce sana fikrini sordum mu? Sen niye karışıyorsun o zaman?"

"Geri zekâlının teki olduğun için sormalısın." Bana doğru birkaç adım atıp tam önümde durdu. Boyu uzun olduğu için başı tam başımın önünde kalıyordu. Yüzündeki tiksinti yakınlaştıkça çoğaldı. "O kaltak İlay'dan nefret edip gebertmelisin. Hayattaki tek amacın onu öldürmek olsa bile kendi özgürlüğün için savaşmalısın. Yapmıyorsan da yakınma kimseye. Korkaklığın yüzünden sızlanıp durma."

Bana omuz atıp kütüphaneyi terk ederken gözlerimle sırtını takip edemedim. Bakışlarım yüzüne baktığım açıda kalakalıp önümdeki rafların arasına daldı gitti.

Doğru söylediği bir şey vardı, söylediklerinde içimi ferahlatan bir şey.

İlay ölse her şey çok daha güzel olurdu.

Günümüz

Uyanış aniden geldi. Sanki uzun bir süredir yarı uykuda yarı uyanıktım fakat algımın tüm kapasitesi geldiğinde beynim bir süre gerçekliğin ağırlığı altında ezildi. O anımlara sıkışmış Araf'tan sonra bu netlik çok çarpıcıydı. Ezilme hissi baş aşağı durduğum için de güçleniyor olabilirdi. İlay uyandıktan hızlı iyileşmem için beni yarasa konumuna alıp ters çevirmişti.

Zihnim açıldığı andan beri içimi gıdıklayan tuhaf bir huzur daha benimle olduğunu biliyordum fakat bir süre bunun neyden kaynaklı olduğunu anlayamamıştım. Kulaklarımda, biri boğuluyormuş gibi boğuk ama sanki iştahla bir şeyler tüketiliyormuş gibi de şapırtı sesleri vardı. Islaklık hissi hemen belden aşağımdaydı. Tabii, tepetaklak olunca yukarıda demeliydim.

Panik dalgasıyla kafamı o tarafa çevirdim. İlay'ın beni yiyor olacağından korkmuştum. Hep korktuğum gibi onu reddettiğim anda beni cezalandırdığını, şimdi verdiği tüm lütufları olabilecek en korkunç şekilde benden söküp aldığını düşünecek oldum. Fakat durum sandığım gibi değildi.

İçeride kristallerin yarattığı loş ışıkta üstüme eğilen İlay'ın platin saçları darmadağın bir şekilde belime sarkıyordu. *Aletim ağzında* diyordu.

Ruh hastası bana sakso çekiyordu!

Midem şiddetle kasıldı. Henüz baygın olmama rağmen bana böyle bir şey yapabilmesi... Kasılmalar hızla bulantıya dönüştü. Durumun iğrençliği karşısında ne hissedeceğimi bilemedim. Kırk yıl düşünsem kendimi bu tür bir durumun içinde bulacağımı tahmin etmezdim. Bana hem fiziksel hem de cinsel olarak saldıran bu kadının aşk dediği şeyi zamanında bitirmediğim için kendimi lanetler okudum.

Uğradığım tacizin şokunun ilk etkisini üstümden attığımda bedenim bir tepki verebildi ve irkilerek geri çekildim. "Siktir..."

Kanatlarının kozası açılırken floresan ışıklarla aydınlatılmış oda bizi karşıladı. Bizi tutan bir şey kalmayınca çırılçıplak bir şekilde yere yuvarlandım. Gücü kadar refleksleri de kuvvetli olan İlay ise havada takla atarak yere ayakları üstünde kondu. O da çıplaktı ama benim gibi kendini gizlemeye çalışmıyordu.

Onu en son gördüğüm gibi kana bulanmış vaziyette değildi. Beni bayıltmadan bu yana ne kadar süre geçmişti? Nefes alıp verişim sakinleşti.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırana kadar İlay sanki bir işve oyunu sürdürüyormuşçasına bana şehvetle bakmaya devam ediyordu. Sözlerimi duyunca bozuldu ve durumunu değerlendirdi.

"Bu çirkin üslubun için gerçek bir çözüm geliştirmemiz gerekiyor." Hiç oralı değildi. Az önce ne yaptığından, ondan önce beni nasıl hırpaladığından... Hiçbiri umurunda değildi. Sanki beni dönüştürdüğü ilk hafta saçlarımı kazıtırken ve bana yeni bir giyim stili seçerken yaptığı gibi davranıyordu. Bu resimde ben, ben olmaktan çıkmıştım. Ona ait bir kukla, süsleyip dekore edeceği bir evden farkım kalmamıştı. Bu hayatta tadılabilecek en boktan hislerden biriydi. Daha net farkına varıyordum.

Beynim gerilere itmeye çalıştığı bir düşünceyi sessizce sayıklıyordu:

Az önce ben bu kadının tacizine uğramıştım. Hatta...

"Üslubuna başlatma! Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye çıkıştım. Ondan korkmam gerekirken hâlâ nasıl ters davranabildiğimi sorgular gibi bakınca bir an tereddüt ettim. Başını yana yatırıp sanki *seni insanlar, uslu bir köpeğe dönüştürene kadar daha ne kadar sevmeliyim* der gibi bakıyordu.

"Ne yapıyormuşum ben, sevgilim?"

"Benden faydalanıyordun. Bilincim yerinde değildi."

"Eh, toparlanman çok uzun zaman alıyordu ve ben seni çok özlemiştim," dedi "çok" sözünü uzatarak. Yaptığı şey masum bir oyunmuşçasına omuzlarını kendine çekerek savunmasız bir genç kız gibi durdu karşımda. "Uyanınca daha güzellerini yapacağımızı bilmeme rağmen tutamadım kendimi. Üzgünüm."

Zaman bana sormayı planlamadığı belliydi. Uyanık olup olmamamın bir şeyi değiştirmeyeceğini kastediyordu. Ben her şeyi anlıyor olduğum zaman da irademi hiçe saydığı için bana tecavüz etmeye devam edecekti.

Çaresizlik o kadar yoğundu ki o an... Ağlamamak için kendimi zor tutum. Gözyaşlarının İlay'ı ne kadar sinirlendirdiğini bildiğimden kendimi güçlü durmaya zorladım. "Bir kadın olarak en çok senin, bunun ne kadar yanlış olduğunu anlaman gerekir, İlay," dedim sadece.

"Bir kadın olarak yüzlerce yıl bu topraklarda sağ kaldım. Tecavüze uğradım, satıldım, kullanıldım, hafife alındım, öldürüldüm... Bir kadın olmayı bırakalım ben, Ruslan. İlayda olmayı bıraktım."

Kaldırdığı yenesinde yalnızca etil enerjisinden izler görülüyordu zahiden. "Beni mantıklı düşünmeye davet etmek için kullanamayacağın tek kart kadınlığım. Ama seni anlıyorum. Yaptığının yanlış olduğunu da anlıyorum."

Bak bak yaptığını da ben anlıyorum İlay diye geçirdim içimden. *Çünkü bana zerre kadar saygı duymuyorsun. Zorbasın, manipülatörsün, içten içe bir sapıksın. Bu dünya, seni korkunç bir canavara dönüştürmüş...*

Duygularıma, yaşadığım aşağılanma hissine bir tür onayda bulunduğu için yumuşamamı beklerken karşılaştığı dik duruş ve isyankâr bakışlar canını sıktı. Sakinliğinin yerini öfke aldı. Bir anda bağırıp çağırmaya başladı. "Ne yaptığını anlamıyorum, Ruslan! Sana ne oldu, hiç anlamıyorum. Gittiğinde değişmeni beklemiştim ama bu kadarını değil. Biz âşıktık. Birbirimize körkütük âşıkken bu dargınlık niye? Bu tiksintinin bana ne yaptığını görmüyor musun? Beni çıldırtıyor. Dünya üzerinde değer verdiğim tek şey bana böyle bakıyorken bir insan selini içip bitirmek, katliam yapmak, yakıp yıkmak istiyorum. Beni sevmeyeceksen dünyada birbirini seven bir çift kalmayana dek herkesi öldürmek istiyorum, sevgilim. Lütfen böyle yapma. Sen bu değilsin. Baksana şu hâline... Beni ne kadar arzuladığını hatırlasana. Sen de zevk almıyor olsan *hâlâ bu kadar sert olmazdın.*"

Gözlerinin düştüğü yer, hâlâ inmemiş olmasının utancıyla saklamaya çalıştığım ereksiyonum olunca kendimi daha kötü hissettim. Zevk aldığımdan değildi. Olmamalıydı. Bana bir şey mi yapmıştı ya da bir uyarıcı mı vermişti? Ya da tenini tanıdığımdan beynimden bağımsız olarak vücudum ona tepki vermiş olabilirdi. Belki de... Belki de içimde ona karşı bir erkek acizliğiyle yükselen ateş vardı. Bana yaşattığı onca şeye karşın hâlen libidomun kölesi olacak kadar erkektim belki ve kim bilir, bu konuda haklı bile olabilirdi.

Ancak mantığım hormonlarımdan üstün geliyordu. "Bilinçsiz yatıyorken... Bilincimi kaybetmeme sebep olan senken... Öfkeleniyor olabilirsin, İlay ama sevginin vahşete dönüştüğü yerde benden istekli olmamı bekleyemezsin. Şu anda çıplaklığına azmıyorum. Aksine rahatsız oluyorum. Bir sevgi bulmayı bekliyorsan eğer, tek-

ne bir şeylerin alevlenme şansı varsa bunun olanı böyle değil. Lütfen üstümüzü giyinelim ve uslamakıllı oturup konuşalım."

Şu an sadece hayatımı kurtarmak istiyordum. Şu an sadece onun huzuruna giderek nazikçe konuşup beni güvenli olabileceğim bir yere kaçana kadar rahat bırakmasını istiyordum.

Aksine bana uzun uzun baktı. O yıldırıcı, içimi her şeyden daha çok gıdıklayan korkunç bakışlarıyla baktı. Ne tepki vereceğimi kestiremiyormuş gibiydi. Beni analiz ediyordu. Beni görüyordu. İlk defa görüyor olabilirdi. İlk defa ne durumda olduğum, ne hissettiğim ilgisini çekmiş olabilirdi. Muhtemelen bu bile beni nasıl kandırıp kendisine bağımlı bir bebeğe çevireceğinin cevabını bulmak içindi. Ancak İlay'ın röntgenine maruz kalmak beni umursamamasından daha çok germişti. O zehir zekâsını beni fethetmek için kullanırsa ona karşı nasıl şansım olabilirdi? Benimle ilgili dikkatini çekecek şeyler ya bana daha büyük kayıplar yaşatırsa... Ben ne yapacaktım?

"Benden korkuyor musun, Ruslan?" diye sordu dümdüz bir sesle.

Bunun cevabının bariz bir *evet* olduğunu bilmesine rağmen benden duymak istemişti. Nasıl bir cevap vereceğim onun için önemliydi. "Evet," dedim dürüst olarak. Sonra kendimden hiç beklemediğim bir serinkanlılıkla yalan söyledim. Beni, onunla birlikte olduğum sürece bir kukla olmak konusunda değil ama huzuruna gitme konusunda eğiten kendisiydi. "Ama nasıl beni ilk terk ettiğin gün afallatıyorsam öyle. Seninle ilgili hiç bulmayı beklemediğim bir şeyi keşfettim ve bu, hâliyle beni korkuttu. O zaman nasıl gitmediysem yine gitmiyorum. Yine seni terk etmiyorum."

"Çünkü bana hâlâ âşıksın," dedi umutla.

"Çünkü sana hâlâ âşığım," diye yineledim. Gerçeği söylemekte haklıydım. Söyleyemezdim.

"O gün gitmediğin gibi devam etmek istemiştin, Ruslan." İlay bana doğru yaklaşırken aklından ne geçtiğini biliyordum. "Yine devam etmek ister misin?"

Şiddetle yutkunuşumun heyecanımdan kaynaklı olduğunu düşünmesini umdum. Cevap vermekte kaşlarını çattıracak kadar gecikince alelacele, "Olur," dedim.

Ona teslim oldum.

İlay tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi ve önüne düşen saçlarını omzundan geriye atıp göğüslerini avuçladı. "O zaman gel buraya..." Aramızdaki mesafeyi kapattığımda dudaklarını benimkilere mühürlemeden bu konuşmadaki en sahici yalanı kendisi söyledi. "...*sevgilim.*"

Artık İlay'ın ölmesini bile istemiyordum. Ben ölsem de yeterdi.

Duşun altında oyalanabildiğim kadar oyalanırken aslında bir şeyleri yaşayabilmek, sindirip işleyebilmek için tek fırsatımı kullanıyordum. Su damlaları tenimi döverken bu zamana kadar hiç bu kadar içi boş hissetmediğimi fark ettim. Sanki İlay, beni hep parçalara ayırmıştı ama bugün ilk defa... Yok etmeyi başarmıştı.

Ağlamaya değer bir durum bile göremiyordum ortada. Artık ortada acımaya değer mi, değmez mi diye sorgulayacağım bir Ruslan kalmamıştı. İlay'a teslim olurken ağır ağır kendimi bırakmıştım. Sanki onunla yatağa giren artık ben değildim. Sanki neler oluyorsa bir başkasının başına geliyordu. Ben sadece izliyor ve hayret etmeye dahi enerji harcamıyordum. Acımıyordum. Ayıplamıyordum. Umursamıyordum.

Bugünden sonra tekrar "ben" dediğim o bedenin içine, bomozumu sanmadığım gibi girebilecek miydim? Artık bana ait miydi o benlik? Bir anlığına sırf yaşadıklarımı yaşamamış olabilmek için kendimi terk etmiştim ve geri dönüşümün mümkün olup olmadığını öngöremiyordum. Kendimden soğumuştum. Kendime acıyamayacak kadar soğumuştum.

Zavallı bir böcek... Öldüğünde üzülür müydün? *Şimdi kim temizleyecek bu berbat çöpü,* derdin. Organları dışarı çıkmış, ezik, paramparça bir leştim artık. Beni buradan kim kaldıracaktı?

Dudaklarımın arasından titreşimler yayan bir nefes döküldü. Şimdi ben de takatsiz, acımasız ve hislerini tamamen kaybetmiş bir leş olabilirdim. Şimdi, ikinci defa ve bu sefer geride hiçbir şey

kalmayacak şekilde ölmüş olabilirdim. Oysa sahipsiz bıraktığım bu beden hâlâ yaşıyor gibi davranmakta ısrarcıydı. İtiraf etmeliydim ki iyi iş çıkarıyordu.

Uzattığım saçları gıkımı çıkarmadan kesen de bence oydu; o içi bomboş beden. O İlay'a yaranma derdindeydi ve pısırığın tekiydi. Kişiselleştirmeye çalıştığım görüntümün bir önemi yoktu. İlay nasıl istiyorsa öyle olmak daha kolaydı.

Aynanın karşısında beni İstanbul'a gönderdiği zamanlardaki o yabancıya bir kez daha benzedim. İlay'dan kurtulan değil, yine ona ait olan oldum: *İlay'ın yeni cilalanmış pırıl pırıl oyuncağı.*

Banyodan çıktığımda hava kararmıştı. Perdeleri sımsıkı kapatıp başıma ağrılar sokan o lambaları açmaya gerek kalmamıştı. İçeriye egzoz dumanıyla kirlenmiş pis şehir havası doluyordu açık pencereden. Levent'teki ruhsuz plazalarla beraber manzarama katılan İlay, tek omzu düşmüş sabahlığıyla camın karşısında durmuş, elindeki kupadan soğuk kan içiyordu.

Benim geldiğimi hissedince çıplak omzunun üzerinden kafasını döndürüp yüzüme baktı. Saçlarımı görünce daha memnun olduğunu belli eden bir ifadeyle gülümsedi. "Çok yakışıklı olmuşsun yine. Hazırsan çıkalım mı?"

"Nereye?" diye sordum. Boğazımı yakan kuru sesim, kulağıma bambaşka gelmişti.

"Şehre. Şehri yeniden fethetmeye!" Şevkle sordu. "Nereye gidelim istersin?"

Omuz silktim.

"Haydi, Ruslan. Biraz neşelen!" Beni gevşetmek ister gibi kupasını masaya bırakıp kollarını iki yana silkeledi. "Rahatla artık. Her şey yolunda, tekrar birlikteyiz."

Evet... "Nasıl burada olabiliyorsun, İlay?" Konuşuyorsam ancak duygusuzca konuşabilirdim. Az önce benden faydalanışını meşrulaştıracak şekilde rol yapacak takatim kalmamıştı.

Kaşlarını çattı. "Ne demek bu?"

"İstanbul'da olmaman gerekmiyor muydu?"

Bir saliselik zamanda karşımda bitip elini ensemden çenemo doğru kaydırdı. "Olmamamı mı yeğlerdin?"

"Ben başka bir şeyi soruyorum. Alınganlık etme."

Doğru cevabı vermişim gibi gülümsedi. "Kantonluğu diyorlar beni şehre kabul etmeye mecbur kaldılar."

"Ama neden?"

Gülüp kısacık kalan saçlarımı karıştırdı. "Bırak da bu tür şeyleri büyükler düşünsün."

"Bir sorun varsa bilmek isterim."

"Sorun var," dedi başını sallayarak. "Hem de koca bir sorun var ama bizi etkileyecek bir sorun değil. Aksine, biz krizi fırsata çeviriyoruz. Baksana. Birlikteyiz, beraberiz."

"Neler oluyor? Geçiştirme sorularımı. Beni tedirgin ediyorsun." Tedirgin olabilecek güçte değildim fakat bu, normalde kuracağım bir cümleydi. Dolayısıyla İlay sorgulamadı ve her zamanki paniğim olduğuna inandı.

İlay iç çekip dağılmış yatağın köşesine oturdu. "Bir vampir var. Tehlikeli bir adam. En azından adam olduğunu tahmin ediyoruz." Dışarıya ışık kirliliğinden sisli gibi görünen geceye baktı. Yüksek bir binanın üst katlarındaydık. Şehir manzarasının bu buğulu görünüşe kurban gitmesi acıydı. Burası İlay'ın oturmayı, yaşamayı tercih ettiği evler gibi yine son teknoloji, modern ve yepyeniydi. Yıllardır okulda yaşamış biri olarak bana garip geliyordu. Beni baygın hâldeyken fark edilmeden nasıl getirdiği ise tam bir muammaydı. "Bir tür savaş çıkarmaya niyetli gibi görünüyor."

Hâlâ panikleyemiyordum. "Ne yaptı da bu sonuca vardınız?"

"Seri cinayetler işledi. Çoğunlukla vampirler ama başka büyülü türler de kurbanlar arasında. Türler arası bürokrasiyi tehlikeye atıyor." İlay'ın anlatış şeklinden bunları bilmiyor olmam gerektiğini görebiliyordum. Ama onun sevgilisi olduğum için *bürufia* bulunuyordu.

"Sence motivasyonu ne?" diye sordum bu sefer.

"Birkaç tahmin var..." Yüzüme endişeyle baktı. "Bir tür eme bilme gücü olduğunu düşünüyoruz: Başkalarının özel güçlerini emebiliyor."

Gözlerimi büyütecek türde bir bilgiydi. "Eğer öyleyse her cinayetiyle daha da güçleniyor olmalı. Şimdiye kadar kaç ölü var?"

"Biz de bundan korkuyoruz çünkü bir seri katil kadar yavaş değil. Çetesiyle hareket ediyor." Huzursuzca kıpırdandı. "Yüzlerce ölü var."

Gerildim. Gözlerim de büyüyebiliyordu. Hâlâ tepki verebiliyor olmama sevinmiştim. "Kaçının özel yeteneği vardı?"

"Yarısından daha azının. Hiç şüphesiz zalim biri. Peşine düştüğü kişilerin yanında kimler varsa ayırmadan katlediyor. Geriye hiçbir tanık bırakmadıkları için katil kim, neye benziyor; hiçbirini bilmiyoruz."

İlay'ın gözünde zalim olabilmesi için gerçek bir cani olması gerekiyordu. "Senin buraya gelişinin tüm bunlarla alakası ne peki?"

İlay da en az benim kadar gergin olduğunu belli edercesine omuzlarını sıvazladı. "Çünkü katil benim peşimde."

Bir süre sessizlik bizi esir aldı. Ben bir tepki vermedim. İlay'ın hayatta kalma mücadelesi, tepki vereceğim bir şey değildi. Ölmesine dair umutlarım da eskisi kadar güçlü değilken, *beklediğim fırsat ayağıma geldi*, diye sevinemezdim.

İlay'ın telefonu çalınca ikimiz de hareketlendik. İlay masaya ağır ağır ilerleyip arayan kişiyi gördüğünde homurdandı. Reddettiği arama bir saniye geçmeden yinelemiş olmalı ki küfretti ve yine meşgule attı. Üçüncü aramadan sonra açmak zorunda kaldı. Bu görüşmeyi yanımda yapmak istemediği barizdi. Çünkü her şeyi duyabilecektim.

"İlay? Neredesiniz?" dedi hattaki cızırtılı ses.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Ruslan'ı geri getirdiğin sürece ilgilendirmez. O çocuk artık sana ait değil." O sırada sesin tanıdık olduğunu fark ettim. Bu Ferdi Bey'di. Nasıl olurdu da İlay'la bu kadar rahat konuşabilirdi? Sanki bir mazileri vardı.

"Çok emin konuşma. Ben, benim olanı korurum. O katil dışarıda kol gezerken onu size mi emanet edeyim? *Hıh!*" Küçümser bir nidayla güldü.

"Bizim korumamıza inanmıyorsan neden Kantonluktan sığınma talebi istedin? Tek derdin çocuğu himayene almaktı, değil mi?" Demek bu sayede şehre gelebilmişti.

"Görüşmeyeli ne kadar da pimpirikli birine dönüşmüşsün!" İlay onu ciddiye almayıp konuyu kapatmaya çalışıyordu.

Ferdi'den duymaya hiç alışık olmadığım sözler geldi cevap olarak: *"Sen de tam bir kaltak olmuşsun."*

"Sen bana saygı duymak zorundasın!" Öyle bir sinirlendi ki bağırırken boynundaki damarları kızıl bir ışıkla parladı.

"Ben hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Ama sen öylesin. Ruslan'ı derhâl okula getir yoksa bunu bildirmek durumunda kalacağım, İlay." Ona karşı sert duruşunu görünce boğazım düğümlendi. Biraz güçlü olsaydım, Ferdi'nin emebildiği iradenin kırıntısına sahip olsaydım kendimi bu çıkmazın içinden kurtarmış olurdum.

"Allah belanı versin!" dedi tükürürcesine.

"Yarım saat," dedi Ferdi son bir kez ve telefonu kapattı.

İlay ise öfkeyle telefonu duvara fırlatıp tuzla buz etti.

Beni tıpış tıpış okula geri götürünce şaşırdım. İlay'ın da korktuğu şeyler vardı demek ki. Kantonluktan kesinlikle çekiniyordu. Bu ortalıkta dolaşan katil de onu tedirgin eden şeylerden biriydi. Ama Ferdi'yle konuşmasını da dinleyince durumun ciddiyetinden çok benimle olabilme bahanesiyle geldiğini düşünmeye başlamıştım. Nitekim beni geri teslim ediyordu.

Taksideyken elimi tutup beni ona bakmaya zorladı. "Gerçekten hiçbir emebilme gücü belirtisi göstermedin mi?" diye sordu hayal kırıklığına uğramış gibi. Elimi ağır ağır okşuyordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladım.

"Enteresan... Benim dönüştürdüklerimden hep bir yetenekli çıkar." Sanki bunun olmasına kesin gözüyle bakıyordu.

Hiç şaşırmamıştım. Başıma iyi en ufak bir şey gelmediği için özel bir gücün gelesi varsa da bana uğramazdı.

"Size hiç garip bir şeyler veriyorlar mı? *Kan* dışında bir şey..." diye sordu sürücünün duymamasına özen göstererek.

Omuz silktim. "Haplar var ama sağlık sebepleri için olduğunu söylüyorlar." Bir de *duygu* hissettirmesi teorisi vardı ama bunu söylersem İlay'ın benimle dalga geçeceğine yüzde yüz emindim.

"Orospu çocukları!" dedi İlay fısıltıyla. "Bir daha sakın elini sürme onlara."

Şüpheyle gözlerine baktım. "Basit takviyeler işte, İlay. Abartmıyor musun?"

Yine tek seferde kabul etmediğim için sinirle dudaklarını düz bir çizgi hâline getirdi. "Okulunda kaç kişinin özel emme yetileri var?"

"Çok nadir," diye kabul ettim.

"Onların, sizin kadar aptal olmadığına ve hapları almadığına bahse girebilirim."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Eser, zamanın akış hızını emebilen bir öğrenciydi ve haplarını asla almazdı. İlay'ın komplo teorileri gerçek olabilir miydi?

"Sizin okulunuz en güçlü *vampirlerin* yetimlerini topluyor. Bu nedenle korumaları had safhada. O çocukların neredeyse hepsinin özel bir yeteneği *olmak zorunda*." Nasıl daha önce anlayamadığını görememiş gibi başını iki yana salladı. "Güçlerinizi baskılıyorlar çünkü yapabileceklerinizden korkuyorlar."

Midemdeki hiç geçmemiş yanma hissi güçlendi. İlay'dan uzakta, ondan başka herkesin daha iyi olacağına öyle çok inanmıştım ki buna hiç olasılık vermemiştim. Kaderin cilvesine bak, herkes birbirinden kötüydü. Hepsi bizi manipüle ediyordu.

O sırada araba okula yanaştı ve durdu. Bir vampirden beklenmeyecek ağırlıkta inip içeri yürüdük. İlay bilerek beraber kalabildiğimiz zamanı uzatmaya çalışıyor gibiydi. Biz kapıya doğru yürürken taksi okul yolundan çıktı ama hemen arkasından simsiyah, büyükçe bir araç giriş yaptı.

İkimiz de gelenlerin kim olabileceğini merak ettiğimiz için orada öylece dikildik. Bu araç okulun arabalarından biri değildi, içinden çıkan adam ve küçük kızı da aynı şekilde.

Sonra beyaz saçlı bir kadın arabadan aşağı indi. Gözlerimle sivri topuklu ayakkabısından itibaren narin bacaklarını, uzun elbisesini ve farklı renkteki gözlerini süzdüm.

Yüzüne geldiğimde... Karnımdan yumruk yemişe dönecek şekilde afalladım.

Bu kadını tanıyordum.

Onu genç bir kızken görmüştüm.

Üç yıl önce...

Onu ısırmıştım.

BÖLÜM 8
KADERSEL KARŞILAŞMA

BURASI GERÇEK ANLAMDA ANTİKA BİR YERDİ Vampirlerin eski kafalı, geçmişteki nostaljiye saplantılı bir şekilde takılı kalmış olabilecekleri hep söylenirdi fakat bu okulun günümüzle hiçbir alakası yoktu. Sırf vampir olduk diye zaman kavramı bizim için bitmiş gibi davranıp, bizi geçmişin nostaljisine hapsetmeleri çok anlamsızdı. Bu oda, bu okul, ölümsüzlüğün her detayı buram buram babam kokuyordu ve *ben babamdan nefret ediyordum.*

Kendime şunu hatırlatmam gerekiyordu: Burası bir müzeden ziyade yeni evimizdi.

Karya gibi "ev" kavramını çok irdelemezdim. Önüme bir kap yemek, sırtıma bir yastık misali; başımı altına sokabileceğim her yer benim için bir yuvaydı. Ben uyum sağlardım. Şekil değiştirirdim. Nasıl eski okulumuza göre bir Likya olduysam bu evin kızına dönüşmem saniyeler alırdı. Bir yerde huzurlu ve güvende hissetmek için o yerin bir parçası olmak benim için küçük bir oyundu. Karya içinse bir karaktersizlik göstergesiydi.

Ben nasıl zihnimizin derinliklerine gömüldüysem, o da şimdi karanlıkta bir yerde yasını tutuyordu. Manolya'ya olanlar; onu tüm yurdumuz, okul arkadaşlarımızın katliamından daha beter etkilemişti. Bu o kadar normaldi ki... Manolya, Karya'yı anlayabilen sayılı birkaç kişidendi. İlişkilerini gördüğümde kardeşim için tüm samimiyetimle sevinmiştim. Kendini beni yargıladığı gibi bir durumun için sokmadan, ona hayat ve umut aşılayan bir ilişki kurabilmişti böylelikle.

Karya tek dayanağını kaybettiğinde kayışları nasıl koptuysa benim de içimde Tolga'yı kaybetme korkusu yeşermişti. Bana, yaptıklarımın sonuçları olduğunu söylerken ikimizi ayırma ihtimallerine karşı nasıl o kadar tepkisiz olabilmiştim, hâlâ anlamıyordum. Tolga'nın olmadığı bir dünya benim için bomboş olurdu. Bunu biliyorken hiç umursamamıştım.

Çünkü aklım bundan çok daha mühim gerçeklerin pençesine düşmüştü. Yaşananların üstüne bir de okula yapılan saldırı eklenince işin aslı ortadaydı: Bizim için gelmişlerdi. Varlığından yeni haberdar olduğum o katil Karya'yla benim gücümüz için peşimize düşmüştü. Bizi dönüştüren kişileri bulduğumdan artık eskisi kadar emin değildim. Bizi avlamak isterken hakkımızda bilgi toplamış olmalılardı. Topladıkları bilgi her bakımdan yetersizdi. Ya da şüphelerimde haklıydım ve bizi ele veren her kimse bizi "bir" kişi olarak tanımıştı. O bilgi kaynağı hâlen ilgimi çekiyordu.

Şimdilik susuyordum. Anın adrenalini ve heyecanı bitip yerine çözümlemeler gelince sakinleşmiştim. Şimdi hâlimize şükredip hayatta Tolga'dan ayrılmamış bir hâlde yeni bir yuvaya gelmiş olduğuma odaklanmak istiyordum.

Ama o an umursamamıştım.

Demek ki Karya ve benim hakkımdaki gerçeği Tolga'yla olan ilişkimizden üstün tutuyordum.

Bu bilgiyle ne yapacaktım? Benim için neden bu kadar önemliydi ki? Karya öğrenmemeyi, bilmemeyi tercih eder gibi davranıyordu. Belki bu konuda benden daha sağduyuluydu. Katil olan benmem bu vücutta hak iddia edemeyecek kişi Karya olurdu. Onu öldürmüşken defedecek kadar yüzsüz müydüm? Ya da diğer türlü-

su. Öldürülen bensem Karya'yı suçlamaktan başka ne yapabilirdim? Yaşamayı bu kadar istiyorken bir asalak olduğumu kabullenip hayatımı feda eder miydim?

Sanırım tüyler ürpertici gerçek şuydu ki yalnızca Karya'nın yıldırıcı tavırlarına karşı dik durmak istiyordum. Diktatörlüğüne başkaldırmak, kendimi ezdirmemek için bu bilgiye ihtiyacım vardı. İki türlüsü de onu sindirebileceğimi biliyordum. Katil bensem bu benim bedenim... *Sus otur yerine, Karya. Senin bilincini yükleyerek bir hayır işi yapıyorum.* Mağdur bensem beni öldürdün, pis cani. *Bana yaptıkların yetmedi mi? Artık beni rahat bırak. Suçlu sensin. Bana daha fazla eziyet edemezsin.*

Bu gerçekle yüzleşince ne kadar da manipülatif, iğrenç bir insan olduğumu düşünmeye başladım ve Karya aklımdan geçenleri olduğu gibi okuyamadığı için rahatladım.

Arabadan indiğimizde bizimle eş zamanlı gelen iki vampir daha vardı. Biri enkaz gibi görünen, yaralı ruhu gözlerinden okunan bir erkek; diğeri güzelliğinden büyülendiğim bir kadındı. Duruşundan öz güven dalgaları yayılıyor ve onun kadar güzel olmayı başarsam da öyle görünmeyi başaramayacağımı yüzüme çarpıyordu âdeta. O kadar ulaşılmazdı ki... Ona tapmak, uzaktan bir hayranlık duymak istiyordum.

Karşılaşmamızda midemi burkan bir şey oldu. Bu güzeller güzeli, afet kadın işveli bir yürüyüşle yanımıza geldi ve bariz bir tanışıklıkları olduğu belli olan Tolga'nın karşısında durdu. "Bak sen... Seni buralara hangi rüzgâr attı?"

Tolga gerginlikle silkinirken kısık bir sesle konuşmaya başladı. Tedirginliğimi artıran bir şekilde fısıltısını anlaşılması güç bir desibele çekmişti. İkisi arasında benim bilmemem gereken ne gibi bir bağ olduğunu düşünürken ağlamaklı olmuştum. Tapma arzusunun yerini, onunla kendimi kıyaslamak alınca geriye bir tek çaresizlik kalıyordu. Tolga ve o kadının bir araya gelme şansı varsa da bunu değiştirecek gücüm yoktu. En azından bana öyle geliyordu.

Bu esnada kadınla birlikte duran çocuk yanıma gelmiş ve omzuma dokunmuştu. İrkildiğimi görünce mahcup bir tavırla geri

sıçradı. "Üzgünüm... Korkutmak istememiştim." Sesi tereddütlüydü.

"Dalmışım," dedim içimi bunaltan kıskançlığı bir kenara koymaya çabalarken. "Bir şey mi söyleyecektin?"

Sanki konuşmak onun için dünya üzerindeki en zor şeymiş gibi kekeledi. "Se- Sebebi ziyaretinizi merak etmiştim."

Bu soruya verebilecek geçerli bir cevabım yoktu. "Sanırım artık burada yaşayacağız."

"Anlıyorum..." dedi ama hiç anlamış gibi görünmüyordu. Gözlerinin üstüme sabitlendiğini, yerlerin karıncalandığını hissettim. Bakışlarındaki acı o kadar yoğundu ki sanırsın benim de açık yaralarımı yüzeye çıkarıp pansuman yapmaya başlamıştı. İyileştirme yetisi var mıydı, yok muydu, bilmiyordum ama tentürdiyot gibi fena yakıyordu.

Sonra dikkatle incelediğim yüzü anlık olarak farklı bir ışıkla aydınlandı zihnimde. Hatıralarım geçmişte görmüş olabileceğim bir anıyı fotoğraf karesi gibi yeniden gözlerimin önüne çekti âdeta. "Seni bir yerden tanıyor muyum?" diye sordum ama cevabın *hayır* olduğuna hemen hemen emindim.

"Sanmıyorum," dedi çarçabuk. Şüpheli tavrı ve kalbi sıkışmış gibi daha da gerilmesine bakılırsa tanıyor olabilirdi. Ama bunu saklaması için bir sebep yoktu ortada. Hem çocuğun hâli ortadaydı. Bu kadar derbeder görünürken verdiği tepkileri analiz etmeye çalışmak asıl anlamsız olandı.

"O hâlde tanışmış olalım. Ben Li..." Elimi uzattığım sırada Karya yanımda belirip elini elime bastırdı ve kontrolü elimden aldı verdi.

Ben, "Karya," diyerek kardeşimin sorusunu yanıtladım.

Cevabıma rahatlamış gibi derin bir nefes alıp elimi sıktı. "Yine ben." Konuşmuş olmadığı için yüzüne renk gelmemişti. Yine de sesinde ufak bir değişim onu daha canlı yapmıştı. "Kabalaştım, ama üzgünüm. Sadece merak etmiştim."

İfadesiz bir suratla ona bakmayı sürdürünce topuklarının üzerinde döndü ve kıvrılarak giriş kapısına çıkan beyaz merdivenlere yürümeye başladı. Giderken mırıldanmıştı: "Daha sonra tanışmak için yeterli zamanımız olur sanırım."

Uzaklaşmasını izlerken dışarı attığım Likya'nın hayali görüntüsü, ağzı bir karış açık bir şekilde beni izliyordu. *"Neydi o az önceki hareketinin sebebi?"*

Konuyla sosyalleşmeni çekecek havamda değilim Likya, diye geçirdim içimden. *Korkma, buradaki herkesin kalbini fethetmek için yeterli zamanın olacaktır. Biraz soluklan.*

"Kibarlık ediyordum," diye kendini savundu hemen.

Kibarlıkmış. Sen onu benim kılıbımla anlat. Karşına çıkan ilk kişiyle cilveleşmeni izleyemezdim.

Çıkıştı. *"Tolga varken ne cilvesinden bahsediyorsun sen?"*

Sus, sonsun, kestirip attım. *Sıra zaten bendeydi. Bekle kendi konuda.*

"Peki ki, öyle olsun. Bu tavırları acına veriyorum," dedi sessizleşerek. Söylecek çok şey söyleyecek gibiydi. Neyse ki beni rahat bırakmayı seçti.

Tartışmamız bitince dikkatimi Tolga'ya ve onunla konuşan platin saçlı kadına verdim. Kadın ağır ağır mermer basamakları tırmanmaya başlayan Ruslan'ı gördü ve sanki başıboş bırakılmaya gelmez bir çocukmuş gibi Tolga'yla vedalaşıp peşinden gitti. Vampirlere has sıyrılma yetileriyle çocuğun boştaki koluna kolunu dolayacak şekilde dibinde bitmişti.

Kaşlarım çatıldı. İkisi arasında çok tuhaf bir gerilim vardı. Likya gibi başkalarının işine burnunu sokmaya meraklı olsam bununla ilgilenirdim. Fakat öyle ki dikkatimden kaçmamıştı. Yanımıza gelişi bir yardım çağrısı mıydı? Yardıma ihtiyacı varsa eder miydim? Omuz silktim.

Dalgınlığımdan ötürü benimle konuştuğunu fark edemediğim Tolga sesini yükseltti: "Likya! Haydi, içeri giriyoruz."

Ona dönmeden önce giriş sahanlığına çıkmış ikilinin, Ruslan'ın ani tepkisi yüzünden durakladığını gördüm. Âdeta bu ismi duyunca yerine mıhlanmıştı. Onu az önce rahatlatan şey her neyse etkisini yitirmişti. Tolga'ya döndüğümde aklımı bunlar kurcalıyordu. Ayşegül'le çoktan merdivene giden yolu yarılamışlardı ve onlara yetişmemi bekliyorlardı. Eklem kısımlarıyla göz kapağımı ovup işaret parmağıyla sağ gözümdeki lensi yana çektim. Mavi gözün ele verdiği bilgiyi iğneleyici bir tonla dillendirmeyi kaçıramazdım. "Benim, Karya. Bir gözüne falan bakar. Bu gece kaçıncı karşınızsın..."

Tolga'ya sitemim bitince yine merdivenden yukarıya baktım. Ruslan bembeli bizi dinliyor ve duydukları karşısında sarsılmış görünüyordu.

Anlaşılan bizde de onun ilgisini çeken bir şeyler vardı.

Artık yanımıza gelmesinin yok yere olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Neler oluyordu?

Bu kız, o kız mıydı? Yoksa değil miydi?

Bir oydu, bir değildi. Adının Karya olduğunu söylemişti ve içimi biraz olsun rahatlatmıştı. *Benimle bir alakası yoktu,* diye düşünmüştüm içten içe. Vicdanımı rahatlatmıştı bu bilgi. Uçakta tanıştığım o kız değil, ikiziydi. Herhangi bir sebepten ötürü vampire dönüşmüş olabilirdi.

Ama sonra adam ona "Likya" diye seslenmişti. Duymamak için dua ettiğim o ismi söylemişti. Yani hâlâ benimle alakası olabilirdi. Kızın cevabı aklımı iyice bulandırmıştı. İkisini karıştırmasından dert yanmıştı. İkisi de vampire dönüşmüş olabilir miydi? Bu çok saçmaydı. Parmağından birkaç anısını emdiğim biri geçmişimden bordayıp işleri fena hâlde batırdığımı yüzüme haykıramazdı. Sanki tek gecelik bir ilişkiden doğan çocuğumla çıkagelmişti karşıma. Oysa benim bu duruma herhangi bir katkım olamazdı. Anıları emmek tamamen zararsızdı. Dönüştürmek için yapılan şeylerle uzaktan yakından alakası yoktu.

Nitekim düşünmeden edemiyordum. Onu bu dünyadan uzak tutmak isterken tehlikenin içine mi atmıştım? Anılarını; bilmesin, gözü vampirlerin kol gezdiği bir hayata açılmasın diye almıştım ondan. O gencecik kızı tüm bunların ortasına kendini korumaktan aciz bir şekilde atmış olabilir miydim? İstemeden de olsa yaptığım bu muydu?

Panikledeğimi dakikasında fark eden İlay beni kendine çevirdi. "Ne oldu, bebeğim?"

"Yok bir şey," dedim çatlak bir sesle.

Kaşım kalktı. Kendisinde söz etme şeklinden etkilenmemek elde değildi. Nasıl bir ego ama...

Ferdi Bey ise hiç etkilenmemişti. "O hâlde alıştırmalara devam edeceksin. Bu durumu manipüle etmene izin vermiyorum. Kantonluktan birlikte olabilmeniz için gerekli izinleri alana kadar uzak dur mülkümüzden."

Tıpkı telefon görüşmesindeki gibi hiddetlendi İlay. "Sen bana saygı göstereceksin! Yerini bil." Bu sefer benim yerime Ferdi'ye atıldı ve sivrilen tırnaklarıyla boynunu sıktı.

Kan tozları gömleğinin yakasını lekeleyen Ferdi Bey, gözlerini önemli bir soruyu çözmeye odaklamış gibi İlay'ın alnına diktiğinde işler hızla tersine döndü. İlay'ın hareketleri yavaşladı. Kolu indi ve gerileyip eski yerine gelinceye kadar geri geri yürüdü. Tırnaklarını kendi boğazına dayadı ve bastırmaya başladı.

Ferdi'nin ne yaptığını biliyordum. İradesini emmişti. İlk defa birine bunu yapışına şahit oluyordum. Düşüncesinden daha ürpertici'ydi. Hükmettiği güçle puslanmış sesi iliklerime kadar işledi. "Beni vampir yaptın diye sana hiçbir şey borçlu değilim. Saygıyı yalnızca hak edene gösteririm."

Haydi oradan! Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalmıştı. Ferdi de İlay'ın vampirlerinden biri miydi yani? Hayatta kalan başka kimse yoktur diye düşünmüştüm. Ferdi ya hiç sorun çıkarmadığı için hedef hâline gelmemişti ya da Kantonluğun bünyesine girerek bağışlanmıştı. Bunca süre burnumun dibinde olup bana bundan hiç söz etmediği için ona gücenmiştim.

Bana deneyimlerinden bahsedebilirdi. İlay'ın nasıl biri olduğunu az buz biliyorsa beni, kendimi ona karşı korumam için eğitebilirdi. Şimdi koruyor olması neyi değiştirmişti ki? Eli omzumda olabilirdi ama tasmamı hâlâ İlay çekiştiriyordu.

İlay hırıltıyla güldü. "Nasıl da güzel sahipleniyorsun Ruslan'ı öyle... Hatırlatırım Ferdi, ikinizi de benim dönüştürmüş olmam hiçbir şeyi değiştirmiyor. Kardeş olmuyorsunuz. Sen itimden başka bir şey değildin. Hiçbir zaman Ruslan kadar değerli olmadın."

"Bunun canımı yakması mı gerekiyordu?" dedi Ferdi dudak büzerek. Oysa İlay ayarlarımı nasıl bozmuşsa; ikimizi kıyaslayıp

beni üstün tutması, içimi çocuksu bir sevincin kaplamasına sebep olmuştu. Ferdi Bey konuşmasını sürdürdü: "Beni gözden çıkardığın için şanslıyım. Onda hâlen sömürebileceğin şeyler gördüğün için sevgili sahibiye acıyorum." Kaçamak bakışlarla bana baktığında bana şu an vermek istediği son şeyin acıma hissi olduğunu anlı verdim. Ne yaşadığımı biliyordu. Acımaktan daha iyisini yapabileceğini biliyordu. Bunun için İlay'ın gitmesine ihtiyacı vardı. Bu sebeple kışkırtıcı cümleler kuruyordu ama hiçbirini kastederek söylemiyordu. *Umarım...*

İlay ise kendi hayal dünyasındaydı hâlâ. Ortada acınacak hiçbir şey olmadığını düşünüyordu. "Saçma sapan konuşup çocuğun aklını karıştırma. Biz birlikte mutluyuz."

Onu aksine inandırmanın hiçbir faydası olmayacağından, "Ama birlikte olamazsınız," dedi Ferdi Bey. Sonra gözleriyle kapıya baktı ve İlay ağır ağır oraya doğru yürümeye başladı. "Şimdi çık git buradan ve iznin olmadan da gelme."

İlay öfkesinden kuduruyordu ama benim önümde bir sinir krizi daha geçirip korkutmak istemediği için kendini tutuyordu. "Endişe etme, bebeğim. Seninle olmanın bir yolunu bulacağım. En kısa zamanda müdürle bir görüşme ayarlayacağım." Sesi şimdi ağlamaklıydı. "Seni seviyorum, sevgilim. Korkma. Kavuşacağız..."

Bu acıklı sevgi gösterisi midemi bulandırdı. Dışarı çıkmağına emin olunca kendime yüzümü ekşitme izni verdim. Hatta öne büküldüm ve kustum. Midemdeki kan pıhtıları ve öz sıvı pembeye dönüşüp dudaklarımdan ahşap döşemeye saçılmıştı.

Ferdi Bey yanıma eğildi ve ellerini bu sefer kendine sakladı. "Haydi, sizi kendinize getirecek bir kadeh doldurayım. Daha sonra yeni odanıza gider, istirahat edersiniz. Temizleyebildiğimiz kadar temizledik lakin korkarım ki orası sizin için bir daha asla eskisi gibi görünmeyecek." En doğrusunu düşünmüşlerdi. Orada rahat bir uyku çekebileceğimi düşünmüyordum. Uyanık anlarıma da İlay'ın hayaleti musallat olurdu.

"Teşekkürler," diyebildim midemdeki kasılmaların arasından.

"Korkmayın lütfen. Ondan koruyabildiğim kadar koruyacağım sizi."

"Peki, benden korunabilecek misin? Ona karşı koyacak bir iradem kalmamışsa eğer... Benden korunabilecek misin?"

Fendi Bey pala bıyıklarını yukarı kıvıracak, sıcacık bir gülümsemeyle konuştu: "Bilirsiniz ki irade benim uzmanlık alanım. Bunca yıl yakından izlediğim kadarıyla siz sandığınız kadar iradesiz değilsiniz. Ancak endişelenmeyin." Beni ayağa kaldırdı.

Son sözleri acımasından kat kat iyi geldi.

"Yeri gelirse sizin iradeniz ben olurum."

Müdürün odası boğucu bir atmosfere sahipti. Buradaki çoğu şey üstüme üstüme geliyordu. Oysa uygun bir zamanda sevebileceğimi düşünüyordum burayı. Eski şeyler hep ilgimi çekmişti. Babamın müzecilikte devam ettiği kariyeri sayesinde sık sık böyle yerlere giderdik. İçinde eski paraların sergilendiği bir galeri, geçmişin canlandırılması yapılmış model odalar değil de gerçek bir yaşam alanı görecek olmak beni içten içe heyecanlandırıyordu.

Babam ve antika şeylerden benim kadar hazzetmeyen Likya yanımdaydı. İkili koltukta bir tek ben oturuyordum fakat onun hayali görüntüsü hep yanıma otururdu. Tolga bunu bildiğinden Ayşegül'ü tekli koltuğa oturmaya zorlamıştı. Bir kişinin bedeninde iki kişi yaşadığımızı anladığı için onu arada sever gibi olurdum. Likya'ya değer verdiği için onun açıklamalarını dinler ve bizi rahat etmek için yapabildiği her şeyi yapardı çünkü. Likya'nın birlikte olmayı seçtiği pisliklerden farksız olabilirdi. Hiç değilse cezalanmezdi.

"Bizi resisinize kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz, Vahdettin Efendi," diye söze başladı Tolga. "Bir tür tehlikenin kol gezdiğinden haberdardık fakat bizi bu kadar hızlı vuracağını beklemiyorduk doğrusu."

Vahdettin Efendi dediği adam vampirliğin gençleştirici etkisinden dolayı hiç de *efendi* olunacak yaşta görünmüyordu. Kesimi dahi 1900'lerin başından kalma, kahve tonlarındaki takımı ve köstekli saatinin zinciri sarkan cepken yeleği öldüğü zamanın sinyallerini veriyordu. Piposunu tüttürerek odayı daha fazla duman altında bırakıp tek tek ziyaretçilerinin üzerinde göz gezdirdi. "Biliyorum, biliyorum," diye sayıkladı. "Karanlık zamanlardan geçiyoruz."

"Ayşegül de bizden önceki mağdurdu. Onun okulu geçen hafta talan edildi," diye bilgilendirdi Tolga.

Az önce yaptığı gibi bildiğini mırıldanan Vahdettin Efendi, bana kalırsa hiçbir şey bilmiyordu. Sadece kafa sallıyor, önemsemediği bu bilgileri geçiştiriyordu. "Kantonluk bir süreliğine konuğumuz olmanızı rica etti. Kıramadık. Yaşadığınız mağduriyet hepimizin içini yaktı. Tabii, tabii..." Bir duman bulutu daha burnundan dışarı püskürdü.

Tolga eksik kalmamak için cebindeki paketten bir sigara çıkarıp yaktı. "Saldırganlar her kimse üslerimizin yerlerini biliyorlar. Peşinde olduklan gulyabanileri bir vampir okuluna saklamanın en akıllıca karar olduğunu düşünüyoruz."

"Hasbelkader geldiniz. Sizi geri çevirecek değiliz," diyerek yine başını aşağı yukarı salladı. Bu baygın hâlleriyle sinirimi Ayşegül'den daha çok bozuyordu. "Lakin biliniz ki biz burada sorun istemeyiz. Saldırıdan sağ kurtulmanızı sağlayan *dışarıdaki işlerinizi* burada sürdüremezsiniz, efendi. Bizim gizliliğimizi tehlikeye atacak herhangi bir meşgaleye müsaade edemeyiz. Zatıalinizin de farkında olduğu üzere Kantonluk okulları bağımsız kuruluşlardır. Ona göre hareket ediniz, aman aman..."

Tolga da başını sallayanlar furyasına katıldı. "Elbette. Burada bulunduğumuz süreçte okul arsasının dışına çıkmak gibi bir planımız yok. Bir süreliğine gözlerden uzakta kalmamızın en iyisi olacağını düşünüyoruz."

Kaplanın yaralı mı bakımı ilgisine mi? Bizim adımıza konuşmasından hiç hoşlanmamıştım. Lonca'ya çalışmak başka İskele'nin hâkimi olabilirdi ancak yapılışımız işten en az onun kadar kendi sorumluluğumuzdaydı. Hayat yeteneğimiz gelecek kadar bulanıklaşmışken Lonca güvenden başka bir şey kaybediyordu. Bu sorumsuzluğa hâlâ bir anlam verebilmiş gibi hissediyordum.

Bir de katiller vardı. O gerçeklerin peşine düşmek şu an için en mantıklısı olmayabilirdi. Fakat Mano'nun kanını yerde bırakacak değildim. Hâlâ ne ani bekliyordum, o kadar.

"Öğrencilerin burada bulunmasına pek gerek kalmadı sanıyorum. Sizinle eğitmen olarak burada neler yapabileceğinizi ve gulyabanilerin özel bakımı hakkında yalnız konuşmak isterim," dedi Vahdettin Efendi hiç de kibar olmayan bir umursamazlıkla. Onun için bir hiçtik. Uğrayacağımızı söyledikleri ayrımcılığı bizzat gösteren bir pislikti. Gulyabani doğmak sanki bizim suçumuzdu.

İnsada kalkmamayı düşünürken Ayşegül söz dinleyen bir kız edasıyla koltuğundan atladı ve kapıya koşturdu. Kapıyı iki eliyle açtığı esnada Ruslan'la bir şeyler fısıldaşarak müdürün odasının önünden geçen adamla göz göze geldik. Vahdettin Efendi memnuniyetle ağzını şapırdattı. "Ferdi Bey, tam zamanında geldiniz. Memurlar sizi odasına yerleştirin size zahmet." Ferdi dediği adam insandışılıkla başını sağlarken ekledi: "Yanınızdaki öğrencimiz de onlara rehberlik etsin. İlk günlerinden burayı garipsemelerini istemeyiz."

Ferdi onaylarken ayakta kalmaya hâli yokmuş gibi görünen Ruslan uyanık onayladı. Yanına girdiğimizde buna hiç de hevesli olmadığı her hâlinden belli oluyordu. "Tekrar karşılaştık," dedim.

"Burası küçük bir yer. Er ya da geç karşılaşacaktık," diyerek gülümsemeye çalıştı. Fakat yüz kasları spazm geçiriyormuş gibi yarım yamalak bir ifade oluşturdu. "Sanırım artık rahat rahat tanışabili

BÖLÜM 9

BANA SIMSIKI SARIL VE HİÇ BIRAKMA

YURT ODALARI KONAĞIN FARKLI KENARLARINA KÜMELENMİŞTİ. Ortada salon kadar büyük bir sofa alanı, tüm odalara ortak hizmet eden bir takılma alanı gibiydi. Bu katta oda kalmadığını ve Ferdi'nin sorumluluğundan çıkacağımı düşünmüş, bir an karalar bağlamıştım. Ancak bu katın hiç girmemize izin verilmeyen ayrı bir bölümüne alındık. Konuklar için ayrılmış bir kanattı. Buraya geldiğimden beri hiçbir konuğa hizmet etmeden öylece durduğu için gözümüzde hayalet odalara dönüşmüşlerdi.

Karya'nın yanında gelen adamın odası, bu konağının şaşalı misafir odalarından biriydi. En büyük oda, konağın beyi ile hanımının yatak odasıydı ve orada müdürümüz Vahdettin Efendi kalırdı. Diğerlerini eğitmenler kapmış ve odaların en küçükleri bizlere paylaştırılmıştı. Eskiden kaldığım oda muhtemelen evin hizmetlilerine ayrılmış olanlardandı. Şimdi Karya ve bana verilen yer neredeyse öncekinin üç katı büyüklükteydi. Aynı döşeme, farklı dekorlar, daha pahalı mobilyalar... Tabii, her şey antika denecek eskilikteydi.

"Pembe değil," diye onun silikti Karya odayı gözden geçirirken kırmızı renk bir yatak vardı ve çift kişilikti. Likya ile aynı yatakta mı yatıyorlardı? Onun için bir oda ayarlandığına dair bir şey söylenmemişti. Hem adı, onun adı bile geçmemişti. Ciel gör ki Tolga dediklerinden sonra onun burada olmasını bekler gibi konuşmuştu. Bu işte çözemediğim bir tuhaflık vardı.

"Pembe çok güzel," dedi adının Ayşegül olduğunu, rahatsız edici soruları peş peşe sormadan evvel belirtmiş küçük gulyabani. Onun odası da hemen hemen bunun aynısıydı ama orayı keşfetmek yerine bizimle vakit geçirmeye çalışıyor, keşif turunu burada yürütüyordu. Sanki ablasını bırakmak istemeyen küçük bir kız çocuğuydu. Belki bir ilgi ve bakım istiyordu. Bunu elde edemediğinde huysuzlaşıp söylü tacize başlıyordu. Terleten sorularını bu nedenle masumca cevaplamaya çalışmış, onun sevgi açlığını öğrendiğim için anlayışla görmüştüm. Bu sebeple beni sevmiş gibi davranıyordu. Ne yazık ki aynısı dizlerinin dibinden ayrılmadığı Karya için geçerli değildi. "Ne kadar da sıkıcısın, Karya... Seninle olmaktansa Likya'yı yeğlerim," diye sızlandı. Gözlerine dikkatli bakıyor olsaydı Karya, orada şevkle bir tepki kırıntısı arayan ışıltıyı fark ederdi. An heveslerine çomak sokuyordu ama farklı sebeplerle.

Karya ona tam olarak istediğini verdi. Hırçınlaşarak saçını savurdu. "Herkes onu yeğler. Maalesef birkaç saat daha sıra bende. O yüzden Likya ablan gelene kadar git başımdan da çarpmayayım bir tane."

Sonra mı?

Daha önce hiç bu kadar anlamsız bir ifade duymamışımdır. Neyin sırasından bahsediyordu? Likya neredeydi? Onunla konuşmam gerekiyordu. Bir şekilde onu bulup neler döndüğünü öğrenmem lazımdı. Yoksa bu belirsizliğin içinde kafayı yiyecektim.

Ayşegül yalancı bir çığlık atıp odadan dışarı koşturdu ve odasının kapısını sertçe kapattı. İçeriden bir şeylerin altını üstüne getirdiğini belli eden gürültüler yükseldi.

"Likya kardeşin mi?" diye sordum merakla.

"Evet, nereden anladın?" Hâlâ siniri geçmediğinden sert bir şekilde bana dönmüştü ve şimdi ayaklarını birbirine dolandıran bir dikkatle cevabımı bekliyordu.

Sikeyim... Likya kim, diye sormalıydım. Onu tanıdığımı bilmiyordu. İşimi doğru yapıp hafızasını iyi emdiysem Likya da bilmeyecekti. O hâlde durumu kurtarmalıydım. Aklım Likya'yla uçaktaki sohbetimize ve babasının isimlerini uyumlu koyduğunu anlatırken takındığı gururlu ifadesine gitti. "İsimleriniz kulağa birbiriyle uyumlu geliyor. Sadece bir tahmindi."

"Doğru bir tahmin. İkizim olur kendisi." Omuzlarını düşürüp tetikte duruşunu bozdu. "Antik dönem uygarlıklarıyla haşır neşir olan babamızın bir kelime oyunu işte." Likya'daki gururun izi bile yansımamıştı sesine. Fakat anlatmak için onunla aynı cümleyi seçmişti.

"O nerede peki?" Fazla ilgili sorduğumu Karya'nın anında çatılan kaşlarından anladım. "Sürekli gelecek dendiği için merakım kabardı, kusura bakma."

"Bizim hakkımızda anlatılan hikâyeler henüz kulağına hiç gelmemiş." Karya aşırı bir hassasiyet gösterdiğini fark edip yine yumuşadı. Onu bu denli savunmacı olmaya iten şeyin ne olduğunu konuşmaya başlayana kadar sorgulayabilmiştim ancak. Sonra söyledikleri öyle ilginçti ki aklımı esir aldı. "Bize 'İkizler' derler; aynı bedeni paylaşan iki kız kardeş, biri diğerini yiyen bir tür oburuz biz. Zihinlerimiz aynı bedende sıkışıp kaldı. Vesaire, vesaire..."

Çoğunlukla kinayeli bir üslupla, yarım yamalak anlattığı hikâyesi tüylerimi ürpertmişti. Likya gelmeyecekti. Çünkü hep oradaydı. Sırayla... Bedeni kimin yönettiğine karar veriyor olmalılardı. Anlatış şeklinden daha yarım yamalak yaşıyorlardı bu hayatı. Boğazıma bir yumru oturdu. Likya'nın dönüşümüyle en ufak bir ilgim varsa, şimdi daha büyük bir felakete sebep olduğumu biliyordum.

Onu gördüğümde olanları kendisine anlatmayı ve suçum varsa sorumluluğu üstlenmeyi düşünmüştüm. Geçmişte emdiğim anıları ona geri verecek, hikâyenin eksik kalan kısımlarını tamamlayacaktım. Ama şimdi... Şimdi yüzleşmekten korkuyordum. Sebep olmuş olabileceklerimden korkuyordum. Son birkaç saati, İlay'ın

vampire dönüşmeyi yüceltiği sözleri düşünerek geçirmiştim. Birini kardeş katili yapmış olmanın yüceltilecek bir yanı yoktu. Kendimi o sözlerle avutmak ve aklamak artık mümkün değildi.

"Bir şey söylemeyecek misin?" Sandığımdan fazla sessiz kaldığımı ondan gelen bu cümleyle anladım.

"Üzgünüm. Sadece biraz sarsıldım," diyebildim kısık bir sesle.

Karya, Funda'nın kısıtlı sosyal becerilerinden tanıdık gelen bir utançla başını iki yana salladı. "Haklısın. Modumuzun içine sıçan bir hikâye. Hiç şaşmaz..." Gerginlikle güldü.

"Yaşadığın ağır trajediler sana aitken başkalarında yarattığı etkiyi düşünmene gerek yok."

"Ne hissettiğim o kadar uzun zamandır kimsenin umurunda olmadı ki bazen buna hakkım olduğunu unutuyorum."

"Ölümden sonra çoğu şeyi unutuyorum," dedim içerleyerek.

Gözleri zikzaklar çizerek tenimin üzerinde tırmandı. Yüzümü geri bulduğunda neyin konusunu açacağını biliyordum. "Dövmelerin bunun için mi?"

"Evet, ufak birer hatırlatma." Bileğimde yazan gülen suratın dişleri olması gereken yerde yazan yazıyı işaret ettim: *Gülümse*. Ve talimata uyarak ben de ironik bir gülümsemeyle Karya'ya baktım. Son yaşadıklarımdan sonra uzunca bir süre içten gülümseyebileceğimi düşünmüyordum. İlay'ın varlığı, dönüşü, bana yaptıkları hâlâ içime oturduğu yerdeydi ve beni de aşağı çekiyordu. Dizlerimden derman gidene kadar ayakta kalmak, o ağırlığa karşı koymak istiyordum. Çünkü bir kez yatıp sindirmeye kalkıştıktan sonra bir daha asla ayaklanamayacağımdan korkuyordum.

Son dakikalarımı da yaşayıp teslim olacaktım karanlığa.

Benim dalga geçişim onu sahiden gülümsetti. "İşe yarıyor mu peki?"

"Bilmiyorum. Çoğu zaman kendimi kandırıyorum galiba. Ama kendime -kandırmak için bile olsa- vakit ayırdığım için tatmin oluyorum."

"İkimiz de kendimizi birçok şeye değer görmüyoruz anlaşılan."

"İkimiz de birçok kişiden beklediğimiz değeri görmeden buraya mıydık o hâlde."

Karya'nın gözleri doğru cevabı bulmuşum gibi heyecanla parladı. Onunla ilgili çoğu kişinin görmediği bir gerçeği dile getirmiştim sanki. Derin bir nefes alıp hemen ardından söylemek istediği şeyi içinde tuttu ve sadece başını aşağı yukarı salladı.

Sormak için yanıp tutuştuğum hikâyenin geri kalanı kendiliğinden döküldü. Karya beni paylaşım yapabileceği biri olarak gördü o an ve dalgaya vurmadan, bu sefer tüm ciddiyetiyle kız kardeşiyle karmakarışık hâle gelmiş ilişkisini anlatmaya koyuldu. Bu esnada odada bulduğu eşyaları eline alarak evirip çeviriyor, biraz da onlara konuşuyordu. Çevresinden umudu kesip cansız şeylere derdini dökmeye alışmış gibi bir hava vardı hareketlerinde.

Fark ettiğim her detay Karya'ya karşı içimde acımaya dönüşen bir şefkatle sonuçlanıyordu. Ona sanki istemsizce eğiliyor, başını okşamak istiyordum. Bunun sebebi benzerlik değildi. Çok başka yaralar sonucu dünyaya kırgındık. Ama kırgındık. Ölmeden çok önce paramparça edilmiştik.

Vampire dönüşmesinde en ufak bir payım varsa eğer... Bu yaraları sarabileceği geleceği ondan çalan bendim. Acıyordum. Okşamak istiyordum. Elimi geri çekiyordum. Potansiyel olarak suçluydum. Belki onun hayatının cellatlarından biri de bendim...

Turumuza devam etmeden kendi odama bir göz atmak istemiştim. Kan banyosundan neleri kurtarmışlardı, görmek istiyordum. Ya çok iyi temizlemişlerdi ya da kana bulanmış her şeyi yenilemişlerdi çünkü özellikle kan kokusuna hassaslaşmış burnuma en ufak bir koku bile çalınmıyordu.

Sabah ayazı odanın içine dolmuş, her şeyi ruhani bir şekilde doldurmuştu. Karya'nın odası böyle değildi ama bu ağır melankoli ancak benim odamın üstüne çökebilirdi zaten. Tozdan alınmayan fakat en az el değdirilmiş oda burası olmalıydı.

Bana ait tek bir şey gördüm içinde. Bana ait olmamasını dileyeceğim tek şeyi gördüm: Eskimiş bir sandık. İçinde neden biriktirdiğimi hiç anlamadığım kurumuş güller vardı. İlay'ın her ay ona ait olduğumu hatırlatmak için gönderdiği güller...

İyi bir iş çıkarmıştı. Beni kapalı tehditleri sayesinde onun hima yesinden çıkamamıştım yıllarca. Hep aklımın bir köşesinde olmuştu. Saklayacağım kadar önemli, unutamayacağım kadar tehlikeli. Beni de inandırmıştı beni gerçekten önemsediğine. Önemsiyordu önemsemesine ama Funda haklıydı. Sevgisinden değil, takıntısından dandı her şey.

Oysa o güller benim için her ikisiydi. Beni korkutuyorlardı ve bana iyi geliyorlardı. Dışarıda bir yerde beni hâlen önemseyen birisi vardı. Beni unutmamış, gözden çıkarmamıştı İlay. Onunla kahkahalarımızın eksik olmadığı günler de saklıydı içinde. Seksi gülüşüne doyamadığım, her gün her gece sevişmek istediğim o kadındı. Aşkından her sabah beni gülümseten, yatmadan önce ona uyanacağımı bildiğim için kalbimi hızlandıran bir heyecandı. İlay'a karşı aşkım da o güller gibi kuruyup bambaşka bir şeye dönüşmeden her neydiyse onun hatırasıydı.

Bu hatıra, bir gece önce dikenleriyle her yerimi kanatan bir kâbusa dönüşmüştü. O güllerin artık saklanacak hiçbir şeyi kalmamıştı benim için.

Sedir sandığın ağır esansını bastırdığı kokuyu çok alamıyordum ama sandığı kucaklayıp kollarımın arasına aldığımda midem deli gibi bulanıyordu. Bir takıntıyı romantize ettiğim ve önünü daha önce kesmediğimden başıma gelenleri aşamıyordum. Sevgili olarak adlandırdığım vahşi canavarın hediyeleriydi bunlar. Beni yok ettiği, önemsizleştirdiği, kalan azıcık değerimi yerle bir ettiği gibi... Bu güllerin de artık gitmesi gerekiyordu.

Karya yüzümün aldığı şekli fark ettiğinde kucağıma aldığım sandıktan önce beni sordu. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Ömrümün sonuna kadar onu tanımadığım yalanını söyleyecekken bu yalandan bile sayılmazdı.

"Sandığın içinde ne var peki? İğrenç kokuyor." Vampirler için leş gibi kokan güllerin kokusunu benden daha iyi alıyordu. Ben yıllarca onlara katlandığım için alışmış olabilirdim. Şimdi daha net: İlay'ın aşkı da böyleydi. Pis kokan bir çiçek, katlandıkça alışılan bir rezalet.

"Uzun süredir atmam gereken bir şey. Okulu taşırken gözlerimden kaçmış olmalı." Omuz silkip yolumuza devam edince o da kahvesini geçirmeyi bıraktı.

Konuşacak hiçbir şeyim yoktu. Gittikçe solup gidiyordum âdeta. Bana verilen bu son görevi yerine getirebilmek için rol yapıyordum sadece. Ona okulumuzu gezdirirken istemsizce planlar yapmaya başladım ben de. Buraya ilk geldiğimde sahip olduğum heveslerden kopya çekerek... Sahici olmayan planlar...

Dışarıdaki narin metal işlemeler ve sarmaşıklarla güneş ışığını çok iyi gölgeleyen çardakta bir sabah oturması, göldeki kuğuları ve ördekleri beslemek, gece şehrin ışıkları göz alıcı mücevherlere dönüşünce korunun yüksek ağaçlarına tırmanıp manzaranın tadını çıkarmak hatta bir salıncak yapıp sallanmak...

Karya ya bunlara karşı fazla ilgisizdi ya da nasıl bir üçkâğıt döndürdüğümü görebiliyor, sözlerimdeki samimiyetsizliği bir tepkiye layık bulmuyordu.

Durup dururken ona bunları söylemem nedendi? Asıl kendimi bir şeylere ikna etmeye çalışıyordum. Sıkıcı bir misafiri eğlendirmek için değil, biraz daha devam etmek için rüşvetlere boğuyordum kendimi. Birinin bana söylemesini isteyeceğim şeyler söylüyordum.

O kadar yaşayamamışım ki... O kadar olmamışım ki... Olmamaya da devam ediyordu. Dönüşmüş biri olarak, üç yıldır o planlardan kaçını kendi kendime yapmıştım? Hayatı kaçırdığımı kabullenip yaşamak istediğimi dile getirdikten sonra hiç çabalamış mıydım?

Şimdi geç kaldığımı görüyordum. Her şeye inanılmaz derecede geç kaldığımı...

İlay'ın açtığı yeni yaralar artık beni ilerlemekten alıkoyacak denli derindi. Her yaranın ölümsüz olduğu bu sonsuzlukta onları iyileştiremeyeceğimi, kaybettiğim gücü geri kazanamayacağımı kesinlikle biliyorken istediklerimi Karya üzerinden dahi gerçekleştirmeyecektim. Onu alet etmenin hiçbir anlamı yoktu.

Güneş artık tamamen doğmuştu ve parlak ışıklarını üstümüze saçmaya başlamıştı. Karya ışığa olan hassasiyetini kontrol edeme-

diği için gözlerini kısmış, elini alnına siper etmişti. "İçeri geçelim mi?"

"Sen geçebilirsin," diye cevap verdim. Artık sesime duygu katacak enerjim kalmamıştı. O ağırlık kaldırabileceğimden çok fazlaşmıştı. Sonunda dizlerim dermansız kalmış, yere çökmeye ve bir daha kalkmamaya hazırdım. "Zaten yapmam gereken şeyi tek başıma yapsam daha iyi olacak."

Karya kımıldamadı. Bir şey demeden yürüyünce beni takip etti sadece. Ona okulu gezdirme görevini üstlenmem, bazı şeyleri ertelememi kolaylaştırmıştı. Karanlığa gömülme arzumu kısa süreliğine de olsa geciktirmişti. Şimdi istesem de erteleyemeyeceğim bir yerdeydim.

Göle doğru gidiyordum. Güller sandığın içinde her adımımla hoplayıp duruyor, hışırtıları kuşağımı tırmalıyordu. Karya güneşten huylandığı için aksak adımlarla da olsa beni takip ediyordu. Soru soracak gibi oldu ama dimdik tuttuğum başımı ve hedefe odaklı duruşumu görünce vazgeçti. Dıştan gördüğü şeyle içimin bir alakası yoktu. Yıkılmadan önce son birkaç dakikalığına ayakta kalan bir enkaz gibiydim. Kolonlarım çatırdıyor, beni bırakmadan önce iç çekişlere benzer sesler çıkarıyordu.

Göle geldiğimde duraksamadan dizlerime kadar suya girdim. Ayakkabılarımı çıkarmadan, paçalarımın ıslanmasına aldanmadan suyun içinde durdum. Tatlı bir sabah esintisi ve martı cıvıltılarıyla yapay gölün suyu dalgalanıyor, pantolonumun bir an sonra suyun üstünde kalacak kısmı ıslanınca tenimi hafif bir ürperti kaplıyordu. Suyu yaran ayaklarımın sesleri sakince kahvaltısını eden kuğuları ürkütmüş ve kafalarını kaldırıp merakla bizi izlemeye mecbur bırakmış.

Kıyıda duran Karya'nın orada dikilip olanları izlemek için kaldığını düşünmüştüm. Tıpkı kuğular gibi, tıpkı üstümüzde dönen martılar gibi; benim gibi değil, bir seyirci gibi. Ancak Karya tereddüdü bir bekleyişin ardından suya girip yanıma doğru yürüdü. Bir şey söylemedi. Bir şey yapmadı. Sadece benimle orada durup uzunca bir süre sessizliğimi paylaştı.

"Neden girmiyorsun?" diye sordum dayanamayıp.

"İyi olmadığını düşünüyorum," dedi sakince. "Bence yalnız kalmamalısın."

"Böyle düşünmene ne sebep oldu?"

"İyi misin?" Meydan okurcasına, doğrudan sordu.

Bu anın kendisiyle alakalı olmadığını kabullenmiş ve sadece bana destek olmak için kalmıştı. Böylesine nazik yaklaştığı için ona bir cevap borçlu olduğumu hissettim. "Yorgunum. Ayakta duramayacak kadar yorgunum."

"Ben de..." dedi iç geçirir gibi.

Duygusuz bir sesle konuştum: "İyi ya, sen içeri geç artık. Yatma saati geldi. Güzel bir uyku çekip dinlen."

"Senin yorgunluğuna bunlar iyi gelmiyorsa bana yarar mı sence?"

"Aynı sebeplerden ötürü yorgun olduğumuzu düşünmüyorum. Benimkini dindirmek mümkün mü, onu da bilmiyorum," diye sürdürdüm beni anlamadığı düşüncesiyle.

"Neler yaşadığını bilmediğin bir insan için zalimce bir kıyaslama," dedi Karya onaylamadığını belli eden bir sertlikte.

"Haklısın. Üzgünüm," dedim utançla. Bana hiçbir zararı dokunmamış hatta benim dolaylı yönden daha çok zararım dokunmuş birine nasıl bu kadar duyarsız davranabildiğime hayret ettim. "Neler oldu?"

Söylemek ve söylememek arasında gidip geldi. "Bugün en çok değer verdiğim, abla dediğim kişiyi kaybettim," dedi Karya ağır ağır. Sesinin tınısı şimdi benimkini bulmuştu. Benimle aynı frekanstan konuşuyordu. "Bunu ilk defa sesli dile getiriyorum. Hâlâ gerçekliğini kabullenebilmiş değilim. Düşüncesi bile çok zor... Bir daha asla onun gibi birisini bulamayacağım."

"Eskisi gibi olmuyor hiçbir şey..." Kaybettiğim annemi hatırladım; hayatımı, gelecek planlarımı, Ruslan dediğim o üniversiteli genci hatırladım. Bugün onlardan geriye kalan ne varsa onları da yitirmiştim. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Onu da böyle düşündüğüm bir günde bulmuştum ama. Yok olmak istemiştim. Bitsin ve kurtulayım diye dua etmiştim." Sesi

titriyordu. Zamanla bunların gözyaşlarına bırakılmış saliselik aralar olduğunu anladım. Sesine gözyaşları çiseliyordu. Ağlıyordu.

"Bitmemiş," dedim. *Bitmemiş ki burdasın*, diye geçirdim içimden.

"Bitmesine Mano izin vermedi. Şimdi onsuz nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Onun yokluğuna alışma düşüncesi katlanılmaz geliyor." Sayıklarcasına konuşuyordu. İkimiz de birbirimizin yüzüne bakmadan sanki zihnimizde ne dolanıyorsa göle bakarak onu dillendiriyorduk. Ayağımızdaki ıslaklık, çevremizdeki hava hayvanların meraklı gözleri dışında ölüydük. Biz zaten uzun bir süre önce bitmiştik.

"Değdi mi peki? Fazladan yaşadığın yıllara değdi mi? Devam edeceğin yıllara değecek mi?" Sorumu cevapsız bıraktı. Bana dinlenmemi; beklersem, dayanırsam yepyeni beklenmedik bir gücün gelip bu kapanın içinden çıkarabileceğini fısıldıyordu. Onu, bunları söylemeden anlayabiliyordum. Ama ikna olamıyordum. O kişi gittiğinde yine bu kadar zorsa devam etmek, ne diye başkasına bağımlı bir gelecek için bekleyecektim? Bağımlılıklarımdan en kötüsü İlay iken başka birine daha bel bağlamam acınası olurdu.

Tek başıma yapamıyordum. Olmuyordu. Yetmiyordu. Ferdi Bey'in önerdiği irade kırıntısını da Karya'nın öğütlerini de kontrolü ele aldığında Likya'nın gözlerinde göreceğim pişmanlıklarımı ya da herhangi bir başkasından gelecek umudu da istemiyordum. Tek başıma yapamadığım bir şeyse bırakmak en doğalı ve kolayı değil miydi? Ben bu hayata uygun yaratılmamıştım. Ölümsüzlüğü hak etmiyordum. Çoktan ölmüştüm. Çoktan bitmişti.

Cevap vermediğini görünce derin bir iç çekişle sandığı açtım. İçinden yayılan bunaltıcı ve biz vampirler için tiksindirici kokuyla Karya'nın yüzünü buruşturacağını tahmin ettim. Bense ifadesizliğimi koruyordum. Bu iğrençliğe gerçekten alışmış olmalıydım.

Ellerimi çiçeklerin arasına daldırdım. Tenimi çizen, kanayan kan yerine dökülen kristal tozlara aldırmadan onları çıkarıp derken derken attım suyun içine.

Burası benim cenaze yerimdi ve bu güller de İlay'ın bizzat göderme inceliğinde bulunduğu çelenkim olacaktı.

Boşalan sandığı geride bir yerlere fırlattım ve aşağı baktım. Kurumuş çiçekler suyla ıslandıkça sahici olmayan bir hayalle dirilişini kazanmaya, şişip eski hâline dönmeye çalışıyordu. Benim vampir olduktan sonra yaşayan bir insana özenmem ne kadar acınasıysa öyleydi bu görüntü de. İmkânsızdı. Ama yine de denemiştim...

Suya karşı koymayı bıraktım. Sonunda beni tutan ne varsa hepsini bu güller gibi suya bıraktım ve şatafatsız bir düşüşle devrildim. Gecenin tüm soğuğu suya nüfuz etmişti. Tenimi etkilemeyen soğuk, yalnızca acılarımı dindirmek için oradaydı sanki. Dinmiyordu hiçbir sızı.

Yüzüstü düştüğüm suda dönerek yüzeye çıktım. Kollarım yanımda cansız bir kukla gibi asılı kalmıştı. Suyun hafif dalgalanmalarıyla kuru güller tenime çarpıp duruyordu. Minik minik taciz ediyordu pes etmiş süzülen bedenimi. Yüzüm gökyüzüne bakıyordu. Güneş gözlerimi kör eden bir ışıkla kavurmaya başlamıştı. Kırpmadan, kaçırmadan, doğrudan bu beyaz körlüğe teslim etmiştim onları. Gözlerimin önünde artık başka görüntüler canlanıyordu.

Güller sayesinde en çok İlay'ın hatıralarıydı bunlar. En çok oydu aklımdaki.

Anılarını saklamıştım.

Güllerini saklamıştım.

Sevgi'mi ondan hep saklamıştım.

Şimdi bu sırrı mezara götürecektim.

Çaresizce izliyordum. Ne yaptığını anlamadan bakıyordum sadece.

Su şimdi dizlerime kadar geliyordu. Ruslan hemen aşağımda kendini suyun yüzeyine bırakmış, hafif dalgalarla kıyıdan uzaklara doğru sürükleniyordu. Bacaklarıma çarpan güller gibi beni sıyırıp geçti ve daha derinlere süzüldü.

Su yüzünü avuçlamış, yukarıda tutar gibi bedeninin her yerini çöktürüp yüzünü göğe doğrultmuştu. Güllerle çevrelenmiş en buruk tablolardan birinin içinde güzeller güzeli bir surat vardı. Acıyla kasılıp rahatladığı zaman alacağı o dingin, huzurlu ifadeye sahipti. Ancak cansız gözlerinin ardındaki acı gitmemişti. Sanki hiç gitmeyecekti. Sanki söylediklerinde sonuna kadar haklıydı.

Çünkü benimki de hiç gitmemişti.

Orada dikilip ne yapacağımı bilmeden aşağıda olup bitenlere seyirci kalırken Likya yanımda belirdi.

"Neden ona anlattın?" diye sordu merakla. Ketumluğumu biliyordu.

Anlaşılacağımı hissettim, dedim kısaca. Başka ne diyeceğimi, neyi neden yaptığımı ben de bilmiyordum.

Tüm gün cansız bir kukla gibi sürüklenip durmuştum arkasından. Konuştuğu kimi zaman dinlemiş, bazen de onu duymamıştım bile. Gerekmedikçe hiçbir şey yapmak istemiyordum. İçimdeki sarsıntı geçip bir şeyler yerli yerine oturana kadar düşünmek bile istemiyordum.

Lakin ipleri devrettiğim kuklacının da en az benim kadar yolunu kaybetmiş vaziyette olduğu ortaya çıkmıştı. İkimiz de aptalca bir rolü benimseyip oynamaya çalışıyorduk. Ruslan ne zaman ki benden pek de bir farkı olmadığını gösterdi, o zaman ona gerçekten bakmaya başladım.

Ve fark ettim...

Bir şeyler yolunda değildi.

"Ben de seni anlayabilirim. Benimle de istediğin zaman konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?" Klasik Likya, yine her şeyi kendisiyle alakalı bir hâle getirmeye çalışıyordu.

Bunun sırası mı şimdi sence?

Ters ters ona baktım. Ruslan'ın ne yapacağını kestiremiyordum ama felakete yakın bir işe girişeceğini son sözlerinden tahmin edebiliyordum. Vazgeçmiş gibiydi. Çabalamaktan mı yoksa hayata tutunmaktan mıydı, bilemiyordum. Her ikisi de olabilirdi.

"Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum," diye kendini savunmaya geçti hemen.

Yardım etmek istiyorsan ona et, bana değil!

Elimle Ruslan'ın suda yattığı yeri işaret ettim. Bakamamışım bile. Ona baktığımda Mano'nun çatırdayan bedeni gözlerimin önüne geliyordu. Paramparça olmak üzereydi. Ya kendine bir şey yaparsa... Aynı gün içerisinde bir kez daha böyle bir şeye şahit olamazdım. Onu hiç tanımamama rağmen buna dayanamazdım.

"Ondan bize ne? Ben senin için endişeleniyorum," deyip yanıma yaklaştı ve elini başıma koyup okşadı. İlgisinden her zamanki gibi rahatsız olmuştum. Çünkü o bana iyi gelmenin bir yolunu hep bulurdu. Nasıl yapacağını bilirdi. Bense bilemezdim.

Yere eğilip Ruslan'ın başını Likya gibi okşasam belki onu yatıştırabilir, bir şekilde içeri geçmeye ve hayatına devam etmeye ikna edebilirdim. Ne yazık ki çok katı değerlerim ve yargılarım vardı. Bunlar beni rezilleştirmişti. Yardım etmekten aciz bir hödükten farksızdım.

Bugün yeterince ölüm gördük, Likya. Ben bir süre daha buradayım. Ama o sona gelmiş gibi davranıyor.

Yeterince duvar aşılayabilmiş olmayı umuyordum.

(Yeterince yardım et Lavinia.

Elimi kardeşime uzattım ve yapabileceklerini yapmasına izin verdim.

Karya ciddi miydi yoksa beni başından savmak için bir oyun mu oynuyordu, anlaması güçtü. Ciddi olsa bile abartıyormuş gibi geliyordu. İntihar edecekti olsaydı şimdiye kadar yapmaz mıydı?

Konuşmalarını dinlemiştim. Tanıdığım en kapalı kutu insan. Karya orada derdini anlatabiliyorken ağzını açıp tek bir kelime bile etmemişse bahsettiği sorun o kadar büyük olmayabilirdi. Belki her vampirde olan depresif ruh hâli bugün ona fazla gelmişti. İçimden yargılayıcı bir ses çıkıp, *bizim yaşadığımız acılarla kıyaslanamayacak şeylerdir*, diye ahkâm kesiyordu. *Sadece güçsüz ve sizin aptalca durduğunuz gibi sağlam kalamıyor işte.*

İçimdeki ses tam bir sürtüktü.

Karya, kontrolü onu yargılamam için elime bırakmamıştı. Yardım etmem gerekiyordu. Yardım etmeyi ben de istiyordum. Fakat içimde beni ondan iten, bir tür güvensizlik hissi vardı. Sanki ona isimlendiremediğim bir sebepten ötürü öfkeliydim. Sanki bana çok büyük bir ayıp yapmış ve hiç özür dilememişti.

Kendimi bu sebepsiz ve yorumlanmış hislerden sıyırıp atabilmeye çalıştım. Rusları'a doğru yürürken su belime kadar gelmişti. Dizlerimi kırdım ve aşağı çömeldim. Yüzüme bakınca rahat bu buruk ifademin ardındaki yakışıklılığını görebiliyordum. Oysa hiç dik durmuyordu. Onunla ilk karşılaşmamızda da dikkatimi

çekmişti bu. Kendini sevgilemekten çok tüm dünyadan saklanmak ister gibi bir tavrı vardı.

Elimi başına, oradan boynuna götürdüm. Kafasını yükseltip boynunu doğru yatırdım ve ona sarıldım.

Yardım etmek, sarılmak değildi. Oysa şu an onun için yapabileceğim tek şey buymuş gibi görünmüştü. Onu ne anlayabiliyor ne de empati kurabiliyordum. Önce kafasının içinde olup bitenlerden haberdar olmam gerekiyordu. Temas ederek hedeflediğim şey buydu: Bilinci.

Sarılışıma bir iç çekişle karşılık verdi. Koltukta uyuyakalan birinin mahmurlukla saykıladığı gibi bir şeyler geveleyip bana daha da sokuldu.

Bir elim, ıslak saçlarını okşamaya koyulmuşken boynundaki parmaklarımın, ben farkında olmadan nabzını hissetmeye başladı. Bilinci... O karanlık zihni usul usul benimkine kanadı.

Yaşadığı acıyı tattım. Boğazım düğümlendi. Gözlerim doldu. Haykırmak istedim. Hıncımı alabileceğim türde bir öfke değildi bu. Yoğun bir çaresizliğe sokacak türdendi. Omuzlarını bu denli düşüren şey bu olmalıydı. Zordu. Başından sonuna kadar içinde hissettiği çıkmaz, zorluk olarak kendini belli ediyordu. Gücü kalmamıştı. Sebepleri tükenmişti. Vazgeçmişti.

Gözlerimin önünde kristalden bir kalp canlandı. Hemen aşağısında, kaburgalarına baran noktasında kızıl bir ışık vardı. Bordo, cansız liflerin arasında bir nabız gibi atan o ışığı gördüm: Sevgi noktasını.

İrkilerek elimi boynundan çektim. Çarpık kaşlarımla onun suratını inceledim tekrar. Derin bir uykuda gibiydi ama hayır... Yapmaya hazırlandığı bir şey vardı. Kendini öldürecekti. Sevgi'sine enerjisini geçirecek ve ölümsüz hayatını sonlandıracaktı. Bu sayede istemsizce bana herkesten saklanması gereken o noktanın yerini göstermişti. Normalde orayı deşmeyecek ve hayatına devam edecek olan elime çok büyük bir koz vermiş olurdu. Ancak bana kalmadan kendini yok etmek istiyordu Sevgi'yi.

Kerya'nın enerjisinin aksine bakılı çalışması zorunluydu. Göze alınacak imkânlar vardı, bir de alınmaması gerekenler. Onu kü-

çok küçük intiharlarla hayal etmiştim. Kendini yavaşça öldürüp ruhundan geriye kalanı soldurucak bir karanlığın pençesine düşmüştü. Dünyadan tamamen elini ayağını çekecek bir peri edasıyla karşılaşmayı beklememiştim. Her nedense onun göründüğünden daha güçlü olacağını ummuştum.

Sadece... *Onu başka biri olarak tanımış gibi hissediyordum.*

Beni afallatmıştı. Ama aynı zamanda o an tüm dünyam o olmuştu. Odağımın her zerresi üstündeyken kaşla göz arasında kalbinin olması gereken yere giden elini gördüm. Kristale, tam olarak bana gösterdiği o Sevgi noktasına gidiyordu bir ok gibi doğrultuğu parmakları...

Açık göğsüne yaklaşıp gömleğinin içinde kaybolmak üzereyken mırıldandı: "Yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim."

Son sözlerinin bunlar olması ne acı olurdu; onun için minimum katkıda bulunmuş bir yabancıya teşekkür etmesi...

Bir fareyi kapana kısıtır gibi ani bir refleksle tuttum elini. "Sakın düşündüğüm şeyi yapmaya kalkma." Kızamamıştım. Hiçbir hecesini sesçe söyleyememiştim.

"Artık bitmesini istiyorum," dedi. Gözlerinden bir damla süzülüp saçlarından akan damlacıkların arasında kayboldu.

"Bugün bitmek zorunda değil," diye fısıldadım.

"Yarın?" diye sordu ikna olmamış şekilde.

"Yarın da zorunda değil. Bir sonraki gün ve ondan sonraki gün de..." Başımı yaslayıp alnımı onunkine dayadım. Benim zihnimi, mantığımı da emebilse ve bir şeyleri daha net görebilseydi keşke. "Artık yaşamak bir zorunluluk gibi hissettirmeyene kadar ölümün de bir zorunluluk olmadığına inan."

"Niçin?" Aynı umutsuzlukla fakat daha düşük bir dirençle sordu bu sefer.

"Bugün bir neden bulamıyorsun diye bilinmezliklerle dolu bir yarını neden öldürüyorsun?"

"Çünkü... Çok zor."

"Yarının daha kolay olacağının sözünü veremem. Ama kolaylaşmak senin elinde." Derince iç geçirdim. Tüm kararsızlığına

rağmen onun bir şekilde renkli bir dünya yaratabileceğine inanıyordum. "Zor olanı küçük parçalara bölersin. Dünyanın en iç bayan hızıyla olsa da ağır ağır ilerlersin. Ölümsüzsen zamanın pek bir önemi olmuyor."

Gülümsemeye çalıştı. Yine yapamadı. "Haklısın. Olmuyor."

O an kalkmadı. Ama kalkacaktı. Bileğini tuttuğum parmağımla bir an sonraki niyetinin de nabzını tutuyordum. Bugün kendini öldürmemeye ikna etmiştim onu.

Yarın da aynı fikirde olacağından emin değildim. Çok umurundaysa onunla Karya uğraşabilirdi.

Ruslan'ın saçlarını geriye yatırırken şimdi kucağımda, gül yaprakları ve elbisemin kumaşları arasında ne kadar da farklı biri gibi durduğuna baktım. Sanki bende huzur bulmuştu.

Bana sımsıkı tutunup *onu hiç bırakmamamı* dileyecek gibi bir hâli vardı.

Yabani

ya·ba·ni / يابانى / [يابانى] *isim, Farsça*

Şimdi yabân veya yâbân.
"Issız yer, sahra, çöl."

BÖLÜM 10

DEĞERLENEN ve DEĞER KAYBEDEN

İÇİMDE BÖYLE BÜYÜK BİR PİS İDİŞ TAŞIDIĞIMI ben de bilmiyordum.

Umutsuz çabamdan, bir şeylerin ısrarla olmayışından ve en çok da hayatıma zehirli köklerini salmış İlay'dan ne kadar usandığımı, o gün tam anlamıyla keşfetmiştim. İçimde yarattığı karamsarlık fazla yoğundu. Işığı görmek imkânsızdı. Bitmesi en doğrusu gibi gelmişti.

Kurya müsaade etseydi bitirirdim. Bir şekilde, Likya'nın beni sıvalet kabininde sakinleştirebildiği gibi temasıyla dindirmişti bir şeyleri. Dalgalar durulmuş, kıyı görünmese de sırtüstü uzanıp dinlenebileceğim bir seyre getirmişti içimdeki çalkantıyı. Yatağımın üstünde tıpkı o su metaforundaymış gibi kımıldamadan uzanıyordum. En ufak bir hareketimde alabora olabilir ve çırpınmaya gücüm olmadığı için boğulabilirdim. Dingin su bulanmasın, dalgalar geri gelmesin diye düşünmüyordum bile.

İlay düşünüyordu. Beni düşünmeyi bir an olsun bırakmıyordu sanki. Ferdi Bey'le yüzleşmesinden hemen sonra aramaya başladığını cevapsız çağrılarından görmüştüm. Sırılsıklam bir şekilde ahşap parkelere devrilip hüngür hüngür ağlarken telefonum çalmaya devam etmişti. Açmadıkça öfkelenen ve üstüne düşen İlay, tehdit dolu mesajlara başlamıştı.

Artık ona ağlamıyordum üstelik. Yaşadığım duygu boşalması ne kadar mutsuz bir hayat sürdüğümü bana hatırlatmıştı ve içimde biriken her duyguyu da içine katıp hıçkırıklara dökmüştüm hüsranımı.

Sırf başımdan savmak için, kalkıp yatağa yatacak mecali kendimde bulamadan ona dönmek zorunda kaldım. İçini rahatlatmalıydım. Ona akmıyorken bile gözyaşlarım yön değiştirmeliydi...

Benden ilgi gördüğü sürece bir önemi yoktu sesimin ne kadar kötü geldiğinin. O mutlu olduğu sürece benim mutsuzluğumun bir karşılığı yoktu onda. Buna zamanla alışıp kendi bardağımı dolduramadan vermeye başlamıştım her şeyi. Şimdi verebileceğim çok az şey kalmıştı ama o, onlara da göz dikmiş gibiydi.

Funda bir gün dayanamayıp, "Telefonu bana ver, ben konuşayım bir sefer," diye önermişti.

"Hayır, sakın. O durumu yanlış anlar. Senin başına da musallat olur sonra." Bana kendisinden daha yakın olduğunu gördüğü insanlara neler yaptığını biliyordum. Kimseye zarar veremesin diye mesafemi korur olmuştum. Funda'yı da kendimden uzaklaştırıp o serserilerle takılmaya bu yüzden başlamıştım ya... İlay'ın hedefi olsalar en azından o kadar üzülmeyeceğimi bildiğim kişilerdi.

"Ferdi'ye söyle o konuşsun o zaman. İyi değilsin, Ruslan. Onunla iletişimde kalmak seni daha iyi yapmıyor," demişti şefkatle.

Ferdi'nin araya girmesi İlay'ı daha da hırçınlaştırıyordu. Kimsenin görmediği ya da anlamak istemediği şey, bunun üzerine beni midiyle cezalandıracak olduğuydu. Ferdi'yle konuştuktan hemen sonra beni arıyor, sanki ikimiz Ferdi'ye karşı birlikmişiz gibi benimle onu aldatmanın planlarını yapıyordu. Eğer onunla aynı hayalci yaklaşımda değilsem benim isteksiz olduğuma kanaat ge-

tiriyordu. Bazense asıl benim Ferdi'yle ona karşı cephe aldığıma inanıp canımı yakacak tehditlere başlıyordu.

Tek kaçış yolu buydu: Huyuna gitmek.

Bunu yapmak bana kan kaybettiriyordu. Yığılıp kaldığımda yapabileceklerimi görmüştüm. Bunu bir daha denemeyecek kadar güçlenmem gerekiyordu. Ama İlay ısrarla beni kanatırken toparlanamıyor, tamamen tükenip yeniden intihara kalkışacağım zamanı bekleyebiliyordum sadece.

Funda anlamıyordu. Bir gün patlamıştı. "Bu kadın seni mahvediyor, Ruslan. Hâlâ neyi bekliyorsun? Sana bundan daha kötü yapabileceği ne kaldı geriye? Kendini öldürüyordun, aptal. Her şeyi gözden çıkarmışsın belli ki! Kendin yerine aşkınızı öldür. Gerekirse Tutku'nun dediği gibi *onu öldür* ama pes etme!"

Gerçekleri bir tokat gibi çarpmıştı yüzüme.

Ben de sormuştum bu soruyu kendime; *hâlâ neyi bekliyordum?*

Telefonum yeni bir mesajla parladı. "Hâlâ neyi bekliyorsun?" yazmıştı İlay. "Çık dışarı. Aşağıdayım." Sonuna eklemişti: "Beni oraya getirme."

Bir anda dünyam bir hız trenine binmişim gibi dönmeye, göğsüm bunalmışlığın sancısıyla sızlamaya başladı. Onu tekrar görmeye hazır hissetmiyordum. Henüz bu odayı herhangi başka bir sebeple terk edecek gücü geri kazanamamıştım. Yine aynısını yapıp kendime yetemiyorken İlay'ın isteklerini yerine getirdim. Kalktım ve robotik bir yürüyüşle odadan çıktım.

Gece havası taze ve serindi. Dışarısı benim matemimden bağımsız bir güzelliğin tesirindeydi. O gün iyi hissedenlere kıyak geçiyordu. Bense kaçırdığım güzel anların arkasından bakıyordum bir kez daha.

Metal kapının ardında mantosuna sarınmış güzeller güzeli bir kadın beni bekliyordu. İlay her zamanki gibi büyüleyiciydi. Kim tahmin edebilirdi ki... Bu kadının bir canavar olduğunu... Benim ona ürkek adımlarla gittiğimi... Kim inanırdı yanımda onun gibi biri varken dünyanın en zavallı insanı olduğuma?

"Geldim," dedim duygusuz bir sesle.

"Geldin," dedi ve uzanıp dudaklarımı öptü. Gözlerimin içine uzun uzun, dikkat kesilerek baktı. Ne gördü, bilmiyordum ama bir şey demedi. "Haydi, gel. İçeri geçelim."

Yürümeye başlarken onu kolundan tuttum. "Burada olmaman gerektiği daha yeni konuşulmadı mı? Ne yapmaya çalışıyorsun, İlay?"

"Bana neyin ne olduğu üzerine vaaz vermeden söyleyeyim: Müdürünle bir görüşmemiz var." Kaşlarını kaldırarak meydan okudu. "Sadece gelecek misin diye görmek istedim."

"Benimle oyun mu oynuyorsun?" *Bu hâldeyken benimle mi oynuyorsun?* "Neyi test ediyorsun, İlay?"

Dudak büzdü. "Sadakatini. Beni gizli gizli görmeye gelip gelmeyeceğini." Gözlerini dargınlıkla düşürdü. "*Sevgini*."

Cevap vermek yerine uzaklara baktım.

"Bak, beni aksine ikna etmeye çalışmıyorsun. Seven adam bu lafa sessiz mi kalır?" İlay'ın sesi bu hassas konulara geldiğinde olduğu gibi ağlamaklı oldu. "Beni sevginden şüpheye düşüren sensin, Ruslan. Beni bu acınası oyunlara mecbur bırakan sensin."

"*Saçmalama. Senin için her şeyi yaparım, sevgilim...*" dedim puslu bir sesle. İlay bu başarısız oyunculuğuma kanıp üstünü kapatmaya dünden razıydı. Ancak yine aynısını yapacaktı. Benden beklediği ilgi için sürekli çırpınıp beni de yaralayacaktı.

Birden, anlamadığım bir sebepten ötürü buna daha fazla katlanamadım ve ciddileştim. "İnandırıcı geldi mi sana? Asıl beni rol yapmaya zorlayan sensin, İlay. Sırf sen hayal kırıklığına uğrama diye senin istediğin gibi biri olamıyorum, anlasana. Ben bu değilim. Bıraktığın Ruslan'la aynı değilim işte."

"Geçen gün böyle söylemiyordun ama," dedi buz gibi bir sesle.

"Söylediklerime gerçekten inanmış olsaydın hâlâ beni test etmeye çalışmazdın, İlay. Sen de biliyorsun. Sen de farkındasın." Gözümü ani bir istikrarla kararmıştım ve geri adım atmıyordum. İçime sanki başka biri girmişti o an. Vazgeçecek gibi olup yelkenleri suya indireceğim anda geri geliyordu o kararlılık. Sözlerimi durduramıyordum.

"Bu konuyu kapatmış olmamız lazımdı." Mırıltıyla başlayıp hışımla bana yaklaşırken bağırdı: "HÂLÂ BUNU KONUŞMUYOR OLMAMIZ LAZIMDI!"

"Üzgünüm, İlay. Gerçekten üzgünüm. Ama anlamıyorsun. Her şeyin seninle ilgili olmadığını bir türlü anlayamıyorsun." Ondan bir adım uzaklaştım. "Sana olan sevgime bir şey olmadı. Buna bazen ben de şaşırıyorum. Seni tanıdıkça nasıl soğuyamıyorum diye ben de çok şaşırıyorum. Ama sorun bu değil."

Öncesinde söylediğim ve onun için negatif sayılacak söylemlerime takılmadı. "Sorun ne, sevgilim? Söyle, bir çözüm bulalım..." Aramızda talep ettiğim mesafeye saygı duymayıp yaklaştı ve ellerimi tuttu.

"Benim aklım. Her problemin başlangıcı orası. Vampir olduğumdan beri gitgide dibe çekiyor beni düşüncelerim. Zaten sağlıksız olan aklım şimdi işin içinden çıkılmaz bir lanete dönüştü. Mutlu olamıyorum, İlay. Bir güne başlayıp bir sonrakini göremiyorum. Diğer herkes nasıl yapabiliyor, bunu aklım almıyor. Bir tek ben mi kafayı yiyorum diye sorguluyorum." Artık ben de bağırıyordum. Arka arkaya sıraladığım ve boğazımdan geçerken âdeta ses tellerimi yırtacak ağırlığa sahip cümleler beni yormuştu. Durup soluklandım.

İlay anlamakta güçlük çekiyormuş gibi bakıyordu. Çabalıyordu ama benim dünyamı hiç anlamaya çalışmamış biri için zordu. En başından beri kendimi İlay için seyreltip, basitleştirip öyle sunmuştum. Hazmetmesi kolay, uyumlu ve iyi gelmeyi seven biriydim ona göre. Hep oynamıştım beni buna zorlamadan çok önce... Çünkü beni sevmesi için rüşvetti bunlar. İlay'ın gözünde cazibemi artıracağını düşündüğüm için istemsizce büründüğüm bir kişilikti. Bu yükü artık taşıyamıyordum.

Başımı iki yana salladım. "Tek değilim. Herkes farklı şekillerde sıçıp batırıyor. Ama benim deneyimim en basit şeyleri katlanılmaz bir işkenceye çeviriyor, İlay. Hisler olmadan dakikalar geçmiyor. İnsanlığımı kaybederken yaşamamın bir amacı kalmıyor." Tekrar gözlerine baktım. "Sen gelmeden önce nasıl bir hayat sürdüğümü sanıyordun? Şen şakrak, eğlencenin dibine vurduğum bir bekâr hayatı mıydı korkularını süsleyen? Seni aydınlatayım; beni bir vampir

olarak yalnızca bir hata olarak gördün sen. Geçen bu üç yılı bilmiyorsun. Vampir olmaktan neden nefret ettiğimi bilmiyorsun. Hiçbir şeyi bilmiyorsun."

"Bilmiyordum, haklısın," dedi gardı gibi omuzlarını da düşürerek. "Bebeğimiz neler olduğunu bilmiyordum. Ama senin için hep en iyisini istemekten başka bir şey yapamadım, Ruslan. Nasıl bilebilirdim yoksa bu ayrılığı? Sana kol kanat geremediğimde çekeceğin acıları..."

"Bir şey değişmedi belki de," dedim soğuk bir sesle. "Geldiğimde neler yaptığını gördük. Ne kadar koruduğunu da ne kadar harcadığını da çok iyi gördük."

Sesi titremeye başladı. "Özür dilerim. Özür dilerim, sevgilim..." Şimdi ağlıyordu. "Ben sadece çok öfkeliydim; beni hiçe saydığın yıllarca, seni görmeye geldiğimde bir kızla aynı yatakta bulmama, gözlerinin içine bakmığımda yerinde yeller esen sevgisine... Bunların hiçbirini beklememiştim ben."

"Bir durup benim nelerle mücadele ettiğimi sorgulamadan sadece senin karşılamamdan beklentilerini mi yaşayacaktık yani, İlay? Bu bencillik değil de ne? Yıllarca korumaya çalıştığım yeni hayatımı bir kenara atıp seni dünyam yapmamı istedin bendeki. Beklentilerine yetmeye çalışmaktan kalan son enerjimi de alıp gösterdiğimi görmüyor musun gerçekten? Ben az kalsın... Ben ne yapıyordum... Sen bilmiyorsun..." Sesim düğümlendi ve devam edemedim.

İlay endişeyle kaçırdığım gözlerimi yakalamayı denedi. "Sen az kalsın ne yapıyordun, Ruslan?"

Bu gerçeği ne Karya ne Funda ne de bir başkası yüklenmeliydi. Asıl sorumlusu olan İlay'dan başkasının buna üzülmemesi gerekiyordu. Asıl onun bilmesi gerekiyordu. Saklamaktan vazgeçtim. "Ben kendimi öldürecektim, İlay."

Bir saplantılık aldım kaybetti. "Nasıl? Benim... Benim yüzümden mi?" Histerik ağlamasıyla kelimeleri zar zor bir araya getirebiliyordu. "Benim yüzümdense bırak, ben alayım canımı. Sen gidersen ben yaşayamam ki sevgilim. Sakın, sakın, sakın..."

"Artık dayanamıyorum," dedim sadece. "Buna daha fazla dayanamıyorum."

Aramızda geçen konuşma sanki tüm enerjimi alıp götürmüş gibi kendimi dizlerimin üstünde yere bıraktım. Derhâl tutmaya yeltenen İlay'ın kollarına tutundum. O da dizlerini kırarak beni kucağına çekti. Oysa ben bana daha fazla yaklaşamasın diye tutmuştum onu. Başımı göğsüne yasladığı yere yaklaşıp sayıklıyordum. "Özür dilerim, sevgilim. Ben, ben her şeyden bihaberdim. Özür dilerim. *Geçti. Geçti. Geçecek...*"

Ağlamıyordum. Rahatlamıştım ama ağlayamıyordum. Sanki bu duygu boşalması bana ait değil gibi geliyordu. Sonucu iyi olsa da, İlay'ı tahmin edemeyeceğim bir şekilde dize getirse de... Neden böyle bir pardama yaşadığımı anlayamıyordum.

Gözlerim bakış açımda uzakta bir noktaya daldı gitti. Perdeleri sonuna kadar açık camın önünde tanıdık bir silüet dikiliyordu.

Ferdi Bey bizi uzaktan izliyordu.

O an dank etti.

"*Gerekirse imdadınız olurum,*" derken bahsettiği şey buydu. Rol yapmama izin vermeyerek, tüm yakıcı gerçekleri yüzüne haykırmama sebep olarak İlay'ı alaşağı etmişti.

Ona teşekkür mü etmek istiyordum yoksa bu seçimi benim yerime yapmış için kızıyor muydum, söylemesi güçtü. Normalde olsa asla yapmayacağım bir şey yapmıştım.

Belki de bu yüzden... İlk defa özgür hissediyordum.

"Tamam, ağlama artık," dedim kısık bir sesle. Neredeyse bir saattir aynı yerde, aynı şekilde duruyor olmalıydık. İlay beni rezil etmeye çalışıyor ama daha çok benim onu kendini suçlamaması için rezil etmemle devam ediyordu.

"Yine aynı şeyi yapıyorum, değil mi?" diye sızlandı burun çekişleri arasından. "Her şeyi kendimle alakalı yapıyorum yine." Neyse ki artık böyle şeyleri fark ediyordu. Onun zekâsını sorgulamamın saçma olduğunu hatırladım. Yüzlerce yıllık engin bilgiye sahip bir vampir elbette her şeyi anlayabilecek kapasiteye sahipti. Bu zamana

kadar işine gelmemişti, o kadar. "Bu bilgileri hazmetmesi zordu. Özür dilerim. Bir dahaki karşılaşmamızda güçlü duran ben, demek gören sen olacaksın. Söz."

Samimiyetine inanmakta aceleci değildim. İlay'ın her yüzünü görmüş ve görmediğim bambaşka yüzlerinin de giz perdesi arkasında çıkmayı beklediğini tahmin edebiliyordum. Şimdi anlayış ve hassasiyetin arkasına sığınarak basit bir özürle yaptıklarından sıyrılma stratejisi geliştirmiş olabilirdi. Beni biraz da bu şekilde manipüle etmek istiyorsa, ona bu kadar kolay teslim olmayacaktım.

"Hı hı," deyip başımı salladım çarçabuk. O hâlde özrünü kabul edip onu affetmeyecektim. "Haydi, içeri geçelim ve çok geç kalmamış olmayı umalım. Vahdettin Efendi bekletilmeyi hiç sevmez."

İlay gözlerini silip kendine çekidüzen verirken pek oralı olmadı. Bir şeyine güveniyor gibiydi. "Bu konuştuklarımızın peşini bu kadar kolay bırakacağım sanma. Buradan çıktıktan sonra ilk işim sana hem vampirlerin hem insanların dünyasından sağlam birer psikolog ayarlamak olacak. Yaralarını birlikte saracağız, sevgilim. Seninle ilgilenemediğim her dakikanın telafisini yapacağız."

Yüzüme zoraki bir gülümseme oturtup başımı sallamakla yetindim.

Okulun içinde ders saati olduğundan kimse dolaşmıyordu. Bu sayede kimse bizi birlikte görmemişti koridorlardan velisi gelmiş bir çocuk gibi geçip giderken. Böylesi daha iyiydi. Öbür türlü utanırdım. İlay'ın oyuncağı olduğumun somut bir kanıtını vermek istemiyordum kimsenin eline.

Müdürün odasına geçip oturduğumuzda Vahdettin Efendi yapmacık bir alınganlıkla gecikmeden şikâyet etti ancak İlay'ı görür görmez gözünün içinin parlamasından hayranlığı belli oluyordu.

İlay dikleşti, bacaklarını birleştirip sosyetiklerin yaptığı gibi yana yanardı, el çantasını yanına yerleştirdi ve konuşmaya başladı: "Ah, Vahdettin Efendiciğim, ne de güzel sürdürüyorsunuz paşa babanızın usullerini böyle. Görseydi gururla şişerdi göğsü." Sesi onuncu kez değişmiş kadın artık benim sevgilim değildi sanki. Ferdi'den dahi öncesine gitmiş, başka dönemden başka bir İlay olup çıkmıştı. Oturup kalkmasına, saçına bağlayıp içerideyken nazikçe

çıkarıp katladığı eşarbı... Huyuna gitmek içindi hepsi. Dersine çalışmış denemezdi çünkü zaten yaşayıp deneyimlediği bir dönemin, kültürün değerleriydi bunlar.

"Teveccühünüz, siz de evvel zamanda nasılsanız öyle mutaassıp, öyle mazbut karşımda duruyorsunuz. Hiç değişmemişsiniz, hemşire." Konuşurken onu ilk defa bu kadar canlı ve iştahlı görüyordum. Genelde umursamaz ve yarı baygın bir hâli tavrı vardı müdürümüzün.

İlay iç geçirdi. "İstanbul'u ziyaretimin sebebini biliyorsunuzdur, efendim. Doğup büyüdüğüm topraklara kaçarken sığınmak, hasretini çektiğim Boğaz manzarasına korkuyla bakabilmek... Çok acı."

"Yazık edildi size, İlayda. Hep karşı çıkmışımdır alınan bu karara. Ama artık sözümü dinlemez oldu baştakiler. O zaman da sesimi çıkaramadım, şimdi de çıkaramıyorum," dedi hüsranla.

İlay nazının geçtiğinin teyidini almış bir şekilde iyice hararetlendi. "Bilmez miyim, bilmez miyim? Hep yanımda durdunuz. Sağ olun, var olun. Allah sizi başımızdan eksik etmesin, Vahdettin Efendi."

Gerinip şişindi hemen. "Âmin. Cümlemize..."

İlay yana bakıp omzuma elini koydu. "Ruslan benim size emanetimdi. Ondan ayrı bırakılmak kalbimi yerinden söküp atsa da sizin himayenize alınması içimi rahatlatan tek şeydir inanın ki. Çok iyi bakmışsınız. Afiyeti yerinde. Müteşekkirim," diye bir de teşekkür etti az önce yaşananlar sanki ayrı bir gerçekliğe aitmiş gibi.

"Görevimizi yaptık. Zaten Ruslan da pek uslu bir oğlan. Hiç üzmez bizi. Değil mi, delikanlı?" Vakur bakışlarla ceketini düzeltti ve övgüleri kabul etti Vahdettin Efendi. Adımdan başka bir şeyi bildiği yoktu oysa.

Kaçıp gittiğim ve Ferdi Bey'e yakalandığımız sayısız geceyi hatırladım. Sessizce başımı salladım.

İlay devam etti: "Lakin burada bulunduğum sürece onunla ilgilenebilmeyi, Ruslan sizin kolunuzun kanadınızın altında olmaya devam ederken kendi dönüştürdüğüm vampirime yol gösterebilmeyi canıgönülden isterim. Yaklaşmakta olan tehlikeye karşı ken-

dini savunamaz hâlde gördüm onu. Aman ha, sizin bir yetersizliğinizden kaynaklı olduğunu düşünmeyin sakın. Kurumunuzdakiler sulh içinde geçen yıllara alışmış, bir vampirin canı uğruna savaşırken bilmesi gerekenleri öğretmemişler hiç."

"Haklısınız, İlayda. Zamanla evcilleşip köreldik doğrusu. Mürebbiyelerle en kısa zamanda bir toplantı yapılacak. Pek mühim bir gül beyimiz buraya gelmek üzere yola çıktı. Cephelerimizi sıklaştırıp içimize sızmaya çalışan bu mikroba karşı koyacağız. Siz hiç merak eylemeyesiniz. Her şey kontrol altında." Omuzlarını düşürüp piposundan bir duman çekti. "Fakat dediğim gibi, sizi bir araya getirmek benim gücümü aşacak türde bir münakaşa. Bu konuda Kantonluğa başvursanız belki bir ihtimal..."

İlay koltuğunda biraz ileri kaydı ve sesine hâkim paniğin duruşuna da yansımasına izin verdi. "Durumun ehemmiyetini sizden başkası anlayamaz, efendim. Kibirlerinden onlarla konuşulmaz. Tehlikenin boyutunu bizzat kendi gözlerimle gördüm." Bir bana bir müdüre baktı. Daha ağzındaki baklayı çıkarmadan yeni bir şey öğreneceğimi biliyordum. "*Yabani* dedikleri o hain, beni alt edip aylarca alıkoydu. Ne büyük bir felaket! Kimseye bahsedemedim, kimse yardımıma koşmadı."

Şaşkınlıkla İlay'a bakakaldım. Böyle bir şeyin yaşanmasını geçtim, benden neden sakladığını anlayamadım. Ya blöfü iyice abartmıştı ya da gözümdeki imajı bozulmasın diye benden saklamayı seçmişti. Demek ondan ses seda çıkmadığı, güllerin gelmediği dönem bu yüzdendi. İçimde acımaya benzer bir his şekillenir gibi oldu.

Vahdettin Efendi huzursuzlukla kıpırdandı. "Nasıl olur, hâlâ hayattasınız. Sizin gücünüz çok değerli. Bunu emip çalmak yerine neden alıkoysun?"

"Çünkü çok daha büyük bir gücün peşine düşmüş durumda. Aradığı şeyi bende sandı. Bulamayınca bir pusula gibi kullanabilmek için sağ bıraktı. Buraya gelerek ona istediğini verdim de. Çok üzgünüm, çok çaresizim. Ancak gelmek zorundaydım. Bu kadar büyük bir tehdit altında olduğunu biliyorken Ruslan'ımı yalnız bırakamazdım."

"Ben mi?" dedim şaşkınlıkla. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Vahdettin Efendi, *büyükler konuşurken nasıl araya girersin* dercesine bana huysuz bir bakış attı. Sonra İlay'a dönüp sorumu yineledi: "Evet, Ruslan oğlumuzla olan alakası nedir?"

İlay yerinde iyice dikleşti. Bu onun diken üstünde oturuşuydu. Sözlerini cımbızla seçtiği zamanlarda böyle olurdu. "Bu bilgiyi ben de yeni öğreniyorum. Benim için de büyük bir sürprizdi. Bilseydim Ruslan'la yakınlaşırken iki kez düşünürdüm." Gözlerini kaçırdı.

"Neyden bahsediyorsun, İlay? Söylesene," dedim sabırsızlıkla.

Başını salladı. "Ruslan hiçbir vampirde olmayan büyük bir özelliğe sahip. Dönüşmeden önce de sahip olduğu bir özellik. Doğumdan gelen bir güç..." Özür diler gibi yüzüme baktı. "Ruslan yarı tanrı. Damarlarında tanrısal bir kan akıyor. En azından *akıyordu.*"

Kaskatı kesildim.

Nasıl?

İlk yapmak istediğim şey inkâr etmekti. Vampirler, cadılar gibi varlıkların olduğunu kabullenmek bu kadar zamanımı almışken şimdi bir de tanrılar mı vardı? Üstelik ben onlardan birinin çocuğuydum. *Yok, daha neler!*

Vahdettin Efendi sakalını sıvazlayarak benim içimde dönen sorguyu yaptı. "Doğruluğunuzdan kesinkes emin misiniz, İlayda? Tanrı melezleri yeryüzünde görülmeyeli epey bir vakit geçti. Bu büyük bir iddia."

"Konuşulanlardan duyduklarımın yalancısıyım. Bir labirette tutsak edilmişken yapabileceğim tek şey dinlemekti. İzimi, yaydığım ilahi kokudan bulmuşlar. Oysa bu kokunun bana kanını emdiğim bir kurbanımdan geçtiğini anlayınca işler değişti. Kim olabileceğini çok düşündüm. Yabani'nin yalnızca vampirlerin peşine düşmesi, seçenekleri tek birine indiriyordu: Uzun zaman sonra dönüştürdüğüm ilk kişi Ruslan'dı. Kaçmayı başaramasaydım benimle ilgili ne gibi bir planları vardı, öğrenemedim. Tek istediğim buraya gelmek ve onu uyarmaktı. Bir de onu koruyabilmek." Bana burukbir tebessümle baktı.

İlay'ın bunu daha önce fark etmemiş olması hiç inandırıcı gelmiyordu. Aksine bana sırf bu yüzden yanaşmış olabileceğini hatta bu yüzden beni bu kadar yakınında tutmaya çalıştığını düşündürüyordu.

Üstüne düşündükçe hayatımla ilgili birçok anlamlandırılmayan olaya açıklık gelmişti. Annemin neden beni bir başına büyüttüğü, babamla hiç evlenmeyişi; adını sanını, onunla ilgili hiçbir şeyi bilmemesi... Her şey yerli yerine oturuyordu. Fakat bunu hazmetmesi zordu. Geçmişin ve bugünün arasında geçen büyük bir çatışmanın ortasında kalmış gibiydim.

"Onu koruma görevini bize bırakabilirsiniz, hemşire. Ruslan'a burada kolay kolay bir zarar gelemez. Burası..." diye başladı Vahdettin Efendi. Ezberden konuştuğu barizdi.

"Burası tüm İstanbul'daki en korunaklı okul. Biliyorum, efendim," diye böldü onu İlay. "Ancak siz bilmiyorsunuz. Beni kolayca alt edenlere karşı hiçbir şansınız yok. Yabani tüm güçleri kendine almıyor. Bazılarını oluşturduğu elitist bir vampir birliğine bahşediyor. Özel güçlü suikastçılardan oluşan bir ordu hayal edin. Benimle kendisi yüzleşmeye gerek duymadı; Kantonluğun karşısına çıkmaya çekindiği *benim* için uğraşmadı bile. Size ne olur, hiç düşündünüz mü?"

"Çekincelerinizi anlıyorum. Telaşeniz şahsıma da geçiyor. Korkunç bir felaket yaklaşmakta olan! Lakin söyleyin, eğer onlarla o zaman başa çıkamadıysanız şimdi ne değişecek? Ruslan'ı koruyabileceğinizi size düşündüren nedir?"

"Onu kendini koruyacak şekilde eğitmek niyetindeyim. Eğer söylenenler doğruysa ve Ruslan bir yarı tanrıdan vampire dönüşmüşse gücü hepimizinkinin katbekat fazlasıdır. O gücün baskılanmaya değil, açığa çıkarılmaya ihtiyacı var."

"Bak şimdi. Böyle deyince içime bir kurt düşürdünüz doğrusu. Sözüm ona mevzubahis medet iddiası doğruysa, Ruslan'ın özel bir eğitime ihtiyaç duyacağı kesin. Gelişmeleri Kantonluğa iletmekle mükellefim fakat takınacakları tavrı kestiremiyorum. Ne yazık ki sizin istediğiniz gibi olmayacağı belli. Siz yine de içinizi karartmayın. Konuğumuz geldiğinde sizinle ikinci bir görüşme ayarlayalım.

Kantonluğun üzerine söz söyleyebilecek biri varsa o da kendisidir. Onu ikna edebilirseniz bu işi oldu bilin."

İlay istediği cevapları alamamış olmanın gerginliğiyle dişlerinin arasından konuştu: "Sanıyorum ki bu fırsat için ödemeyi artırmak niyetindesiniz."

Vahdettin Efendi iştahla yeleğini çekiştirdi. "Eh, feleğin çarkı bu şekilde işlemekte."

"Pekâlâ, o hâlde. Peşin peşin halledelim," dedi İlay koltuğunda ileri doğru kayarken. Eliyle masanın üzerindeki bir bibloya yeltendi. Vahdettin Efendi'nin cık cıklamasıyla yön değiştirip köşede duran büyükçe vazoya gitti. Bir kez daha reddedilince müdürün göz ucuyla işaret ettiği tarihî mermer çeşmeyi gördü. "Beni yapabileceklerimin fazlasıyla sınıyorsunuz, Vahdettin Efendiciğim. Fakat o güzel hatırınız ve benim için yaptıklarınıza değer."

"Değer, değer. Sizin emdiğiniz şey de bu değil mi İlayda; *değer*."

Müdürün ne demek istediğini biliyordum. İlay'ın özel gücü buydu. Bir şeyin değerini emer, başka bir şeye değer verirdi. Ayağa kalkıp çeşmenin istiridye kabuğu oymalı kulplarına ellerini dayadı ve gözlerini kapatarak gerindi. Odaklanırken ağzından haykırışlara tekabül eden iniltiler çıktı. Sıkmaktan bembeyaz kesilmiş parmaklarının çevresinden başlayarak çeşme ağır ağır sarardı, metalikleşen yüzeyi parladı ve baştan aşağıya altına dönüşmeye başladı.

İlay yoğun bir savaştan çıkmış gibi sendeleyerek çeşmeyi bıraktığında altının ağırlığıyla ahşap döşeme gıcırdadı.

İlay'ın zenginliğinin sırrı buydu. İnsanoğlunun oldu olası uğruna savaştığı altın, onun iki parmağının arasındaydı.

Bunca zaman neyin değerini emdiğini sorgulamamıştım. Ama bana hissettirdiklerine bakılacak olursa, damarlarında akan tanrısal kanla birlikte öz değerimi ve öz saygımı da benden emip almıştı.

Son zamanlardaki servetini bana borçluydu.

Odadan çıktığımızda İlay bitap düşmüş olduğu için -muhtemelen bunun ardına sığınma beklentisiyle- çok konuşkan değildi.

Oysa benim cevaplara ihtiyacım vardı. Bu işten bu kadar kolay sıyrılamazdı.

"Bir açıklama bekliyorum, İlay," dedim buz gibi bir sesle.

Yorgun bakışlarla önümde durdu. "Açıklamamı içeride yapıyorum, Ruslan. Daha ne duymak istiyorsun?"

"Gerçekten de bu bilgiyi yeni öğrendiğine inanmamı mı bekliyorsun? Yaptığı her şeyi kendi ajandasına göre yapan, bin yıllık ömründe hataya yer vermemiş bir ölümsüz olduğunu her fırsatta söylüyorsun. Şimdi *üzgünüm, ben de yeni öğreniyorum,* diyorsun." Gözlerimi kıstım. "Haydi oradan!"

"Bu kuruntularının beni ne kadar yaraladığını görmüyorsun, değil mi? İşte, sözlerini perdeleyen bu nefret ve güvensizlik beni mahvediyor." Sinirlerine hâkim olmak için duraksadı ve derin bir nefes alıp verdi. "Ama hırçınlaşmayacağım. Sana çektirdiklerimi öğrendikten sonra içini rahatlatana kadar istediğin her açıklamayı yapmak boynumun borcu. Çünkü sana değer veriyorum, sevgilim. Hiçbir zaman niyetim bundan öteye gitmedi."

"Bilmediğine emin misin?"

Bir teşekkür bekliyormuş ve bunu ona vermediğim için gücenmiş gibi baktı. Sonra çenesini kaldırdı. "Yaşadığım tüm yıllara ve doğruların üzerine yemin ederim ki bilmiyordum, bebeğim. Çıkarlarımı uğruna kirletmedim aşkımızı. Eğer niyetim bu olsaydı sana hiç âşık olmamış ve ilk fırsatta gözden çıkarmış olmaz mıydım sence?"

"Bu tam da yapacağın şey olmaz mıydı? Yıllarca seni vampir dönüştürmeden men eden kuralı aşk uğruna mı yoksa bir tanrı medizini dönüştürünce neler olacağını görmek ve o gücü kendi safında tutmak için mi çiğnenin? Benim tanıdığım İlay bana bunları sorgulatıyor."

"Yüzyıllarca hissetmediğim aşkı tekrar bulduğumda hislerimin böyle çirkin ithamlarla yerle yeksan edileceğini tahmin etmem gerekirdi. Erkekler zaman ne olursa olsun hep aynılar." Yine ağlayacak gibi duruyordu. "Kalp kırmaktan başka bir şey biliyorsunuz."

Ağlayıp gülmemek için kendimi zor tutum. Bu mağdur edebiyatına kanmayacağım. Bir kez boyun eğdi diye melek olmamış

İlay. Kırılacak bir kalbi kalmamıştı. Bunu en iyi bilmesi gereken bendim. Geri adım atmadım. Onu teselli etmeye bile yeltenmedim bu sefer.

Acımasızdım. Haklıydı.

Gücümü elde tutmak, İlay'ın gözünde beni acımasız bir erkek yapıyorsa öyle olabilirdim.

Bir kere ona karşı dik durduktan sonra hep dik durmak bu kadar kolay mı olacaktı gerçekten? Korkmuştum. O baskınlığını üstümde tekrar kurduğunda sinip eski örüntülere geri döneceğimi sanmıştım. Fakat dengeler değişmişti.

"Eğer bunu biliyorsan... Eğer hayatımı bu sebeple aldıysan, İlay..." diyerek başladım fakat arkasında duramayacağım bir tehdit bulamadım. Sustum.

Sessizliğimde üşüyor gibi kendine sokulan İlay birden dikkat kesildi. Çatık kaşlarla Vahdettin Efendi'nin odasının hemen bitişiğindeki kapıya baktı ve bir hışımla oraya gidip içeri daldı. Ufak bir arbedenin ardından ensesinden tutarak dışarı çekiştirdiği Ferdi Bey'le dışarı çıktı.

İlay onu serbest bırakıp karşımıza alırken öfkeyle sordu: "Seni adi böcek! Kimi dinlediğini sanıyorsun öyle gizli gizli?"

Bu durumda benim dahi kaşlarım çatılmıştı. Girişte yaptığı gibi az önce de irademe müdahale ediyorsa artık fazla ileri gitmişti. Yardım etmekten çok İlay'la kendi şahsi münasebeti için beni kullanıyordu resmen.

Üstüne çekidüzen veren Ferdi Bey sesini temizledi. "Gizli gizli yapmağım bir şey değil İlay, görevimi ifa ediyordum."

"Göreviniz üstünüze vazife olmayan konuşmalara kulak misafiri olmak mı, Ferdi Bey?" diye sorduğumu görünce İlay gururla gülümsedi. Ona karşı birlik olduğumuz şüphesini yok eden bir tepkiydi gördüğü.

Ferdi Bey ise şaşırmıştı. "Yanlış anlıyorsunuz, Ruslan. Vahdettin Efendi'nin tüm görüşmelerini kayıt altına tutmak benim görevim. Şahsi konuşmanızı burada yapmayı tercih etmenizde hiçbir art niyetim olamaz."

Gözlerime uzun uzun bakmayı sürdürmemden kastettiğim şeyin bizi dinlemesi olmadığını anlamış gibi boynunu eğdi.

"Tıpkı eskisi gibi sinsi bir yılansın," dedi İlay tükürürcesine. "Seni yanında tutmayışıma şaşmamalı."

Geçmişte neler olduğunu merak etmişsiniz böyle deyince. Ferdi Bey'in babacan tavırlarına erken aldanmış olabilir miydiniz? Ben İlay konusunda eğilmeyen, İstanbul'a gelişini muhtemelen ben kaçırmasından önce de bilip uyarmayan o değil miydi?

İlay, Ferdi'nin üstüne yürüdü. "Bu tartışmadan güç alıp Ruslan'ı doldurup geçirmeye kalkışırsan zamanında yapmadığımı yaparım. Seni yaratmışım gibi yok ederim, anladın mı?"

"Denemin," diyen Ferdi Bey, İlay'ın aklına girip onu gerilemeye zorladı.

"Elbet bir gün boşluğuma gelecek. O zaman kalbimi ezip bitirdiğim, kendi iradesi dışında ebedi terk etmek zorunda bıraktıklarımın..."

"Sen kendi geçmişindeki boşluklardan kork, İlay. Ben ederi arayacağım. Gerçekten söylediğin gibi değilse Ruslan'ın benimle öğrendiğine emin olacağım. Artık gitme vakti. Müdürle görüşmemiz vardı," dedi Ferdi keyifle.

İlk defa onu da insanî hisleri ve emelleri olan biri olarak görüyordum. Böyle yaratığı olan biri için bu çok korkunçtuydu.

İlay boynu bükük bir şekilde ilerlerken yakındı. "Kimse, neye inanmak istiyorsa onu inansın, Ruslan. Onu anlarım ama sonuçta gelen bu manzaraya daha fazla dayanamayacağım. Sakinleşinceye kadar konuşmayız."

"Konuşacağız," dedim. Konuşacaktık. Ferdi Bey'den bağımsız... *Eğer hayatımı bu şekilde kaybetmişsem...*

O sırada ölüsü benden ya da Ferdi'den daha güçlü birinin yanından geçip gittiğini hissettim. Sıcak, gri bir sığır yağı gibi sağ yanımdan alıp kollarımın arasında, İlay'ın tam karşısında durdu.

"O kadar çabuk değil, aşağılık sürüngen!" Turuncu bacaklarımı iki yana açtı ve ellerini yanıma sürtüp göğsümün ortasından aşağı çekti.

Ne yapmaya çalışıyordu? İlay'la neden herkesin bir alıp vere-mediği vardı?

Sahiden korkması gereken tek şey kendi geçmişiydi.

Ya şaşkınlıktan ya da böyle bir durumda iradesini kullanmayı etik bulmadığından Ferdi Bey onu serbest bıraktı. İlay derhâl duru-şunu değiştirdi. Sarsılan suratından tepkisini ölçmeye çalışıyordum. Kahkahayarak başlayıp kahkahalar atmaya başladı birden. "Ah, seni kandırıyorum. Hüzünlü dul... İnan ki bu tam olarak ihtiyacım olan şey. Hıncımı senden mi çıkarmalıyım küçük kız?"

"Korkmamam mı gerekiyordu? Düğün günümde, beni sonsuza kadar kendine eş kabul edecek aşkımdan ayıran, daha bir gün önce beni dönüştürmüş yaratıcımı gözümün önünde katleden senden mi korkacağım!" Gözleri öfkeden yaşarmıştı. Dişleri her zaman-kinden sivri görünüyordu. "Seninle görülmemiş bir hesabımız var, İlay."

"Ah, seni neden sağ bıraktığımı sanıyorsun? Geri gel ve hesap sor diye tabii. İntikam arzun ağzımı sulandırıyor." Sesinin tonun-dan İlay'ın dudak büzdüğünü tahmin edebiliyordum. "Ama şimdi çok erken. Bu kadar toy ve güçsüzken seni bir çıra gibi kırarım. Tadı çıkmaz." Cık cıkladı.

Turdu kana susamışlıkla tıslandı. "Ruh hastası!" diye bayıldı ve bir hışımla İlay'ın üstüne atıldı.

İlay'ın vampir ötesi refleksleri derhâl yardımına koştu. Turdu henüz havadayken onu kaptığı gibi geri fırlattı. Boyundan büyük işlere kalkışmış kızcağız o hızla arkasındaki cama çarptı ve şangırdı-lar eşliğinde aşağı düştü.

Neler olacağını tahmin etmeme rağmen rahatsızlıkla yerimde kıpırdandım. İşte, herkese baheettiğim ve onlara ustalanmadığını İlay öfkesinin minicik zerresi böyle bir şeydi. Hedefi ben olsam hiç şansım yoktu. Artık şans dilemiyor oluşum tek avantajımdı. İlay'ın beni de tek hamlede yok edebilirdi. Ölümü göze almıştım.

Görünen o ki Turdu da gözünü en az benim kadar kırpmış, ölüm korkusundan soyunmuştu. Kim bilir, belki hiçbir zaman ölüm-den korkmamıştı.

Düştüğü açıklıktan hızla geri sıçrarken kanatlarını kullanmaya gerek duymamıştı. Hırsı ona metrelerce yüksekliği sıçratacak bir güç vermiş olmalıydı. İçeri daldı; koridorda yerde, duvarlarda dönerek koştu ve hızla yanaşıp İlay'ın yanaklarını tırmalayan bir hamle yaptı. "Seni öldüreceğim! Bugün değilse yarın..." Tekrar sildeleşip İlay'a atılırken lafı yarım kaldı. Şimdi kışkırtılmıştı. Onu hafife almış olduğunu tek bir çizik bile almadan atlattığı savaş hikâyelerinden biliyordum.

İlay ona bunu ödetmek için gerçekten öldürebilirdi.

Hâlâ dişlerinin arasından, *"Seni öldüreceğim,"* demeye çalışan Tutku'yu çenesinden yakalamış ve duvara çarparak yerine mıhlamıştı. Son birkaç saatin tüm öfkesini ondan çıkarıyordu sanki. Çenesini tutan parmaklarını kendi dişlerini sıktığı gibi sıktıkça sıkıyordu. Kızın çenesi parçalanıyor, iç gıdıklayan kırılma sesleri geliyordu.

"Dur, İlay. Yoksa ben durduracağım!" diye uyardı Ferdi.

Yan gözle ona baktı İlay. Elini gevşettiğinde Tutku'nun çenesi ağzı açık kalmış bir çanta gibi aşağıya düştü ve içinden parça parça dişler hatta kristal kemikler döküldü. Bıraksalar işini orada bitirecekti. Fakat sesler yüzünden kapıya çıkmış müdürle göz göze geldi ve kendini durdurdu. Çizmeye çalıştığı savunmasız kadın imajını mahvetmediğini umarak elini çekti ve Tutku kayarak yere serildi.

"Daha değil." Elindeki kan tozlarını silkeledi ve yineledi. "Daha değil..."

Sonra Vahdettin Efendi'ye başını eğerek selam verdi ve kırık camdan dışarı fırladı. Ardından gelen kanat çırpış sesleriyle uçarak uzaklaştı.

"İlay'la meselesi olmayan bir ben kalmışım anlaşılan," dedi Funda bir bana bir de çenesi sargılarla bağlanmış Tutku'ya bakarak. Revirde gönüllü çalıştığı için olaya bir şekilde dâhil olmuştu ve Tutku bundan son derece rahatsız görünüyordu.

"Bana neden hiç anlatmadın?" diye sordum Tutku'ya.

Kırılan kemikler yeni yeni oluşmaya başlamıştı ve konuşabildiği zaman peltek konuştuğu için susmayı tercih ediyordu. Yine de "Bilsen ne değişirdi," dedi.

"Bilmiyorum. Onu öldürmemi önerdiğinde niyetinin ciddi olduğunu bilirdim mesela."

"Sana yardım edeceğimi bilsen buna kalkışır mıydın?" diye sordu çenesini tutarak.

"Bu delilik. Sana karşı kılını bile kıpırdatmasına gerek kalmadı. Görmedin mi?" Omuzlarımı düşürdüm. "Boşa kürek çekeriz."

"Aptalsın." Omuz silkip önüne döndü. Daha fazla muhatap olmayacak gibi görünüyordu. Sonra kendine engel olamayıp bana döndü. "Sen bana şunu söyle asıl... Onun ölmesini istiyor musun?"

Bu soruyu kendime defalarca sormuştum. Özellikle son olanlardan sonra sık sık aklıma düşer olmuştu. Mantık abidesi Funda bile önermişti. Daha ne olsun? Ama bilmiyordum. Ya beni gerçekten seviyor ve yaptığı her şeyi sevgisinden yapıyorsa... Bana verdiği sebepler onu öldürmeye kastetmeme yetecek türde miydi?

Eğer ki... Bana yanaşmasının sebebi bugün öğrendiklerim çıkarsa işler değişirdi. Bambaşka bir boyut alırdı.

"Sana yaşattıklarını yaşatmadı bana..."

"Henüz," dedi Funda uyarırcasına.

"Bana yaşattıkları," diye tekrar etti Tutku ağır ağır. "Ben vampir olmaya öldüğüm için mecbur bırakılmadım. Güç ya da ölümsüzlük için seçmedim. Aşkımdan..." Ağzından akan salya yüzünden konuşması bölündü. Bir küfür savurdu. Funda anlayışla ağzını silerken mahcubiyetle ona bakıp devam etti. "Sevdiğim adamla sonsuza kadar yaşama vaadiyle seçtim bu yolu. Onun vampir gelini olacaktım."

"Oysa kaderinde sonsuza kadar dul bir kadının hislerini yaşamak varmış," dedi Funda anlayışla.

"Kaderle alakası yok. İlay kader değil, kalbi kararmış habis bir yaratık sadece." Gözleri, daldığı anılarla yaşarmıştı. Bana döndü. "Sana kızmıyorum, Ruslan. Seni anlayabiliyorum, onu nasıl seve-

bildiğini ve nasıl ona karşı salt bir kinle dolmadığını anlayabiliyorum. Evlendiğim adam da bir zamanlar o canavara âşıkken nasıl kızabilirim ki?"

Ağzımdan bir şaşkınlık nidası çıktı. Yüzyıllardır âşık olmadığını söyleyen İlay'ın son aşkı mıydı bahsettiği? Düğün gününde canını almakla sonuçlandıysa nefretten başka bir şey kalmamıştı geriye.

"Hâlâ anlayamıyor musun? O varken mutlu bir geleceğin olması imkânsız. Milatta kalmış birine mutluluğu çok gördü o kadın. Onsuz mutlu olabilmesine katlanamadı." Tutku'nun sesi titriyordu.

"Belki de bu yüzden bana bu kadar bağlı. Hep karanlık düşüncelere düşmüş, mutsuz biriydim ben. Hep de öyle kalacağım için..." İyileştirmek istediğini söylemişti. Psikologlara gidecektik... Göstermelikti belki. Mutlu olmamı istemiyordu. O yanımda yoksa, var olmamı bile istemiyordu.

"Sevgilinin en büyük hatası İlay'ın içinde bir iyilik kırıntısı olduğuna inanmaktı. Onun aptallığından ders çıkar, Ruslan." Çenesinin titremesi ve gıcırdama seslerinin gelmesiyle daha fazla konuşamadı.

Funda elimi omzuma koydu. "Haydi, onu daha fazla yormayalım. Kendini toparladığında tekrar konuşuruz."

Tutku böyle bir şey istemediğini anlatmak için başını iki yana salladı.

"Tamam," dedim. "Bu konuşulanlar aramızda kalacak. Seni, bir karar vermiş olursam rahatsız edeceğim sadece."

Gözlerindeki acımayla tek bir şey anlatmak istiyor gibi bakıyordu. *İyi düşün...*

BÖLÜM 11

KABUK BAĞLAMAK

HEP BİR ŞEYLERİ BEKLEYEREK GEÇİRMİŞTİM ÖMRÜMÜ. Birinin araması, arkadaşlarımın daveti, hayatıma anlam katacak aşkı, öz güvenli hissetmek için güzelleşmeyi, yüksek hayat standardı için iyi para kazanmayı, beni seven insanların sevgisini belli etmesini, beni anlayacak birilerini...

Gelmedikleri gibi ne çok şeyi kaçırmama sebep olmuştu bu beklentiler... Beni güzel fırsatları yakalayamayacak kadar güçsüz hissettirmişti. Çünkü görmüştüm... İstediğini söküp alıp bir özür bile dilemeden hareket eden onca insanı. Benim sözlerim bile özür doluydu oysa. Hep bir şeylerin sonuna "olduğunu söylemek istedim", "böyle yapılırsa sevinirim", "ben öyle olması gerektiğini düşünmüştüm" gibi yumuşatıcı sözler koyardım.

Uysal oluşumla daha çok sevilmedim. Sadece insanlara bana nasıl davranabileceklerini öğretmiş oldum. Kendimi gördüğüm o yetersiz, bir şeyleri beklemeye tamah eden o kişiyi, onlara da bir güzel tanıttım.

Kendimi savunmak istediğimde, sınırlarımı çizmek istediğimde bunun tam tersi oluverdim: Öfkeli. Kaba. Umursamaz.

İnsanlar kırıcı davranışlara maruz kalana kadar seni kaç kez kırdıklarını önemsemezlerdi. Kötülükleri defalarca affetsen affın boşuna olurdu. Ölçülü bir şekilde her seferinde sesini çıkarmış olsaydım bu duruma gelmeyeceğini biliyordum. Haksız olan onlarken özür dilemeseydim belki özrün onlardan geleceğini de biliyordum. Tek hatam ölçüsüz olmaktı.

Uçlarda yaşamıştım. Hiçbiri amacına hizmet etmeyen anlar kalabalığıydı geçmişim.

Seri birine dönüştüğüm gibi beklemeyi de bırakmadım.

Beklemek en yıpratıcı bağımlılıklardan biri olabilirdi.

Kendimi tutar, son anda patlardım. Tez canlı oluşum burdandı. Artık beklemeye tahammülüm kalmayana kadar durduğum içindi. Durunca dünya da benimle durur sanırdım. Aptallık işte!

Likya insanların gözünü boyarken kimseyle iletişim kuramayan yine bendim. Ortak arkadaşlarımızla buluşurken onun tuvalete gitmesini ya da kalkmasını beklerdim konuşmak için. Onun varlığı beni hep baskılardı.

Günün sonunda aynı bedene sıkışıp kaldığımızda biraz rahatlamıştım. Soyut olan somut olmuştu. Artık benim onu beklediğim gibi Likya da beni bekleyecekti. Sırası gelene kadar ben tektim, birdim, biriciktim. Likya'nın gölgesinde geçirdiğim anlardan sonra bireyleşmek çok kolaydı.

Her şeyden önce zamanımla ne yapacağıma karışamazdı.

Benimse yapmak istediğim tek şey beklemekti.

Kaybımın acısı bekleyerek dinecek miydi, bilmiyordum. Ancak kafam şu an başka hiçbir şeyi almıyordu.

Gözlerimi yeni bir güne açmıştım. Bambaşka bir mekânda olduğumu kavramam zaman almıştı. Kontrol Likya'daydı. Yeni okul üniformalarını giyiyor, aşağı inmeye hazırlanıyordu. Bense duruyordum. Normalde olduğu gibi onunla senkronize hareket edemiyordum. O hazırlanırken ben de hazırlanıyormuş gibi yapardım. O biriyle konuşurken ben de vereceğim cevapları tartardım. Birinin fotoğrafını çekerken *gülümse*, deyip istemsizce gülümseyerek ona eşlik etmek gibiydi.

Oysa o gün bir patlamanın ardından gelen kulak çınlaması gibi her şeye tepkisiz ve şaşkındım.

Yeni bir yerdeydim. *Liki evim yerle bir edildi.*

Odanın kapısını tıklatan biri yoktu. *Mano her sabah olduğu gibi bizi uyandırmaya gelmedi.*

Mano bir daha asla gelmeyecekti.

Artık yoktu.

Yok...

Bu gerçekle yüzleşmek tüyler ürperticiydi.

Mano, beni harekete geçirebilen özel bir insandı. Uzun yıllar *yaşamayan biri* olmanın verdiği deneyimle bu ölümsüz hayatla nasıl başa çıkabileceğini biliyordu. Beni de yanına katıp hayatın akışına karıştırışı öyle beklenmedik ve öyle minnet duyulasıydı ki... Hiç kimse ondan böyle bir şey yapmasını istememişti. Oysa o bir anne edasıyla, karşılıksız bir sevgiyle kolumdan tutup beni bir şeylerin içine sokmuştu. Hayatıma tekrar bir anlam katabilmişti.

Yolumu bu kadar kaybetmiş oluşum mu dikkatini çekmişti? Yoksa gerçekten de kızına o kadar benziyor muydum?

Sadece bir dış görünüş benzerliği olsa Likya'ya da aynı şekilde davranırdı. Mano ikimizin de içini görmüştü. Beni tercih etmişti. Belki Likya'nın yardıma ihtiyacı olmadığı içindi. Hep ondan daha güçlü olduğumu savunurken kim bilir, belki de güçsüzlüğüyle dikkat çeken bendim.

Muhtaç olduğumu bilmediğim şeyleri bana sağladıktan sonra ölümü benim için yalnızca bir insanı kaybetmekten fazlası olmuştu. Mano'nun bana dokunduğu ve dayanak olduğu her yerim şimdi boştu.

Bomboştu.

Uğultular içinde Likya'ya bakmış ve yapamayacağımı anlamıştım.

Beklemem gerekiyordu.

Tıpkı Ruslan'a söylediği gibi: Yarın zor olmayana kadar beklemem, gerekirse en içler acısı ağırlıkta ilerleyerek toparlanmam

gerdiyordu. Bu boşluk hissi varoluşumun bir parçası hâline gelip önemsizleşince, belki o zaman tekrar harekete geçebilirdim.

Sadece zamana ihtiyacım vardı.

Bunu beklerken bu okulda kurabileceğim onlarca arkadaşlık ilişkisini ya da küçük keşif turlarını kaçırmam umurumda değildi. Beklemeyi tahammülden kaçırabileceklerimi gözden çıkarmayı, âdet edinmiştim kendime. Hepsi küçük bir anlaşmanın maddeleriydi sanki.

Ertesi gün... Sıra ne zaman bende olursa... Hep...

Yatağımda ölü gibi uzanıp tavanı seyrediyor, bazen düşünmüyordum bile.

Gökünç bir tesadüfün iki yan odada benden farksız bir ezikçe yatıyordu. Ruslan o günden sonra odasından bir an olsun çıkmamıştı. Aynı iç bayıcı ağırlıkta hareket ediyor, bazen günlerce benim gibi kalkmadan durabiliyordu. O Likya'nın kapıyı çarpıp çıkmasını ve tekrar odaya giren benim gürültülerimi duyuyordu. Bense kendimi yatağa attıktan sonra ikimizin sırtından alıp verdiğimiz nefeslerin senfonisini dinliyordum.

Onu umursamamaya çalışıyordum. Boğuşuğum problemlerim yeterince zordu. Onun yaşam mücadelesini de yüklenemezdim.

Bu konuda başarılı olduğumu düşünüyordum. Ta ki bir gün odamda bir gariplik sezene dek...

İçeride onun varlığını hissettiren titreşimlerin girmiş olduğunu fark ettim. Aniden basılan bir panikle odaya daldım.

Likya'nın engel olduğu şeyi yapmış mıydı?

Öldürmüş müydü ölümsüzlüğümü?

Hayır. Sadece çıkmıştı. Sanırım onun bekleyişi bitmişti. Benden daha fazla oyalanabilmesi, beraberce ilerlediğimiz bu sürecin yarım kaybettiğinin habercisiydi.

Odasından dışarı çıktığımda sarsılmış görünüyor olmalıydım.

Ruslan diye bir kez koridorun önünden geçip gitmek üzereyken beni yakaladı ve şefkatle gülümsedi. "Geri," dedi. "Biraz yürümek istediğini söyledi." Kendisi diğer herkese duvar kesilen kapıyı de-

balarca kez aralamış, bunu kaldırabilecek samimiyeti olduğu her hâlinden belli olan Ruslan'la kabul gördüğü kadar ilgilenmişti.

"Bir an..." dedim neden odasından elimi kolumu sallayarak çıktığımı açıklama ihtiyacı duyup. Devamını getiremeden Funda başını salladı.

"Anladım. Onun için endişelenmekte haklısın. Gelir gelmez yapıklarından bahsetti." Minnet dolu bakışları sıcacıktı. "Bunun için ne kadar teşekkür etsem az."

"Kim olsa aynısını yapardı," dedim adrenalin bedenimi terk ettiğinde yeniden durulan ve yorgun çıkan bir sesle.

"Yapmazdı. Onu önemseyen kişi sayısı sandığından daha az. Ama ben önemsiyorum." İç geçirdi. "Sen olmasan kaybının acısıyla baş etmek zorunda kalırdım."

Benimle aynı durumda olmaktan o kızı kurtardığını anlayınca hafiflemiş hissettim. Farkında olmadan bu acıyı bir başkasından sakınmıştım. "Rica ederim," dedim odama girmek için yönelirken. "Yas tutan taraf olmak cidden de zor."

Keşke o gün Mano'nun yanında da benim gibi biri olabilseydi.

Keşke şu an sadece hâlimize şükrediyor olsaydım.

Okulda işler hiç yolunda gitmiyordu. Kurya gibi hiç çabalamasam daha mı iyiydi? Henüz kimseye kendimi kabul ettirememiştim. Herkes bizi birer gulyabani olduğumuz için dışlıyordu. Onların gözünde iğrenç yaratıklardık.

Bu önyargıya aldanmayıp cıvıl cıvıl kişiliğim ve anlayışımla aralarına kaynaşmaya çabalamayı birkaç gün içinde bırakmıştım. Tolga'nın işi başından aşkındı ve derslerden vakit bulduğu her an Loncayla uzun toplantılar düzenleyip ortadan kayboluyordu. Kimliğimin ifşasından sonra Karya'yla bu olayın dışında tutuluyorduk. Bizimle aynı durumda olan bir başkası da tahammül sınırlarımı zorlayan Ayşegül'dü.

Yalnız bırakılınca onun arkadaşlığına kalmıştım. Yemeğimizi sessizce mutfakta yiyor, birlikte konağın bahçesinde dolanıyor ve rahatsız edici sohbetlere gömülüyorduk.

Her seferinde aynı hüsrandı. Ayşegül kendinden bahsetmeyi bırakıp saçma sapan şeyler hakkında soru sormaya başlıyordu. Ardından uygunsuz ve Tolga ile olan ilişkimizi ima eden şeylere sıra geliyordu. Meraktan değil beni çileden çıkarmak için yaptığını biliyordum ama bilmemin bir yardımı dokunmuyordu.

Benim için büyük bir değişim olmuştu. Eski yerleşkemizde bir sürü arkadaşlığım vardı. Acımasızca katledilmiş olmalarına Karya kadar olmasa da üzülüyordum. Sanırım daha çok geçirdiğimiz keyifli vakti özlüyordum. Burada her şey çok yavandı. Sıkıntıdan Tolga'ya sarıyordum.

Masasında evraklara gömülmüş, olgunluğu bunu kaldıramayacak bir adamı baştan çıkarmak için bir üstüne tırmanmadığım kalmıştı. Odasında bir yere kıvrılıp çalışmasını izliyordum. Ta ki rahatsız olup beni kovalayana kadar.

Bir de yeni bir düşmanım vardı. Hayatımdan heyecana dair tek şey buydu.

Ece adında kabadayı çocukları etrafına almış bir şıllık sürekli benimle uğraşıyordu.

Benden nefret ettiğine adım kadar emindim. Bu nefreti içinde yaşayıp bana yansıtmadığı sürece bir sorun yoktu. Beni çekemeyen ve haset eden birçok kız arkadaşım olmuştu; hayattayken de vampirken de. Fakat ilk defa ciddi bir zorbalığa uğruyordum. Benimle uğraşmak onun için bir zevk işiydi.

Yemek yerken gördüğünde çaldırıp "Git leşini başka yerde kemir, midesiz!" diye bağırıyor, diğer öğrencileri bana yaklaşmamalı-

ri için tembihliyor ve zaten önyargıları varken artık vebalıymışım gibi benden köşe bucak kaçmalarını sağlıyordu. Derslerde hep yalnız oturuyor, Ece ne zaman gelecek de defterimi fırlatıp atacak, saçımı çekip kulağıma küfürler edecek diye bekliyordum.

Ondan korkmuyordum. Yapabilecekleri asla bunlardan öteye gidemezdi. Giderse de benim kolay lokma olmadığımın farkında olmalıydı. *İkizler*in tüyler ürperten ününü herkes gibi o da biliyordu. Okulda zoraki kaldığımız için sorun çıkarmamaya özen gösteriyordum ve kışkırtmalarına karşılık vermiyordum. Psikolojik şiddetine tahammül etmek şimdilik yapabileceğim bir şeydi.

Bir gün ortak banyoda, yatma rutinlerime dalmış bir hâlde saçlarımı tararken yalnız olmadığımı fark ettim. Tuvalette birinin öğürme sesleriydi bu. İçerideki her kimse kusuyordu.

Kusmasında hiçbir problem yoktu. Gulyabaniler gibi sindirim sistemleri çalışmayan vampirler için mide son duraktı. Zaman zaman özel bir karışımdan içerek kendilerini kustururlardı. Bu midelerinde kalmış kan tortuları ve pıhtıları temizlemek için bir yöntemdi. Fakat bildiğim kadarıyla, yatma saatinin hemen öncesi, bunun uygulandığı zamanlardan biri değildi. Genelde bir hekim eşliğinde topluca yapılırdı.

Öğürmelerin arasında hızlı nefes alış sesleri ve sessiz bir ağlamanın işaretçisi hıçkırıklar duyuluyordu. Vampirlerin nefes nefese kalması mümkün olmadığına göre bir panikatak nöbeti geçiriyor olabilirdi. Bu okulda beni seven kimsenin olmadığını hatırlamadan önce yardım güdüsüyle kapıyı tıklatmış ve seslenmiştim.

"İyi misin?"

Sorum yanıtsız kalırken öğürmeler ve hıçkırıklar aniden durdu. Bir toparlanma ve sifon sesinin gelmesiyle birlikte içim buz kesti. İçeriden çıkacak kişinin kim olduğuna dair umutsuz bir tahmin yürütmeye çalıştım. Kim olursa olsun, beni olur olmadık meselelere karışan bir hadsiz olmakla suçlayacaktı.

İçeriden ihtimaller arasından en kötüsü; Ece çıktı.

Ağzından akan koyu kırmızı kusmuğu peçeteyle silerken kızarmış gözlerini nefretle üstüme dikmişti.

Gergin bir şekilde önünden çekilip lavaboyu kullanabilmesi için alan açtım. Yüzünü sakince yıkayıp saçına çeki düzen verirken bana bir böcekmişim gibi bakmaya devam etti. Ağzını açıp tek bir kelime bile etmiyordu. Üstüne konuşulmadıkça içinde bulunduğumuz durumu daha kötüye yoracağını bildiğimden sesimi temizledim. "Hasta falan mısın?"

"Görgüsüz ve aptalın tekisin, bunu biliyorum ama başkalarının işine sokacak kadar büyük bir burnun olduğunu düşünmemiştim." Sesi bana takıldığı zamanlardaki oyuncu kimliğini kaybedip tamamen ciddileşmişti.

"Merakтан değil, yardıma ihtiyacın varsa diye..." Sanki ardı ardına sıraladığı hakaretlerini kabullenmişim de onu hayal kırıklığına uğrattığım konuda kendimi açıklama ihtiyacı duyuvermiştim.

"Yok bir şeyim. Küçük hayırseverlik hizmetini git kendin gibi leşçillere sağla."

"Bir şey söylemedim say," diye omuz silktim ve dışarı çıktım. Bu kadar hırçınlaşmasının sebebi öğrenmemi hiç istemeyeceği bir bilgiye yaklaştığım için olmalıydı. Lisede olsak kesin hamile derdim ama vampirler doğurgan değildi.

Bu olayın peşine düşüp beni ezmeye çalıştığı her an için bir koz elde edebilirdim fakat hiç yaşanmamış saymanın daha doğru olacağına kanaat getirdim.

Ne yazık ki olaya bir kez dâhil olduktan sonra fark etmediğim birçok detayı görmeye başlamıştım. Ece her yemek saatinden sonra ortadan kayboluyordu. Birkaç kez tahminlerim doğru mu diye odama giden yolu uzatarak ortak mekânların önünden geçmiş ve her seferinde onu oradan çıkarken görmüştüm.

Kendisinden cüssece daha küçük olan Sedef'e kıskançlıkla baktığını, ayna ve benzeri yansıtan yüzeylerin önündeyse gerekenden fazla zaman harcadığını fark ediyordum. Şüphelerimi birkaç kez Kerya'yla paylaşmaya çalıştığımda olayın kendisinden çok benim "herkese anne olmaya çalışarak" kendimi sevdirme arzumu eleştirdi. Ona göre beni ilgilendirmezdi. Söylediklerim Tolga'nın ölümünde bile olmamıştı. Ayşegül'e anlatmak söz konusu olamazdı. O birinin zaafını bulduğunda kaşınmadan duramayacak biriydi değildi.

Bir gün yapacak işlerin yokluğundan - kazınan midemle daha çok baş başaydım - kendimi yatma saatinde mutfağa giderken bulmuştum. Ancak daha kapıyı dönmeden içeriden gelen gurultu seslerini ve birinin oburca her şeye saldırdığını duymaya başlamıştım.

Kapıyı döndüğümde içerideki korkunç manzarayla karşı karşıyaydım.

Her yer hayvani bir güdüyle talan edilmişti. Tezgâhın üstündeki kadehler ve tabaklar tuzla buz olmuş, kan bir sanatçının eline fırça verilmiş ve nasıl isterse öyle çizme özgürlüğü tanınmış gibi tezgâhta, mutfak adasında, duvarlarda, her yerde şeritler hâlindeydi. Yerde vampir bir kız, kemirgen gibi boş poşetlerin içini eşeleyip et aranıyordu. Buzlunun kapağı ardına kadar açık, daha düne kadar dolu olduğunu hatırladığım kesilmiş ve paketlenmiş insan uzuvları yerinde yeller esiyordu. Yerdeki kan göletleri ve boş plastiklerden, hepsini bu oburun vahşice tükettiği anlaşılıyordu.

Bu Ece'den başkası değildi ve geldiğimi henüz fark etmemişti. Yutkunmaları, öğürmeler ve ağlama krizleri arasına zorla sıkıştırılmış çaresiz bir hayatta kalma çabası gibiydi. "İğrenciim," diyordu Ece fısıldayarak. "Korkunç bir leşçilim." Hıçkırarak devam etti ve kendine bir tokat attı. "Yine kendine engel olamadın aptal. Nefsine hâkim olamadın." Sanki acısını dindirebilirmiş gibi yerde bulduğu bir et parçasını boğazına tıktı. Suçlulukla yüzünü kaldırıp parlak mutfak dolaplarındaki yansımasını görünce titremeye başladı. Kendine, en çok da karnına vurmaya devam etti. Fısıltıları artık hayvanlara dönüşmüştü. "Duba gibiyim. Şu hâlime bak!" Tırnaklarıyla tenini eşeleyip çekiştirdi ve neredeyse yırtarak kolunda derin yaralar açtı. Kan yerine pembe toz parçacıkları yere döküldü.

İleri geri sallanarak, parmaklarını diline basıp kusarak ve hâlâ kusmuklarını yeme isteğiyle yoğun bir savaş vererek sayıklıyordu. "Çirkin! Şişko. Rezil... *Leşçil*..."

Uğradığım şoku tarifi olamazdı.

Bir çığlıklık nidası kaçırmadan elimle ağzımı kapadım ve geri geri yürüdüm.

Yani tüm bu zamandan beri... Ece bir *gulyabani* miydi?

Neden saldırmıştı? Peki, kendi türünden olan bana bu şansı niye vermişti?

Yaşadığı bu bariz yerine atağından ürkmüştüm. Hâlihazırda bana beslediği nefrete, tuvaletteki karşılaşmamız ile onu bu şekilde yakalayışım eklenince yapabileceklerinden korkuyordum. Şu an saldırganlığının had safhasındaydı ve kaçıp gitmek için yanıp tutuşuyordum.

Sükûnetimi koruyup dikkatli davranma konusunda ekstra bir çaba sergilememe rağmen bir vazoya çarptım ve şangırtıyla yere devrilişini içimden küfrederek dinledim. Az önce orada olmadığına emindim. Arkamı kolaçan etmeye çalışırken karanlıkta yalnızca silüetini ve kırmızı gözlerini görebildiğim küçük kız çocuğu kıs kıs gülerek bana susmamı işaret ediyordu.

Aptal! O kızı bulduğum ilk yerde gebertecektim, artık canıma tak etmişti!

Saliselik bakışmamızın ardından ortadan kayboldu ve çoktan panikle seslenen Ece'ye döndüm. "Kim var orada?" Sonra içinde bulunduğu anı değerlendirdi ve sesi titrekleşti. "Kim gördü beni?"

Kaçarsam arkamdan gelip yakalayacağından korktuğum için tereddütle ışığa yaklaştım ve seslendim: "Benim." En azından burası onun çaresiz alanıydı ve utanç onu zayıf tutabilirdi.

"Sen!" diye tısladı öfkeyle. "Her yerden çıkmak zorunda mısın? Ya da dur bakalım... Beni takip mi ediyorsun? Bu hâlde yakalamak için zaman mı kolluyordun? Pis sürtük!"

"Öyle bir şey olduğu yok. Elimden geldiğince görmeden gelmeye çalışıyordum," diye savundum kendimi. Sesimi onunki kadar yükseltmekten çekiniyordum. "Maalesef, denk geldi. Hep denk geldi."

İnanmadığını belli edercesine başını iki yana salladı. "Eline ne geçti şimdi? Herkese bunu anlatıp beni bitirecek misin?"

"Saçmalama. Zorbalıkların bile bana böyle bir şey yaptıramaz."

Sanki beni duyuyordu. "Buna fırsatın olacak kadar yaşar mıyım seni? Bence bunu düşün önce."

"Ece, kendine gel! Kimseye söylemeyeceğim diyorum," diye ısrarla anlatmaya çalıştım. "Sakinleş önce. Sonra da ortalığı toparlamana yardım edeyim. Bunun ikimiz arasında sır olarak kalacağına ikna olana kadar seninle kalırım, sorun değil."

"Bence sorun! Sorun sensin! Sen geldin diye oldu tüm bunlar!" Gözlerindeki nefretle kararını çoktan vermiş gibi görünüyordu. "Burada et yoktu. Yokken daha kolaydı, anlasana! İğrenç iştahınız ve keşlerinizle gelip her şeyi berbat ettiniz!"

Artık ne diyeceğimi bilemiyor, sadece ona bakıyordum. Tetikte durup ondan gelecek saldırıyı bekliyordum. Üstüme yok yere gelmediğini anlamıştım. Kendini reddedip bir vampir olduğunu iddia ederek eti erişebileceği her yerden çıkarmış aslında. Yeme bozukluğunu tetikleyen insan eti, bu okula bizim gelişimizle girmişti.

Sağlıklı düşünemiyordu. Burada hiçbir suçum olmadığını görmeyecek kadar kendi gerçekliğine mahkûmdu şu an.

"Sessiz sakin geldiniz. Şimdi aynı şekilde ortadan kaybolursanız her şey düzelecek." Üstüme doğru ağır ağır gelmeye başladı. "Seni kardeşine yaptığın gibi tamamen mideye indirirsem suçlanabileceğim bir ceset de kalmaz ortada. Çok manidar olmaz mı? İkinci kez aynı şekilde ölseniz..." Delice bir gülümsemeyle dudaklarını yaladı. Korkudan tüylerim diken diken olmuş, yaklaştığı her adıma karşılık milimetrelik bir farkla ondan kaçıyordum. Şimdi kendi kendine konuşuyordu: "Umarım kilo aldırmıyorsundur, çünkü bu sefer midemde tutmam gerekecek. Yok ya... Bir şey olmaz. Vampir etinin kalorisi düşüktür herhâlde..."

Üzerime atılırken çığlık çığlığa karşılık verdim: "Sen kafayı yemişsin. Hastasın!" Kaçamayacağımı anlayınca ben de pençelerimi çıkarıp ona atıldım.

Sonrası yine karanlıktı. Üç yıl önce kardeşimle bir daha ayrılmamak üzere birleştiğimiz kavga gibi, travmatik anılarımı yutan o kara delikte hiçliğe karışmıştı.

Mutfak tezgâhının cilalı ahşap dolaplarına sırtımı dayamış, tahminimce uzanırken kendime geldim. Kollarım iki yanıma yamuk açılarla devrilmişti. Doğrulup önümü rahat görebileceğim bir açı-

[illegible] [illegible] [illegible] [

Elma Ece olduğunu zihninin ertişimsiz kısmı üzerine görürdü. Parmakları sanki bir havalentmiş gibi içine girip kaybolduğu. Ona dokunamamıştı. *Hayır, bu gerçek değildi*, dedi bana bakıp.

"Tamam, beni de test et. Belki ben değilimdir." Ne kadar korkunç bir insanın kendi varlığından emin olamaması!

Karya temkinli bir şekilde yanıma geldi ve elini üstüme koydu. Onu hissedebildiğim sürece içimden geçerdi. Öyle de oldu. O kısmen içimdeki Karya'ydı. Ben de bendim. Somutum. Gerçektim.

Karşımdaki bana benzeyen şey, asıl muammaydı.

Sorun, dedi Karya şokla. *Bir ona değil, o bize yanlış.*

Boynumu biraz da olsa çevirebildim ve aşağı baktım. Omzumdan aşağıya doğru kocaman yaralar başlıyordu. Diş izlerinin etrafında kristalize tomurcuklar oluşmuş, ölümsüz bedenim rejenere olmaya çalışıyordu. Ece aklına koyduğu gibi beni tamamen yemeyi denemiş olmalıydı ki yeterince hızlı iyileşemiyordum.

Onun şu hâlini görünce benim midem bulanmaya başladı. Olmadığımdan bayılmış olmalıydı. Uyanınca yarım bıraktığı işe devam edeceği düşüncesiyle dolap kulplarına asıldım ve göz kararıncaya değinmeden mutfaktan çıkmak için kendimi zorladım. Bedenime fazla pişmiş makarna gibi dik durmaktan acıdı.

Nihayet sürüne sürüne Tolga'nın odasına kadar gitmeyi başarabilmiştim. Kapı koluna yığılırcasına abanıp içeri devrilmeden odanın boş olduğunu fark etmiştim. *Hangi cehennemdesin, Tolga? Kendimize en çok ihtiyacımız olduğu sırada nerdesin?*

"Allah seni de kahretsin, piç kurusu!" diye inledim kısık sesle. Birini uyandırmamak için değil, zaten çıkarabileceğim en yüksek ses bu olduğu için. Herkes uyanabilirdi. Tehlike henüz geçmiş sayılmazdı. Ece muhtemeldi her an kendine gelip beni bulabilirdi.

Karya fısıltı hiç kaçırmadı. *Sevinebi yine bir işler peşindeler. Tamamından mı sevgilin?*

"Bu durumdan zevk alır gibisin, Karya. İkimizin de hayatı söz konusu şu an," diye tısladım.

Zevk aldığım falan yok. Saçmalama. Ne yapabilirim şu an? Yok ya, adam, Ferdi Bey'e git, diye söylendi kardeşim.

Aşağıdan tıkırtılar geldiğini duyunca kalbim ağzımda atmaya başladı. En başta beni pusuya düşüren Ayşegül'den bile yardım dilenmeyi aklımdan geçirirken... Merdivenin başında Ruslan belirdi.

Dalgınlıkla odasına gidiyordu. Beni görünce kaşları çatıldı ve gördüğünü algılamakta zorlandı. Rahatlasam mı yoksa mahcubiyet mi duysam, bilemedim. Ona yardım uzatan el iken şimdi yardım dilenecek olmam acınasıydı.

"Karya?" dedi şaşkınlıkla.

Aslında özellikle böyle bir kriz anında hiçbir önemi yoktu. Yine de onu sürekli kandıran biri durumuna düşmemek için söyledim. "Likya ben. Böyle tanışmak istemezdim ama biraz zor durumdayım."

"Neler oldu?" diye yaklaşırken vücudumdaki ısırık izlerini görüp donakaldı.

"Ece..." diyebildim güçlükle.

Bir anda ifadesi değişti. "Kahretsin. Yeme atakları mı?" Biliyor olmasını en az bekleyeceğim kişi oydu. Hiç tanıma fırsatım olmamıştı ancak kendi hâlinde, kimseyle iletişim kurmayan biri çıkacağını tahmin ediyordum.

Doğrulmama yardımcı olurken etrafa bakındı. "O nerede şimdi?"

Sinirimi belli etmemek için dişlerimi sıktım. Beyefendi benimle doğru düzgün ilgilenmeden arkadaşının derdine düşmüştü. Bizse hiç tanımamamıza rağmen tüm işimizi bırakıp ona yardım etmiştik. Karşılığını böyle mi ödüyordu? "Aşağıda ama peşin peşin uyarayım: Tek sıkıntı, beni yemeye kalkışması değil."

"Nasıl yani?"

Cevaplamama gerek kalmadan merdivenlerden bu sefer benim kulağımdaki Ece çıktı. Küçük bir çığlık attım. "Ay, uzak tut onu benden, ne olur!" Benden daha güçlü olmayabilirdi ama akıl sağlığı yerinde olmayan insanlar beni her zaman daha çok korkutmuştu. İyileşsem ve her şey normale dönse dahi ondan korkmaya devam edecektim.

Hızlıca itaat edip beni Tolga'nın odasına soktu ve nazikçe yatağa bıraktı.

"Ruslan?" diye seslendi Ece ağlamaklı bir sesle. "Ruslan... Sensin, değil mi? Çok kötü bir şey oldu, Ruslan. Çok, çok kötü..."

Gizlendiği yerden çıkarken *bana güven* dercesine baktı. "Ne oldu, Ece-" Onu görünce yine şaşkınlıktan tutulduğunu tahmin edebiliyordum.

"Beni yedi, Ruslan! İkiz kız beni yedi ve bedenlerine sıkışıp kaldım." Benim yapamadığımı iki saniyede yapıp ortalığı *yaygaraya* vermişti ve şimdi diğerleri de uyanıp öğle ışığının kapalı perdelerden turuncu bir loşluk yarattığı koridora dökülmüşlerdi.

"Haspama bak sen, hem suçlu hem güçlü!" diye geçirdim içimden.

Karya, Ece'nin teorisine keyiflenerek kaşlarını kaldırdı. *Kabul etmelisin, ilk başta biz de bunu düşünmüştük.*

Az öncekinden farksız bir isteriyle devam etti: "O iğrenç paçozun içindeyim artık. Baksana şuna, yağ tenekesi gibi."

İstemsizce aşağıya, bacaklarıma bakıp fazla kilom olup olmadığını tarttım. En güzel, ince, uzun bedenlerden birine sahip Ece kendini beğenemiyorsa bir imaj problemi olduğu barizdi. Onun yargısını değerlendirmeye almamam gerekiyordu.

"Ne bu gürültü? Burada uyumaya çalışıyoruz," diye sitem etti biri.

"Ruslan, oğlum. Kız arkadaşınla meseleni içeride çözsenize. Bize ne dramanızdan?" diye ekledi kaba konuşan bir erkek.

"Fırat? Fırat, tanımadın mı beni?" Ece ağlak bir sesle çocuğa gitmiş olmalıydı. Sanırım bahsettiği kişi erkek arkadaşıydı. "Aşkım, benim: Ece'n. Başıma neler geldiğini bir bilsen..."

Bu orta oyununa daha fazla dayanamayacağıma emin olunca yataktan kalktım. Bir hayli toparlamış olmalıydım ki ilk denememde başarabildim. Kapıyı tamamen açıp dışarı çıktım. "Kimse seni yemedi, kızım. Kuduz köpek gibi birini ısıran varsa o da sensin!"

Herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı:

"Burada neler oluyor?"

"Ben hiçbir şey anlamadım."

"Sizden nasıl iki tane var?"

Duruma en mantıklımız olan ve bu koridorda sıkça gördüğüm Funda el attı. "Herkes bir sakinleşsin önce. Oturup konuşalım."

Dakikalar sonra hepimiz sofa alanına dizilmiş, oturuyorduk. Benim altıma bir battaniye sermişlerdi. Ferdi Bey'in çok sevdiği kanepeye zarar gelmesin diye değil, adamın arkasından gizli kapaklı türlü iş çevirmeye alışık ev ahalisinin ortada kanıt bırakmak istememesindendi. Aklımın bir köşesine Tolga'nın yatağını temizlemeyi not düşerim. Şu anda çarşafları plaj kumlarıyla dolmuş gibi kan lekeleriyle kaplı olmalıydı. O yatağı dağıtmayı düşünürken hayalimdeki bu değildi.

"Bir dakika, doğru mu anladım?" diyordu Sedef. "Ece seni yemeye çalıştı ve bir şekilde sana dönüştü, öyle mi?"

"Öyle görünüyor," dedim sıkkınlıkla.

Semih, "Ulan Ece, sen de ne manyak hatunmuşsun!" dedi pıpkin pıpkin.

Benden olabildiğince uzağa oturttukları Ece kollarını birbirine dolamış, ucuncla yerine iyice gömülmüştü. Karya'dan başka biri aynı görünüşe olunca garipsiyordum. İkizimi ömrüm boyunca tanıdığım, hareketlerini ezberlediğim için normal geliyordu. Ece aynı bedeni bambaşka bir beden dilıyle kullanıyordu.

Savunmasına sevgilisi yetişti: "Doğru konuş lan yengemle!"

"Sanırım yeteneği ilk defa ortaya çıkıyor," dedi Ruslan bir ona bir bana bakarak. "Senden görünüşümü emdi."

Sedef şimdi jeton düşmüş gibi aydınlandı. "Evet, böyleydi zaten."

Gerçekten de mantıklıydı. Emme kabiliyeti, gerçekte vampirlerin en çok ihtiyacını duyduğu şeyden ibaretti. Karya ve benim ortak özelliğimiz insanları uyuşturabilmek, onlarla empati yapabilmekti. Dolayısıyla bilinç, esasen bizim gıdamız olmuştu. Ece ise kendi görünüşüyle bir türlü barışamıyordu. Hep başkalarına özeniyordu. En çok sıcak kanlı şey, bir yılan gibi deri değiştirebilmek ve kendisinden güzel bulduğu insanlara benzemekti.

Funda tamamen ikna olmamıştı. "Peki, neden şimdi, durduk yere ortaya çıkıyor bu yeteneği?"

Ruslan huysuzlanarak yerinden kalktı ve odada yürümeye başladı. "Sanırım ben sebebini biliyorum." Tüm bakışlar ona dönmüştü. "Haplar... İlay, bana hapların yeteneklerimizi baskılıyor olabileceğini söylemişti."

"İyi teoriymiş ama okul asla böyle bir şeye kalkışmaz. Bu kadar alelade..." Funda başını iki yana salladı.

"Ama öyle görünüyor," diye ofladı Ruslan. "Ece, hemen hemen gulyabanilerin okula gelişinden beri kusma atakların baş gösterdi, değil mi?"

Ece bu konunun konuşulmasından rahatsızlık duyarak başını salladı.

"Niye kusuyormuş ki?" diye sordu Semih. Hep en gereksiz ayrıntılara takılıyordu.

Eser dedikleri sessiz çocuk sonunda patlamıştı. "Anoreksiyası var işte. Hâlâ anlayamadın mı?"

"Biraz daha hassas olabilirdin." Sedef göz ucuyla ağlayacak gibi duran Ece'yi işaret etti.

Semih biraz sabahki anlaşılan. "İşte, kusması için yemesi gerekmiyor mu bu kızın? Ben hâlâ anlamıyorum."

"Gulyabani çıkacı kız, güreşeydin." Eser de ona kızdanamıyordu.

Semih bir köfür savurdu. Sedef, Eser'e vurdu. Ece yüzünü ellerine gömdü. Furat ise kız arkadaşının kolunu sıvazladı. "Ne fark eder? İkisi de vampir. Değişen bir şey yok."

"Ha yanına bileydiniz," dedim yerinde zıvıkım dövüldüğü olurken. *Olur* diye yakınırken Ece'nin daha beterini yapması ve ayağa çıkması içimin yağlarını eritmişti değmeyin. Nasıl da hemen *eski değişmişlerdi? İki yüzlüler...*

"Konumuza dönelim," dedi Ruslan yılgın bir sesle. Sanki bir an önce bu meseleyi toparlamak ve rahat odasına kapanmak istiyor gibiydi. "Ece kusarken verilen hapları da kusmuş olabilir ve bir anda önceki gücü ortaya çıkmış. Çok mu değil mi?"

Ece elini kaldırdı. "Ben de bir süredir hapları prensip olarak almıyorum ve aranızda özel gücü ortaya çıkan bir tek ben varım."

"Başka bir sebebi de olabilir," diye fısıldadı Funda.

"Hayır! Tek sebebi bu işte, anlasana. Kandırılıyoruz! Ayaklar uyutuyorlar bizi!" diye sert bir çıkış yaptı Ruslan. "Hay şüphelenmişti ama ona inanmamıştım. Haklı olduğunu bu kadar erken öğreneceğimi sanmazdım."

Sedef öfkeyle ayağa fırladı. "Vay adiler! Ben de ahmak gibi içimde biraz olsun *duygu* var diye avunuyordum..."

"Ee, anlat bakalım," dedi Fırat ayak bileğini dizinin üstüne atarak. Sırtını yaslayıp kollarını açtı. "Başka neler söyledi sevgilin?"

Demek sevgilisiydi...

Fırat'ın tavrıyla siniri yatışan Ruslan anlatmaya koyuldu: "Bu okul en güçlü yetim vampirlerin toplandığı yermiş. Hepimizin özel gücü olacağı neredeyse kesinmiş."

"Sebep?" diye sordu Semih.

"Bizi kontrol altında tutmaya çalışıyorlar."

Funda, Ruslan'dan gelen yanıta göre hareket etmeye hazır gibiydi. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Evet, Ruslan, ne yapacağız?" diye sordu Sedef de.

Kumaşında liderlik olmadığı her hâlinden belli olan Ruslan omuz silkti. "Ben sadece size bilgi veriyorum. Ne yapacağınıza karışmam. Ama şahsen ben o hapları bundan sonra almayacağım."

Herkesten, "Ben de," lafı çıktıktan sonra sessiz bir bakışma sürdü.

Dayanamayıp konuşan ben oldum. Lonca sayesinde kafam onlardan farklı çalışıyordu. "Eğer sizi baskılamaya çalışıyorlarsa bunun peşini kolay kolay bırakmazlar. Gizli saklı yapmalısınız."

"Zorla veremezler ya," diye karşı çıktı Sedef.

"Bunu yapanların ne kadar ileri gidebileceğini bilemezsiniz." Gözlerimi ağır ağır Ece'ye çevirdim. "Bu olayı Ferdi Bey'e bildirmeyin derim. Haplarla olan ilişkisini fark ettiğinizi anlayabilirler. Ece tekrar eski hâline dönene kadar odasından çıkmamalı."

Şimdi herkes beni dinliyordu. Bir haftalık başarısız girişimimden sonra insanları etkim altına alabilmek iyi gelmişti.

Bağ kurmak için bir kriz anı olması şartı. Bu kriz için etim yenmişti! Sonunda burada bir yer edinecekseem kabuliimdii.

Okul asıl şimdi başlıyordu.

Yaşananların aramızda kalmasını önerirken bunun benim için varsımalarını hesaba katmamıştım. Sırtımdaki ısırıklar iyileşirken tıbbi yardım alamamak ve bundan kimseye bahsedememek hiç hoşuma gitmemişti. Aslında bahsetmeyi planladığım biri vardı. Sırrın benim için tanımı, Tolga dışında kimseye söylememekti. Onunla aramızda gizli saklı olmazdı. Ya da Karya'nın ifade ettiği gibi ben her şeyimi söylerdim, Tolga seçtiği şeyi seçtiği şekilde söylerdi.

Saatlerdir yatakta uzanıp Tolga'ya pasif agresif mesajlar sıralamıştım. Fakat sevgilimden ses seda yoktu. Onun aksine tepeme çöken Ayşegül odama giremesin diye kapıyı içeriden kilitleyip çıtımı çıkarmadan öylece duruyordum. "Orada olduğunu biliyorum!" diye carlamıştı kapıyı tekmeleriyle çalarken. Buna da sessiz kalınca pes edip gitmişti.

Karya'nın hayalî görüntüsü yatağın baş ucuna tünemiş, kollarını birbirine dolamış şeklinde sallanıyordu. Aklımdan geçenleri biliyormuş gibi uyarıda bulundu. *"Bu yaşananları Tolga'ya anlatamazsın."*

"Anlatacağımdan değil ama neden anlatamazmışım ki?" diye sordum kayıtsız kalmak için yoğun bir çaba sarf ederek.

"Bana oynamana gerek yok. Kardeşimi tanıyorum. Bunu ondan saklamazsın ama saklamalısın." Ciddiyetini göstermek için ayağa kalkıp karşımda durdu. *"Haklıydın... Bunu herkesten saklamak konusunda. Onların arkasından bir iş çeviriyorlar. Kendilerince bir emelleri var ve yaptıklarına bak."* Duraksayıp devam etti: *"Sence pek güvendiğin sevgilinin kendince emelleri yok mu? Eline geçen ilk fırsatta bizi -seni bile- kullanmışken keşfedilmemiş yeteneklerle dolu bir okulda ne yapacağını sanıyorsun?"*

Kaşlarım çatıldı. "Bu onun işi ve doğru hatırlamıyorsam beni düzelt, bizi hiçbir zaman Lonca için çalışmaya zorlamadı."

"Zorlamasına gerek var mıydı? Bir yanda ona körkütük âşık sen, öte yanda özgürlüğünün kısıtlanmasına gelemeyen ve okuldan çıkıp gitmeye vesile arayan bir ben vardık. Ama kastettiğim bu değildi. Yeteneğimizi kullanma konusunda yaptıklarından bahsediyordum."

"Abartıyorsun, Karya," dedim. Tolga'yla ilgili hep en kötüsüne inanmak gibi bir huyu vardı.

"Abartmak mı?" Güldü. *"Bana neden uzun süredir görev vermiyor, hiç düşündün mü? O günü ne çabuk unuttun! Bir kuralımız vardı, Likya. Ne kadar zor durumda kalırsak kalalım yapmayacaktık. Bir daha asla..."* Gözleri doldu.

Nefesimi tuttum. Dudaklarımı düz bir çizgi olacak şekilde birbirine bastırmam gerekmişti. Ağzımdan bir tepki kaçırırsam Karya'nın haklılığını onaylamış olacaktım. Haklı olduğunu ben de biliyordum. O gün yaşananları, beynimin içinde üstünü örtüp tamamen unutabileceğim bir yere itelemiştim.

Görevin Karya'da olduğu günlerden biriydi. Saha görevinde değil, bir sorgudaydık. Karya yetkimizin çok üstünde bir meselenin bu denli içinde olmamızdan çok büyük bir zevk alıyordu. Heyecanı hâlâ aklımdaydı. Odaya girişini, Tolga'ya ona böyle bir fırsat tanıdığı için ilk defa hayranlıkla bakışını... Hepsini dışarıdan izlemiştim. Karya geriye bırakmaya hazırdı Tolga'ya olan tüm ön yargılarını. Onun hakkında yanlış bir kanıya vardığına ikna olmak üzereydi. Oysa Tolga öyle bir şey talep etti ki Karya ile arasındaki bütün köprüleri geri dönüşü olmayan bir şekilde yıktı.

İstediğimiz istihbaratı nabzından ya da ensesine batırdığımız tırnaklardan ememedi. Sorguya alınan kocakarı, büyüde uzman ve çok güçlüydü. Bu tarz saldırılar için eğitimli bir zihni vardı ve tüm gücüyle karşı koyuyordu. Pes etmek ise Tolga'nın lügatinde yoktu. *"O hâlde bize başka çare bırakmadın,"* demişti kadına. Sonra Karya'ya emretti: *"Isır onu."*

Biz vampir değildik. Sadece kanını emmemiz yetmezdi. Ondan sulu bir ısırık alıp yememiz gerekiyordu. Birbirimize bir daha asla yapmayacağımıza dair söz verdiğimiz şey...

Tolga ne kadar zorlarsa zorlasın Karya geri adım atmadı. Uğradığı baskı altında bir duvar kadar sert kardeşim gözyaşlarına boğul-

du ama istediğini yapmadı ve Tolga başka bir emir verdi: *"Likya ile yer değiş. Seni bu görevden alıyorum."*

Nefesim sıklaşmaya, gözlerim gittiğim o yerdeki anılarla dolup taşmaya başlamıştı. Beni istemişti Tolga. Çünkü onun için yapmayacağım şey yoktu, biliyordu. Buna o kadar güveniyordu ki... O güveni boşa çıkaramazdım.

Midem o gün emdiğim zihnin bir parçasının hâlâ içeride bir yerde varlığını sürdürdüğü düşüncesiyle burkuldu. Her gün olmasa da zaman zaman o kadının sert, dik duruşuna sebep olan yılların yaşanmışlığını hissederdim. Kendimce içimde bana ait olmayan bu düşünceleri sevimlileştirirdim. *Bana güçlü olmayı öğretti,* derdim bu deneyim için. *O kadın o gün direndi ve bana sağlam duruşundan bir parça bahşetti.*

Gerçekleri olduğu gibi anlamayı seçseydim bugün Tolga'ya en az Karya'nınki kadar büyük bir nefretle bakıyor olurdum. Bunu yapamayacak kadar çok seviyordum onu. Tolga kendini bitirse bile ben, bırakamayacağımı bildiğimden onu yeniden var ediyordum.

Kapı aniden tıklatıldı ve Karya'nın geçmişi daha fazla eşelemesine fırsat vermedi.

"Git başımdan, Ayşegül! Bu kadarı da saygısızlık artık," diye bağırdım dayanamayıp. İçimde hedefine yönlendirmediğim öfke, bu konuşmayla tekrar hararetlenmiş; yine bastırılınca Ayşegül olduğunu sandığım kişiye patlamıştı.

"Bu bacaksız, seni sandığımdan çok yoruyor anlaşılan," dedi Tolga muzip bir sesle.

"İti an, çomağı hazırla," diye homurdandı Karya gözlerini devirip.

Ona sert bir bakış atıp ağır ağır yerimden kalktım. Yaralar iyileşip yenilenirken kabuk bağlar gibi üstü kristalize olup serdeşiyordu. Sırtımda pullar vardı sanki. Hiçbir şey görünmesin diye sabahlığıma iyice sarındım ve kuşağını bağlayıp kapıya yöneldim. Az önce Karya uğursuz konuları açmamış olsaydı vereceğim tepkiye bürünmeye çalıştım. Omuzlarımı indirip kaldırdım ve dudaklarıma heyecanlı bir gülüş kondurdum.

"Ah, sen miydin?" Kapıyı açıp kollarımı beline doladım.

Tolga otomatikleşmiş bir karşılık verip beni kucaklarken kolunu bastırdığı yaralar içimin çekilmesine sebep oldu. Ciğerlerime sıkışmış nefesimi ondan birkaç adım uzaklaşırken ağır ağır verdim. "Nerelerdesin sen?" diye çıkıştım hiç bozuntuya vermeden. "Dur, girme. Almayacağım seni içeriye. Biraz özle beni de akıllan."

"İşlerim başımdan aşkın, bebeğim. Ne oldu? Telefonumu susturmadın tüm gün. Bu tarz laçkalaşmaları sevmediğim konusunda seni uyarmıştım oysa en baştan." Sesindeki bariz soğukluk ve ilgisizlik karşısında ağlamaklı oldum.

Beni o kadar çaresiz hissettirmişti ki tam olarak şu anda başıma gelen felaketi yüzüne çarpmak istemiştim. Ama bunun da umurunda olacağından şüpheliydim. İlgisini çekecek tek şey, bu gece ortaya çıkan yetenekli kız ve tüm yetim vampirlerin muhtemel güçler barındırması olurdu. İçimdeki aciz tarafım sırf birkaç dakikalığına beni merakla dinlesin diye bunları anlatacak gibi oldu. Ancak kendimi durdurdum. Bir sevgiliden çok süpervizörüm gibi tavır takınmasından sonra Karya'ya hak veren tarafım ağır basmıştı. Ona bu konu hakkında tek kelime etmeyecektim.

"Seni özlemiş olmam ve merak etmem laçkalaşmak ise tamam, sana iyi geceler."

Kapıyı kapatmaya yeltenirken durdurdu. "İlgilenemediğim için üzgünüm ama şimdi buradayım işte. Önemli olan da bu," dedi ve öpmek için uzandı.

Bense elimi *gelme* dercesine önüme siper edip geri kaçtım. "Yeterince iyi bir açıklama olmadı. Üzgünüm."

Derdi bir nefes veren Tolga, her zamanki gibi göğüslerimi sergileyen bir dekolte bırakmadığım için şüpheyle beni süzdü. Bunu, dalgınlıktan ona ceza olsun diye yaptığım çocukça bir oyun olarak gördüğünü ümit ettim. "Hayatımız tepetaklak oldu, farkındasın değil mi? Yeni düzen demek, Lonca işlerinin de baştan sona güncellenmesi demek. Bir de son olanlar var... Her şey iyice çorba oldu."

"Tamam, tamam... Biliyorum, kusura bakma." Sonrasında kaşlarım çatıldı. "Ama sen de hiçbir şey anlatmıyorsun ki? Neler

oluyor? Zaten şu antika yere tıkıldık kaldık. Görevlere gitmiyorum diye beni tamamen koparma dış dünyadan. Bu zalimlik."

"Haklısın," dedi sandığımdan hızlı bir teslimiyetle. "İçeri geçmeme izin verirsen anlatayım."

İstediğini almak için huyuma gittiğini ele veren, tezat hareketlerine rağmen onu içeri buyur ettim. Her şeye rağmen onu seviyordum ve bu okula geldiğimden beri bastıran kimsesizlik duygusunu biraz olsun dindirebilecekse onu eksik gedik hâliyle kabul edebilirdim.

Tedirginlikle yatağa oturup sırtımı yatak başlığına dikkatle dayadım. Yaklaşamasın diye bağdaş kurarak oturmuştum. O da yatağın ilerideki ucuna oturup bir süre sessizce bana baktı. Gözlerinden sayısız duygu geçti sanki o anda. İçimde ilişkimizin devamlılığını sürekli test eden düşüncelerim, beni artık sevmediğini söyleyecek diye panikledi. Sonra orada özlemi gördüm. Tutkuyu ve aramıza giren mesafelerden doğan pişmanlığı. Yatıştım kendi kendime.

Boğazını temizledi. "Faruk denen adamı hatırlarsın. Hani şu operada peşine düştüğümüz adam."

"Evet," dedim aceleyle. O görev için o kadar ciddi hazırlanmıştık ki unutabilmeme ihtimal vermesi bile çok saçmaydı. Loncadan bu kadar süre uzak kalmamıştım. "Ne oldu? Yoksa teslimatla ilgili bir gelişme mi var?"

"Hayır, geçen hafta cenazesi kaldırıldı."

Elimle ağzımı kapattım. "Hayır, olamaz... Tüm o çaban boşa mı gitmiş yani? Boşu boşuna mı ifşalamış oldum kimliğimi?"

"O çaban zaten anlamsız ve son derece aptalcaydı, Likya. Beni bir kez daha konuşturma bu konu hakkında," dedi Tolga azarlayan bir tonla. Sonra sesini yumuşattı. "Ama olayın sandığın gibi gelişmediğini düşünüyoruz. Çünkü ölümünden kısa süre sonra vasiyetinde bahsi geçen genç bir adam, tüm servetini alıp şirketlerin başına geçmek için âdeta yoktan var oldu."

"O hâlde o adamlar zorla vasiyet yazdırıp serveti için oradalardı," diye bir tahmin yürüttüm.

"Önce şuna bak da bir daha düşün," dedi ve telefonundan bu haberin manşetini açtı. Faruk Bey'in yakın zamanda çekilmiş bir

fotoğraf, yanında gençlik yıllarından siyah-beyaz bir kare, hemen yanında gizemli varis sıralanmıştı. Gençliğinin neredeyse tıpatıp aynısı olan adamın tek farkı daha çekici oluşu ve platin sarısı saçlarıydı. Manşette, bu benzerliğin gayrimeşru bir çocuğun kanıtı olduğu değerlendirilmişti. Oysa biraz hayal gücüyle başka bir açıdan bakılabilirdi.

Bir şaşkınlık nidası dudaklarımdan döküldü. "Kendini vampire mi dönüştürmü?"

"O yüklü miktarda ödemenin, bunun pazarlığı için yapılmış olabileceğini düşünüyoruz." Fotoğraflara son kez bakıp ekranı kilitledi ve telefonu cebine yerleştirdi. "Fakat uyuşmayan parçalar var. Bilincinden emdiğin verilerin hiçbir teyidi yok elimizde. Altın tabut ne içindi, bu kadar para sadece ölümsüzlük içinse neden herhangi bir vampirin dönüştürmesinden yararlanmadı... Bazı şeyler birbirini tutmuyor."

Başımla onayladım. "Bu olayın ikinci bir perdesi daha var. Teslimat tarihi daha gelmedi." İlk Lonca günlerimdeki gibi istemsiz bir heyecan basmıştı. "Orada olmalıyız, Tolga. Bu sefer hazırlıklı gitmeliyiz."

Sıkkınlıkla omuzlarını düşürdü. "Likya, güzelim... Bunu konuşmuştuk. Kimliğiniz ifşa oldu. Lonca sadece bu değil, başka görevler için de sizi yetkilendirme konusunda kararsız."

"Ama çok saçma. Kimliğimi öğrenen adam da artık bir vampir. Bu durumda ifşa olmuş sayılmam," diye karşı koydum.

"Evet, böyle bir şey var. Ne yazık ki bu yalnızca sosyeteye takdim balosunda tanınlmamda bir sakınca kalmadığını gösteriyor. Lonca için deşifre olmuş bir ajansın. Böyle göründüğün sürece bu değişmeyecek."

"Yani konu kapandı. Esilya Yeraltı Loncası beni kovacak, öyle mi?" diye sordum hayal kırıklığıyla.

"Öyle görünüyor," dedi mahcubiyetle. Uzanıp ayak bileğimi tuttu ve baldırıma bir öpücük kondurdu. "Bu güzel yüzüne müsaade edemeyecek kadar âşık olduğum için de seni kimlik değiştirme merkezine gönderemem. Özgünüm."

Ayağımı sertçe çekerek sabahlığımın altına gizledim. "Çok keyfim yok, Tolga. Söyleyeceklerin bittiyse beni yalnız bırakabilir misin?"

Keyifsizce gülümseyip dudaklarını büzdü ve doğrularak kalktı. "Peki. Ama rica ediyorum, takma bu kadar kafana. Lonca senin için zor zamanlardaki en iyi ihtimal gibi görünmüştü. Bir yıl sonra mezun olacaksın ve istediğin her şeyi yapabileceğin bir özgürlüğün olacak"

Alaylı bir gülüşle Karya'ya baktım. *"Tabii canım, bu saatten sonra avukat ya da doktor olacak hâlim varmış gibi..."* İçimden geçirerek sadece kardeşime söylemiştim. Tolga'nın bu sitemi çekmek isteyeceğini ya da beni anlayacağını düşünmüyordum.

Tolga çıkarken Karya heyecanla bana bakmaya devam ediyordu. Tolga beni kendinden ittikçe aramızdaki bağın artacağına dair umutlanmasından kaynaklı olduğunu sanıyordum. Açıkçası ben buna içten içe seviniyor, Karya'nın gerçekten de bana koşulsuz şartsız bağlılığına daha çok değer vermeye başlıyordum.

Karya'nın aklında bambaşka bir şey vardı. *"Görünüşümüzü değiştirebilirsek görevlere gidebiliriz dedi, değil mi?"* diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Evet ama Tolga haklı, Karya. O beni ne böyle beğeniyor diye ne de sırf çalışmaya geri dönebilmek için dış görünüşümüzü kalıcı olarak değiştirebiliriz."

"Kalıcı bir değişiklikten söz eden yok ki," dedi heveste iyice yanıma sokulup. *"Ece'nin gücü insanların dış görünüşünü emebilmek."*

"Evet?" Gitmeye çalıştığı yeri anlayamıyordum.

Karya parmaklarını şıklattı. *"Ya emdiği görünüşü başka birine verebiliyorsa?"*

"Bunu bizim için yapacağını hiç sanmıyorum," dedim bana olan bariz nefretini hatırlayarak. Ancak Karya'nın fikri beni de fark edilir bir biçimde heyecanlandırmıştı.

"Bizim için yapmaz." Gözlerinden muzır bir bakış geçti. *"Tabii, eğer bunu yapmasını ona öğretenler biz olursak başka."*

Kaşlarımı [illegible]. Çok manoldıydı. Vampirlerin güçleriyle [illegible] farklı işliyordu. Eğer kendini eğitmek istiyorsa birinden başka şansı yokmu.

Aynanın önüne gidip sabahlığımın üstümden su gibi akmasına izin verdim. Omuzumun üstünden sırtımdaki yaralara bakarak dişlerimi sıktım.

Bana bir borcu olduğu kesindi.

BÖLÜM 12
BİR GÖZYAŞI DÜETİ

BİR YARI TANRI.. Bu ne demek oluyordu benim için? Ne değişiyordu? Normal insanlardan bir farkım varsa da bilmek imkânsızdı. Asla onlarla deneyimlememiştim hayatı. Kendi hayatım ise bana olabildiğince sıradan geliyordu. Herkes gibi yaşamıştım. Kimilerinden daha kötü yaşamıştım. Tanrısal bir çekiciliğim olmamıştı, kendime bakmayı bilmediğimi de kusursuz bir görünüm bahşeden vampirlik sayesinde öğrenmiştim. İnsanları bir tanrı gibi etkim altında bırakamazdım. Olsa olsa kaçınmalarını sağlardım. Bir özel gücüm yoktu. Ne insanken ne de şimdi...

Hâlâ aklım almıyordu. Ben nasıl tanrı melezi olabilirdim?

Her şeyi bir kenara bırakıyordum, hangi tanrının çocuğuydum? Birçok mite ait tanrı vardı. Hangileri gerçek, hangileri uydurmacaydı; onu bile bilmiyordum. Yunan mitolojisinden gelenlerin doğru kabul edildiğini Funda'dan duymuştum. Cadılar, onlarla çoğu kez iletişime geçmişlerdi. Fakat ya içinde bulunduğumuz coğrafyanın tanrıları? Onlar ne olacaktı?

Türk mitolojisi dolup taşıyordu. Mezopotamya birçok uygarlığa ev sahibi olmuş uçsuz bucaksız bir âlemdi. Uzak diyarlardan

gelen bir tanrı yolunu kaybetmiş, amaçsızca dolanırken anneme tutulmuş ve tek gecelik bir ilişki yaşamak istemiş olabilirdi. İhtimaller çoğalıp gidiyordu.

Kütüphanede günlerce sabahlamama rağmen işin içinden çıkamamıştım. Şimdi hayatta olsa anneme telefon edip, "Nasıl biriydi?" diye sorabilirdim. Onu yapamıyordum. Yaşarken de sormamıştım hiç.

Babasının istemeyip terk ettiği çocuk olmayı kabullenmiş, sebeplerini düşünmeye koyulmuştum derhâl. Çocuk aklımla *sıkıntı bende olmalı* gibi bir düşüncem olmuştu. Şu anıma kadar bunu böyle düşünmeye alıştığımdan hiçbir şey değişmemişti. *Sorun bende,* demiştim. Öyle kalmıştı. Sorun hep bende olmuştu. Bende sorun bulacak insanları çekmiştim hayatıma.

Zavallı... Böyle diyordum kendime. Babasının sahip çıkmadığı zavallı...

Şimdi o cümle değişmişti: Babası bir tanrı olmasına rağmen zavallının teki.

Diğer herkes gibi hapları almayı kesmiştim. Ancak daha kötü hissetmem dışında herhangi bir değişim olmamıştı. Öte yandan teker teker yeteneklerini keşfediyordu diğerleri.

Semih sıcaklığı emebiliyordu. Ve ateş yakıyordu. Fırat güç emdiğini keşfetmişti. Vampir gücü hâlihazırda yeterince fazlayken gerçek bir *Hulk*'a dönüşüyordu. Gücünü emdiği kişiyi dermansız ve savunmasız bırakması da cabasıydı. Funda bilgi emebiliyordu. Onun en büyük zaafı iyi bir eş ve anne olurken kendini yetiştirememiş oluşuydu. Öğrenme arzusu onu ölümsüz hayatında sürekli okumaya, bilgiyi her yoldan sömürmeye itiyordu. Hâliyle gücü başka insanların birikimini emmek üzerineydi. Birine geçici süreliğine bildiği dili dahi unutturabilir, karşılığında kalıcı olarak her şeyi öğrenebilirdi.

Herkesin bir değişim vardı. Olabilecek en havalı güçler söz konusuydu. Fakat ben, cevaplanmamış sorular ve büyük vaatlere rağmen elimde koca bir hiçle bir köşede kös kös oturuyordum.

Son talihlimiz Sedef olmuştu. Hırsızlık becerilerini başka boyuta taşıyacak bir güç keşfetmişti.

Bir gün ders sonrası sofaya yayılmış, zaman öldürürken çığlıklar atarak odasından gelmişti. "Sanırım buldum. Neyi emebildiğimi buldum!" diye bağırıyordu.

"Biraz daha yırtın da herkes duysun güçlerimizi kullanmaya başladığımızı," diye azarlayan Ece, gizleyemediği bir merakla kalkıp yanına gitmişti.

Gönüllü kurbanını bulan Sedef şevkle onu kollarından tutup şöyle bir süzdü. Gözü kolyesine takılınca keyifle gülümsedi ve gözlerinin içine baktı. "Ece, tatlım... Kolyen ne güzelmiş."

"Bilmem, öyle mi?" dedi Ece ne yapacağını bilemez bir hâlde kolyesini kavrarken.

Sedef sürdürdü. "Senden çok bana yakışacak bir takı değil mi sence de? Ah, değil mi? Tam olarak benim tarzım!"

Sözleri onu etkisi altına alırken Ece ellerini boynuna götürüp kolyeyi çıkardı ve son derece doğalmış gibi Sedef'in avucuna bıraktı. "Bilmem, bana nereden geldi, niye takıtım, hiç bilmiyorum. Al, senin olsun."

Fırat öfkeyle yerinden doğruldu. "Kızım, saçmalama! O benim sana yıl dönümü hediyem."

Ece boş bakışlarla sevgilisine baktı ve omuz silkti. "Uydurma. Yıl dönümümüzde bana bir şey almadın sen."

Fırat öfkeden deliye dönmüş bir şekilde Sedef'in üzerine yürüdü. "Ne yaptıysan düzelt hemen! Hediyemi geri ver!"

Sedef, "Versem de istemez ki artık. O tren çoktan kalktı," diyerek kıkırdadı. İspatlamak için kolyeyi Ece'ye geri uzattı ama Ece istemedi.

Aksine Fırat'a kızdı. "Aşkım, çok ayıp. Yalan yanlış iddialarla kızı zorlama. Almadın işte bir şey. Sıkıntı yok, kafama takmadım diye hatırlıyorum."

"Haydi be... Sahiden saldı mı şimdi kolyesini?" diye sordu Semih ortaya doğru.

"Öyle görünüyor," dedim sükûnetle. Tam Sedef'e göre bir özellikti.

"Ulan Sedef, sıçayım senin yeteneğine de özel gücüne de!" Fırat sinirle yerine otururken koruma güdüsüyle Ece'yi yanına çekip kolunu omzuna attı. "Hele bir daha dene ikimizden birinin üzerinde, ağzını burnunu dağıtmazsam adam değilim."

Sedef durumdan çok eğleniyordu. "Anlarsan dağıtırsın, canım." Dalgasına kolyeyi Ece'ye uzatıp geri çekiyordu. Ece her seferinde yüzünü ekşitip elleriyle itekliyordu onu.

Semih şaşkınlıkla çenesini sıvazlıyordu. "Neyini emdi peki şimdi? Ben hiçbir şey anlamadım. Anılarını mı?"

"Anıları hepimiz emebiliyoruz, salak. Bu öyle bir şey değil," diye söylendi Tutku. Tekrar aramızdaydı. Geçici rahatsızlığından kimseye bahsetmemişti.

"Aidiyet duygusu?" diye bir tahmin yürüttü Funda. Aramızda entelektüel becerileri en kuvvetli olan oydu. "Birini sahip olduğu şeylerin ona ait olmadığına inandırabiliyor."

Sedef zafer kazanmış bir edayla güldü. "Kesinlikle. Şimdi görün bakalım *Elon Musk*'ı nasıl soyup soğana çeviriyorum!"

"Tek ihtiyacın olan Amerika vizesi ve uçak biletini karşılayacak para, bebeğim," diye gülüşüne eşlik etti genelde suskunluğunu koruyan Eser. "Ama düşünce tarzını sevdim."

Derhâl flörtöz bir havaya bürünüp ona doğru yanaştı. "Seveceğin daha başka şeylerim de var. Biraz ilgilensen..." Göz kırptı. Eser'se arkadaşlıklarının bu yanına tahammül etmeyi öğrenmiş bir şekilde onu tersledi.

Sedef'in eline güçlü bir silah geçmişti. Düşününce herkesin elinde tehlikeli yetenekler vardı artık. Tehdit teşkil etmesi konusunda okulun haksız olmadığını fark ettim. İşler fena hâlde karışacak gibiydi.

Belki de doğru olanı yapıp hapları almaya devam etmeliydim. Böylelikle benim ne gibi büyük bir yeteneğe sahip olduğumu hiç öğrenmezdim. Ne kadar büyük bir tehdit olduğumu bilmezdim. Onunla yapabileceklerime şahit olmak zorunda kalmazdım.

Ya da bunu basit bir sebepten ötürü istiyordum. Hapları aldığım takdirde henüz ortaya çıkmamış güçlerin yokluğu beni bu

kadar ezik hissettirmezdi. Her şeye rağmen sıradan ve zavallı olduğum gerçeğiyle beni yüzleştirmezdi.

Ben yapacağımı yapmıştım. Artık sadece beklemek gerekiyordu.

Bu insanlarla kendimi sevdirmeye çalışmak işe yaramıyordu. Belli ki sevgiyi almaya ne açıktılar ne de verebiliyorlardı. Kendi aralarındaki arkadaşlıkları dahi o kadar ikiyüzlülük ve çıkarlara dayalıydı ki bu kadar melankolik olmalarına şaşırmamak gerekirdi.

Kendimi ağırdan satmam gerekiyordu. Sonunda ilgilerini çeken, üstelik saygı duydukları bir şey keşfetmişlerdi bende. Bırakalım, gizledikçe kabaran ve önlenemez merak duygusuyla bana gelsinler...

O kadar gülünçtüm ki Karya'nın hâlâ yasıyla cebelleşmesi işime geliyordu. Benimle olsa, bir izlese benim ortak alanlarda süzülerek girdiğim "başka kız" triplerini, benimle yüzyılın dalgasını geçerdi.

İşin daha komik tarafı işe yaramıştı.

Bir gün sofada oturup kitap *okuyormuş* gibi yaparken bir kez daha geçirdim içimden "gülünç" diye; Ece, sevgilisi ve yılışık arkadaşları Semih yanıma oturuverdi. Bu yılışıklık tüm çetenin baskın özelliklerinden biriydi. Kırk yıllık arkadaşlarımışım gibi samimi bir yakınlıkla yerleşmişlerdi.

"Ne yapıyorsun, Likya?" diye sordu Ece. Beni yemeye kalkışmasından sonra onunla ilk defa konuşuyordum. "Likya, değil mi? Karıştırmadım."

Hâlâ bir tepki vermediğimi görünce paniklemişti. Eliyle oturduğu yeri yoklayıp sanki onu orada bulabilecekmiş gibi altına baktı. "Ay, pardon ya! Karya'yı mı ezdim yoksa? Duyduğuma göre hep yan yana otururmuşsunuz." Sonra bir hayaletle konuşuyormuş gibi boşluğa konuştu: "Üzgünüm, Karya. Seninle henüz tanışamadık ama kimsenin üstüne oturmak gibi bir alışkanlığım yoktur. Göremeyince-"

Lafını kesmek zorundaydım. "Karya yoktu. Merak etme, yalnızım."

"Aa, neden yalnızsın?" diye sordu bu sefer Semih. "Senin gibi güzel kızların yalnız kalmaması lazım." Göz kırptı. Yüzüne bir tokat geçirmek istedim. Sonra Tolga'yla olan ilişkimin alelade bir şey olmadığı aklıma geldi. Gerçi Semih gibi birini, sevgilim olması da durdurmazdı ya...

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum serinkanlılıkla.

Ece parmaklarıyla oynayıp utana sıkıla sordu: "Bu yeteneklerin nasıl çalıştığını bir türlü anlayamadık. Herkesin gücü kendine has ve bir şekilde kendiliğinden gelişiyor. Ama ben başka kimseyi..." Duraksadı. "...*yemeye kalkışmadığım* için bir daha hiç ememedim başkasının görünüşünü."

Sevgilisi Fırat dizine attığı ayak bileğinden destek alarak bana doğru eğildi ve dönümlük arsa bakmaya gelmiş bir müteahhit gibi kaba saba konuştu: "Şimdi kardeşim, şöyle ki ben yeteneğimi daha yeni öğrenmiş sayılırım. Ama bizim kızdan daha iyi kullanabiliyorum şu an. Kendi aramızda çözüyoruz bazı şeyleri. Vampirler olarak. Malum Ece..." dedi ve kırıcı bir şey söyleme korkusuyla devamını getirmedi.

Ece göğsünü şişirip lafı devraldı: "Sanırım ben gulyabani olduğum için gücümün çalışma prensipleri onlarınkinden farklı." Uzanıp elimi tuttu. *Ne münasebet* derecesine baktım. Ece aldırmadan devam etti: "Bana yardımcı olursan çok sevinirim, Lilya. Yaşananları arkamızda bırakalım. Onlar gibi biz de birbirimizi geliştirip güçlendelim."

Semih hızla araya girdi: "Henüz bir yetenek belirtisi göstermediğim için ben de sizinle takılıp bir iki bir şey kapmak istiyorum."

Fırat kaynak yapmaması için omzundan tutup onu geri çekti.

Ece net bir şekilde sordu: "Ne diyorsun, Likya? Benim eğitmenim olur musun?"

Şimdi üçü birden vereceğim cevabı bekliyordu.

İşi düşünce farklı insanlar olup çıkmaları altran altran sinirlerimi hoplatıyordu. Normalde olsa yüzlerine bile bakmazdım. Ne Ece ne de grubu kendime muhatap alacağım tiplerdi. Fakat buradaki sosyal çevreye dâhil olabilmemin tek yolu onlardı. Zaten en başından beri belirlediğim taktik bu değil miydi? Ece'yi bir giriş bileti olarak kullanmak... Duruşumu düzelttim ve cevabımı vermek için hazırlandım.

"Yeteneğinle yalnız kalmanın ne demek olduğunu da birinin elinden tutmasının nasıl fark yarattığını da iyi biliyorum. Korkma. Seni yalnız bırakacak değilim." Gülümsememin samimi durduğunu umdum. "Yardım edeceğim."

Hepsi birden rahatladıklarını belli eden hareketler yaptı. Onları bu kadar gerebilmiş olmak hoşuma gitmişti. Ece heyecanla alkışladı ve hevesle bana bakmaya başladı. "Ee, nereden başlıyoruz?" diye sordu.

Omuz silktim. "Özür dilemekle başlayabilirsin mesela." Şu an dudaklarımı süsleyen zafer gülümsemesinin daha sahici olduğunu biliyordum. Çünkü bu cümleyi kurabilmek için gün saymışım. Şimdi sarf edebiliyordum.

Ece mahcubiyetle tekrar koltuğa gömüldü. "Haklısın. Sana yaşattığım korkuyu düşünemiyorum bile. Yaptıklarım için özür dilerim, tüm samimiyetimle. Ama gerçekten elimde olan bir şey değildi. O an gözüm dönmüştü."

"Bana kalırsa o gün için haklı sebeplerin var ve özür dilemek zorunda değilsin. Ben öncesini diyorum."

Ece'nin kaşları kalktı. Her nasılsa kontrolünde olmayan bir şey için özür dilemek kadar kolay değildi bu seferki. Bilerek ve isteyerek yaptığı seçimlerin özrüydü. Kişiliği için af dilemesini istiyordum.

Öyle de yaptı. Ece af diledi.

Bense...

Kabul etmiş gibi yaptım. Ama etmemiştim. Öyle birini olduğu gibi kabullenmek insana zarar verirdi. Dışlanmışlıktan aklımı yitirmemek için öyleymiş gibi yapacaktım sadece.

Ve günün birinde, fırsatım olan ilk seferde... Kimi harcayacağımı biliyordum artık.

Günler sonrasıydı. Derslerin başlama saatleriydi. Tüm kahvaltı boyunca herkes fısır fısır konuşup durmuştu. Önemli bir şeyler oluyor gibiydi. İstanbul'a yakın zamanda teşrif eden bir vampirdi konu. Buranın en asil soylu ve kadim varlıklarından biriydi. Abartılara bakılırsa tüm Kantonluk liderlerinden daha yaşlıydı. Hâliyle daha güçlü...

"Neden geldi? Biliyor musunuz?" diyordu birisi. "Duyduğuma göre garip cinayetler işleniyormuş. Vampirleri hedef alıyorlarmış." Bu dedikodunun benim kulağıma gelmesi için İlay gibi biriyle bağlantım gerekmişti. Kim bilir, o nereden duymuştu. "Vampir avcıları mı?" diye panikliyordu birisi. "Sanırım katil de bir vampirmiş." Sahiden, tüm bunları nereden duyuyordu bunlar? Kendi küçük bunalımıma odaklandığımdan ben mi dışında kalıyordum tüm bu söylentilerin? "Durum böyleyse onun gelmesi çok yerinde olmuş," diyen bir başkası ve "Evet, evet! Bu işi çözse çözse o çözer," diye destekleyenler... Tüm okulun tek gündemi bu ziyaretçiydi.

"Buraya gelir mi dersiniz?" diye sormuştu Sedef henüz neye benzediğini bilmemesine rağmen, yüceltilen kudreti yüzünden hayranlık beslemeye başladığı vampir için.

"Saçmalama. Burada işi ne ki? Olsa olsa Kantonlukla görüşür, bizim gibi önemsiz tiplere hiç denk gelmeden geri döner." Eser'in huysuzluğu yine üzerindeydi. Burada benim kadar depresif olacağına ihtimal verdiğim tek kişi oydu.

Sedef hayallere dalmıştı. "Ne bileyim... Gelse fena mı olurdu?"

Ders için selamlığa geçip yerlerimizi almışken bir hengâme oluverdi. "Bakın! Gelmiş! Burada!" diye çığırtkanlık yapan bir öğrenci sayesinde hepimiz kapıya ve camın önüne çekildik. Olayın niye bu kadar abartıldığını bilmiyordum. Yine de ayak uydurdum. Müdürün de ondan önemli bir şahsiyet olarak bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum. O sıra aklım İlay'ın attığı bomba ile alaşağı edilmişti.

Sedef yüzünde *bak, gördün mü*, diyen bir ifadeyle en önlere sıyrıldı. Dikkat etmeyen birinin duyamayacağı bir şekilde mırıldanıyor ve hınzırca kıkırdıyordu. *"Acaba onu, kalbinin bana ait olduğuna ikna edebilir miyim?"*

Önce camdan izledim. Lüks, siyah bir araç kapıya yanaştı ve kapısı açıldı. Ardından dışarı siyah, mat, deri botlar çıktı ve upuzun bir adam doğrularak yükseldi. Kumaş pantolonu ve yeleği de siyahtı. İçine giydiği gömleği ve ayak bileklerine kadar uzanan pardösüsü de... Haşmeti, duruşundan ve attığı adımların yerde ayrı bir yankı yapışından belliydi. Gri, uzun saçları arkaya doğru taranmış, *Lennon* gözlükleri takıyordu.

"Bu o," dedi biri.

"İmparator..."

"Dördüncü..."

"Konstantin."

İçeri geçince gözlüklerini çıkarıp onu karşılayan Ferdi Bey'le konuştu. Gözleri diğer herkes gibi kırmızı değildi. Leylak tonlarında, delici bir ışıltıyla parlıyordu. Funda usulca yanıma yaklaştı ve kulağıma fısıldadı: "Gözlerini görüyor musun? Kraliyet moru. İnanışa göre Bizans döneminde kullanılan özel Erguvani taşlardan elde edilmiş kalbinin yerine. Sahiden de Bizans imparatoruymuş."

Adı İstanbul'un eski adı olan Konstantinopolis'e benzediğinden bu şehir için anlamının büyük olduğunu tahmin etmiştim. Ama gerçek bir imparator çıkacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Durum onu buraya getirecek kadar kötüydü demek ki... İlay kaygılarında haklıydı. Ortalık yakında kan gölüne dönecekti.

Konstantin, Ferdi Bey'in buyur etmesiyle yukarı çıktı. Muhtemelen müdürümüzle görüşmeye gidiyordu. Ardından sınıfa yönelen Ferdi Bey'den çekinen izleyiciler çil yavrusu gibi dağıldı. Panikle yerlerini alanlar arasında yerimi alamamış, aralık kapının karşısında öylece dikiliyordum.

Ferdi Bey kapıyı açıp beni görünce işini kolaylaştırmışım gibi gülümsedi. "Ruslan? Hah, buradaymışsın. Benimle gel. Misafirimiz seni görmek istiyor."

Şaşırmadım. İlay'ın iddialarından sonra bunun olmasını bekliyordum. Fakat onlara bahsedebileceğim herhangi bir yenilik yoktu. Eskisi de zaten aynı hüsrandı.

Ancak sınıfın kalanı şaşırmıştı. Yeni bir fısıltı dalgasının, dışarı çıkarken ardımda kabardığını işittim. İlk geldiğimde İlay'ın dönüştürdüğü vampir olmam nasıl beni hedef tahtasına çevirdiyse, milletin gözünde yüceltiği bir imparatorun benimle görüşmek istemesi de aynı etkiyi yaratmıştı. Bununla sonra ilgilenmem gerekecekti.

"Neler oluyor?" diye sordum Ferdi Bey'le birlikte merdiveni tırmanırken.

"Sizi görmeye geldi," dedi sükûnetle. "İlay'ın iddialarının aslı olup olmadığının teyidi için..."

Başımı salladım. Tam da beklediğim gibiydi. Aynı Ferdi Bey'inki gibi bir sakinlikle ilerledim. Durumun ciddiyetine rağmen hiç heyecanlı değildim. Korkmuyordum. Her geçen gün kendime daha az benzeyen bir şeye dönüşüyordum ve bundan rahatsız olmaya enerjim yoktu.

İçten içe ölüyordum. Karya'nın mâni olması hiçbir şeyi değiştirmemişti. Mutlak ölüm değil ama ruhen yok oluşun eşiğindeydim. Yüreğimi ağzıma getiren hislerimi kaybetme korkusu, kaçınılmaz bir şekilde gerçekleşmişti. Tamamen unutmak için sebeplerim artmış ve gitmişlerdi sanki.

Şimdi bir vampir imparatora yarı tanrı olup olmadığımı mı kanıtlamam gerekiyordu? İsterik bir gülüşle merdivenin orta yerinde durmamak için yoğun bir çaba harcadım. Artık insan tarafım bile kalmamışken tanrısal ne sunabilirdim ki?

Kapı açıldığında ifadesizce suratına bakıp hiçbir sorusuna cevap vermemek aklımdan geçiyordu. Onu gördüm. Tüm haşmetine rağmen oldukça rahat bir oturuşla berjere yayılmıştı. Konuğu önünde otururken ceketinin önünü iliklemiş Vahdettin Efendi hâlen ayakta duruyor ve bu varlığın huzurunda ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

Ferdi Bey beni içeri buyur edip, kapıyı kapatıp çıktığında hareketlendi ve konuşmaya başladı: "Ruslan, evladım. Konstantin Bey yaşanılan kriz için şehrimize intikal etmiş bulunmakta. Fakat Kantonlukla görüşmeden evvel, şahsen ulaştırdığım habere istinaden buraya gelip sizinle bizzat görüşmeyi arzu ettiler."

Başımla saygılı bir selam verdim. Konstantin beni bir süre süzdükten sonra muzip bir gülüşle beni yanındaki koltuğa davet etti. "Yüz yüze tanışabildiğime çok sevindim, Ruslan. Otur bakalım, rahatla biraz."

Vahdettin Bey'in eli ayağı birbirine dolaşırken benim yapabileceğim pek bir şey yoktu. Üstüne onun kadar umursamadığım da eklenince sadece talimatlara uyuyordum. "Rahatım," dedim kısaca.

"Hiç hoşsohbet birine benzemiyorsun." Kışkırtıcı sözler seçmek onun uzmanlık alanı gibiydi. Alaylı bir gülüşle ekledi: "Daha gençsin, erken ölümsüzleşmişsin."

Böyle denirdi; *yaşlanırsın* demek yerine *ölümsüzleşmişsin* denirdi. *Ruhum yaşlı değil,* demek istedim. *Ölü...*

Vahdettin Efendi merakla araya girdi: "Bu, İlayda Hatun'un sözlerinde haklı olduğunu mu göstermektedir, beyim?"

Konstantin aptallığına hayret eder gibi ondan yana baktı. "Espri yaptım, Vahdettin Efendi." Sonra küçümsemeyle ekledi: "Durun, sizin anlayacağınız dilden konuşayım: Latife ediyorum."

Bıyık altından güldüğümü fark etmesine fırsat vermeden yüzümü toparlamak istemiştim. Ama yakaladı. O da gülümsedi. Buradaki tek muhatabı olduğum belliydi. "Evet, Ruslan. Anlamak

istediğim şey bu. Gerçek bir tanrı melezi misin, bunu öğrenmek istiyorum."

"Size nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Henüz ömrü boyunca emme yetim dahi yok," diyebildim.

"Bundan haberdarım. Fakat kokun seni ele veriyor," dedi zaman zaman ciddileşen bakışlarla. "Yalnızca tanrısal varlıklarla temasta bulunmuş bir vampir tanır bu kokuyu."

Öyle mi kokuyorum, diye sormalıydım. Ancak benim aklımı kurcalayan bir soru vardı. Bir türlü unutamadığım bir denklemi çözmek istiyordum. "Diğerlerine? Bu kokuyu bilmeyenlere nasıl gelir?"

Kaşlarını kaldırdı. Dikkatini çekmişim gibi bir süre durakladıktan sonra açıkladı. "İnsanken baş döndürücü kokarsın. Dünya üzerindeki en güzel şeymişsin gibi." Sonra bana yaklaşıp kokumu içine çekti. "Dönüştüğünde hâlâ aynıdır, çok güzeldir. Yalnızca içgüdü kabarmaz artık. Keskindir." Gözlerini usul usul tekrar üstüme dikti. "Kışkırtıcıdır."

Bunun hangi yönden olduğunu merak etmiştim. Herkesin benimle bir problemi olmasına bakılırsa kötü yönden olabilirdi. Belki de ikisi birdendi. Vampir olduğumdan beri karşıma çıkanlar ya benimle sevişmek istemiş ya da ölesiye nefret etmişti. Dikkatimi bir söz çekiverdi. "Benden başka dönüştürülen bir melez var mı?"

"Eskiden daha çok vardı. Hayatta olan kalmadı." Kötü bir haber vermek üzereymiş gibi kollarını birbirine doladı. Bana endişe bir türün örneğiymişim gibi, hayranlıkla karışık bir kederle bakıyordu. "Genelde tanrılar kıskanırlar ve gazaplarına uğrarlarda. Bir melezle tanrıyı ayıran en temel özellik ölümlü oluşlarıdır. Eğer tanrısal güçle bir ölümlü, ölümsüz olmaya karar verirse bu tanrıların tehdit altında hissetmiştir."

Harika, diye geçirdim içimden. *Anlaşılan her şeye rağmen pek şanslı sayılmayacağım.*

Vahdettin Efendi her zamanki gibi sabırsızdı. Önceki aldığı tepkiden dolayı çekinerek daha kibarca böldü konuşmamızı: "Bu kadim bilgileriniz için müteşekkiriz, Gül Bey'im. Lakin sormadan

edemeyeceğim. Ruslar oğlumuzdan alıyor muamma bu meseleyi. Bu kadarını? Hakikaten mi söylüyormuş İlayda Hanım?"

Yeri ve zamanlaması her zamanki gibi berbattı. Ancak cevabı benim de ilgimi son derece çekiyordu. Farkında olmadan koltuğun ucuna kaymış ve ağzından çıkacakları beklemeye başlamıştım.

Bekkinlikle, ona bakmadan konuştu: "Eğer öyle olmasaydı de gerçi vaktimi bir dakika daha harcar mıydım sizce?"

Gözlerim büyüdü. *Bu bir evet miydi? Gerçek miydi?*

Rahatlamayla beraber gelen huzursuzluk kapladı içimi. Bir şekilde kesindi artık aklımı kurcalayan şüpheler. Şimdi bununla ne yapacağımı bilemezken daha da içimi kemirmeye başlamış bir bilgiydi bu.

Vahdettin Efendi başını onlarca kez sallayarak yerine sindi ve oradan beni aynı bir dikkatle izlemeye başladı. "Ah, tabii, tabii... Muhakkak... Siz devam ediniz, beyzadelerim." İlk defa beni de adam yerine koyup çoğul konuşmuş olabilirdi. Gerçek tüm yalınlığıyla ortaya çıkınca bana gösterdiği muamele tümüyle değişecek gibiydi.

Aslında benim de çoğu şeye bakışım değişiyordu. Gerçekten de bir yarı tanrıysam ve o kadar güzel kokuyorsam İlay'ın bu konuda tek bir yorum bile yapmamış olması hiç mantıklı gelmiyordu. Bir uygulamadan tesadüfen denk geldiği birinin bu zamana kadar tattığı en lezzetli şey çıkması rastlantı olamazdı. Yalan söylüyordu. Kahrolası pullu yalanın âlâsını söylüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Konstantin uzun sessizliğimi bozmak için.

"Hâlâ *değerli vaktinizi* neden benim gibi biriyle harcadığınızı düşünüyorum," dedim kinayeyle.

İşaret parmağıyla çenesini sıvazladı. "Oynanan oyunun kilit oyuncularından biri olduğuna eminim. Şu anda bir piyon gibi görünmene aldanmıyorum. Doğru taktiği izlersek savaşta vezirimiz sen olacaksın." Geriye yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Bu süreci izlemeni çok keyifli olacağa benziyor. Vampirken bir şeylerden keyif almanın ne kadar nadir olduğunu bilirsin."

Bilirim, diye geçirdim içimden. "Peki, doğru taktik sizce ne?"

"Henüz bilmiyorum. İçindeki potansiyeli en iyi nasıl açığa çıkarabileceğini düşünüyorsun?"

"Bunu bilsem karşınızda elim boş durmazdım."

Hafif sağa yatık olan başını kaldırıp sola doğru eğdi. "Kimilerinin parlaması için süreç tabi tutulmaları gerekir. Kimilerini aşk süreç sokar, kimilerini nefret... Var mı öyle birisi etrafında?"

İki yönlü de uyan bir isim vardı elbette. Fakat bana fırsat vermeden öne atılan Vahdettin Efendi dillendirdi adını. "Olmaz olur mu, beyim? İlayda Hatun, Ruslan'ı dönüştüren vampir atasıdır. Kendisi beyzademin eğitimi ile bizzat alakadar olmak ister." Kendince aldığı yüklü ödemenin karşılığını vermek istiyordu. Bu o kadar belliydi ki...

Konstantin onu dinleyip bana döndü. "Doğru mu bu? Seni İlay'ın himayesine bırakmamı mı tercih edersin?"

Şiddetle yutkundum. Bu kararın dönüp dolaşıp bana kalmasını hiç istememiştim. Benden bağımsız karar mercileri tarafından öyle uygun görülmesi, İlay'ın öfkesini onlara yönlendirirdi. Fakat şimdi... Söz benim ağzımdan çıkacaktı. Tüm benliğimle, iki hecesinin üstüne de ayrı vurgu yaparak "hayır" demek istiyordum. Tek olarak bunu yapabilirdim. Ancak Vahdettin Efendi hiç kuşkusuz, vereceğimi düşündüğü onayı benden duymazsa şaşırırdı. Belki ağzımı sıkı tutardı. Ta ki İlay ricası yerine getirilmedi diye hesap sorana kadar... Sonra ona yapabileceği her şeyi yaptığını, benim istemediğimi söylerdi. Bu sonum olurdu. Bu sefer beni gözünü kırpmadan öldürürdü.

Ağır ağır başımı salladım. Kendimle mücadele vererek, "Evet," dedim kuru bir sesle.

Konstantin'in kaşları kalktı. Dudaklarıma söz geçirmiştim ama gözlerimdeki korku ve panik saklayamayacağım kadar fazlaydı. "İlay'ı bilirim. Gerçek bir baş belasıdır. Şehirden sürüldüğünü hatırlıyorum."

"Yanılıyorsunuz, beyim. Kantonluğa sığınma talebinden sonra İlayda, İstanbul'a intikal ettiler. Bundan sonra bu şehirde ikamet etmesi uygun görüldü," diye durumu açıklık getirdi müdürümüz.

Onun tarafını tutan biri olması, kendisi hakkında da birçok şey anlatıyordu aslında.

"Anlıyorum," dedi Konstantin ağır ağır. Hâlâ aklına yatmayan şeyler olmalıydı. "Hangi his olduğunu merak ettim. Onu tanıdığım kadarıyla güçlü bir nefret olsa gerek," diye bir tahminde bulundu.

Onu doğrulayamazdım. Yalanlayamadım da. Cevapsızlığımı okuyarak kendisini düzeltti. "Aşk mı? İlginç. Gerçekten de sürprizlerle dolusun, Ruslan."

İlay'ın âşığı olmak benim hakkımda da birçok şey anlatıyordu.

Mahcubiyetle başımı eğdim. Bir anda ayaklanan Konstantin'in sıkmak üzere yüzüme doğru uzattığı ince, uzun eli beni kapandığım yerden çıkardı. Doğrulup tokalaştım.

Gülümsemesinde acımaya benzer bir ifade vardı. Hayal kırıklığı gibiydi. *Vah, vah... Zavallı!* "Şimdi Kantonluğa ziyarete gitmem gerek. Burada konuşulanları dikkate alarak uygun bir çözüm geliştirmeye çalışacağım. Bir sorun yoksa tekrar görüşmek üzere, Ruslan."

"Sadece bir şeyi merak ettim," dedim. Emin*iyordum.* Yalnızca acıması sinirimi bozduğu için onun da zor sorulardan biriyle cebelleşmesini istemiştim. "Sizi parlatan şey hangisiydi? Aşk mı, nefret mi?"

Bir süreliğine donakaldı. Gözleri daldı, aklı başka yerlere gidip geldi. "*Aşk*," diye yanıtladı. Sonra sesi puslandı. "Ama parlamadım. Çünkü sevdiğim, sevgime karşılık vermedi. Hiç."

Sorum onu zorlamış ama benden insani bir tepki gördüğü için memnun gibiydi. Son bir kez beni süzdükten sonra odayı terk etti.

Belki de insani bir tepki değildi gördüğü. Yarı tanrılığından gelen bir özelliğiydi.

Çirkince bir *kıskanmaydı.*

Günler sonrasıydı. Araba koltuklarının soğuk deri kaplamasına yanağımı bastırdığım yerden huzursuz bir bekleyiş başlamıştı. En başından beri ne yaptığımı sorgularken gösterdiğim cesaret kendiliğinden kaygılarımı silip süpürmüş, her ne olursa olsun bunun gerekli olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Giydiğim siyah kamuflaj ve atkuyruğu yaptığım saçlarımı berenin altına sıkıştırmamdan dolayı ilk bakışta görünmeyecek kadar gizlenmiştim. Tek ihtiyacım olan da buydu zaten. İlk bakışın yaratacağı zaman kaybı fazlasıyla iş görürdü.

Arabanın kapısı sertçe açıldı. İçeriye geçen birinin ağırlığıyla koltuk ezildi, altındaki bana ise daha az alan kaldı. Kaburgalarımdan birkaç tanesinin kırıldığını işittim ama acı, özellikle görev üstündeyken aldırış göstermediğim şeylerden biriydi. İyileşirdi ne de olsa. Kemik çatırtılarının deri gıcırdaması arasında kaybolması umuduyla beklemeye devam ettim. Anlık bir duraksamanın ardından içeri binen adam sürücüye emir verdi: "Gidelim."

Ve araba hızla kaymaya başladı.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu pustuğum yerden nasıl çıkacağım, adama bu uygunsuz ziyaretim için ne tür bir açıklama yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu tarz plansız girişimlerimde kontrolün bende olmaması içimi rahatlatırdı. Böylelikle olana tepki verip nitekim bilinçli tercihlerde bulunabiliyordum.

Arabanın pahalı oda kokusunu bastıran keçiboynuzu parfümlü konuğu tekrar konuştu: "Okulu terk ettiğimize göre artık saklandığın yerden çıkabilirsin, küçük hanım."

Donup kalmak yerine itaat ettim. Demek ki biner binmez anlamıştı. Pekâlâ. Bu, burada olmamı bir şekilde kabullendiği anlamına geliyor olabilirdi.

Koltuğun altında sindiğim yerden usulca çıkarken yan koltukta âdeta bana bırakılmış alana oturup üstüme çekidüzen verdim ve beremi çıkarıp saçlarımı açığa çıkardım. En azından kadınsı cazibem, eğer bir artısı varsa, yardımıma koşabilirdi. Gülümsemeye çalışıp karşımdaki upuzun, karizmatik adama doğru konuştum: "Sizinle bu şartlar altında, böyle bir emrivakiyle tanışmak istemezdim. Fakat başka bir yol göremedim." Pürüzlü sesimi temizledim. "Ben Likya, namıdiğer *İkizler*, efendim. Karşınızda olmak benim için bir onurdur."

"Resmiyeti bırakabilirsin, Likya. Üs alt ilişkisini gücümüz belli etsin, hitaplarımız değil," dedi anlatılanlardan daha çekici bulduğum Esilya Yeraltı Loncası liderinin sağ kolu, IV. Konstantin.

"Haklısınız..." Hızla kendimi düzelttim. "Haklısın. Pusuya düşürmemi aşırı bir tepkiyle karşılamadığın için teşekkür ederim."

Dudaklarını büktü. "Henüz bir tepki vermedim. Burada ne yapıyorsun? Öncelikle bununla ilgileniyorum."

İlgisini kaybetmemek için bir çırpıda anlatmaya koyuldum: "Lonca için çalışmak benim için çok değerli. Kendimi bu görevlerin içindeyken bulmuş gibi hissediyorum. Ama yakın zamanda kimliğimin, şimdi vampire dönüşmüş bir hedefimize afişe olmasından dolayı artık görevlere dâhil edilmiyorum."

"Hmm, bunun benimle alakası nedir?"

"Loncanın akıbetimle ilgili kararı yeniden gözden geçirmesini ve görevlere yeniden dâhil edilmeyi istiyorum."

"Loncanın görevlerden menedilmen gibi bir kararı hiç olmadı. Bu süpervizörünün kendi talebiydi," dedi Konstantin kaşlarını çatarak.

"Nasıl olur?" diye sordum afallayarak. "Tolga, yani süpervizörüm nasıl böyle bir şeyi kendi kafasına göre yapabilir ki? Üstelik bana, bunu bambaşka lanse etti." Hâlâ kulaklarıma inanamıyordum.

"Aslına bakarsan Likya, sen ve kardeşini bir süredir yakından takip ediyoruz." Arkaya yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Bizi bir hayli heyecanlandıran bir yeteneğiniz ve hızlı bir yükselişiniz var."

Anlık iltifatıyla kızardığımı hissettim. "Böyle düşünmenize sevindim."

"Performansınızdaki olumlu gidişata göre sizin merkez üssümüze transferini isteyecektik. Hatta bu fikrimizi süpervizörünüzle de paylaştık." Olayın iç yüzü onu keyiflendirmiş gibi hınzır bir gülümseme takındı. "Anlaşılan mesele ne sizinle ne bizimle alakalı. Süpervizörünüz sizi bırakmakta zorluk yaşıyor olabilir mi?"

Allah belanı versin, Tolga! Seni her korumaya kalkışmamda beni nasıl daha da zor durumlara sokuyorsun böyle? Ben bir şey yapmamayı seçsem bile Karya öğrenince onu gebertecekti. İşin aslı, bunu kardeşime bırakmadan ben yapabilirdim. Bu sefer çok ileri gitmişti.

Loncanın merkez üssü demek, yalnızca insan hayatına sahipken hayalini kurduğum Amerika rüyamın gerçekleşmesi demekti. Hayatımı tamamen değiştirebilecek, içine bolca aksiyon ve yeni, *kaliteli* insanlar katabilecek bir değişimdi. Loncadaki geleceğimi düşünmüyordum bile. Orada olsam Tolga gibi basit bir süpervizör olmaktan başka yükselebileceğim pozisyonlar olacaktı. Bunu aşkı için bile olsa engellemesi inanılır gibi değildi.

"Öyle görünüyor," dedim kuru bir sesle. "Peki, süpervizörüm bu şekilde şahsi çıkarlarıyla işini ayıramıyorsa ne yapılabilir? Başka bir ekibe alınmam söz konusu mu? Ya da kaldığın süre boyunca hizmetine girmem mümkün müdür? *Bu sayede beni istediğiniz kadar yakından inceleyebilirsiniz.*" Krizi fırsata dönüştürme düşüncesi anlık olarak beni tesiri altına almıştı. Öyle ki neyi ima ettiğimi düşünebileceğini irdelemeden söylemiş bulunmuştum.

Konstantin'in kaşları kalktı. Sakince gülümsedi ve elini kaldırdı. Hâlen bir yere gitmekte olan araç bu hareketiyle yavaşladı ve kenara çekildi. "Henüz böyle bir ihtiyacım yok, Likya. Burada ne kadar kalacağım ve neler yapacağım belli değil. Başka bir ekibe geçişin de doğrudan peşinde olduğuna kanaat getirilen katil sebebiyle pek güvenli değil." Lafı toparlamak için duraksadı. "Dediğim

gibi performansınız sizi gösterecek. Bunu, içinde bulunduğun konum her ne olursa olsun gösterebileceğini bence bu görüşme ile kanıtladın. Bir süpervizörün şahsi emellerinin seni durduracağını hiç sanmıyorum." Benim için kapıyı açarken sesi melodik bir tekerleme gibiydi. "Hem seyir arka koltuktan her daim daha güzel oluyor. Yine de daha yakından takip edeceğim. İzninle, yetişmem gereken bir görüşme var."

Kontrolüm dışında gelişmesi işime mi gelmişti yoksa tüm dünyamı altüst mü etmişti, emin değildim. Yalnızca bana ayrılan, oldukça bonkör zamanın sonuna geldiğimizi biliyordum. "Tabii. Affedersin." Nerede olduğumu anlamaya çalışmadan aldatacak araçtan inerken eğilerek saygılarımı sundum. "Bilgilendirme için teşekkürler. Görüşürüz... Umarım..."

Ne tepki verdiğini göremedim. Kapı hızla kapandı ve araç da aynı hızla yoluna devam etti.

Tolga konusunda ne yapacağım başıma dert olmuştu. Bu kadarını göz ardı edemezdim. Karya sonuna kadar haklıydı. Tamamen kullanma odaklıydı. Beni, sevgimi ya da yeteneğimizi kaybetmeyi göze alamadığı için bizi sabote edecek kadar ileri gitmişti. Bu durumda onunla yüzleşmenin hiç manası yoktu.

Arkasından iş çevirecektim.

Görünüşümü değiştirip o gün, o teslimatta yer alacaktım ve her ne olursa olsun *İkizlerin* ne kadar değerli olduğunu loncaya kanıtlayacaktım.

Okula dönüş yolunda sıra Karya'ya geçti. Bir tepki vermemesine bakılırsa az önceki konuşmaya dikkat etmemişti. Gidip bir yerde yas tutacaktı yine.

Döndüğümde ders devam ettiği için bölmek istemedim. Üstelik düşünecek çok şey vardı. Doğrulanan gerçekler, kabaran şüpheler ve söylenemeyen "hayır"lar arasında kapana kısılmıştım. Yarın daha kolay olana kadar diye çıkmıştım yola... Ancak her şeyi bitirmek gitgide kolaylaşırken diğer şeyler zorlaşmanın bir yolunu buluyordu sanki.

Dünya başlı başına çok zordu.

Ders bitti. Kapı açıldı. Aylaklıkla dışarı dökülen vampirleri zorlayan bir dünya yokmuş gibiydi. Bu savaşı veren yalnızca benmişim, tüm yükü hep omuzlarımda taşımışım... Öyle bir his... Bir tanrının oğluysam bu, dünyayı yüklenen Atlas olabilir miydi?

Başımı dalga geçercesine salladım. Gerçekler hiçbir zaman romantik çıkarımlarımdaki gibi olmuyordu. Hiçbir zaman da olmayacaktı. Zor olan kendime yarattığım dünyamdı, kesip yaralayan kendi gerçekliğimden başkası değildi.

Benimle onlar kadar hukuku olmayan diğerleri, beklentiyle dolu bakışlarla kalmaları için bir sebep vermemi bekledi. İfadesizliğim karşısında yürüyüp gitmeleri gerekti. Öte yandan meraklı bir çığlıkla yanıma koşturan Sedef ve diğerleri hızla başıma üşüşebilmişti.

İlk sabırsız soru gerçek arkadaşımdan geldi: "Nasıl biriydi?" diye sordu Funda.

"Evet, anlatsana!" diye üsteledi Ece hemen konuşmaya başlamayınca.

Ne diyeceğimi, onu nasıl tanımlayabileceğimi kestiremiyordum. Gelen sorunun neden çağırıldığım hakkında olmayışına minnet ederek kendimi düşünmeye zorladım. "Bilmem, havalıydı."

Basit cevabım kimseyi tatmin etmemişti. "Orasını biz de gördük. Daha çok detay versene!" Sedef üsteledi.

Fırat ise korktuğum soruyla hızlıca lafa atladı: "Seninle ne işi varmış ki o lavuğun?"

Ece savundu. "Lavuk mu? Ayıp, aşkım. Adam koskoca imparator. Duyulsa nasıl açıklayacaksın kendini?"

Semih meraklandı. "Neden seni çağırmış harbiden?"

"Of, bırakın bunları. *Nasıl biriydi* sorusuna daha uzun bir cevap almadan bırakmam yakanı, Ruslan. Beni deli etme." Sedef'in erkek takıntısı kırk yılın başı bir işime yaramıştı.

Az öncekinden daha iyi bir iş çıkaramazsam beni yine asıl soruyu cevaplamaya mecbur bırakacaklardı. Bu sebeple ballandırarak anlattım: "Aşırı karizmatik ve rahattı. Adamın, söylediği her şeyi gizemli ve seksi yapmak gibi bir yeteneği var. Erkeklere ilgim olsa çoktan sırılsıklam âşık olmuş olurdum," dedim mahcup bir gülümsemeyle.

Tutku dudaklarını büzdü. "Kim bilir, belki erkeklere ilgisi olan odur," diyerek göz kırptı.

"Saçmalama istersen. Rüyalarımın adamını bulmuşum. Eser mi sürecek şimdi sefasını?" diye sızlandı Sedef ve Eser küfrederek karşılık verdi. Komiklerdi. Unutacak gibilerdi. Ama unutmadılar. Soru döndü dolaştı, neden çağrıldığıma geldi.

Bir bahane bulmaya çalışırken telefonumun çalması yardımıma koştu. Cebimden çıkarıp ekrana baktığımda gördüğüm isimle soğuk terler akıttım. "İlay?" Bu kadar erken neticelendirilmiş olabilir miydi?

"İlay yüzünden mi çağırdılar yani?" diye yanlış yorumladı Semih ama güzel tutturmuştu.

"Evet, evet. Hakkında bilgi almak istiyordu," diye geçiştirdim. Sonra ekranı gösterdim. "Şimdi izninizle bunu açıp kendisine rapor vermem gerek."

Normalde İlay'la olan ilişkimizin dinamiklerini belli etmeyi sevmesem de şu durumda, aradığında açıyor ve hesap veriyor oluşum oldukça yardımcı olmuştu. İlerleyip daha sessiz bir köşe bulana kadar yürüdüm. Telefonu son çalışında ucu ucuna açtığımda dışarı çıkmış, çoktan okul arsasını turlamaya başlamıştım.

"Efendim?"

İlay'ın sesi her zamankinden heyecanlıydı. "Sevgilim! Güzel haberlerim var!"

Yüzümü ekşittim. Gerçekten de olmuş muydu şimdi? Onun güzel diye nitelendireceği, benim korkunç diye haykıracağım izin çıkmış mıydı çoktan? "Ne haberi?" diye sorarken sakinliğimi korudum. Onun dışında hiçbir yerime yansıtamıyordum. Titriyordum.

"Konstantin'le konuşmuşsunuz. Kantonlukta, baskın tavrıyla seni himayeme devretmek istediğini söyledi."

"Kabul edildi mi?" Daha heyecanlı konuşmalıydım.

"Edildi ama sınırlandırıldı. Hafta sonları dört saatliğine görebileceğiz birbirimizi." Mızmız bir çocuk gibiydi. "Kahrolasıca moruklar! Bir şeyi de tam yapamıyorlar."

"Daha ne olsun? Hiç görüşememekten iyidir, değil mi?" İyi falan değildi. Berbattı. Bu karara sessiz kaldığım için berbat hissediyordum. Hiçbir şey olmamış gibi, sanki bana ağza alınamayacak o şeyleri yapmamış gibi yine istediğini elde etmişti. Bana söylediği bir şey vardı: *Ben hep kazanırım.*

Kazanmıştı.

"Öyle, öyle, bebeğim. Sonunda kavuştuk. O kılkuyruk müdahale edemeden rahatça zaman geçirebileceğiz." Ferdi'yi kastediyordu. "Ama bunu böyle bırakmayacağım. Er ya da geç bizi ayıran hiçbir engel kalmayacak."

Gözünü yine yüksek hedeflere dikmişti. Buraya en başta geldiği sebebin peşindeydi, bana tamamen sahip olmaya. Öncesinde

konuşmalarımız hiçbir şeyin önemi yoktu. Kendi yarışına geri dönmüştü. Beni unutmuştu.

Son tartışmamızda şüphelendiğim konuyu unutmuştu. Aramızın iyi olup olmadığını bile sormamıştı. Yalnızca öyle olduğunu varsaymıştı.

Beni bir tanrı melezi olduğum için tuzağa düşürme olasılığı gittikçe artıyordu. Bunu nasıl kesinkes öğrenebilirdim, bilmiyordum fakat ihtimalinin varlığı bile İlay'la zaman geçirme kararımı kadınılmaz kılıyordu. Tüm bunları yutup şu anda olanı hazmedemiyordum.

Küçük bir zafer sohbeti ve birlikte yapacağımız şeylerin hayalini kurduktan sonra telefonu kapattım. İçimden bana ait olmayan bir iskelet çıkarılmış gibi duruşum çöktü. İlay'a tahammül edebilmek için yarattığım yeni omurgayı takıp çıkarmak böyle bir şeydi işte. İçten içe tüketen bir sahtekârlıktı.

Her şeye rağmen bu şekil değiştirmenin mahrem hissettiren bir yanı vardı. Yatmadan önce pijamaları üstüne geçirmek gibiydi. Yabancı gözler, üstümde isteyeceğim son şeydi. Kulak misafirliği de öyle...

Fakat ayaklarımın beni getirdiği son durakta yalnız değildim. Karanlıkta kalan kameriye, göle doğru tümsek yapmış bir patikanın ucuna inşa edilmişti. En uçta ayakta durduğunda suyun üzerindeymişsin gibi gelirdi. Metal işlemelerle örtülü gölgelik, bahçe aydınlatmasından izole bir alan yaratıyordu.

İşte, geceleri kusursuz bir saklanma yerine dönen seyir terasına benden önce teşrif etmiş bu kişi de bunu istiyordu. Sadece karanlıkta kaybolmayı değil, herkesten ve her şeyden uzaklaşabilmeyi...

Loş ışıkta neredeyse seçilmesi zor, en ayırt edici kar beyazı saçları kapüşonunun altında, kolları ceplerinde; cenin pozisyonunda oturmuş bir ölü kadar hareketsiz duruyordu. Onu fark etmememin sebebi bu olabilirdi.

"Lilya?" diye sordum. Her nedense sıra en son kimdeyse onun adıyla seslenme gibi bir huy geliştirmiştim. Gel gör ki her seferinde yanılıyordum.

"Karya ben." Burnunu çekiştirerek biraz daha gizlenmeye çalıştı. Dikkatimi çekti bu hâli. Gözlerinin yaşlı olduğunu fark ettim.

"Ağlıyor musun?" diye sordum ona yaklaşırken. O da bana doğru, uçağa gelip yüzündeki yaşları sildi. Sanki az önce mıknatısın iki zıt kutbu gibi birbirimizi iterken şimdi çeken kutuplara dönüşmüştük.

"Son zamanlarda tek yapabildiğim şey bu gibi," dedi ağlamaktan çatallaşmış bir sesle. Reddetmesini beklemiştim ama saklamaması hoşuma gitmişti. Gözyaşlarını cesaretle sergileyebilmek, özel insanların yapabileceği bir şeydi. "Sanki hayatımda sadece gözyaşlarımı kontrol edebiliyorum ve bu yüzden daha çok ağlıyorum."

Tıksınırcasına bir ses çıkardım. "Ben onu bile yapamıyorum sanırım."

"Ağlamayı mı? Ağladığını gördüm, Ruslan."

"Birkaç damla yaş süzülmesinden bahsetmiyorum ki." İç geçirdim. "En son ne zaman hüngür hüngür ağladım, hatırlayamıyorum."

"Neden sence?" Karya'nın kaşları çatılmıştı. Burnunu çekerek biraz daha yaklaştı bana. Kendi acısını bir kenara bırakarak bir kez daha benimle ilgilenmeye başladı ortada bir sorun olduğunu fark edince. Tıpkı o gün, en değer verdiği kişiyi kaybetmesine rağmen beni ölümden kurtardığı gibi. Ne güzel bir yüreği vardı... Nitekim kendine bu kadar haksızlık eden bir kalpti bu. Hep dışarı akan bir nehir gibiydi.

"Bilmem," diyerek omuz silktim. "Erkekler ağlamaz dedikleri o saçma kalıplardan değildir. Çünkü öyle şeylere inanmam."

"Belli oluyor," dedi muzipçe.

"Ne demek bu şimdi?"

"Diğer erkekler gibi değilsin." Nasıl anlatacağını seçmek için duraksadı. "Nazik ve kırılgan olabilip bunu saklamıyorsun."

"Saklayamayacağım zamanlara denk gelmiş olabilir misin?"

Gülümsedi. Üzerlemedim. Böyle şeylere alınacak kadar hassas bir erkek egosuna sahip olduğumu düşünmesini istemezdim. "Kırılgan gösterdiğini düşündüğüm için de ağlamayı kesmedim. En

[illegible]

"Ağlamadım ama." Ancak ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Gözlerimin kızarıklığının gerçekten neden kaynaklandığını söylemek istemiyordum. "Sadece... Hayatımda hiçbir şey istediğim gibi olmuyor. Ve ne zaman da yoğunlaşmam gerekse hep bir şey..."

Bir süre düşündüm. (Bunlarla hayatta hangi resmî ağlamalar geçer? Ne zaman kafa patlatmamın gerektiğini, yüzümden anlayabilirsiniz.) "Başkasının ağlarken görünce hemen bir ağlayasım gelir."

Gülümsedi. "Acıma duygusu konusunda uzmanlaşan kafka gelmiş olmalı."

"Hayır. Kendimle o kadar çok uğraşıyorum ki başka kimse için hissedecek ne ağlamaya değer bir şey görmüyorum."

"O zaman sanırım bugünkü maddeden ben olayım. (Konuşmaya bir süre daha devam etmeyi düşünüyordum zaten.)" Yüzünü buruşturarak bir ifade kapladı. Uzanıp kapüşonumu açmamak için yoğun bir çaba sarf ettim. Belki böylesi daha iyiydi. Vampirlikle gelen olağanüstü güç rengi olmayınca açıkça beni yaşatmaya çalışan o genç kız hissediyordu. O gün her neyi yanlış yaptıysam hayatımı kaydırdığım değil de henüz insanken göründüğü gibiydi.

"Sadece görmem yetmez. Neye ağladığım da anlamam lazım yani. Empati yapmam gerek gerçekten hissedebilmem için." Ne olabilir? Uzunmadan bir de sipariş veriyordum, yönlendiriyordum. Hiç görülmemiş bir inceliği isteyebiliyordum ondan. Peki ya neden? Kalbimin en son çekmesi gereken kapıdan neden ayrılamıyordum acaba?

Kurye bu sefer gerçekten hüzünlendi. Gözleri dalıp gitti. Sonra ağlığını aniden bölen bir dalga gibi anlamaya başladı. Mantığa döndü. Gözyaşları hızla eğlik etti bilâdiyesine. Benim de bağırsam diğerlendi. Dinledikçe, ağlayışını izledikçe gözlerime yaşlar birikmeye başladı. Teker teker dökülüp yağmur gibi çiselediler. Ancak ben ağlamak olmasını istiyordum.

İstediğim er ya da geç oldu. Anlattıklarına o kadar içerledim ki gerçek anlamda ağlamaya başladığımda kendi dünyam yıkıldı artık. Karya'nın acılarıydı gözyaşlarımın sebebi. Baştan sona... Arada sesime dahi engel olamayıp hıçkırıklarımın arasına inilti ler de ekleniyordu.

Bunu görünce bıraktı Karya hikâyesini. Dudaklarını kapattı. Sırtını geriye yasladı. Dümdüz karşıya bakarak devam etti. Çok geçmeden o da sarsılmaya başladı.

O gece kendim için yas tutmaya, içimi rahatlatacağım o ağlama krizine girmeyi çok istemiştim. Oysa onun acısını paylaşıp ona ağlamak yapabildiğim tek şeydi.

En azından nasıl yapıldığını görmüş oldum, diye teskin ettim kendimi.

En azından yalnız değildim, dedim sonra.

Gözyaşlarımın arasından ona baktım.

En azından yalnız bırakmadım...

BÖLÜM 13
İSTANBUL'UN SAHİBESİ

"SENCE NEDEN BURADASIN, RUSLAN?" diye sordu kadın.

"Bilmem. Baş edemiyorum sanırım. Herkesten daha güçsüz olduğum için..." Doğru bir cevap çıkaramıyormuş gibi hissediyordum. Sanki hem çok cevap vardı neden bu hâlde olduğumla ilgili hem de hiçbir açıklaması yoktu.

Psikolog kadın gözlüklerini burnunun üzerinden kaydırıp çıkardı. Dirseklerinden masaya dayanarak bana yanaştı ve ışıltılı bakışlarla devam etti. "Baş edemediğini itiraf ederek başlar her şey. Bunu kabul edebildiğin için seni kutluyorum. Ancak lütfen, bu işe başkalarını karıştırma. Herkes kendi yolculuğundan sorumlu. Kim güçlü, kim güçsüz kıyaslaması gerçekçi bir şekilde yapılamayacağı gibi bir işimize de yaramaz."

"Haklısınız. Yanlış böyle düşünmem," dedim ağır ağır, havası sönen bir deniz simidi gibi koltuğa gömüldüm.

"Yanlış demedim az önce. İşlevsiz dedim. Bir yargı barındıran cümle kuramam karşında," diye derhâl içimi rahatlatmaya girişti. "Haddim de değil ayrıca."

İçten gülümsemesi sözlerinden daha çok iş görüyordu. Ben de gülümsedim. Şu kısa konuşmada bile o kadar çok detay yakalamıştı ki kendime nasıl zalim davrandığım hakkında... Bu süreci nasıl yürütecektik, tahmin bile edemiyordum.

"Hangi konularda baş edemediğini düşündüğünle başlayalım mı?" diye sordu sessizliğime karşın. İlk sorular *bana biraz hayatın anlat, ailenle ilişkin nasıldır* ve benzeri şeyler değil miydi? Bu soruların cevapları fazla eşeleme gerektiriyordu. Alışık olduğum, kalıplaşmış ifadelerimi kullanamıyordum böyle. Beni yeniliğe itiyordu.

"Her şey sanırım. Hiçbir işim rast gitmiyor, içine girdiğim örüntüler çok bunaltıcı ve bir çıkış yok gibi. Umutlarım vardı. Kaybettiklerimi..." Duraksadım. Bu bilgiyi bir insanla paylaşmak garip geliyordu. "Öldükten sonra anlamış biri olarak hayata dönelle sarılmak istemiştim. Ama beceremiyorum. Ölü hislerden mi kaynaklı yoksa bende mi bir sorun var, bilmiyorum." Tekrar duraksadım. "*Vampire* dönüştüğümden beri yüzüm bir gün bile gülmedi ve bunun, ölümsüzlüğüm süresince hep böyle olacak olma ihtimali çok ağır geliyor. Taşıyamayacağım kadar ağır. Bu sebeple intihara kalkıştım. Çabalarımın bir anlamı yokmuş gibi. Farkında oluşuma rağmen hayattayken yapamadığım şeyleri yine yapamamak beni kahrediyor. Kendimi kapana kısılmış, çaresiz hissediyorum."

Terapist yer yer notlar alsa da vampirlik konusu açılınca hiç tepki vermedi. Sadece anlayış dolu dinleyişine devam etti. Bittiğini anlayınca ellerini birleştirip söz aldı: "Çaresizlik senin için önemli bir kelime mi? Ona verdiğin vurgu, tüm söylediklerine bir nokta gibiydi."

"Çaresizlik son üç yıldır en derinden hissettiğim, *hissedebildiğim* tek şey diyebilirim."

"Bir de vampirken hislerin olmaması söylentisine yönelik bir isyanın var," diye ekledi. "Buna çok takılmıyor musun sence de?"

"Takılmayıp ne yapayım? Nasıl olduğunu bilmiyorsunuz." Bir vampir olmadığı için tam olarak anlayamazdı.

"Kabul, bilmiyorum. Ama bunun benimle alakası yok." Yazdığı notlardan birini kontrol etti. "İnsan hayatını yaşayamamış olduğunu düşünüyorsun. Hüsranların varsa neleri yetersiz yaptığını da bi-

liyorsundur. Fakat bunun üzerine eğilip sonucu değiştirmek yerine yeni odağımızı hissetmeme konusuna vermişiz. Hislerin problemi çözmene nasıl bir yardımı olacağını düşünüyorsun?"

"Hissedemeden nasıl yaşarım ki yaşayamadıklarımı?"

Kadın bir vampir olmamasına rağmen zekâsındaki çeviklikle bana aşık atabilirdi. "İnsanken hissedebiliyordun. Yine de yaşamadığını iddia ediyorsun. Bence sorun hislerle değil, başka değer ve yargılarınla alakalı."

"Nedir bunlar?" diye sordum; bu kadar basitse çözümü, cevabını versin de gidelim sabırsızlığı gelmişti anında.

"Bunu sana sormak lazım." Ok tekrar üstüme döndürüldüğünde yaşadığım paniği fark edip eklemeler yaptı: "İşte, bu ve benzeri sorular terapinin gidişatını belirleyecek. Sorgulamalarında yanında olurken yakaladığım detaylardan doğru soruları bulmaya çalışacağım."

Hiç sormamıştım ama sürecin yürütülüş şeklinde aklıma oturmayan yerleri kendiliğinden cevapladı. İçimde hızla yeşeren bir güven hissi uyandırmaya başlamıştı. Bu sayede bu cevabı ona verebildim.

"İlay çaresizliklerimin en büyüğü."

"Seni buraya getiren kadın mı?" diye sordu aklı karışmış gibi.

"Anlatacaklarım aramızda kalacak, değil mi? Bu bilgileri İlay'la paylaşacak mısınız?"

Bahsedişi şeklim ilgisini çekmişti. "Elbette hayır. Danışanlarımın gizliliği ilkesine sonuna kadar bağlıyım. Bu ırkınız değişince de geçerli."

"Sizin için aynı olabilir fakat karşı taraf için kurallar esneyebilir."

"Anıların emilebilmesini söylüyorsunuz." Bu hiç hoşuna gitmeyen bir detaydı. Belliydi. "Bu konuda da yapabileceğimiz pek bir şey yok gibi. Size eşlik eden hanımın böyle bir şey yapmayacağına güvenmelisiniz."

"Güvenmiyorum işte," dedim tavrımdaki sert değişimle. Yerimden kalktım ve ona doğru birkaç adım attım. Az önceki çaresiz

ve yardım dilenen tavrımın yerini tehditkâr bakışlarım almıştı. "Bu sebeple anılarınızı ondan önce ben emmeliyim."

Gerginlikle yutkundu. *Şimdi mi* dercesine bakıyordu. "Ancak bu şekilde çalışamayız. Sizi her seferinde baştan tanıyarak seanslarca göstereceğimiz gelişimi gösteremeyiz."

Gülümsedim. "Korkmayın. Yalnızca İlay'la ilgili kısımları alacağım."

"Bu şekilde de onunla ilgili konularda derinlemesine yardımda bulunamam."

"Konu İlay olunca derinlemesine bir yoruma ihtiyacım yok. Anı kurtarsak yeter," dedim ne dediğimin son derece farkında olduğumu belirtecek bir ifadeyle.

"Ruslan," dedi çekinerek. "Her halükârda benden beslenme isteğini kabul edemem."

Göz açıp kapayıncaya kadar bir sürede karşısına dikildim ve ellerimle boynu ve omzunu sabitledim. Terapistin gözlerindeki korkuya kanmamaya çalıştım. Bu gerekliydi. Ondan önce vampir bir terapistle de görüşmüştüm. Anıları emilemediği için daha uygun bir alternatif olabilirdi. Fakat bana yapabildiği tek şey biraz antidepresan kullanan insan kanı reçetelendirip aptal notlar almaktı. Bu kadın beni her nasılsa anlamış gibiydi ve insani yaklaşımı, ihtiyacım olan şeydi.

Gerekli, diye geçirdim içimden. Dudaklarımı boynundan akan oluk oluk kana dayamadan önce başka kelimeler sarf ettim: "Endişelenmeyin. Bu kısmı da emdiğim için ortada kabul edilecek bir şey olduğunu dahi hatırlamayacaksınız."

Sonrasında hiçbir şey olmamış gibi karşısına geçtim ve seansa devam ettik. İlay'la ilgili soracaklarım şimdilik bu kadardı. İlk seansları kendime ayırmak istiyordum.

Anılarını emme konusunda başarılı bir iş çıkarmıştım. Bu alanda giderek uzmanlaşmıştım. Pardilerde yanıma aldığım kızların anılarını emmeden birkaç satıcıyı dolandırmama kadar sıkça yardımıma koşmuştu bu yetenek.

Keşke en başta da bu kadar iyi olmaydım diye düşündüm hüzünle. O zaman belki Likya'ya uçakta her ne yaptıysam adamakıl-

li yapmış olabilirdim. Onu tehlikeye atıp bu sona hazırlamaktan daha iyisini yapabilirdim.

Bir değil, iki cana sebep olmamış olabilirdim.

"Nasıl geçti?" diye sordu İlay masum bir çocuk pozitifliğinde. Yüksek duvarın üstünde, oturduğu yerde ayaklarını sallayıp ellerinden destek alıyordu. Sanıyordu ki beni terapilere getirerek yapacağını yapmış, ben de tek seansta baştan sonra iyileşip tazelenmiştim. Artık sürüşe hazırdım gözünde.

"İdare eder," dedim sadece. "Konuşmak istemiyorum."

"Pekâlâ," diye karşılık verdi yerinden atlayarak. "Sana iyi geldiyse benim için yeterli." Normalde üstünde duracağını bildiğim için başka bir planı olduğunu o söylemeden anlamıştım. "Haydi bakalım. Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Nereye?"

"Sürprizi kaçmasın." Göz kırptı. Sürprizin, duysam istemeyeceğim bir şey olduğunu şimdiden anlamıştım. Yine de itaat ettim.

Bu onun dört saatiydi. Dilediği gibi geçirebilirdi. Kendimi resmin dışında tutmak beni rahatlatmıştı ve öyle devam ediyordum.

Etilerdeki huzurlu, otuz beş yaş üstü zengin hayatını gerimizde bırakıp Kâğıthane'nin kirli ve tekinsiz sokaklarına daldığımızda şaşırdım ama bir şey demedim. Şehrin dokusu ve planlaması burada çok farklıydı. Dik yokuşlar, döküntü binalar, binalardan daha yıkık duran insanlara ev sahipliği yapıyordu. Boğaz sanki şehrin bu kısmına sırtını dönmüş, *benim böyle bir semtim yok* diye ona sahip çıkmıyordu. İlay gibi lükse, insanlar arasındaki kast sistemine bu kadar düşkün birinin burada ne işi olurdu? Kendi içimde cevaplar arama işinde başarısız oldum.

Çok geçmeden terk edilmiş görünen bitişik nizamlı apartmanlardan birine girdik. İçerisi karanlık, yıkık dökükü ve birkaç evsiz bağımlının takılma noktası gibi görünüyordu. İlay siyah, rugan *sneaker*larına toz değdirmemeye çabalayarak yürüdü, yürüdü ve tüm bu çabasıyla alakasız bir tekmeyle önündeki kapalı kapıyı kırarak açtı.

Kapının, buradaki her şey gibi eskimiş bir ahşap yığını olduğunu sanırken çelik ve oldukça sağlam olduğu çıkardığı sesten belli oluyordu. Ortasından yamulup perçin yerlerinden talaşlar kaldırarak öne devrildi. Ardında şaşkınlıkla karışık bir saldırganlıkla bize bakakalmış siyah *punk* giyimli vampirler vardı. Şık bir tekno kulübü gibi dekore edilmiş, baştan sona yenilenmiş bir yer yapmışlardı kendilerine bu izbe çukurda.

Şok etkisi geçer geçmez içinde bulunduğumuz odaya dolışan vampirler bizi çevreledi. Keskin pençelerini uzatmış, dişleri sivrilmiş şekilde tıslayan yılanlara benziyorlardı. İlay bu savunmacı tehditten hiç etkilenmemiş bir ifadeyle dümdüz içeri yürüdü. Vampirlerden herhangi biri mâni olmaya çalışamadan kapının ardında başka bir ses duyuldu. "Bırakın, geçsin."

Beni de yanında götürdü. Boynumdaki hayalî tasmayı çekiştiriyordu âdeta. Mermer görünümlü cilalı parkelere çarpan topukları savaş davulları gibi çalıyordu. Bu zemin ona daha uygundu.

Yürürken kulağıma doğru eğilip fısıldadı: *"Şimdi, izle ve öğren."*

Neyi? Ne tür bir tehlikenin içine çekmişti beni böyle? Neyin peşindeydi?

Dediklerini uygulamaktan başka bir çarem yoktu. Bana eliyle dur işareti yaptığında durdum ve izlemeye başladım.

"Geleceğini haber verseydin hazırlık yapardık, İlay." Elleriyle iddialı girişiyle alay eden bir alkış tutturarak önümüze doğru yürüyen adamı tanıdığımı fark ettiğimde bedenimdeki tüm sinirler gerildi. Yıllar öncesinde karşıma çıkan o adamdı. İlay'ın ilk ve tek somut gözdağını veren o pislik... Ona çalışan vampirlerden biriydi. O zamanlar karşısına aldığı bir böcektim, şimdi İlay'ın yanında herkesten korunaklı olandım.

Bunu mu öğretmeye çalışıyordu İlay? *Benim yanımda güçlüsün, benim bir hiçsin* demeye mi çalışıyordu?

"Geleceğimi hiç düşünmediğini biliyorum, Baltalı. Bunun rahatlığıyla yolduğumda arkamdan neler çevirmişsin, neler... Hepsini duydum," dedi cilveli bir sesle. Sonra sesi aniden buz soğukluğuna ulaştı. "Sürprizi kaçırmak istemedim."

Karşısındaki adamı can havliyle panikletmeye yetmişti. Ken dini açıklayacak süresinin sanki varla yok arası olduğunun farkın dayınış gibi bir çırpıda konuştu: "Hanımım... Bu suçlamaları size kim, neden uydurdu, bilmiyorum ama-"

İlay dinlemedi bile. Vampir algımın yetişemediği bir hızda ona doğru atıldı ve bir hançer ucu gibi doğrultuğu tırnaklarını tek hamlede kristalden kalbinin içine sapladı. Çatırdama sesi kulak tırmalayan bir şekilde odaya yayıldı. Adamın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Ağzı açıldı. Bir şangırtı eşliğinde boğazından dışarıya toz püskürttü. İlay elini duygusuzca çekti. Adam sendeledi. Ona son bir kez baktı. Kalbi paramparça olmuştu. Ve birden... Patladı.

Gerçekten de patladı.

Duymuştum ama hiç şahit olmamıştım.

Gözlerim milimetrik hareketlerle seğirmeye başlarken bir adım geriledim. Ayaklarımızın altına saçılan kızıl kristal zerrecikler çatırdadı.

Bunu yine yapmıştı. Yine gözlerim önünde birini öldürmüştü.

Başımı iki yana salladım. Nasıl bunun ona daha çok saygı duymamı sağlayacağını düşünürdü? Başardığı tek şey, gözümde tam bir caniye dönüşmesiydi.

İlay olağanca sakinliğiyle üstünü silkeliyordu. Eliyle dudaklarının üstündeki tozları alırken diliyle tadına bakıp yere tükürdü. "Hıh, işte tasmasını gevşek tutmuğun itlerin tadı böyle bayat geliyor," dedi bana doğru.

Sanki bu aramızdaki bir aktiviteydi. Hafta sonları bowlinge gider gibi çıkıp çete liderleri katlediyorduk çift olarak.

Nefesler tutulmuş, tepkiler kararlaştırılmamış bir şekilde kalabalık bizi izlemekteydi. Sarsıntının etkisi yeni yeni geçiyordu.

Sessizliği bölen içli bir ağıt oldu. Bir kadın haykırışlarla kendini yere bırakarak adamın az önce kapladığı alana geldi ve elleri boş bir şekilde ortada yasını tutabileceği bir cesedin olmadığını idrak etmeye çalıştı. "Ne yaptın sen, fahişe? Ne istedin Baltalı'mızdan!"

"O kendi sonunu, benim sözümün dışına çıkmaya başladığında hazırlamıştı zaten. Hesaba katmadığı, günün birinde asla dön-

meyeceğimi düşündüğü İstanbul'a gelebileceğimdi." Tıkırırcasına güldü. "Beni gördüğünde öleceğini anlamıştı. Sevgi noktanı bilen birine başkaldırdığında bu olur. Bilirsin... Artık sevginin ölüme dönüştüğünü bilirsin. Bu kadar basit."

Midemdeki burkulmayı göz ardı etmeye çalıştım. Ona hiçbir zaman Sevgi'min yerini söylemediğim için bir kez daha minnet duydum. Bu zamana kadar beni kaç defa bununla tehdit etmiş olurdu, kim bilir. Belki de bir gün öfkesine hâkim olamaz da alıverirdi canımı. Onun gibi sağı solu belli olmayan bir ruh hastasına güvenecek kadar aptal değildim en azından.

"Gelip liderimizi öldürerek sen de kendi sonunu hazırlamış oldun!" diye gürledi mevzubahis liderden sonra sözünün en çok geçtiğini tahmin ettiğim erkek vampir.

İlay eliyle ağzını kapatıp kıkırdayarak güldü karşısına dikilen izbandut herife. "Lider mi? Lideriniz benim, ahmak. Sürgünümden sonra komutanın ona geçmesi ne büyük talihsizlik... Sadık hizmetkârlarını teker teker ölüm görevlerine yolladı ve yerlerini, sizleri dönüştürerek doldurdu. İstanbul'un en korkulan, en güçlü vampir örgütünü bu yozlaşmış, ucuz çeteye dönüştürdü."

"Hepimize karşı birsin," diyerek parmaklarını kıtlattı. Sanki diğerleri onu takip edecekmiş gibi... Oysa az önce şahit olduklarıyla, şimdi yere çökmüş ağıtlar yakan kadın da dâhil herkes İlay'a yaklaşmaya çekiniyordu. "Bu ucuz çete neler yapabiliyormuş, sana göstereyim."

"Ne kadar işe yaramaz olduğunu göster bakalım," dedi İlay hiç istifini bozmadan. Bekledi. Bekledi. Adam atıldığı anda ona savurduğu pençesini bir eliyle yakalayıverdi. Onu tangoya kaldırmış gibi adamı etrafında döndürerek sivriltiği pençelerini diğer omzuna sapladı ve vampiri önünde sabitledi.

Kıskıvrak yakaladığı adamı bir vampir tozuna çevirmeksizin bu sefer dişlerini vahşi bir yırtıcı iştahıyla boynuna gömdü ve emmeye başladı. Kanımız yoktu. Fakat emebileceği başka şeyler vardı.

Adam önce solgunlaşmaya, teni kuruyup çatlamaya başladı. Sonra güneş altında kalıp eskimiş bir fotoğraf gibi sararıdı. Derisindeki kuru çatlaklar soyulup dökülürken altındaki pırıl pırıl metalik

niteyi açığa çıkardı. İlay dudaklarını ondan çektiğinde geriye alınından başka bir şey kalmamıştı.

Tüm değerini emmişti ve bunu, onu altına dönüştürerek yapmıştı.

Dünya üzerindeki en değerli metali bir paçavraymış gibi öne itti İlay. Yere çarpıp parkeleri çatlatan bir düşüş oldu bu. Çenesini kaldırdı ve muzip bir gülüşle diğerlerine baktı. "Belki böyle biraz işimize yarayabilir, değil mi?"

Altını gören bazı üyeler çoktan İlay'ın tarafına geçmiş gibiydi. Bazılarının esprisine güldüğünü duyar gibi oldum. Sahiden de bahsettiği kadar ucuz adamlardı bunlar. Onun olan çeteyi ele geçirse bile onlarla ne yapacaktı ki?

Derhâl emirler yağdırmaya başladı. "Şimdi eritin şunu ve nakde dönüştürün. Yeni üssümüz için arsa bakmaya başlayacağım. Biri benimle gelsin. Güzel olanınız," dedi yerde hâlâ ağlamakla meşgul kadına bakıp. "Bir daha da asla birinin, sizi serseri olduğunuza ve böyle yaşamak zorunda olduğunuza inandırmasına izin vermeyin. Size vampirliğin asaletini ben öğreteceğim."

"Yanlış anladıysam düzeltin, hanımım," dedi bir adam konuşanlara ne olduğunun bilinciyle temkinli yaklaşarak. "Bu örgütün asıl lideri olan dişi vampir sizsiniz ve kontrolü tekrar ele alıyorsunuz, değil mi?"

"Ta kendisi," diye yanıtladı zevkle.

"Peki, yine eskisi gibi bu şehirden sürülürseniz ne olacak?"

Birden hiddetlendi. "Böyle bir şey olmayacak." Odayı arşınlarken teker teker konuştu: "Bir daha..." Bir adım daha... "Asla..." İki adım. "Olmayacak!"

Sonra dinlemem için bana döndü. "Bu şehir bana ait! İstanbul'u Kantonluk kontrol ediyor olabilir fakat sokakları benimdir. Bu yıllarca böyleydi. Bunu bilen yalnızca eskiler kalmış olabilir. Ancak dönüşümle onlar da ortaya çıkacaklar. Saygılarını sunmaya gelecekler." Yerdeki cesede baktı. "Bilmeyenler ise..." Dudak büzdü. "Ya toza ya da altına dönüşecek."

Konuşmasını bitirip dışarı çıkarken kolunu, benimkine girmek istercesine kaldırdı. "Gidelim."

Arkasından yetişip kolumu ona doğru uzattım. Her saniyesinden nefret ederek itaat ettim. Üstelik az önce sergilediği korkunç katliamdan sonra... Onun dört saatine katlanamazdım. Onun hiçbir şeyine katlanamayacaktım.

"İlay, ben dönüyorum," dedim bana günün kalanı için yaptığı planları anlatmaya koyulmuşken.

"Nereye dönüyorsun? Daha zamanımız bitmedi."

"Bence bugün olanlar bana yeter."

Öfkelenmeye başlamıştı. "Ne demek şimdi bu? Ne yaptığını sanıyorsun, Ruslan?"

Ben de patladım sonunda. Etrafta Ferdi Bey'in irademi yönlendirme ihtimali olmadan bunu yapabildiğimi kanıtladım kendime. "Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun, İlay? Beni nasıl böyle bir olayın içine sokarsın?"

"Bu senin öğrenmen içindi. Bunları bilmen lazım. İşleyişi öğrenmen, yerimizi anlaman ve ona göre hareket etmen lazım."

"Neyi öğrenecekmişim? İstanbul'un vampir mafyası olduğunu mu?"

İfade ediş şeklim komiğine gitti ama gülmemeye çalıştı. "Saçmalama. Günün birinde karşına o Yabani canisi çıktığında kendini savunabilmen gerekiyor. Öldürebilmen gerekiyor. Senin için öldürecek adamları yönetebilmen gerekiyor."

O gülmedi, ben güldüm. Alaya vurdum. "Beni eğitme görevin için miydi yani tüm bunlar? Kantonluk bunu mu kabul etti sence?"

"Kantonluğun canı cehenneme. Onların düzeni yalnızca kendilerine çalışıyor, hâlâ anlayamadın mı? Kendi ayağından asılmayı öğrenmen lazım. Burada ben bunu yapıyorum. Ve o aptal okul dedikleri yerde kalsan yüzyılda öğrenemeyeceğin şeyleri öğretiyorum sana." Hazırlanmış, saçlarını geriye atarak sözlerine odaklanmaya çalışıyordu. "Bu durumu bu kadar büyütmesen bir sonraki durağımızda, başka bir piçi sana öldürtmeyi deneyecektim."

"Başka çeşitleri de mi var?" dedim şaşkınlıkla.

"Sen beni ne sanıyorsun?" Gözlerini devirdi. "Tek bir çeteye hâkim olarak tüm İstanbul'u nasıl sahiplenebilirim sence?"

"İşte, sorun da bu? Neden her şeye sahip olmak zorundasın, İlay?" Onun cevaplarına ne tam anlamıyla ulaşabiliyordum ne de İlay, bunların beni neden ilgilendireceğini anlayabiliyordu. Bakış açımı değiştirdim. "Veya benim isteklerimin bunların dışında şeyler olabileceğini hiç düşündün mü? Sence ben henüz bir katil olmaya hazır mıyım?" Göğsümü şişirip bıraktım. Bıkmıştım. "Büyümüşümü söylüyorsun. Bu senin için önemsiz olabilir ama benim için dehşet verici bir şey. Beni önemsiyorsan benim doğrularıma göre bana yaklaşmalısın. Canın ne isterse yapıp sonra da hissettiklerimi abartı bulamazsın. Buna izin vermiyorum!"

İzin isteyen olmadı zaten dercesine baktı önce. "Ne demek izin vermiyorum? Ben senin iyiliğini düşünüyorum, Ruslan."

"Bence sen benim iyiliğimi anlayabilecek kapasitede değilsin, İlay. Bana iyi gelmenin yolunu bilmiyorsun."

"Seni o kadar terapistlere götürmedim mi? Elimden geleni yapıyorum," dedi kuru bir sesle.

Sanki bunları gönlüm olsun diye yapıyordu. Asıl yapmak istediği buydu. Az önce içeride yaşananlardı. "Önce okşayıp sonra döveceksen hiç yapmasaydın, daha iyiydi."

İlay başını geriye yatırıp eliyle ensesini sıvazladı. "Yıldım, sevgilim. Her şeyi bu kadar yokuşa sürmek zorunda değilsin."

"Ben de yıldım, İlay. İstediğin, her dediğini yapacak bir süs köpeği. Sana bunu veremem." Başımı iki yana salladım. "Artık veremem."

"Bitsin mi diyorsun yani?" diye sordu. İlk o dillendirmişti. Duymak için yanıp tutuştuğum o kelimeleri kendi ağzıyla söyledi. Bu seferkinin bir test olmadığını fark ettim. Bıkkınlığı, belki de bana olan tahammülünden üstün gelmişti.

"İkimizin geleceğini göremiyorum." Bakışlarımı düşürerek geriledim. "Ayrılalım."

Bir sessizlik oldu. Cevap gelmedi. Merakla ona baktığımda İlay tam karşımda durmuş, elektriğe tutulmuş gibi bir gerilimle bana bakıyordu. "Başka birisi mi var?" diye sordu.

"Hayır." dedim. Gerçek buydu.

"Başka birisinin mi olmasını yeğlerdin?"

"Hayır." diye yalan söyledim. Sevgiye hep ihtiyacım vardı. İlay bana bunu sağlayamıyordu. Belki şimdi değil ama İlay resimden tamamen çıktıktan sonra beni gerçekten sevebilecek birini hayatıma almak en büyük arzularımdan biriydi.

Hırçınlıkla çantasını yere fırlattı. "O zaman o kılkuyruk Ferdi mi sokuyor aklına bu saçma fikirleri?" Olduğu yerde tepindi. "Söyle bana Ruslan, neden? Neden? Neden? Aklımı kaçıracağım. Sen vampire dönüşmeden evvel aylarca rüya gibi bir aşk yaşamadık mı biz? Bize rağmen, bana olan aşkına rağmen... Nasıl? Neden?"

"Ferdi'yle bir alakası yok, İlay. Ben İstanbul'a gelmek için yola çıkarken dahi rahatsızdım bazı şeylerden. Sadece bunu ne kendime ne de sana itiraf edecek cesareti bulabiliyordum."

Söylediklerimin yansıyla ilgilenmedi bile. "Ferdi'yi tanımıyorsun. Onun nasıl bir yılan olduğunu bilmiyorsun. Niçin onu yanımda barındırmadım sanıyorsun? Sen farkında olmadan zehirler seni. Pisliğin tekidir." Ağlamaklı olmuştu. "Kantonluğun seni yerleşeceği okulda olduğunu bilseydim buna mâni olmak için varımla yoğumla savaşırdım, sevgilim. Seni o piçin kollarına göndermezdim."

Ferdi Bey'le ilgili benim de içime şüphe düşüren bazı şeyler vardı. Dolayısıyla dikkat kesilmiştim. "O hâlde anlat artık. Anlat, ben de bileyim. Belki fark etmediğim detayları yakalarım sayende." Bir taraftım onun İlay'a karşı hislerimle hiçbir alakası olmadığını biliyordu. Fakat buna ihtimal verirsem İlay'ın işe yarar bilgiler paylaşmasını sağlayabilirdim.

"Ferdi'nin bir gücü yoktu. Uzun bir süre sıradan bir vampir olduğu sanıldı. Onun aşağılık kompleksi o dönemlerden kalmadır. Gücü olmayınca diğerlerini kayırdığını düşünerek bana düşmanlık beslemeye başladı nankör. Gidip önemli bilgileri Kantonluğa ispiyonladı." Sinirle dişlerini sıktı ve gıcırdattı. "İstanbul'dan sürgünüme sebep olan oydu."

Eğer durum böyle olsaydı onu ilk görüşünde öldürmeye kalkışmaz mıydı? İlay böyle bir şeyi affedecek biri değildi. Az önce

yere liderine ne yaptığı belli değil miydi? Belki Ferdi'nin, iradesini emeceğini bildiği için henüz böyle bir işe kalkışmamıştı. Doğru zamanı kolluyordu.

İlay konuşmayı sürdürdü. "Ben şehirden gittikten ve dönüştürdüğüm vampirler bir bir idam edildikten sonra Kantonluğa çalışmaya başladı. Sattığı bilgiler sayesinde onu içeride tuttular. Fakat Ferdi yediği kaba bir kez daha pislemiş olacak ki onu bir yetimhanenin kahyalığına verdiler."

"Hep Ferdi gibi kültürlü ve yetkin bir adamın bu kadar düşük bir pozisyonda ne işi olduğunu düşünmüşümdür. Ne yaptığını biliyor musun?"

"Söylentiye göre yanında çalıştığı ekip arkadaşlarından biri ortadan kaybolmuş." Sesini alçaltarak ekledi: "Kaybolan vampirin özel gücü irade emebilmekmiş. Sonra her ne hikmetse Ferdi'de de aynı yetenek peydah oldu."

Ensemden keskin bir ürperti hissi geçip gitti. "Ondan şüpheleniyor musun, İlay? Yabani o olabilir mi?"

"Bilmiyorum, Ruslan. Başkasının yeteneğini emebiliyorsa neden bu zamana kadar bekledi harekete geçmek için? Aklım bir türlü almıyor." Sonra endişeyle gözlerime baktı. "Eğer senin peşinde olan oysa bebeğim, artık biliyor. Bizi Vahdettin Efendi'yle konuşmamızda dinledi. Bu yüzden o kadar hiddetlendim ya... Eğer Yabani oysa artık peşinde olduğu kişinin sen olduğunu biliyor demektir." Bana dokunmak için elini uzattı. "Yani şu an tehlikenin tam kalbindesin, sevgilim."

Biraz daha gerilemek istedim; duyduklarımın sarsıntısından, İlay'ın yanaşmasından değil. Ancak tam tersi İlay'a doğru gittim. Tutmak isteyen eline doğru sendeledim. Korunmak için ona sığındım farkında olmadan.

Eğer bahsettikleri doğruysa, eğer herkes bu kadar ikiyüzlüyse İlay, benim menfaatimi düşünen sayılı kişiden biri olabilirdi.

Bahsettiği kadar büyük bir tehlikenin içerisindeysem...

İlay, beni tüm bunların içinden çekip kurtarabilecek tek kişiydi.

Canavarım, benim koruyucu meleğimdi.

BÖLÜM 14
İS VE REÇİNE

SON OLAYIN ÜSTÜNDEN HAFTALAR GEÇMİŞTİ. Mano'nun ölmesinin üzerinden neredeyse bir ay.

Hâlen tarif edilemez bir hüznün içerisindeydim. Her gün yeni bir mücadele gerektiriyordu. Beynime akın eden hatıralarla tek tek pazarlığa giriyordum.

Islak saçlarımı Mano olmadan tarayabilirdim. Aynaya bakıp kendimi beğenmediğimde beni omzumdan tutup süzen anaç kadın gibi övgülere boğabilirdim. Başıma gelen her garip olayı anlatabileceğim yeni birini bulamazsam kendimle konuşabilirdim.

Mano'suz bir hayat yaşayabilirdim. Onun tüm kalbini ortaya koyarak yetiştirdiği genç kız olarak ölümsüzlüğe göğüs gerebilirdim.

Likya işsizlikten tek hedefine, Ece'nin aklına girip ona gücünü kullanma konusunda yardımcı olmaya odaklanmıştı. Pek yol kat edebildiği söylenemezdi. Bizden hazzetmiyorlardı ve etrafta olmamıza katlanamıyorlardı. Herkesi mutlu edebilen ve kendisine taptıran kardeşimin acizce çabalamalarını izlemek çok keyifliydi.

Ancak yetmiyordu. Özlediğim onca şeyin arasında yapabileceğim birkaç şeyden mahrum kalmak beni deli ediyordu.

Müzik...

Kendi kendime mutlu olabildiğim sayılı uğraşlarımdan biriydi. Likya ve beni küçük yaştan beri müzikle iç içe yetiştirmişlerdi. Opera bestecisi anneannemin zihni alzaymıra kurban gitmeden evvel bize katabildiği bir değerdi bu. İkimiz de birer müzik aleti çalarak başlamıştık. Ardından oda orkestraları, solfej dersleri, düzenli takip edilen kültür ve sanat etkinlikleri...

Likya keman çalardı. Elbette zarafetini destekleyecek bir enstrüman seçmişti. Bense çello istemiştim. Hanım hanımcık oturmadan, aksine bacaklarını ihtirasla açıp kucağına aldığın büyükçe bir ahşap yığını... Telleri o kadar sert ki parmakların nasır tutuyor. Çalındığında elini geri attıracak güçte ve çıkardığı ses ciğerlerindeki havayı dahi titretiyor...

Tüm isyanımı notalara yükleyip yeri göğü inletebiliyordum çellom varken. Şimdi eski okulumda kim bilir, ne durumdaydı. Nemden bile etkilenen müzik aleti yangına karşı koyabilmiş miydi, bunu öğrenmek istiyordum. Eski okuluma gitmek istiyordum.

Likya bunu duyunca derhâl Tolga kesilmişti başıma. *"Gidip delil aramak, bu katliamı yapanların peşine düşmek istiyorsun. Çellonu bu saçmalığa bahane etme."*

Soman asıl klasik müzik hayranı kendisiydi. Ancak ben çalgımı özlerken o merak bile etmiyordu.

Ben aklıma koymuştum bir kere. Bu saatten sonra beni hiçbir şey durduramazdı.

Gözlerim okul yemekhanesinde bana ön yargıyla bakmayacak tek kişiyi arıyordu: Ruslan'ı.

Bana herhangi bir sempati besliyor muydu ya da intiharına engel olduğum için kendini borçlu hissediyor muydu, bilmiyordum. Ancak kısa konuşmamızdan anlayışlı birisi olduğu çıkarımını yapabilmiştim.

İşte orada, tek başına kocaman bir masada oturuyordu. Arkadaşlarının çoktan kahvaltısını bitirip çıktığını gösteren boş kadeh-

ler masanın üzerinde gelişigüzel durumuydu. Kendisi ise düşüncelere dalmış, bardağın dibinde kalan kanı döndürüyordu.

Usulca ona yaklaşıp yanındaki sandalyeye kendimi bıraktım.

Ruslan irkilip bana baktığında kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Sen burada yemiyorsunuz sanıyordum," dedi tekdüze bir sesle.

Bir an o da bizi dışlayanlar furyasında yer alacak sanıp gerildim. Oysa o hemen durumu toparladı. "Yani bana göre çok saçma... Sizin de burada bizimle olmanız gerek. Ama öyle uygun görmüşler diye garipsedim."

"Açıklamana gerek yok," dedim omuz silkip. "Bugün daha hafif bir şeyler istedim."

Kendime bir kadeh kan koyup küçük bir yudum aldım. Likya hep en işçahlı olandı. Mano bana bir şeyler yedirmek için bazen iğ gücü bırakır, başımda beklerdi. Yeniden içim sızlayınca kaşlarımı çatıp kadehe kilitlendim. *Artık Mano yok. Kendi beslenmeden sen sorumlusun!*

Kadehi kapıp bir çırpıda kafama diktim ve boş bardağı gürültüyle masaya bıraktım.

Ruslan kaşlarını kaldırdı. "Bana bayağı aç göründün.

Güldüm. "O aç olduğumdan değil. Yavaş yavaş delirdiğimden."

Bir oksarma sesiyle kavrılan dudağına baktım. "Geç bile kalmışsın."

"Nasıl gidiyor?" diye sordum bir an. "Kontrol altına alabiliyor musun kendi deliliklerini?"

Neyi kastettiğimi çok iyi biliyordu. Omuzlarını düşürdü. "Bilmiyorum. Bir daha yapmam diyemiyorum. Ama bir süredir ihtiyaç yok gibi."

"Sebebini sorabilir miyim?"

Şansımı fazla zorladığımı düşünürken birden heyecanla bana döndü ve anlatmaya başladı: "İlginç bir şey oldu. Hiç yapmayacağım bir şey yaptım ve sonuçları hiç beklemediğim gibi oldu."

"Öyle olur," dedim iç geçirerek. "Sonsuz her şeyi, her olasılığı hesap edebileceğimizi düşünürüz. Oysa tahmin edilebilir hareketleri yapan yine bizizdir."

"Aynen öyle. Düşeceğimi görsem de o çukurdan çıkabildiğimi bildiğim için yanından dolanıp gitmiyorum asla."

"Aksine bodoslama atlıyorsun." Kıkırdadım. Salaklığımıza gülüyordum. Bilmeme rağmen hâlâ aynı şeyi yapışıma...

"Her gün aynı güne uyanıp aynı Ruslan gibi davranırsam hiçbir şeyi değiştiremem. Kendime yarattığım çaresizlik burada yatıyor." Sıkkınlıkla elini ensesine götürdü. "Bilmiyorum. Bunu değiştirecek kadar gücüm var mı... Ama istiyorum."

"Olsun. Bir kez de olsun tatmışsın değişimin neye benzediğini."

"Tatsın. Tutumumu değiştirdiğim anda gelen tepkiler, olasılıklar çeşitleniyor. Sürprizlere alan açıyor bu. Çok önemli bir anahtar buldum sanki. Muhtemelen herkesin çoktan bildiği bir şeyi, Amerika'yı yeniden keşfeder gibi yeniden adlandırıyorum. Yine de bu bilgi şu an hiç olmadığı kadar değerli benim için. Yarına aynı kaygısızlıkla bakamıyorum. Hatta... Merak ediyorum."

Onun adına içimi rahatlamayla dolduran bir keşifti bahsettiği. Kulak versem belki bana bile iyi gelecek çıkarımlardı. Biraz kıskanmış bile olabilirdim. "Gerçekten de üstüne yansımış söylediklerin. Sanırım, benim için aynısını söyleyemeyiz. Geçen bu sürede beynimi sessize alıp her şeyi baskıladım. Senin aksine bir arpa boyu yol alamadığımı görüyorum."

"Bir ölümün yası, sandığının aksine tam olarak böyle yaşanır. Kendine fazla yükleniyorsun." Yüzündeki beni nasıl bu kadar iyi analiz edebildiğini sorgulatan ifadeyi izledim. Belki de şizofrendim; Likya en başından beri yoktu ve benimle kusursuz kapasitede empati yapabilecek hayalî bir arkadaş üretmiştim şimdi de. Oysa Ruslan sürdürüyordu. "Bana yaklaştığın kadar şefkatle kendine de yaklaşsan aslında... İyileştirici gücün kendini de kurtarabilir."

Buruk bir tebessümle ona baktım. Yine çok doğru cümleler kurmuştu. Başımı salladım sadece. İyileştirici gücü olan Likya'ydı. Ona o gün iyi gelen de, intiharın eşiğinden döndüren de oydu. Ben sadece fark edendim. İş icraata gelince donakalmıştım.

Ruslan birden hazırlanış gibi mahcubiyete büründü. "Bu arada yaptığın her şey için, beni orada yalnız bırakmadığın ve ölmeme

izin vermediğin için teşekkür ederim. Sanırım bunu adamakıllı hiç dile getirmedim."

"Rica ederim," dedim. Bu teşekkürü onun adına Funda'dan çoktan almıştım. Övgüyü hak eden ben miydim, sorgulanırdı. "Yine olsa yine yapardım." Sonra gülümsedim. "Bak, boşa gitmemiş."

O da gülümsemeye çalıştı. Ona acı veren bir kasılmaya benzedi ama başardı. "Senin için yapabileceğim bir şey olursa söylemekten çekinme."

Asla bunun karşılıklı olduğunu düşünmesini istemezdim. Ancak buraya bir niyetle gelmiştim. "Aslına bakarsan var."

Bu kadar hızlı olmasını beklemiyor olmalı ki kaşları çatıldı. "Nedir?"

"Bir geceliğine okuldan kaçmam gerek."

"O iş kolay." Yapabileceği bir şeyi istememin öz güveniyle gerindi. "Şansına, en doğru kişiye geldin."

Gecenin ilerleyen saatlerinde odada hazırlanıyordum. Koyu göz makyajımı tamamlamak üzereyken Likya şüpheci bir ifadeyle beni izliyordu. Deri korseme ve düşük bel, bol kesim pantolonuma bakıp dudak büzdü. *"Lonca görevlerine bu kadar süslenmezsin,"* dedi ters ters.

"Çünkü Lonca dikkat çekmememizi istiyor." Tırnaklarımla kirpiklerimi düzeltim. Rimel sürünce beyazdan siyaha dönmeleri tüm ifademi değiştiriyordu. Daha keskin, kendinden emin görünüyordu.

"Yine de biraz abartılı olmuş sanki."

Tipik Likya, sinirlerimi germeyi başarmıştı. Öfkeyle parladım. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Gece kulübüne giden sen olsan bundan on kat fazlasını yaparsın. Bilmiyoruz ya o hâllerini. Asıl derdin ne, onu söyle sen."

"Okuldan kaçıp partilemek istediğine inanmıyorum da ondan. Dediğini yapacaksın, değil mi? Onaya gideceksin." Kardeşimin hayali görüntüsü şimdi aynadaki yansımam yerine geçmişti.

"Çekil şuradan! Daha bitirmedim." Elimi önümde sallayarak görüntüsünü bulandırdım. "Giderim gitmem. Sana ne? Ben se nin Tolga'nın yatağına gitmene karışabiliyor muyum?"

"Tolga'yla sevişirken canımı tehlikeye atmıyorum, Kerya. Aynı şey mi şimdi bu söylediğin?"

"Yaşattığı travmayı hesaba katarsak daha bile beter." Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. "Her ne kadar görmemeye, duymamaya çalışsam da yaptığın her şeyi ben de yaşıyorum, hatırlatırım."

Likya utançla kızarıp sus pus oldu. Onu kendi başlattığı tartışmalarda alaşağı etme konusunda kendime has bir beceri geliştirmiştim. Kendisine sorsanız bunun benim yargılayıcı tavrımdan olduğunu öne sürerdi. Her seferinde kendisi kışkırtır, tahammülü yitirip karşı atağa geçtiğimde de ben suçlu olurdum.

Görünen o ki susması için daha sert basturmam gerekiyordu. Söyleyecekleri bitmemişti. *"En azından bu işe Ruslan'ı dâhil etmeyebilirdin, Kerya. Onu da tehlikeye atacaksın."*

"Off, çok uzattın! Kulübe girer girmez Ruslan'ı ve arkadaşlarını ardarcağım zaten. Senin yarım aklına ihtiyacım yok." Ağarmış saçlarımı ellerimle havalandırırken öfkem parladığı hızla sönmüştü bile. İç geçirdim. "Stresliyim, tehlikeli bir işe kalkıştığımın farkındayım ama sen beni daha çok geriyorsun. Üzgünüm, abarttım."

Yana döndüğümde orada olmadığını fark ettim. Kapıda birinin olduğunu hissetmemle dramamıza daha fazla vakit ayıramamıştım.

Gidip kapıyı açtığımda eli havada, kapıyı çalmaya hazırlanan Ruslan'ı gördüm. Beni görünce anlık tepki veremedi. Sonra kaşları hafifçe kalktı ama o kadar. "Hazırsan gidelim," dedi kısaca.

Nedense filmlerden alışık olduğum, *"Vay canına!"* ya da *"Çok güzel olmuşsun!"* yorumlarından gelmediği için bozulmuştum. Likya'nın kafamı didik didik etmesinden daha çok canım sıkılmıştı buna. Çantamı ararken alt dudağımı emip kendimi silkelemeye çalıştım. Bunun beni etkilemesi saçmaydı ve saçma olan şeylere benim hayatımda yer yoktu.

"Gidelim," dedim çantamı omzuma geçirip.

Yolumuz iki adım ötede bitti. Parti ekibi -bizim dışımızda beş kişi- sofada demleniyordu. Şırıngayla morfin ekleyerek içtikleri

[illegible] bana ikram etmelerinde abartılı bir tepki vermemeye dikkat ederek reddettim. Buraya gerçekten eğlenmek için gelmiş olsam [illegible] yapacağımı biliyordum. Aslında eğlence anlayışıyla ne bu ortamla ne de böyle tiplerle uyuşuyordu. Ruslan'ın onlarla arkadaşlık ediyor olması şaşırtıcıydı.

Onu anlamıyorum, dedim içimden. *Kafasında onun için biçtiğim kalıplar gerçekliği kavrayamamasından mıdır?*

Yanımıza Ruslan'ın erkek arkadaşlarından biri geldi. Elini gereksiz bir samimiyetle arkadaşının omzuna koydu ve bana döndü. "Vay vay... Ne cevherler varmış burada?"

Aradığıma benzer bir tepkiydi. Oysa azıcık da olsa gururum okşanmadı. Kardeşimi dışlayıp laf dalaşına girenlerden biri olduğumu hayal meyal hatırlar gibiydim. Üstüne laçkalığı da eklenince insanlık dışı gelmişti. Okuldan çıkana kadar gereksiz gerginlik yaratmak istemediğim için mahcubiyetle gülümsedim.

"Lükya'ydı, değil mi?" diye sorarak Ruslan'ın omzundaki elini çekip tanışmak için bana uzattı. "Ben Semih."

"Karya," diye düzeltmim kısaca.

"Ha, diğer kardeş." Bilmediğim bir espri yapılmış gibi güldü. "Seni daha çok sevdim, Karya. Kafa kız çıkacaksın, tarzından belli."

"Bakalım. Gerçekte ben sevilmeyen tarafımdır."

Ruslan, Semih'e katılamadığını belli eden bir tavırla ona bakmıyordu. Cümlemden sonra bakışları bana döndü. Bir süre bir bilmeceyi çözmek üzereymiş gibi baktıktan sonra ellerini kavuşturup silkindi. "Eee, gelmedi mi araç? Gidelim artık, geceyi boşa harcıyoruz."

"Geldi çok oluyor. Sedef önden gidip biraz beslenmek istemişti," dedi Ece. Sonra saate baktı. "Biraz uzun kaldı. Adamı öldürmese bari."

"Bu kadar kan kaybettikten sonra arabayı sürdürürsek asıl biz öldürürüz," diye kızdı Ruslan. "Haydi, inelim. Direksiyonda ben geçerim."

[illegible] indiğimizde Sedef şoförden beslenmeyi bırakmıştı. Yanında iyveli bir oturuşla arabanın gözlerinden bir şeyler çıkarıyor, sevdalar sarıyordu. "Bu ne?" diyordu ruhsatı gösterip. Adamın ce[illegible] beklemeden arkasına sıkıştırılmış paraları cebe indirip sebet cebindeki çakmağa göz dikiyordu bu sefer. "Ne hoş! Sende benim gibi güzel kızlara onu hediye edecek cömertlik görüyorum. Hakkın mıyım?"

"Oyunmayı bırak, Sedef," diye uyardı Ruslan siyah Vito'nun kapısını açarken. *Her şeyin bir yeri ve zamanı var* der gibiydi. "Arkaya geç, arabayı ben kullanacağım."

"Aman, eğlencemi bozmasan olmaz," diye homurdandı. "Biz şoför beyimle burada kalacağız. Beni araçlar konusunda aydınlatıyor kendisi." Hipnotize ettiği adamın ellerini tuttu yapmacık bir mahcubiyetle.

"Götür arkaya, ne halt edersen et. Yanıma Karya oturacak," dedi duygusuz bir sesle. Benim yerime karar verilmesinden hazzetmemişim. Göç savaşına alet etmesi de hiç hoşuma gitmemişti.

Sedef kindar bakışlarla bana bakıp açık kapıdan dışarı çıktı. "Yeni kız gelir gelmez atlamasaydın öyle Ruslancığım. Senin asla tamir edilemez bir umutsuz vaka olduğunu hemen anlamasını isterdim."

Onunla intiharın eşiğinde tanışığımı bilmiyordu tabii. Ama tamir edilemez derken neyi kastettiğini anlayamamıştım. "Sen de pek umut vadediyor gibi görünmüyorsun," dedim arkasından. Olanlar nedeniyse terk ettiğimiz için tahammül etmeme gerek kalmamıştı.

Sedef şaşkınlıktan bir karış açık kalmış ağzıyla bana baktı ama laf dalaşına girmek yerine kalkardayıp sürücüyü arkasından çekiştirerek yolcu koltuğuna geçti.

Ruslan benim için kapıyı tutarken açıkladı: "Sedef'e ne kadar kötü davranırsan o kadar keyfi yerine gelir."

"Bildiğim iyi oldu," dedim yerime yerleşirken. "Onun senin için yaptığı oyunlara da kılıklı asmalı mıyım?"

Omuz silkti. Kontağı çevirdi ve bir dikiz aynasına bir bana baktı. "Keyfin bilir."

Kaşlarım çatıldı. Bu tavırlar da neydi şimdi?

Onun iki farklı yüzüyle eş zamanlı konuşuyordum sanki. Biri ördüğü duvarları indirmiş ve acizlikle şefkate ihtiyaç duyan taraftı. Bir diğeri ise yeniden gardını almayı başarmış, umursamazlığı kendine görev edinmiş olanıydı. İlk önce soğuk, mesafeli tarafıyla tanışmış olsaydım inandırıcı gelebilirdi. Oysa her kötü çocuğun içinde yatan kırgın ruh, çatlakların arasından bana göz kırpıyordu.

Arabayı sessizce sürerken dışarıyı izliyordum. Okuldaki derslerin bitişi, gece hayatının sonlarına tekabül ediyordu. Sokaklar tekinsiz, renkli tabelaların çoğu söndürülmüş durumdaydı. Caddeler iri sokak köpeklerine ve çöp toplayan adamlara kalmıştı.

Uzun süren yolculuğumuz boyunca konuşulmadı. Sessizliğe tahammülüm kalmayınca, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum merakla.

"Bir önemi var mı? Bizimle takılmak gibi bir planın yokken..." dedi gözünü yoldan ayırmadan.

"Anlamadım."

"Seni konuşurken duydum. Bizi atlatmaya çalışmayacak mısın?" Sesi hâlâ çok durgundu. Kızmış mıydı, alınmış mıydı, anlamak güçtü. Nitekim seçtiği kelimelerin, beni olduğum yerde buz kesdirecek kadar büyük bir gücü vardı.

Ah, Likya! Her şey onun yüzündendi. Beni lafa tutmasa Ruslan'ın asıl niyetimi duyması imkânsızdı.

"Ben, şey... Ufak bir işim vardı."

"İşte, benimle ilgili gerçek bir bilgi: Kullanılmaktan nefret ederim."

Anlaşılan sinirlenmişti. "Asıl beni gideceğim yere götürmeni isteseydim kullanmış olurdum."

"İşin her neyse, dediğin kadar tehlikeliyse bile yardım ederdim." Direksiyonu vampir hızıyla çevirip sağa kırdı ve frene bastı. "Yalan söylediğin için bunu öğrenme fırsatın olmadı." Gözlerini şimdi doğrudan üstüme dikmişti. Bakışları altında ne yapacağını bilemezken oturduğum yere sindim.

Arka koltuktakilerden düşme ve bağırma sesleri geliyordu. "Doğru kullan lan şu arabayı! Sikerim belanı!" diye bağırdı biri.

Aramızı kapatan camı bölmeye vuran Ruslan hiç oralı değilmiş gibi karşılık verdi: "Geldik. İnin."

Arabadan inerken sevgilisini sakinleştirmeye çalışan Ece söyleniyordu: "Kan kaybetti diye şoförü salıp bu dengesize arabayı verirsek olacağı buydu." Dengesiz dediği Ruslan'ın yeme atağı vakasında ona yardım eden kişi olması garibime gitmişti. Gerçekten, ona ufacık minnet kırıntısı göstermeyen bu insanların etrafında işi neydi?

En son çıkan Sedef hevesle cama tıklattı ve ısrarla gitmedi. Ruslan camı açınca dirseklerini dayayarak içeri sarktı. "Çok iyiydi. Bir daha yapsana!"

Bu kız gerçekten iyi değildi. "Şoförün yapsın sana," dedi Ruslan camı kapatırken.

"Siz gelmiyor musunuz?" diye sordu kız şaşkınlıkla.

Ruslan tekrar bana bakıp vites değiştirdi. "Bizim bir işimiz var."

"Ulan, bu adamı ne yapacağım ben!" diye arkamızdan bağıran Sedef, ayakta duramayan şoförün yakasından tutuyordu. Fakat Ruslan çoktan gece kulübünün virajını dönmüş, ana yola geçmiş, gidiyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedim sonunda araya girebileceğim bir boşluk yakalayınca.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

İç geçirdim. Kollarından onu sarsıp, *bu salak tavırların bana sökmüyor, yiğidim. Senin kumaşında sert erkeğin S'si yok,* demek istiyordum. Ancak bu, durumu olduğundan daha da zorlaştırırdı.

"Söyle," dedi suskunluğuma karşılık. "Nereye gideceğiz?"

Kollarımı birbirine kavuşturup adresi söyledim. Elime navigasyonu oturtturup girmemi istediğinde de dediklerini yaptım. Telefonu geri alırken göz ucuyla bana baktı yine.

"Neresi burası?"

"Eski okulum," dedim kendimi camdan dışarıyı izlemeye zorlarken.

"Ne yapacaksın orada?"

Soruları bitmiyordu ve uğradığım muamele sınırlarımı zorluyordu. "Seni ilgilendirmez. Haddini iyice aşıyorsun."

Sesimdeki ciddiyet onu rahatsız etmişti. "Haddimi mi aşıyorum?"

"Senden beni oraya götürmeni falan istemedim. İsteseydim söylerdim."

"Kullanmayı mı istedin?"

"Ne kullanması ya Ruslan? Samimiyetine güvenip sana geldim, sende kalmış hatır ilişkimizi sömürmek için değil. Gerçek niyetimi söylemeyiş olabilirim ama bu benim ne kadarını paylaşmak isteyip istemediğimle alakalı. Çünkü bunu yalnız halletmek istiyordum. Emrivakiyle peşimden gelmen ya da şu anki sorgu, uğraşmak isteyeceğim son şey!"

Panikle yutkunduğunu gördüm. Köşeye sıkıştığını, verdiği aşırı tepkinin hatalı olduğunu fark ediyordu. Az önceki tavırlarıyla kendini ne kadar güçlü hissettiyse şimdi tesiri yavaş yavaş geçiyordu. Arabayı yavaşlatıp ve tamamen durdu.

"Anladım," dedi ağır ağır. "Yalnız devam etmek istiyorsan inebilirsin. Kusura bakma. Abartım."

Onu dize getirmek, Likya'yı dize getirmem gibi tatmin etmemişti. Bunu yapmak istememiştim. Ben de abartmıştım ve bu kontrolümde değildi. Ruslan'ın da kontrol edemediği gibi... Teoldeyicilerimize göre hareket ediyorduk vampire dönüştüğümüzden beri.

"Seni bu tepkiye iten şeyler olduğu gibi beni de patlamaya iten şeyler var. Sanırım ikimiz de hatalıyız," dedim direksiyonu sıkarak utancını bastırmaya çalışan gence doğru.

Gözlerime bakmadı. "İyi niyetim hep suistimal edildi. Bunu da öyle sandım."

"Reddedileceğimden korktum," diye itiraf ettim. Ben de ona bakamıyordum. "Oraya tek gitmek istemiyorum. Hem de hiç. Ama böyle bir isteğe bulunabileceğim, kendini riske atacak kadar bana değer veren kimse yoktur diye düşündüm."

Ruslan gülmeye benzer bir alay nidası çıkardı. "Gülüng, değil mi? İkimiz de başkalarının bizi inandırdığı yanlış düşünceler yüzünden kavga çıkardık. Kendimiz dışında herkes olduk, yine de birbirimizle anlaşamadık."

Ben de güldüm. "Normalde beni şaşırtır. Çıldırıp saldırmaya başlamadan en uzun sohbet sürdürebildiğim sayılı kişilerdensin." Mano listeden eksilince bir tek o kalmıştı.

"Muhtemelen o anlarda kendimiz olmaktan başka çaremiz yoktu."

Doğruladım. "Sonra araya zaman girdi. Yaralarımızı sardığımızı sandık ama bizi yara almaktan koruduğuna inandığımız çelik zırhlarımızı giymişiz sadece."

Ruslan arkasına yaslanıp yüzünü sıvazladı. "En azından farkındayız bir şeylerin."

"Vampire dönüşmemiş olsak eminim ki otuzlarımıza kadar kendini çözmüş, algısı açık bireyler olurduk." Kulağa güzel geliyordu. Ruslan'ın da hoşuna gideceğini sanmıştım. Oysa suçlu bir çocuk gibi daha da içine sokuldu bu cümleden sonra. Aramıza neyden kaynaklandığını anlayamadığım mesafeler girdi tekrar.

Arabayı tekrar çalıştırırken navigasyona baktı. "O zaman birlikte gidiyoruz."

Onayımla beraber araba asfalt üzerinde süratle ilerlemeye başladı.

Polonezköy'ün alacalı manzarasına karşı virajlar dırmanıp tam da sayısız kez okuluma döndüğüm saatte oraya gidiyordum. Artık ne okulum diyebileceğim bir yerdi ne de dönebileceğim... Bu saatlerde dışarıda olmaya alışıktım. Ruslan gibi partilemek için değil, Lancanın çeşitli görevlerini yerine getirmek için dışarılardaydım hep. Dönüşler genelde adrenalinin düşüşe geçtiği bir bitkinlik eşliğinde olurdu.

Şimdi hiç hissetmediğim türde bir heyecanla, girişi barikatlarla kapatılmış villadan geriye kalan harabenin olduğu araziye giriyordum.

Bana bir zamanlar güven vermeyi başarmış bu yuva artık tehlikenin kalbiydi. Her köşesinde göreceğim yıkım öfkelenmeme sebepti. Ve Mano'yu kaybettiğim havuz başı matemim...

Ruslan duygularımın karmaşıklığını anlıyor gibi ağırlaşmıştı. Gördüğü felaket karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. "Nasıl bir trajedi sonucu bize sığındığınızı hiç tam anlamıyla sorgulamamışım. Bu... Gerçekten... Korkunç!"

Arabadan çıkarken sesim cılızlaşmıştı. "Ölüme terk edilmemeyi hep başıma gelebilecek en kötüsü sanırdım. Ölümsüzlüğün dünyanın vaadedebileceği tüm kötülükleri deneyimlemek için biçilmiş bir kaftan olduğunu burada gördüklerimle anladım."

Çaresizlikle bana baktı. "Burada olmak istediğinden emin misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ama bunu daha fazla erteleyemem."

Çello bir bahaneydi. Likya beni benden daha iyi tanıyordu. Oysa ne de inandırıcı gelmişti... Zihnim, beni gerçek arzumu gerçekleştirmek için kusursuz bir şekilde manipüle etmişti. Tek istediğim acımı soğuduktan sonra buraya bir kez daha gelip yaşananları tüm yalınlığıyla kavramaktı. Bırakılan bir iz varsa onları bulmak, bu saldırının sorumlularının peşine düşebileceğim bir ipucu elde etmekti.

Kapıya doğru ilerleyip camları patlamış, çelik kaplamalı çerçevesi ısıdan simsiyah olmuş iskeleti ittirdim. Sorunsuzca açıldı. İçerisi küller ve dökününtülerle doluydu. Dışarı taşan nemli yanık kokusu şiddetlenmişti.

Kaba bedenin izleriyle doluydu zemin. Yangın söndürülürken girip çıkanların bıraktığı izler olabilirdi. Durumu araştırmak üzere atanmış vampir dedektiflerin izleri de olabilirdi. Bir ipucu için bekleyemem anlamına geliyordu. Bakılmaya değer her şey muhtemelen çoktan toplanmış ve araştırılıyordu.

Fark ettiğim bir diğer şey ise toza dönüşmüş tüm cesetlerin temizlenmiş olmasıydı. Olay henüz yaşanmışken içeridekilerin ölümlerinin altında gözükmeyen kan izlerini hâlâ hissediyordum. Zihnime acı veren birkaç görüntü ardı ardına patladı. Şimdi grileşmiş

her şey bir an için turuncu alevler arasında titreşti anılarımda. Kırık bedenlerin yattıkları yerleri hatırlattı hafızam.

Bir anda geçmiş ve günümüz arasında ezilip kaldım. Unutmaya mecbur olduğum hisler yoğunlaştı. Zemin zihnimdeki çalkantıya katıldı ve dönmeye başladı sanki. Sonunda ayağımın altından tamamen çekildi ve henüz başlamamış bir düşecek olma hissiyle baş başa kaldım. Panikleyerek yanımda yürüyen Ruslan'a tutundum ve kendimi ona çekerek yüzümü göğsüne bastırdım. "Ruslan..." dive iç geçirdim. Gözlerimi yummuş, üstümdeki baş dönmesinin geçmesini bekliyordum.

Aramızdaki temsel sınırı bilmiyordum. Bunu ihlal edip etmediğimi de bilmiyordum. Onu gölette kucağına yatıran Likya bir soru sormamıştı ama ben sormalıymışım gibi hissediyordum. Can havliyle ona sokulurken beni itse anlardım. Kızardım belki ama sonra. Şu an mantığımla mücadele edemeyecek kadar allak bullak bir haldeydim.

"Biliyorum," dedi Ruslan kolunu ağır ağır belime sararken. "Yanındayım. Buradayım."

İçime yeni filizlenen bir tohumun yaratacağı türde bir ferahlık hissi yayıldı bu sözlerle.

Anksiyete ve panikatağı anlayan az kişi vardı. *Ne var ki bunda, abartma, sakin ol*, söylenebilecek en kötü şeyler arasındaydı. Gerçekte insanlar bir çözüm bulma umuduyla daha çok soru yöneltir ya da üstüne gelirlerdi. Kendi zihnine laf yetiştiremiyorken bir de başındakiyle uğraşmak zorunda bırakılmak zulümdü.

Oysa Ruslan yapılabilecek en doğru şeyi yapmış; bana biraz temas ve yalnız olmadığım telkinini bahşetmişti.

"Bana yaklaştığın kadar şefkatle kendine yaklaşsan aslında..." demişti. O şefkati şimdi bana kendisi gösteriyordu. Zihnimde bunu hak etmediğimi düşünen, aradığım yanışmayı daha deneyimlemeden suçluluk duyan taraf susturdum. Ruslan'ın bana rehberlik etmesine izin verdim.

O yanında. O burada. Hissetmekte özgürsün.

Gözyaşlarımı sicim sicim akıt yanaklarıma. Acımın da akmasına izin verdim. Burada olmak benim için zordu. Hafife almıştım.

Sadece Manolya'yı kaybettiğimi sanıyordum. Oysa o beni sahiplenirken benim de onunla birlikte sahiplendiğim bir yuva olmuştu burası. Uzun zaman bulamayacağını düşündüğüm güvenli bir kaleydi. Ateşler içinde yanmıştı. Korku vardı. Benim için gelen, bana yapamadığını başkalarına yapan katiller vardı. Korkuyordum. Her zamanki cesaretimden eser yoktu şimdi. Mano kollarımın arasında parçalara ayrılırken kendimi çok güçsüz hissetmiştim. Dizlerim şimdiki kadar dermansızdı sanki o günden beri. Ruslan beni tutmasa kayıp giden zeminin açığa çıkardığı dipsiz karanlığa düşecektim. Her an düşecektim.

Ona daha sıkı tutundum. Tişörtüne sinmiş parfümün ferahlatan narenciye notalarına odaklandım sonra. Titreşimlerden ibaret nabzını hissettim. Bilincinin benimkine kanamak üzere olduğunu anladığımda kendimi geri çekmekte geç kalmıştım. Acı çekiyordu. Burada ölen insanlar için üzülüyordu. Tepetaklak olmuş hayatının yasını tutuyordu sanki. Bunlar benim hislerimdi. Az önce içimde çalkalanan tüm kötü düşüncelere şimdi dışarıdan bakıyor gibiydim. Bir şekilde bu düşünceler artık onundu.

Ya çok güçlü bir empati yeteneği vardı ya da... Diğer ihtimali bulamamıştım.

Kafa karışıklığı eşliğinde ondan ayrıldım. Bıraksalar daha uzun süre öyle kalırdım ama bu kadarı bile yeterince iyi gelmişti. Gözlerim, sıkı sıkı yummaktan kararmalarla cebelleşiyordu. Biraz tökezliyordum. Ama midemi burkan baş dönmesi artık yoktu. Kalbimi sıkan panik de kaybolmuştu.

Temkinli hareketlerle bulabildiğim ilk düzlüğe oturdum ve "Teşekkür ederim," dedim. "*Yanımda* olduğun için." *Burada*. Benimle...

"Sen de olmuştun," dedi ağır ağır. Hâlen hazırlıksız yakalandığı andan çıkamamış gibiydi.

Libya olmuştu, diye geçirdim içimden midemi başka sebeplerden bulandıran bir tiksintiyle. Bu bilgiyi onunla paylaşmayarak iğrenç bir yalan üzerine arkadaşlık kuruyorduk. O an ona nasıl iyi geleceğini bilemeyecek kadar çaresiz oluşumu kabullenmek ise büyük bir utançtı.

"Tabii," diyebildim kuru bir sesle.

"Öyle demek istememiştim. Yani karşılığında yapıyormuşum gibi değildi."

"Öyle dediğini düşünmemiştim." Düşünmüştüm. Buna üzülür gibi olmuştum. Bana içinden geldiği için yardım etmesini istemiştim. Neden böyle istediğini de anlamamıştım.

"İyi o zaman," diyerek etrafına bakındı. "Buraya niçin gelmiştik?" Sonra benimle göz göze geldi ve çarçabuk ekledi: "Yine haddini aşıyorsam söylemek zorunda değilsin."

Ama aşmıyordu. Artık bana ne isterse sorma özgürlüğüne sahipti. Tekrar o kırılgan çocuk olmayı başardığı için pek bir iticiliği kalmamıştı.

"Çellom." Şimdi o kadar gülünç geliyordu ki kulağa... Anlayamaması için kasık sesle konuşmuştum.

Ancak biz vampirler için bu kadarı da yeterliydi. Şaşkınlıkla başlarını çattı ve gülümsemeye çalıştı. "Çello mu çalıyordun?"

"Çocukluğumdan beri. Vampir olmadan önce, bir süreliğine bırakmıştım." Likya bırakmamıştı. Ama Likya burada değildi. Kemanını almaya tenezzül etmemişti.

"Neden tekrar başladın? Ne değişti sence?" diye sormaya devam etti. Göz temasımızı korumak için önümde hareket ettiğini fark etmiştim. Kaçırdığım bakışlarımın etrafta içimi karartacak başka şeylere takılmasına engel olmaya çalışıyordu. Soruları beni anda tutmak içindi.

Umursamaz gibi salonun boydan camlarını ve ardındaki havuzlu bahçeyi aramayı bıraktım. Mano'nun öldüğü yeri görmek istiyordum. Onun başında oturup biraz daha ağlamak istiyordum. Bir mezarı yoktu çünkü. Yanıma aldığım parmağı da günler içinde çürüyüp toz olmuştu. Onunla konuşup dertleşebileceğim, belki son bir kez veda edebileceğim yer burasıydı. Ancak buna da gerek yoktu. Mano benimle vedalaşmıştı. Bu veda için son gücüyle dayanıp hayatta kalmıştı ben okula dönene kadar. Oraya gittiğimde hüsrandan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Onun yerine Ruslan'ın sorularına odaklandım ve gücümü toplamak için çöktüğüm basamaklardan kalkıp merdiveni karşıma

aklım. "Buraya ilk geldiğimde adapte olmakta zorluk yaşıyordum. Hem vampirliğe hem de yeni hayatıma. Hiç tahmin ettiğim gibi olmamışım. Çok... Nasıl desem..."

"Sıkıcıydı?" diye bir tahmin yürüttü.

Elimde olmadan güldüm. Tam olarak söyleyeceğim kelimeyi söylemişti. "Kesinlikle!"

Az önce yaşananlardan sonra gülebilmem mucizeydi. Fakat Ruslan aklımdan geçeni okuma gücü varmış gibi bildiğim kadarıyla yoktu- en doğru şeyleri söylediğinde beni güldürüyordu. Sanki benim kesik cümlelerim bilgi yarışması sorularıydı ve Ruslan doğru tamamlamayı her başardığında zil sesi olarak benim kıkırdayışımla ödüllendiriliyordu.

Ding! Ding! Doğru cevap.

"Sen de mi sıkılıyordun?" diye sordum. Ardından daha fazla beklemeyip merdiveni tırmanmaya başladım. Ruslan beni takip ederken odama giden yolu yürümeye başladık.

"Hâlâ sıkılıyorum. Az da olsa yeni bir şeyler deneyimlerim umuduyla çıkıyorum dışarı. Orası da aynı, sıkıcı." Yana dönüp göz ucuyla bakoğumda yüzünden bıkkınlığı okunuyordu.

"Aynı durumda olabilirdik. Eğer Mano olmasaydı," dedim hüzünle. Onu pozitif anılarla hatırlamak bile üzücüydü. Özlem, soğuk kollarıyla kalbime sarılıp sıkıştırabildiği kadar sıkıştırıyordu. En masum ama en bunaltıcı hislerden biriydi. Belki vampir olmanın bir avantajı olurdu zamanla özlemi de unutmak. Hissizleşmek.

O sırada dikkatsizce attığım bir adımla basamak çatırdadı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan parçalanıverdi. Düşüşten kaçabilecek reflekslerim yerli yerindeydi. Ruslan benden hızlı davranıp beni gövdemden yakaladı ve kendine doğru çekti.

Kuvveti yüzünden çarpmadan farksızdı. Ancak soluğumun kesilmesinin sebebi zamandan değildi. Göğsünde ikinci kez davetsiz ağırlanışımdı. İlkinde aklım fazla meşguldü. Şimdi dinginken içimde fırına gibi kabaran bir heyecana dönüşmüştü kavrayışı. Tutunacak ya da tutulacak birinin olması böyle bir şeydi demek ki. Hep güçlü ve tetikte kalmaya gerek yoktu.

"Aman. Dikkat et" dedi beni usulca bırakırken.

"Biliyorum," diyebildim sadece. Uslu bir kız çocuğu gibi...

Onunla durmak yerine az önceki konuşmamıza dönmeye karar verdi. "*Mano olmasa*, diyordun."

Bu afallamış hâlimde kalmak benim için de iyi olmazdı. Mine-rede gülümsedim. "Hah, Mano... Ölmeden önceki ilgi alanlarımı ve kendimi nasıl eğlendirdiğimi anlamak için beni âdeta sorguya çekmişti. Bir zamanlar çello çaldığımı Likya'dan öğrenince bir gü-zel paylamıştı hatta. Zorla başlatmıştı tekrar."

"Ona yakın hissetmek için mi gelip almak istedin?"

Bu açıdan hiç bakmamıştım ve cevabın *hayır* olduğundan emindim. Bu sebeple beni güldürmemişti. Aksine içimde bir sızı başlatmıştı. Ona bundan sonra böyle yakın hissedebilirdim belki, kim bilir? "Aslında haklı çıktı. Müziğe geri dönmek, bana sandı-ğımdan çok daha iyi geldi. Her sıkıldığımda saatlerce çaldım. No-taların arasında zamanın nasıl geçtiğini fark etmediğim oldu."

"Senin adına çok sevindim." Cidden sevinmiş gibiydi. "Ben o kadar şanslı değilim sanırım. Birçok şey denedim. Bana iyi geleni bulabilmiş değilim."

"Küçüklüğümüzde bir şeyleri sebepsiz yere sevip yapmıyoruz. Onlar en samimi uğraşlarımız. Anlıyorum, akşam söylediğin gibi yeni bir sen olmakta çözümü buldun ama... Belki yeni şeyler de-nemeye çalışmakansa eskiye küçük bir ziyarette bulunabilirsin," diye önerdim. Manidar bir şekilde eski odamın kapısının önüne gelmiştik. Tabii, kapı demeye bin şahit isterdi. Yanmamıştı ama kırılıp açılmış, menteşelerinden sökülmeyen yerleri dışında kapı parçasına yığılmıştı.

Bizi içeride sanan katiller yerine yangını söndüren itfaiye ekip-lerinin bir işi olduğuna inanmaya çalıştım. Ruslan artık önümde sinsice bir oyunla gözlerimi yakalamaya çalışmıyordu ama ben ak-lını kötü yerlere gitmemesi için kandırmaya devam ediyordum.

Başımı eğip kapı yerindeki delikten içeri geçtim.

Yangın buraya kadar ulaşmamıştı. Bu yanıcılığı yüksek çellom için hâlâ bir şans olduğuna işaretti. Fakat yangını söndüren itfaiye ekipleri her ihtimale karşın soğutma çalışması yaptığı için içerisi

hayat su kokusuyla kaplıydı. Su da en az ateş kadar yaylı sazların düşmanıydı.

Birçok şeye endişe ettiğim gibi bu gece ilk defa buraya geliş amacım için paniklemiştim. Ya boşuna geldiysem... Ya artık geçmişimin bu yanık yuvaya hapsolduğu yerden çıkarabileceğim bir ganimetim dahi yoksa...

Aceleyle çellomun durduğu köşeye ilerlerken Ruslan merakla odayı inceliyordu. "*Şirin* bir yermiş."

Likya'nın marifetiydi. Aksi takdirde odamı şirin bir şekilde dekore edecek birisi değildim. Bu beden üzerinde yarım söz hakkına sahip olabiliyorken yaşadığım alanın kişiselleştirilmesinde başkanlığımı koruyamamıştım. Zaten bıraksan bu odayı ilk bulduğum hâliyle tutar, uyuyacağım zamanlar hariç içine girmezdim. Kardeşim görselliğe takıldığı için bulup buluşturmuştu işte bir şeyler.

Oda darmadağındı. Böyle bırakmamıştık ve korkarım ki itfaiyeciler de dağıtmamıştı. Bizi arayanlar didik didik edip haklarımızda bulabildiklerini toplamış olmalılardı. Özel alanımızın feci bir şekilde işgaliydi. Yaptıkları tüm vahşetin içinde bu en masum olanıydı. Dişlerimi öfkeyle sıkarken yere devrilmiş duran çello çantasını görüp bir küfür savurdum.

"Hayvan herifler!" Eğilip yerdeki çantayı, içindeki her an kırılacak bir porselen takımıymış gibi özenle açarken aynı özenin benden başka kimse tarafından gösterilmediğini görebiliyordum. Aslında tek parça hâlindeydi. Köprüsü ve telleri hâlâ yerli yerindeydi. Düşüşten yalnızca akoru etkilenmiş olabilirdi. Ancak su... Su, kumaş çantanın altına geçmiş ve ahşap enstrümanın her zerresine işleyerek onu içten içe çürütmüştü. Alışık olduğum vernik ve reçine kokusunun yerinde yeller esiyordu.

Mağlubiyetin etkisiyle bedenimdeki tüm güç kuvvet bir kez daha gitmişti. Dizlerimin üstüne çökerek tellerin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Sonra cilasız ahşabın üstünü kaplayan çizikleree baktım, darbe aldığı yerlerdeki açılmalara, turuncu renginin yer yer solduğu köşelerine... Eskimiş bir kitap gibiydi. Eskidiği için değerliydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ruslan yanıma gelip.

Parmağımı "do" teline takıp çektim ve titreşimin yarattığı ve sin sorusunu cevaplamasına izin verdim. Bir geğirmeye benzeyen ses en güçlü ve pes notalardan birinin pörtümüş hâliydi. Pis ve homurtu. Ruslan ses hassasiyetinden irkildi. Bense yüzümü buruş-turdum. Kapattığım gözlerimden iki damla yaş daha süzüldü. Bu sefer acıdan değil, çok dünyevi bir hüsranın eseriydi gözyaşlarım. Oyuncağı kırılmış bir çocuğunkinden farksızdı. "Boşuna gelmişiz."

Söyleyebileceği bir şey aradı ama bulamayınca suskunluğu tercih etti.

Kalkarken elimle tellerin gerili olduğu sopasından tuttum. Kayan parmaklarım salyangoza dönüşen kabzasının altına dayandı ve çelloyu dikleştirecek şekilde yükseldi. "Bu çello için ilk badirelere atılanışım değil. Sanırım bu sebeple ikinci sefer de şansımı denememem gerekiyordu."

"Nasıl yani?"

Hâlâ dikkat edilmesi gereken, bozulmamış bir aletmiş gibi yavaşça duvara dayadım. Duvarla buluştuğu yerden gelen darbe yükselip tok bir ses çıkarak dışarı döküldü. "Mano beni çelloya dönmeye ikna ettiğinde, ilk fırsatta yeni bir keman sipariş eden Likya'nın aksine, ben *kendi* çellomu istemiştim."

Kollarımı kendime çekip gelen üşüme hissini geçirmek için dirseklerimi sıvazladım. "O zaman için de gitmenin delilik olduğu yere, bizi kayıp bilen ailemin evine gitmiştim. Benim çaldığım, ocaklarını içine kendim işlediğim çelloyu istemiştim. Yenisinde gözüm yoktu. Yaşanmışlık daha önemliydi." Gözyaşlarımı silerken ellerden elime bulaşan reçine yanaklarıma bulandı ve yapış yapış bir his bırakın geride. "Başım o zaman büyük belaya girmişti."

"Şimdi de girecek. Muhtemelen," dedi Ruslan omuzlarını kaldırarak.

"En azından o zaman değmişti..." Sözlerle kayan gözlerim masanın üzerinde öylece duran çelik kutuya gitti. Kaşlarım çatıldı. Bu Likya'nın kemanıydı. Yenisini alırken masraftan kaçınmamıştı taze sevgilisi Tolga. Ona su geçirmez çantalı bir elektro keman sanırım almıştı.

Gerçekten şu an bunu yapmam. Ama engel olamadım. Bu sanırım geçmişten hep kardeşimle kıyaslama alışkanlığının yarattığı bir mevkide kontrolün kaldığını açtım. *Kilit* sesi bile az öncekine nazaran daha güzeldi. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kapağı kaldırdım. İşte, oradaydı. İlk günkü gibi temiz kokular içerisinde. Onun konumlanmış son teknoloji bir elektro-keman.

"Bu Lükya'nın mı?"

Bu bilgiyi onunla paylaşmamışım ama tahmin etmesi kolaydı. İyi ışıl ve bakımlı kardeşime yakışan bir çalgıydı.

"Evet," dedim kısaca. Onu elime alıp parmaklarımla sıkı sıkı kavradım. Lükya'nın son gecemizden önce Tolga'ya bir parça çaldığım hayal meyal hatırlar gibiydim. Siyah, metal bir iskeletten ibaretti. İçi boştu. Sesini üreten havadan değil, kablolarla bağlandığı amfiden çıkarılan asalak bir keman taklidi...

Lükya gibi sahte. Yapmacık. Ve her şeyden yine sonuncuca soymanın başarmış, İĞRENÇ BİR ADALETSİZLİK!

Daha ben ne yapacağımı anlamadan hiddet, bitap düşmüş bedenimin tüm damarlarına pompalandı. Gözlerimi kıstım. Kemanı kavradığım yerdeki parmaklarım sıkıldı ve vampir gücüne karşı koyamayan parçalar yamuldu. Ardından ani bir hareketle onu yanındaki duvara çarptım.

Gergin teller patlayıp viyaklamaya benzer sesler çıkarırken siyah, metal çerçeve parçalara ayrılıp etrafa saçıldı.

Az önce yapacağım şey...

O kadar...

İyi gelmişti ki...

Ruslan şaşkınlıktan donakalmıştı. Böyle bir tepki vermemi beklemiyordu. Bakışlarını yanına çevirdim.

"AAAAA!" Sadece benim duyabildiğim bir çığlık zihnimde yankılandı.

Birden hayali görüntüsü beliren Lükya hem dehşete düşmüş hem öfkeden kudurmuş hâlde bayılıyordu. *"Ne yaptın sen? NİYE YAPTIN BUNU?"* Çaresizlikle ellerini kulaklarının arasına götürüp yere çömeldi ve kırık parçalara dokunmaya çalışın.

[illegible] bir şey olmamıştı. Benim için yanına alabilirdin. Neden [illegible], Likya?"

[illegible] geçirdim içimden: *Onu almaya tenezzül bile etmeyecektin. Neden üzülüyorsun ki?*

Hayrette bana bakıyor, vurabileceği hiçbir şey olmadığı için ekmeklerini şakaklarına bastırıyordu. *"Alırım, alırım. Bu, sana onu [illegible] vermiyor. DELİRDİN Mİ?"*

Evet, delirmiştim! Çıldırmak üzereydim. Kardeşim hep dört ayak üstüne düşerken üst üste bunca şeyi kaybetmeye artık dayanamıyordum. *"Nefret ediyorum senden! Nefret ediyorum, anladın mı?"* Ve bağırmaya devam eden Likya'nın sesini bastırmak için ben de ağzımı açtım ve var gücümle bağırmaya başladım.

"AAAAAAAA!" Elimde kalan sopasını bir yana fırlattım ve çelloyu aldım elime. Son bir bakış attım ve onu da yere çarparak kül ile taşa buluru kaldırdım odanın içerisinde. Likya'nın kemanı gibi ilk vuruşta paramparça olmamıştı.

Tekrar vurdum yere.

"BEN HAYATIMI KAYBETTİM!" *Beni yiyen ve yaşamak değil ölüm vermeyen hayatı yaşamaya mahkûm eden sendin!*

"Bunu bilmiyorsun!" Biliyordum.

Tekrar...

"MANOLYA'YI KAYBETTİM!" *Tolga'yla ilişkinize hiçbir şey olmadı!*

Tekrar.

"ALIŞTIĞIM HAYATA VEDA ETTİM!" *Sen hiçbir şey olmamış gibi devam ettin.* Hep. Ben arkanda kaldım. Yetişemedim.

Tekrar!

"YAPMAK İSTEDİĞİM HİÇBİR ŞEYİ YETERİ KADAR YAPAMADIM!" *Sen kemanınla resitaller verirken, ben Mano dinlemezken çabnadım bile.*

Tekrar vurmaya kalkığımda elimde küçük bir parçadan başka hiçbir şey kalmadığını fark ettim. Kopan teller sıçrayıp kollarımı çizmiş, ellerim bembeyaz toz reçine içinde kalmıştı.

Soluk soluğaydım. Ağlıyordum. Haykırarak ağlamak istiyordum şimdi. Susmak bilmeyen bir bebek olmak istiyordum. Allah'ım... Ben bebekliğime geri dönmek istiyordum. İçime attıklarım ve kaybettiklerimle geçen bu kahrolasıca hayatı yeni baştan yaşamak istiyordum.

Çünkü bu tamamen hüsrandı.

Kendime gelebildiğimde Likya'nın çoktan ortamı terk ettiğini gördüm. Ruslan bir köşeye sinmiş, endişeyle beni izliyordu. Kızıl bir ışıltı eklenmiş yaşlı gözlerimle ona bakıyordum: utançla, pişmanlıkla...

Ne diyeceğini bilmiyordum. Ne düşüneceğini ya da kendimi nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Tek yapmak istediğim bebekliğime dönemesem dahi birkaç dakika öncesine dönüp bu öfke krizini *onun* gözleri önünde yaşamamış olmaktı.

Ruslan'ın dudakları titredi. Bir nefes için aralandı. Tüm bu süre benimkinden ayırmadığı gözlerini masaya düşürdü. Sandalyeyi gördü ve onu eline geçirip cama fırlattı. Şangırtılar eşliğinde her yere yeni kırıklar saçıldı.

Bağırdı.

O da bağırdı. Göğsünü yırtarcasına bağırdı. Sandalye tamamen kırılmadan önce farklı yerlere çarptı. Ondan umudunu kesince bir kenara atıp başka şeyleri parçalamaya başladı. Elleri koridordan aldıklarıyla cinsiyah ise bulanmıştı.

Artık eski odamda değildik. Her yerdeydik. İki kadı koca villa döküntüleri boyunca esip gürlüyorduk. Vampir hızımızla oradan oraya saçmıyor, bir şeyleri alıp fırlatıyor, duvardan söküyor, iki elimizle birden tutup ayırıyorduk.

Bir Ruslan söyleniyordu: *"Neyi yapmak istediğimi hiç bulamadım!"*

Bir ben: "Yapacak vaktimin olmadığına inandım."

"Çok aptaldım."

"En akıllısı benim sandım."

"Yanlış kararlar aldım."

"Doğrusunu bilmeme rağmen yapmadım."

"Beni sevsinler diye kendi doğrularımı unutmadım."

"Doğrularım yüzünden nefret edildim."

"Kendi insanları sevdim."

"Hiç doğru düzgün sevilmedim."

Ruslan artık durulmuş ve bana dönmüştü. Son söylediğimi tekrarladı: "Hiç doğru düzgün sevilmedim."

Nefes nefeseydik. Kendimizden geçtiğimiz bir güç boşalmasının eşiğindeydik ve birbirimize hiç olmadığımız kadar yakındık. Ne Ruslan'ı kucağıma yatırırken ne de ona sokulup panikatağımın geçmesini beklerken... Hiç bu kadar yakın olmamıştık.

Gözlerimiz birbirine tutkalla yapıştırılmış gibiydi.

Nefeslerimiz biri titrerken diğer telleri de titreten bir çelloya bağlıydı sanki. Göğüslerimiz aynı anda şişip aynı anda iniyordu.

Sesimiz bile bir olmuştu o an. Tekrar söyledik. Birbirimize biraz daha bakarak. Bu sefer bağırmayarak.

"Hiç doğru düzgün sevilmedim."

Az önce içimizde baskılanan her ne varsa dışarı dökülmüştü. Tüm öfke, isyan, sırlar ve hüsranlar... Şimdi dışarı bambaşka bir tanesi oluk oluk akıyordu ve ikimizden biri de buna engel olabilecek güçte değildi.

Açlık...

Kana olan susuzluğumuz kadar büyük bir açlıktı. Sevgiye, tene, temasa olan önlenemez bir istekti. Onu öyle çok arzuluyordum ki tekrar doğmuştum, ölümlü olmuştum; bir bebeğe dönüşmüştüm. Bundan açlıktan, nefessizlikten, susuzluktan ölecektim. Ölmek istemiyordum.

Aramızda oluşan bu sürpriz çekime direnmek istemiyordum. O da istemiyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. İkimiz de birbirimize milimetrik hareketlerle yaklaşıyorduk. Daha da...

Çok yakındık.

Daha önce ona bir kez bile bu gözle bakmamışken şu an Ruslan, dünya üzerindeki en ilgi çekici şeydi. Karnımdan aşağıya elektrikler yağdıran bir güzellikteydi. Parmaklarımla yüzüne dokundum hülyalı hülyalı. O da hassas bir müzik aletiymiş gibi

acımayarak... Hâlâ beyazlığını kaybetmemiş reçineden bulaşık kusursuzlukla yontulmuş yüzüne.

Ruslan iç geçirir gibi titredi ve bir elini kaldırıp kolumun üzerine yerleştirdi. Onun elleri isle kaplıydı. Siyaha boyuyordu beni. Siyah artık en sevdiğim renkti.

Temkinliydi. Ama kavradığında az önce tutup fırlattığı diğer her şey gibi beni de yok edebilecek bir kudrete sahipti. Öyle de olmuştu.

İkimizin dünyasının yörüngeleri iç içe geçti. Avucundan tenime kıvılcımlar yağdı. Onun atmosferine giriş yapmıştım dokunuşuyla ve benden geriye hiçbir şey kalmamıştı sanki. Dağılmıştım; meteorlara dönüşmüş, düşüyor, yanıyordum.

Ve ona çakılmak üzereydim.

Sonrası vampirlere has bir hızla bir salisenin içinde gerçekleşti. Elim ensesine kaydı. Parmak uçlarımda yükselirken bana doğru yaklaştı. O da beni yükseltmek için belimden kavradı.

Heyecanla aralanan dudaklarım, dünya üzerindeki tüm kelimelerin tamlamaları karşısındakindeymiş gibi kusursuz bir uyumla dudaklarının üzerine kapandı.

Hızla, olağanüstü bir patlama eşliğinde *çarpıştık*.

Bu öpücük...

Az önce yaptığım...

Her şeyden...

Çok daha iyi...

Gebnişti.

BÖLÜM 15
SAAT BAŞI

DAHA ÖNCE KENDİMİ HİÇ BU KADAR CANLI HİSSETMEMİŞTİM.

Hayat denilen şey, benim için bu dudakların üzerinde yaşanıyordu. Orada dans ediyordum. Orada coşkuyla kahkahalar atıyordum. Dudakları benimkilerin üzerine masaj yaparken ben ilk defa nefes alıyordum.

Artık ellerime hâkim olamıyordum. Ağzı içinde keşfe çıkarken tenine dokunabileceğim her yerden dokunuyordum. Bir pamuk kadar yumuşak, ipek kadar pürüzsüz cildiyle ikimizi ayıran kıyafetlerden nefret ediyordum.

Daha önce hiçbir şeyden bu kadar *nefret* ettiğimi hatırlamıyordum.

Evrim sürecinde çıplaklığı kapatmayı aklına getiren ruh hastasından ölesiye nefret ediyordum. Ellerimle büzüp çekiştirdiğim kumaşları az önce paramparça ettiğim diğer her şey gibi söküp atmak, aramızda bizden başka hiçbir şey bırakmayana kadar ona yaklaşmak istiyordum.

Daha önce dünyanın hiç bu kadar *küçük* olduğunu görmemiştim.

Onun kollarının arasındaki her şey bu kadar güzel ve yeterliyken dışarıda kalan ne varsa gözüme lüzumsuz geliyordu. Hayat neden burada başlayıp sadece burada süregelip bitmiyordu?

Daha önce birini hiç bu kadar istemediğimi fark ediyordum.

Sevdiğim, aşkı bulduğuma inandığım nice kadında... İlay'da bile bu kadar yoğun bir haz aldığımı hatırlamıyordum. Daha başlamadan fazlasını istiyordum. Her şeyini... Her zerresini benim yapmak istiyordum.

Ağzıma inleyerek adımı sayıkladı. "Ruslan..."

Daha önce daha fazlası için böyle *çaresiz* kalınabileceğini bilmiyordum.

Çaresizlikten kolu kanadı kırık bir kuştan farkım yoktu. İsmimi yalnızca bu tınıda, bu dudaklar arasında duymak istiyordum. Oysa adımı bir başkası çalmıştı. Onu ne kadar istediğimi bilip, onsuz hayatın geçmeyeceğini bir kereliğine de olsa tadıp onu istememeye mecbur olmak adaletsizdi. Oysa İlay'a adaletin işlemediğini biliyordum.

Zaten geçmişindeki tanışmamız hakkında yalan söylerken Karya'yla bir geleceğimizin olamayacağından emindim. Oysa sadece şimdi, gelecekten çok daha iyi görünüyordu gözüme.

Yine de bana "daha önce" dedirten bu mucizeyi "oysa"larla durdurmak zorunda kaldım. Karya'nın hayatını üç yıl önce her nasılsa kararmayı başarmışken ona aynısını yine yapamazdım. İlay'la aramızdaki savaşta harcanan bir kurşun olmasına izin veremezdim.

Onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum. Bu nedenle istememeyi de öğrenecektim.

Ellerim, üzerinde gezinmeyi omuzlarına bastırarak bitirdi. Dudaklarındaki dansım durdu. Dünya bir daha hiç dönmemek üzere durdu o an, *şimdi* sona erdi ve Karya'yı iterek kendimden uzaklaştırdım.

Toparlanmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Yanımızdaki korkuluklardan birine tutunup kendimi bu ıssız yalnızlık hissiyle baş başa kalmaya zorladım. Dünya hâlâ gereksiz büyüklükte ve fazla görünüyordu. Tek farkı artık ben de fazlalıklardan biriydim.

Karya afallamış bir hâlde kolları havada, az önceki konumumla kucaklaşmasını sürdüren bir şekilde kalakalmıştı. Üzgün bir çocuk gibiydi. Kelimeleri yatışmayan nefeslerinin arasında güçlükle bir araya getirebildi. Oldukça talepkâr ve netti sorusu: "Neden durdun?"

"Durmak zorundaydım," diyebildim. Kelimeler benim için de zordu. Kulağa çok anlamsız geliyordu.

"Neden?" diye sordu tekrar. Sesi az önceki kadar kendinden emin değildi. Pişman mı oluyordu?

Olmamalıydı. Benim de bu sebeple durduğumu düşünmemeliydi. Pişmanlıktan değildi hiçbir şey.

Yine olsa yine yaparım diyeceğim sayılı şeylerden biriydi hatta. Fakat bunların hiçbirini ona söyleyemezdim. Söylesem anlamazdı. Daha kötüsü, anlarsa beni her şeye rağmen devam etmeye ikna ederdi. Sustum.

"Sevgilin yüzünden mi?" diye sordu bu sefer. Ben gerekçeler sıralayamıyorum diye bunu benim yerime yapmaya karar vermişti. Oldukça yaklaşmıştı da. "Üzgünüm. Bu bir hataydı." Evet, bu ton kesinlikle pişmanlığı ifade ediyordu.

İçimden onu kollarından tutup sarsmak ve *"Saçmalama. Hata az önce olanların en ufak bir köşesinde bile yoktu!"* diye haykırmak istiyordum. *"Sen en doğru olandın."*

Ama bunu da yapamadım. Onu kollarından çoktan tutmuştum. Çekip sahiplenmiştim. Şimdi bakınca simsiyah ise bulanmış olduğunu görüyordum. Bendeki karanlığın ona bulaştığının şiirsel bir temsiliydi bu görüntü. Onun bana sürdüğü reçinenin aydınlık olduğunu söylememe gerek bile yoktu.

"Ama kendimizi biraz fazla kaptırdık sadece," diyebildim yapabileceğimin en iyisinin bu olduğu düşüncesiyle.

"Doğru," dedi her an kusacakmış gibi gerilerken. "Bu da, öncesi de... Fazla..."

"*Güdüsseldi*," diye tamamladım onu. Her zamanki gibi gülmek yerine ağır ağır başıyla onayladı sadece.

İçimde onu üstüne kara bulutlar çeken düşüncelerinden arındırmak isteyen, saatlerce neden beraber olamayacağımızı açıklamak isteyen bir taraf vardı. Her şeye rağmen *şimdiyi* biraz daha uzatıp, biraz daha öpüp koklamak isteyen taraf fiziksel bir acı çekiyordu. Onu öylece arabaya oturtup saatlik bir yolculukla okula götüremeyeceğimi biliyordum.

Neyse ki ne yapacağımı bilemediğim bu garip andan çıkaran bir ses ikimizi de irkiltti. "*Şşt.*" Korumacı bir güdüyle aramıza dağlar girmiş gibi gelen mesafeyi göz açıp kapama hızında tepmiş ve onu tutup arkama saklamıştım. "Kim var orada?"

Karya az önceki kırılganlığının yerini alan sertlikle bana omuz attı ve öne geçip duruş aldı. Yardımımı istemeyecek kadar dikbaşlı olduğu zamanlardaki gibiydi; hırçın ve tehlikeli. Adım seslerine doğru konuştu. "Seni duyabiliyoruz. Göster kendini."

Karanlığı bölen, sabah ayazının habercisi duru ışığa yürüyen kişi sandıkım. Efendi yürüyüşü ve sabahın bu saatinde böyle bir yokuşta ne aradığını sorgulatacak şekilde cepkenli bir takım giyinmiş Ferdi Bey'den başkası değildi. "Emin olun siz de duyuluyordunuz."

Karya sandığı türde bir tehlikede olmadığımızı anlayınca rahatlamış ama bir o kadar da utanmıştı. Muhtemelen aklından hangi sesleri kastettiğini tartıyordu. Ortalığı birbirine katarken çıkardığımız yakım sesleri mi yoksa iniltiler eşliğinde birbirimize dolanmışken çıkardığımız sesleri mi? Ben ondan daha az endişe ediyordum.

"Bizi takip mi ettiniz?" diye sordum saygımı bozmamaya özen göstererek. Normalde hiç huyu değildi. Kaçıp gittiğimizi bilirdi. Tek kelime etmez, arkamızdan gelmezdi. Ancak son zamanlarda üstüme titreyiş şekli canımı sıkmaya başlamıştı.

"Sizi değil, *sizi* Ruslan," diyerek düzeltti. "Korkarım durumunuzun hassasiyetini hâlâ kavrayabilmiş değilsiniz. Aksi takdirde bu saatte *böyle* bir suç mahallinde bulunmayı aklınızın ucuna bile getirmezdiniz."

"Bulunmayı tercih etiğim yerlerden hazzetmiyorsanız bakıcım gibi davranmaya son verebilirsiniz." *Böyle* kelimesiyle neyi kastettiğini biliyordum. Karya'nın ise aklı karışmıştı. Arkada benimle ala-

hak dönen hiçbir şeyden haberi yoktu. Belki de öpüşmeden önce söylemem gereken şeyler arasında bu da vardı. *"Selam, seni henüz bir mumyaya görmüşüm ve dönüştürülmende payım olabilir. Ha, bu arada, ben bir tanrı meleğiyim. Peşinizde olan katil benim de peşimde."*

Ferdi Bey sakinlikle konuştu: "Ne yazık ki bunu yapamam, Ruslan. Akıbetiniz, müdürümüz tarafından benim sorumluluğuma verildi. *İkinizin* de peşinde olduğunu bildiğimiz bir katilin bilen gözetleme ihtimali olan bir yere gelmeseydiniz herhangi bir müdahalede bulunmayı düşünmüyordum. Ancak buraya gelerek sadece kendinizi değil, tüm okulu tehlikeye attınız. Ayıbınız şu anki haliyle oldukça büyük ve cezasız kalmayacak iken şansınızı fazla zorlamayın derim."

Karya kafa karışıklığıyla bana baktı. *Kahretsin*, bunun peşini az önce olanları bıraktığı gibi bırakacağa benzemiyordu. Sonra öne doğru bir adım attı. "Ruslan'ın bir suçu yok. Onu buraya ben getirdim."

"Farkındayım, küçük hanım. Ruslan'ın yaramazlıklarından biri olmadığını bilecek kadar kendisini tanıyorum." Sonra eliyle dış kapıyı işaret etti. "İzninizle bu konuşmayı okulumuzda, güvende sürdürmek isterim. Güneş doğmadan dönsek iyi olacak."

Usulca itaat ederken ikimizin de itiraz edecek ne gücü ne de yüzü vardı.

Ferdi Bey arkamızda bıraktığımız kırıntıları toplar gibi yol üzerinde şoförü de alıp buraya getirmişti. Okula dönüş yolunun bir kısmını onunla devam ettik. Ayrılmadan önce Ferdi, arabayla amacımızca turlayıp evine dönmesi ve bu gece yaşananları hatırlamaması için adamı etkisi altına aldı. Birinin iradesini her emişinde esra ve yüzük parmakları istemsiz seğirmelerle titriyordu ve bu, şahitlik etmesi garip bir andı.

Takip edilip edilmediğimizi son bir kez kontrol ettikten sonra kalan yolu takviyle tamamladık. Geldiğimizde öğle güneşi tepeye ulaşmak üzereydi. Sandığımızdan çok vakit geçmişti. Herkes ya uykuda ya da odasındaydı. Bana okula ilk getirildiğim günü hatırlatan bir tarafı vardı.

Tek farkı yanımda Karya, üstümüz iş ve toz içinde, doğru Ferdi Bey'in odasına çıkıyor oluşumuzdu. *Ne olurdu*, diye düşünmeden edemedim: Likya'yla ilk tanıştığımız gün, İzmir-İstanbul uçuşunda karşılaştığım o kızı o gün yanıma alıp buraya getirsem neler olurdu? Karya belki hiç vampire dönüştürülmez ve benim yüzümden bu lanetli hayata mahkûm olmazdı. Haykırışlarımızı haykırmazdı. Düzelirdi. Bu, onunla hiç tanışmamam demek olsa dahi bir şekilde iyileşirdi işte.

Likya da o zamanlar nasıl dönüştüyse burada dönüştürülür, burada okurdu. En az kayıpla yaşanıp biterdi her şey.

Likya'nın kaybettiği hayatı bana bir kayıp gibi gelmiyordu. Ürperticiydi. Bunu düşünebilmem, gerçekten tanıyıp bildiğim Ruslan'a fazla tersti. Birini seçerken bir diğerini gözden çıkarabiliyor oluşum... Oysa Karya'yı anlayabiliyordum. Anladığım kişiye yavaş yavaş vuruluyordum. Ona değer verirken geri kalan her şey değersizleşiyordu. Buna kardeşinin hayatı da dâhildi.

Ferdi'nin odasına birkaç kez gelmiştim. Ona danışmak istediğim çoğu şeyi bir omuz silkmesiyle geçiştirmemiş olsa daha sık gelirdim. Genelde bunun gibi göz ardı edemeyeceği kadar büyük ayıplar işlemiş olduğum için odasına çağrılırdım.

Sıkış tepiş, ardiyeye benzer bir çalışma odasıydı. Koltukları rahat değildi ve toz içindeydi. Masanın üzeri her zamanki gibi kâğıtlar ve kitaplarla doluydu. Geçip sandalyesine oturdu, mini buzdolabından soğutulmuş kan çıkardı ve üç zarif likör bardağına paylaştırıp bize ikram etti. Karşısındaki koltuğa mahcup ve gittikçe içine kapanmış iki suçlu olarak geçip oturduk.

"Evet," dedi ellerini kavuşturup. "Şimdi bana doğru düzgün anlatınız kabahatinizi. Sizin fikriniz olduğuna göre siz aydınlatın bizi, Karya."

"Ruslan'ın bir suçu yok," diye başladı Karya yine. Gözlerini öpücüklerden sonra sürekli benden kaçırdığı gibi tamamen de kaçırıyor, bir çırpıda söyleyip geçiştirmek istiyordu sanki. Onun alışık olduğu müzik notasıydı edanın ağzındaki tınısı. Yangından sonra mahvolan çellosunun sesinden farkı yoktu şimdiki söyleyişi. Be-

nim de içimde bir öfke kabarmıştı. Yine bir şeyler parçalama isteği uyandırmıştı.

Karya devam etti: "Oraya gitmeyi ben istedim. Asıl niyetim Ruslan'ı atlatıp tek gitmekti fakat yalnız gitmeme mâni oldu." Ruslan ismi yine geçiştirildi. Biraz daha sinirlendim. Buna hakkım yoktu, biliyordum. Onu durduran bendim. Onu korumak için bile olsa vazgeçen bendim. Belki böyle olması daha iyiydi. Benden nefret etmeliydi. Yanıma bile yaklaşmak istememeliydi bu nefreten ötürü.

"Bir iyi ahlak ve yiğitlik sergilemiş. Aksi takdirde başka sebeplerden ötürü kendisine kızıyor olurdum," dedi Ferdi ve kandan bir yudum alıp geri bıraktı. "Lakin gönül isterdi ki sizi gitmekten vazgeçirmeye daha çok enerji harcasaydı."

Karya, "Beni tanımıyorsunuz," diye savundu bu sefer. "Ben aklıma bir şeyi koyduysam beni kimse vazgeçiremez. Ruslan'ın eşlik etmekten başka yapabileceği pek bir şey yoktu."

"Neydi peki aklınıza koyduğunuz bu şey? Sizi katillere yönlendirecek bir ipucu mu arıyordunuz?"

Utancını bana söylediği zamandan daha çok hissetmiştim şimdi. Parmaklarıyla oynadı, başını eğdi ve üstü kapalı bir şekilde ifade etti. "Şahsi bir eşyamı almaya gitmiştim."

"İhtiyaç duyacağınız her türlü şey burada karşılanırken neyin bu kadar önemli olduğunu öğrenmem gerekiyor."

"Çellomu almak istemiştim."

Ferdi Bey ikna olmamış gibiydi. "Basit bir viyolonsel için mi kendinizi tehlikeye attınız?"

"Benim için anlamı vardı." Kestirip atmıştı böylelikle.

"Anlıyorum," dedi Ferdi düşünceli bir sesle. "Müzikle uğraştığınızı bilmiyordum."

Karya bir cevap vermedi. Sessizlik büyüdü. Bardaklarımızdaki kan olduğu gibi duruyordu. İçimde bir sıkıntı yoktu. Aksine sefa kokusu, o ufacık bardaktan yayılıp tüm odayı doldurmuştu. Fakat dudaklarımda hâlâ Karya'nın tadı varken bunu bozacak her şeyi elimden geldiğince erteliyordum.

Ferdi Bey yerinden kalktı ve kapıya yürüyüp bizim için açtı.

"Gitmekte özgür müyüz?" diye sordum şaşkınlıkla. Bu kadar kolay peşini bırakacaksa bu hengâme niyeydi?

"Öncesinde size bir şey göstermek istiyorum," dedi ve takip etmemizi işaret etti.

Neredeyse hiç adım atmadığım üçüncü kata çıktık. Burada her şey daha gösterişli ama bir o kadar da eski gibiydi. Holü geçip bir koridora, oradan da başka bir koridora geçtik. Kuytuda kalmış ve önünde bariz bir toz katmanı olan kapının önünde durdu. Cebinden birçok anahtarın takılı olduğu metal halkayı çıkardı ve kısa bir uğraştan sonra kilide uyanı bulabildi.

Kapının açılışıyla Karya'dan bir şaşkınlık nidası duyulmuştu. İçeriyi göremeden yakın zaman öncesinde aldığım tanıdık kokuyla ben de kaşlarımı havalandırdım. Ahşap, vernik ve reçine kokuları, tatlı bir bahar esintisi gibi dışarı dökülüyordu. Önden Ferdi Bey girdi, ardından biz.

Zincir askısına asılarak açtığı abajurla perdeleri sımsıkı kapalı odanın içine sarı bir ışık yayıldı. Göründüğünden daha geniş tek göz odanın içerisinde kuyruksuz bir piyano, raflara yan yerleştirilmiş çeşitli boyutlarda müzik aletleri, kutularından hiç çıkarılmamış olanları ve nota sehpaları vardı.

Karya lunapark'taki bir çocuk gibi hızla odayı arşınlayıp dokunabildiği her şeye dokundu. Şaşkınlıktan aralanmış ağzı kulaklarındaydı. Konuşmaya başlayan Ferdi Bey'e döndüğünde gözlerinin içi parlıyordu.

"Ne zamandır okulumuzda bir müzisyen ağırlamıyorduk. Temizliğini yarına kadar hallettiririm, burada ihtiyacınız olan her şeyi bulabileceğinize eminim." Gözüne bir çello kestiren Karya'ya bakıp gülümsedi. "Keşke en başta bana gelseydiniz. Daha erken yardımcı olurdum. Müzik odamızdan melodiler yükselmesini hepimiz özledik."

Karya kendini açıklayacak gibi oldu ama onu durdurdu. "Anlıyorum. Manevi değeri olduğu için bu yine sizi durdurmazdı. Belli ki bu şekilde olması gerekiyormuş."

Bundan bu şekilde sıyrılabileceğimizi hiç düşünmemiştim. Ceza yerine ödül mü alacaktık? En azından Karya almıştı. Onu kırmış olma düşüncesi kalbimi diplere batırırken gülümseyebildiğini görmek de benim ödülümdü.

Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi Ferdi ikimizi görüş açısına aldı. "Cezanıza gelecek olursak, bir süreliğine okuldan çıkmanızı tamamen yasaklıyorum. Bundan sonra saat başı bana görünerek yoklama vereceksiniz. Anlaşılmayan bir şey var mı?" diye sordu.

Cevabımızı beklemeden odadan çıkıp gitti.

Anlaşılmayan çok şey vardı. İlay ne olacaktı? Bana ayarladığı psikolog ya da onunla geçirmemize izin verilen saatlik görüşmeler... İtiraz edeceğim konunun ne olduğunu bildiği hâlde bu cezayı uygun gören Ferdi'nin asıl niyetini bir kez daha sorguladım. Bunu, beni İlay'dan uzak tutmak için yapmış olabilirdi. Kurunun yanında yaş da yanmıştı.

Karya'ya hüzünle bakıp onu öpmeyi neden bıraktığımı hatırlattım kendime. Yanımda durursan hep yanan olacaksın, Karya.

Ben yalnız yanmalıydım.

Yangın sönene kadar bunu sana yapmamalıydım.

Gündüzler yasağın yükümlülükleri dışındaydı. Yoklama güneş batar batmaz başlayacak ve gün doğana kadar devam edecekti. Yaklaşık sekiz saatlik bir yalnızlık iyi gelmişti. Olanları bir şekilde sindirmek ve kendimi nasıl bir durumun içine soktuğumu anlamak için kâfiydi.

Dün Karya'yı öpmüştüm. Dün İlay dışında bir kadının, kendi kendime uydurduğum sevdadan bağımsız bana bir şey hissettirdiği gündü. Bunu bilmeme rağmen ondan uzak durmalıydım. Normalde olsa ikimizin de birbirimizden kaçınacağı apaçık ortadayken her saat başı Ferdi Bey'in odasında denk gelecektik.

Kaçış yoktu.

Okul dışında gidecek bir yer yoktu.

Bir şekilde kırıp döktüğümüz diğer her şey gibi aramızdaki ilişkiyi toparlayıp normal hâle getirebilmeliydik.

Saat: 19.58

Asla konuşmadık. Göz teması bile kurmadık. Ferdi Bey'e görünüp odalarımıza döndük.

Saat: 21.00

Yine konuşmadık. Fakat kaçamak bir seyirde birbirimize bakmaya çalışırken arada bir yakalandık. Bakışlarımız kesişti ve denk geldiği gibi hızla iki ayrı yöne çevrildi. Derslere girmeye başladım ama Karya görünürde yoktu. Sıra Likya'ya geçmişti.

Saat: 22.02

Likya bu yoklamayı benden daha saçma buluyordu. Bu konu hakkında birkaç yorum da yaptı. Ancak onun da sesi bana karşı mesafeliydi. Kardeşiyle yaşadığımız şeyi biliyormuş. Onun kırıldığını biliyormuş. Onu kırdığımı biliyormuş. Bir şey deyip kendimi açıklayamadım.

Saat: 23.01

Likya benden biraz daha erken gelmişti. Ferdi Bey ile müzik odası hakkında konuşuyorlardı. O da keman çaldığından bahsediyordu. O kadar cana yakın ve iletişim becerileri güçlüydü ki sanki sıradan bir insanmış gibi sürdürüyorlardı sohbetlerini. Dersten sonra keman çalacağını söyledi. Bana ters bir bakış atıp odadan çıktı.

Saat: 00.05

Ferdi Bey, Likya'ya seçtiği parçalar hakkında ufak iltifatlarda bulundu. Ben de duydum. Tüm okul duydu. İnsanların ilgisini ciddi oranda çekti bu yeni gelişme. Birkaç kişinin ders aralarında onunla konuştuğunu gördüm. Gerçekten de iyi çalıyordu. Ama ben hemen tav olmadım. Sabırsızlıkla Karya'nın çelloyu eline almasını bekliyordum.

Saat: 01.03

Sıra Karya'daydı. Beni görmezden geldi. Müzik odasına hâlâ bir ziyaretçe bulunmadı. Çalıp çalmayacağını sormak istiyordum ama soramadım.

Saat: 02.14

İlay'la telefon görüşmemiz uzadığı için biraz geciktim. Karya çoktan gitmişti bile. İlay'a beni alıkoyduğu için daha çok sinirlendim. O da sinirlendi. Ferdi'nin ölçüsüz cezasını müdüre şikâyet etmekten bahsetti. Bunu ikimiz görüşemeyelim diye özellikle yaptığına emindi. Bana dahi öyle geliyordu. Ama minnettardım. Karya'nın tadı gitmesin diye kan içmediğim gibi İlay'ın varlığını da yakınımda istemiyordum. Ondan bana geçen ne varsa sevgilimin dokunuşlarıyla yok olmasını istemiyordum.

Saat: 02.59

Telafi etmek ister gibi erken gittim bu sefer. Karya'nın kapıdan girişini izleyebildim.

Bizim gibi yakalandıkları hâlde bu gece de dışarıya çıkmayı aklına koyan diğerlerine veda edip geldim. Açıkçası okul sakinleştiği için memnundum. Bu sayede Karya'yla bana daha çok alan kalacaktı. Birbirimizden ne kadar kaçarsak kaçalım, onu etrafımda hissedebilecektim. Karya odada, basit bir selam verip gözden kayboldu. Gitmeden bana göz ucuyla da olsa bakmıştı.

Saat: 04.01

Karya bu kez bana doğrudan baktı. Bir şey demedi ama baktı. Kim ilk önce pes edecekti, görmek için karşılık veriyordum. İkimiz de pes etmiyorduk. Oysa bu yarışın bir kazananı yoktu. Sözlere dökülmüyordu hiçbir şey.

Saat: 05.00

Bir vampirsen dakik olmak kolaydı. Ferdi'nin odasına *buradayım*, demek için gelmiyordum. Karya ile karşılaşmak için geliyordum. Artık buna emindim. Bu çok tuhaftı. Kendime ket vuramıyordum. O gün durduğum için her an daha büyük pişmanlık duyuyordum. "En doğrusu buydu," demek bile tatmin etmiyordu artık.

Karya'yı gördüğümde, "Selam, nasılsın?" diye soracak cesareti bulabiliyordum. Geçip giderken kısaca, "İyiyim, sen?" diye cevaplıyordu beni ama süratle zıt yönlere giden iki araba gibi sorusunu cevaplayabileceğim bir aralık olmadan havada yutulup kayboluyordu sözlerim.

Saat: 06.00

Bu sefer konuşmak için hazırdım. Ondan uzak duramıyordum. Durmak istemediğimi de biliyordum. Nasıl etrafında durabileceğimi sorguluyordum sadece. Normal bir sohbet sürdürebilmek bunun önünü açabilirdi.

"Bugün çalacak mısın?" diye sordum Ferdi Bey'in odasına gelmesini beklerken. Sanki konuşabilmemiz için bize zaman tanımış, gelmek bilmiyordu.

"Bilmiyorum," dedi.

"Likya çaldı."

"Biliyorum." Yüzü düşmüştü.

Ağzımdan öyle çıkmasını istememiştim ama yargılıyormuşum gibi duyulmuştu. Çello için onca badireye katlanırken kardeşi kadar hızlı davranmayışını eleştirmiş olmuştum istemeden. Hızla toparlamaya çalıştım. "Ben seni dinlemek istiyordum."

Bana baktı. Kabuğuna çekilmeden önce baktığı gibi baktı. Hazırlıksız yakalanmış gibiydi. İçimi ısıtmıştı. Cevap vermek yerine gülümsedi.

Ferdi Bey geldiğinde gidebileceğimizi söyledi.

Güneşin doğmasına az kalmıştı. Onu ertesi güne geçene kadar göremeyecektim. Kim bilir, belki sıra Likya'da olacaktı ve bir süre daha göremediğimle kalacaktım. Aralarındaki hiyerarşi nasıl ilerliyordu, bilmiyordum. Saatleri neye göre dağıtıyorlardı? Programı önceden elime almak istiyordum. Sıra Karya'dayken farklı nefes almak istiyordum. Farklı yürümek istiyordum. Farklı görünmek istiyordum.

Saat...

Yatağımda yatarken bunları düşünüyordum. Saatlerin anlamı yoklama olmayacağı için yitip gitmişti. Sayılardan ibaretti artık. Bugünün yaşamaya değer hiçbir anı kalmamıştı.

Birden yanımdaki kapının açıldığını işittim. Odalarımız yan yana olmasına rağmen Karya'yla hiç karşılaşmamıştık. Bunu yönetebiliyordu. Ferdi Bey'in odası dışında denk gelmememiz için özen gösteriyordu. Kararına saygı duyduğum için kapının başına

dikilmedim. Onu, yeni yuvası yapmaya çalıştığı bu yerde rahatsız hissettirmek istemezdim.

Sadece dinlemekle yetindim. Bir tüyden farksız adımlarıyla yukarı tırmandı. Müzik odasına gittiğini anlayabiliyordum. Kulağımı tavana dayayıp daha net duyabilmek adına yatağımdan sıçramamak için ayrı bir çaba sarf ediyordum.

Üst kattaki odaya kısa bir duraksamanın ardından girdiğini duyduğumda daha da dikkat kesildim. Çok sessiz hareket ediyordu. Çelloyu eline alışını, pik dedikleri yere uzanan demir kaidesinin gıcırdayışını ve koltuğuna yerleşişini dinledim.

Durdu. Yine durdu. Ağır ağır hareket ediyordu. Hem ürkek hem de anın tadını çıkaran bir tarafı vardı.

Kısa bir akort merasimi sonunda çello çalınmaya hazırdı. Fakat yayı tel üzerinde kaymaya başlayınca çıkan ses duyulamayacak kadar kısıktı. Sessiz sedasız yukarı çıktığı gibi müziğini de tüy gibi dokunuşlarla icra ediyordu.

Neden çalmak için bu kadar beklediğini anlamıştım. Herkesin yatma saatini beklemişti. Particiler henüz dönmemişti. Kimseyi uyandırmadan, kendisiyle baş başa kalarak çalıyordu. Ancak bu tüm gün merakla beklediğim o andı. Karya'nın kendini müzikle dışa vurduğu kısıtlı vakti boşa harcamak istemiyordum. En azından onun kadar ağır ağır kalkıp çıt bile çıkarmadan adımlarını takip ettim; üst kata, müzik odasına kadar.

Yaklaştıkça ses yükseliyordu. Ama yeteri kadar değil. Nedenini oraya varınca anlamıştım. Kapısı kapalıydı. Ferdi bizi odaya gönderdiğinde gördüğüm duvarları kaplayan ses yalıtım süngerlerini hayal meyal hatırlıyordum. Oda aslında ses geçirmezdi. Nitekim Lilya çaldığında herkes duymuştu. Kapıyı özellikle açık bırakmış olmalıydı. Göz önünde olmak için yapmıştı. İlgi için...

Tam İlay'a göre bir hareketti. O öz güvene çekildiğim zamanlar da olurdu ama Karya her şeyiyle daha samimiydi. İki kardeşin birbirine bu kadar zıt olması çok tuhaftı. Benim de hem İlay gibi hem Karya gibi iki farklı kadını ilgi çekici bulabilmem tuhaftı. Aynı zıt kutuplar burada da söz konusuydu.

Kapıyı itip aralamak, tüm notaları bir merdiven gibi çıkıp indiği gam pratiğini bitirmiş ve şarkısına başlamış çellisti dinlemek için önlenemez bir istek duyuyordum. Bunu fark ettirmeden yapmam imkânsızdı. Aldatılmış yaparsam da kendimi nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum.

Sanırım bilmekten başka çarem yoktu çünkü ben bir karar vermek için fikirlerimle savaş hâlindeyken müzik durmuştu. Karya gelip kapıyı açmıştı ve bana dik bakışlarla bakıyordu. Bunu her seferinde yapabilmesi vampir duyularına olan hayranlığımı artırdı. Oysa artık doğmaya başlamış güneş yüzünden üzerime yorgunluk basmıştı ve sesin kesildiğini hissedememiştim.

Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde karanlıkta karşısında dikildim. Odadan sızan sarı ışık durduğum yere henüz ulaşmıyordu. Karya kapıyı daha fazla aralayıp beni de aydınlattı. Zaten tahmin ettiği için şaşırmışa benzemiyordu. "Ne yapıyorsun, Ruslan?" diye sordu sert bir tonla.

Salağa yatabilir, saçma sapan bir bahane bulabilirdim. Ama Karya bunları *yap* diye anlayabilecek kadar bana tanıklık etmişti. Gerçeği söylemekten başka çarem yoktu. "Seni dinlemek istedim."

Yumuşar gibi oldu. "Bir dinleyici istediğimi nereden çıkardın?" diye sordu sakince.

"İstemediğini tahmin edebiliyorum. Ama bu merakıma engel olmuyor."

"Hep böyle insanların sınırlarını ihlal eder misin?" diye sordu duruşunu bozmadan. Arabada haddimi aştığını söylediği konuşmamıza gönderme yapıyordu.

"Hayır," dedim sonrasında söyleyeceklerimi özenle seçerken. "Sadece bende merak hissi uyandıran olaylarda böyleyim sanırım."

"Neyi merak ediyorsun, Ruslan? Müziğimi mi, beni mi?"

Bıçak kadar keskin bir soruydu. Netti. Bendeki tüm bulanıklığın aksine Karya hep netti. Birkaç adım ilerledim. Ben de net olacaktım. "Seni."

Beni didik didik etmek için sormuş ama bu cevabı alacağını beklememiş gibi afalladı. "Kafanı karıştırıyorsun. Seni anlayamıyorum," diyerek geriledi.

Kapının önüne ördüğü siperi boş bırakınca içeri girdim hemen. "Yanılıyorsun. Beni herkesten daha iyi anlıyorsun."

"Benden ne istiyorsun, Ruslan?" diye sordu zorlandığını belli eden bir ağırlıkta.

Bir adım daha atıp yaklaştım ve karşımdaki kızı inceledim bir süre. Adkuyruğu yaptığı beyaz saçlarına; biri mavi, diğeri kırmızı gözlerine baktım. Çehresinin, vampirlikle gelen enteresan özellikleri nasıl gölgede bıraktığını inceledim. Çok güzeldi. Dün geceden kat kat farklıydı fakat hâlâ aynı güzellikteydi. Öpüşmemizden sonra onu daha güzel bulmam da cabasıydı.

Fazla yakındık. Yine. Seçtiğimiz kelimeler ise aramızdaki gerilimi her zamankinden daha da yükseklere taşıyordu. Bu mesafede onu tekrar öpebilirdim. Ama öpmemeliydim. Bunu tekrar yapmak her şeyi daha da zorlaştırırdı. Ayrıca buraya bunun için gelmemiştim. Gerçekten de müziğini dinlemek istiyordum. Yakınlarında olmak istiyordum. Merakımı dindirmesini istiyordum. Onun hakkında her şeyi öğrenene kadar onunla olmam gerekiyordu bunun için.

Belki... Merakım dinerse hissetmeye başladıklarım da biterdi ve ben kararımın arkasında durabilirdim.

"Seni öpemeyecek oluşum, seni ilgi çekici bulduğum gerçeğini değiştirmiyor, Karya. Yanındayken her şey yeni ve heyecan verici geliyor." Bakışlarımı düşürüp soluklandım. Onunla göz göze olmak, nefes almaya ihtiyacım varmış gibi hissetmeme neden oluyordu. "Seninle olmak istiyorum. Sadece o şekilde değil."

"O zaman neden öpmeme izin verdin? Neden karşılık verdin?" Sinirle gerileyip tokasından özgür kalmış perçemi kulağının arkasına sıkıştırdı. "Beni *o şekilde* istemediysen bu çok saçma."

"Anın hararetine kapılmıştık. Düşünmeden hareket ettik. Ayrıca..." dedim ve çenemi kaldırdım. "Seni o an her şeyden çok istemiştim."

"Bak işte, yine aynısını yapıyorsun. Bir öyle bir böyle cevaplama," diye sitem etti.

"Dürüst oluyorum. Hissettiğim karmaşayı olduğu gibi anlatıyorum sana. Bildiğim tek şey yanında olmak istediğim."

"Senin kararsızlıkların yüzünden benim hissedebileceklerim, uğrayabileceğim hayal kırıklıkları ya da acı umurunda mı? Dışarıdan çok bencilce görünüyor."

"Karya, daha herhangi bir şey söylemek için çok erken. Birbirimizi yeterince tanımaya vaktimiz olmadan, anlık bir güdüyle olan oldu diye *yandın, çık*, deme bana. Kim bilir, çok iyi iki arkadaş olabilecekken bunu yanlış değerlendireceğiz belki de o öpücüğün peşini bırakmayarak."

"Arkadaş mı olalım diyorsun yani?"

"Şimdilik evet," dedim bu cevaptan nefret ederek. "İyi anlaşabiliyoruz. Arkadaşlıktan başka bir şeye evrilmesi daha kolay. Orasını zaman gösterir. Ama o öpücüğün devamındaki şeyin hem geri dönüşü yok hem de şu durumda imkânsız."

"Sevgilin mi sebep?" diye sordu bir kez daha.

"Kısmen," diyerek cevapladım.

"Bir kişi varken ikincisi olabiliyorsa hangisini seçeceğin değil ama hangisini seçmeyeceğin bellidir, Ruslan. Demek ki o kişiyi yeterince sevmiyorsun. Neden tutunuyorsun hâlâ?"

Bunu zaten biliyordum. Bilmem hiçbir şeyi değiştirmiyordu fakat bunu Karya'ya açıklasam anlayabileceğinden emin değildim. Funda dahi kavrayamamışken Karya duruma çok yabancıydı. Ne tür bir canavarın pençesinde olduğumu bilmiyordu.

"Peki, sen söyle o zaman." Sorusundan kaçmak için ona bir soru yöneltim: "Sen hayatında biri varken ikincisini alabilen biriyle olmak istediğine emin misin?"

Karya başını iki yana salladı. "Benim seni o şekilde istediğimi nereden çıkardın? Tam da fark ettiğin sebeplerden dolayı anlık bir heyecana kapıldığımızı ben de fark ettim. Duruldum ve kafamda bitirdim o ihtimali," derken sesi alaycıydı.

"Seni benden soğutmuş olmalı," dedim kaşlarımı havalandırarak. Artık böyle bir ihtimalin kalmadığını anlamak nedense göğsüme iki el ateş edilmiş gibi gerilememe sebep olmuştu. Bunun farkında bile değildim. Dediği gibi bencilliğim yüzünden onun açısından hiç bakamamıştım.

Gülümsedi. "Soğutmadı." Geri geri yürüyüp sandalyesine oturdu ve çellosunu kucağına çekti. "Çünkü sen de durmayı seçtin. Özünde iyi bir insan olduğunu görebiliyorum, Ruslan."

Karya'nın bunu fark edip benden umudunu kesmesi beni değiştirir miydi, bilmiyordum. Sanki ona asla *sadece* arkadaş gözüyle bakabilmem mümkün değildi. Ama söyledikleri içimi rahatlatmıştı. Onu tek taraflı sevmeye başlamak ve devam etmek en mantıklı çözümdü. "O zaman her şeyin üstüne bir perde çekebilir miyiz?" diye sordum umutla.

Yayı parmak uçlarıyla tuttuğu yerden bana çevirdi ve oturmamı işaret etti. Müziğini dinlememe izin vererek cevabını vermişti. İç çekerek ilk notasını çekti ve ardından yağ gibi akan yenileri eklendi. Vampir duyularını ürkütmemek için yine çok hafif çalıyordu ama son derece net duyuluyordu her şey.

Tahmin etmiştim.

Bu Likya'nın çalışından da seçtiği parçadan da katbekat güzeldi. Karya'nın derinliğini ve hayat mücadelesini ele veren bir akışı vardı. Katman katmandı. Lirikti.

Hayatımda duyduğum en güzel şeydi.

BÖLÜM 16

GEÇ ROMANTİKLER

NE HISSEDECEĞİMİ HİÇ BİLMİYORDUM. Tüm bunlar nasıl olmuştu? Ne ara, nereden gelmişti bu hisler?

Eski okuluma ziyaretimiz başından sonuna kadar çok garipti. Ruslan'la olanlar hep bir garipti. *Düşünsene*, diyordum kendi kendime. *Onunla ilk intihar teşebbüsünde karşılaştın. Ardından beraber yas tuttunuz, hüngür hüngür ağladınız. Sonra onun yurdunda para kazandın. Ardından öfke krizine girdin. Girdiniz. Beraber her şeyleri parçaladınız.*

Sonuç olarak birbirimizi öpmemiz, belki de o gün yaşanan en normal şeydi. Daha öncesinde aklımızda olmasına gerek yoktu. Sürekli içinde bulunduğumuz garip anlar içinde anlık bir arzuya kapılmış olabilirdik.

Ancak kimse o anlık çarpışmanın sonrasında çığa dönüşen bir topu etkisini açıklayamazdı. Ona artık eskisi gibi bakamayışımı açıklayamazdı. Duyduğum öfkeyi, içten içe hissettiğim anlayışı ve her şeye rağmen daha fazlasını isteyen yanımı kimse açıklayamazdı.

Küçük bir kıvılcım çakmıştı. Yangın olmuştu. Ruslan beynime bir virüs gibi yayılmıştı. Ona karşı beslediğim her hissin bir hasta lık belirtisi gibi gelmesi de sanki bundandı.

Kendimi anlamıyordum ve anlamama yardımcı olması için birine anlatmam gerekiyordu. Mano yoktu. Mano'suz bir dünyada ilk gerçek sıkıntımı yaşıyordum. Ama bu kaybın beni bir kez daha darmadağın etmesine izin vermeyecektim.

Hayat çaresizlikten ibaret değildi.

Başka seçeneklerim vardı. Olmalıydı.

Aslında, konuşabileceğim ve olanlara hâlihazırda tanıklık ettiği için fazla utandırmayacak tek kişi kardeşim Likya'ydı. Aşk onun uzmanlık alanına girdiği için etkili yorumlar yapabilirdi.

Ne yazık ki onunla da aramız pek iyi değildi. Her şey en son bıraktığımız yerde, üstüne konuşulmadan kalmıştı.

Likya kemanını parçaladığım için bir süredir beni görmezden geliyordu. Öfkesi Ferdi Bey'in gösterdiği müzik odasıyla geçmişti ama kırgınlığı devam ediyordu. Kardeşinin içinde ona karşı böyle bir öfke barındırabilmesi, kolay unutabileceği bir şey değildi.

"Özür dilerim, Likya," diyerek barış bayrağını ben çekmiştim.

"Bana karşı bu nefretini anlayamıyorum, Karya," diye yanıtlamıştı. *"Düşmanımmışım gibi davranıyorsun. Sen benim kardeşimsin. Ayrılmaz bir parçamsın. Doğduğumuz ilk andan beri bu böyleydi. Sana karşı bilinçli ya da bilinçsiz yaptığım herhangi bir şeyi art niyet güderek yaptığımı nasıl düşünebilirsin? Ben bunu anlamıyorum."*

"Evet, anlamıyorsun. Ama anlamaya hiç çalıştın mı, Likya? Ben patlamalar yaşayıp bir şeylere karşı öfkemi belli edene kadar sen hiç bana gelip, bir şeyleri sorup anlamaya çalıştın mı bu zamana kadar?"

Önce inkâr etti. *"Elbette, çalıştım."*

"Kendini kandırıyorsun. Bu zamana kadar ettiğimiz *kardeş* sohbetlerinde sen hep kendini, kendi derdlerini ya da kendi hayallerini anlattın. Hep sıranın bana gelmesini bekledim. Ama sen benim hayatımı konuşmaya gelince tüydün. Sana yaklaşmaya kalkıştığım her denememde beni hayal kırıklığına uğrattın."

Ardından savunmaya geçti. "*Beni de anla lütfen. O zamanlar benim de boş endişelerim büyük şeylerdi. Seni görememiş olabilirim. Kimseyi aramak kaybolup seni unutmuş olabilirim.*"

Yine aynısını yapıyordu. Mağduru oynuyordu. İç geçirdim. "Seni suçlamak için anlatıyormuşum gibi sürekli kendini savunma. Likya. Anlıyorum seni. Hep anladım. Gereken şey, geçmişte yaptıklarını fark edip gelecekte yapmaman için ne yapabileceğimizi düşünmek. Aramızdaki problemi onarmak için söylüyorum. Kendini aklamanı duymak için değil."

"*Peki, haklısın.*" Bakışlarını düşürmüştü. "*Bana bunları hiç açık açık anlatmadın. Anlatsan belki düzeltebilirdik. Belli ki ben de farkında değilim yaptıklarımın. Benimle iletişime açık ol. Senden tek ricam bu. Tek bağ kurabildiğimiz anlar, bir şeylere karşı tahammülümü yitirip gerçek hislerimi kusduğun anlar olmasın.*"

"Senin sormadığın gibi ben de anlatmıyorum," demiştim. İkimizin de kendine göre eksiklikleri ve hataları vardı.

Likya yine arabuluculuk yapmıştı. "*O hâlde bundan sonra ikimiz de görevimizi biliyoruz. Ben sormayı hatırlayacağım, sen de benim sormamı beklemeden anlatmaya başlayacaksın.*"

Başımı sallamıştım. "Anlaşıldı."

Likya da gülümsemişti. "*Anlaşıldı.*"

İkiz kardeşler olarak aynı kutuplara çekildiğimiz yerlerden birbirimize biraz olsun yaklaştığımız güzel bir andı. Ruslan'a bahsettiğim gibi geçmişe dönmüştüm. O zamanki alışkanlıklarımı ziyaret etmiştim.

Sözlerini özürlere boğan Karya en doğrusunu yapmıyordu ama doğru bildiğini yapıyordu. Küçük Karya hatalarını fark edip pişmanlık duyabiliyordu. Özrü borç biliyordu. Bir kırılma anından sonra pişmanlık duymayı bırakmamıştım ama özür dilemekten kaçınır olmuştum. Beni güçsüz düşüreceğinden korkmuştum.

Doğru anda, doğru şekilde dilenmiş bir özür şu anki gibi mucizeler yaratıyordu.

Hemen peşinden anlatamamıştım Ruslan ile problemlerimi. Ancak genç delikanlı bir anda müzik odasında karşımda bitip yine

garip bir an yaratınca Likya sormayı akıl etmişti. Odaya dönüğümde belirmişti karşımda.

"Demek sen ve Ruslan, ha?" Yüzünde sevimli bir gülümseme vardı. *"En başından bir şeyler olacağını tahmin etmiştim."*

Hemen yan odamızda olduğu için içimden geçirerek cevapladım: *Ben hiç anlamamıştım. İlginç biriydi ama onu öyle gördüğümü hiç sanmıyorum.*

"Ciddiyim öpüşene kadar anlamadın mı, Karya?" Kıkırdamaya başladı. *"İkizim ilişkiler konusunda bu kadar saf olamaz!"*

Utançla yüzümü avuçlarıma gömdüm. *Senin kadar tecrübem olmadığından olmasın!*

"Görüyorum ve artırıyorum. Yanımıza tanışmaya geldiğinde benim yerime geçip onunla bizzat tanışman da bundandı. Daha ilk gördüğün anda ondan hoşlandın." Likya'nın çokbilmiş tavırları sinir bozucu olabiliyordu. Fakat bu durumda benden daha iyi bildiği şüphesizdi.

O an ciddi bir başkasının konuşmasını duymaya tahammülüm olmadığından bunu yaptığıma yemin edebilirim. Ama kendimi kandırmış da olabilirim, diyerek kabullendim. *Gözleri sanki hiç bitmemiş bir yası sürdürüyormuş gibi hüzünlü bakıyordu. İlgimi çekmişti.*

"Yanlış hatırlıyorsam düzelt. Senin tipin hep karanlık eğilimleri olan sorunlu çocuklar değil miydi?" Likya gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Sorarım öyle, dedim mahcubiyetle. *Ama bu çok saçma. Bir sevgilisi var, Likya. Ben bu durumda ona nasıl ilgi duyabilirim?*

Ellerini beline koyarak odayı arşınladı. *"Ona bu sebeple artık ilgi duymadığını söylerken gerçekleri söylemiyordun, değil mi? Anlamışsın. Ama bence Ruslan inandı."*

İnanması canımı sıksa da böyle olması ikimizin de hayrınaydı. Ben de yatakta doğruldum. *Mantığımla konuşuyordum. Ama mantığa göre hareket edemiyorum. Ona eskisi gibi bakamıyorum.*

"Evdeki de ona o gözle bakmadığını kabullenerek başlayabilirsin."

Ama o şekilde yanında olması çok daha kolaydı. Şimdi o gerilimi hissettiğim sözlerine bile odaklanmakta güçlük çekiyorum.

"Aman, aman. Kardeşim âşık oluyor!" diye takıldı bana Likya.

Dalga geçme! Ne yapacağım ben? Bir sevgilisi var, Likya.

"Evet ama kendi ağzınla söyledin. Onu gerçekten seviyor olsa seninle bir ihtimal söz konusu olmazdı. Kendiliğinden o ilişkiyi sonlandırmasını bekleyebilirsin." Düşünceyle çenesini sıvazladı. *"Tabii, aldatan bir erkekten adam olmaz ama o kısımla hiç ilgilenmiyor gibi duruyorsun."*

İlgilenmez olur muyum? İlgileniyorum tabii ki! Aldatmaktan nefret ederim. Babam, annemi aldatmışken benim kırmızı çizgilerimden biridir. Çaresizlikle kardeşimin hayalî görüntüsüne bakarım. *Aldatan bir erkek beni nasıl ilk anda soğutamaz, bunu da anlayamıyorum.*

"Aslına bakarsan bu benim kırmızı çizgilerimden biridir. Ben babamı asla affetmedim. Ama sen, onu hâlâ sevebiliyorsun." Bu konuda laf çarpmadan duramazdı ya.

Onun tarafından da hikâyeyi dinleyip ilişkimizi düzeltmek için üzerine gittim, Likya. Tek seferde affettim denemez. Çabalamayla düzeldi düzelen. Bu yüzden sürekli arada kalan çocuk olmuştum. Annem bana hep dargındı. Likya gibi babama küsmediğim için gözden düşmüştüm. Yaşanan sıkıntılarda, kavgalarımızda annem Likya'nın tarafını tutmuştu bu yüzden. Biliyordum. Haksızlığa uğrayan anneydi. Ancak öte tarafta da bizi sevmeyi hiç bırakmamış bir baba vardı. Ailemizi dağıtacak kadar ahmak oluşuna ben de öfkeliydim elbette. Ama annemi aldatırken "bize rağmen" diye düşünmeyi onun tarafını gördükçe bırakmıştım. Bazı insanların bencil kararlar alırken her an aklında olmuyorduk. Babam annemi aldatmıştı. Hiçbir sebep yeterli olamazdı. Ama bunu bizi düşünmeden yapmıştı. Bizi görüp, düşünüp, hiçe sayarak değil... Bizi çiğneyerek değil... Hatasının bedelini annemi kaybederek yapmıştı. Onu kendimden de mahrum edecek kadar öfkeli kalamamıştım.

Likya başını aşağı yukarı salladı. *"Bu demek oluyor ki sen aldatanı affedebiliyorsun."*

İtiraf etmek istemesem de öyle görünüyordu. Bu konuda Tolkya gibi bakabilmek istedim. Kendimi annemin yerine koyarak, İlay dedikleri o sevgilisinin yerine koyarak bakabilmeyi çok istedim.

Fakat baktığımda sadece Ruslan'ı görüyordum. Onda uyandırdığım gibi bende de merak uyandıran o garip genci görüyordum.

Onu *görüyorken* hisler beslememek imkânsızdı.

Ruslan bir kez itiraf ettikten sonra kendini bana karşı filtrelemeyi bırakmıştı. Artık özgürce yanıma gelebiliyordu. Bazen kahvaltısını benimle mutfakta ediyordu. Ders aralarında sıra eğer bendeyse benimleydi. Yoklamalardan sonra yürüyüşlere çıkmayı öneriyordu. Konuşuyorduk. Birçok şeyi konuşuyorduk. Düşüncelerimizin anahtar kilit uyumuyla birbirine bağlandığı anlarda gülümsüyorduk. Beni ne zaman çello çalarken duysa müzik odasında bitiyordu. Artık daha sık çalıyordum. O gelsin diye miydi yoksa artık bir dinleyenim var diye miydi, bilmiyordum.

Ruslan'ın arkadaşlık olarak adlandırdığı şey bazen bana hiç öyle gelmiyordu. Bu tutarsızlığın ayrı bir yoruculuğu vardı. Bir çiftin yapacağı şeyleri yapıp bağlanma hissinin önüne geçmeye çalışmak özgürlükten çok esaretti.

Parçamı bitirdiğimde sükûnetini koruyan Ruslan hareketlendi. Küçük bir alkış, ardından bir soru: "Hangi dönemden bu çaldıkların? Çok güzel bir tınısı var. Daha önce duyduğumu pek hatırlamıyorum."

Önümdeki nota kâğıtlarını döndürerek başka bir sayfaya geçerken göz ucuyla ona baktım. İlgisi çok tatlıydı. "Arada kalmış, kısa bir dönemin parçaları. Geç Romantikler deniyor. *Lied* müzik diye de duymuş olabilirsin."

Güldü. Artık rahatça gülebiliyordu. "Birçok şeye geç kaldığımızı düşünürken fazla manidar oldu."

Sahiden de bizim için yazılmış çizilmiş bir dönem gibiydi; geç kalan âşıklara... "Öyle ufak bir söz oyunu için dönem seçecek kadar müzik bilgim yok," dedim sıradaki parçayı çalmaktan vazgeçerken. Viyolonseli omzuma dayayıp kısa bir mola için arkama yaslandım. "Keşke olsaydı. Ama müzik tarihini bilmek başlı başına bir uğraş sayılabilir."

"*İyi bir* [illegible] *olmak kadar iyi bir dinleyici olmak da önemli* [illegible]" demişti..." dedi ve kimin söylediğini dillendirmek yerine susmayı tercih etti. Suskunluğun yerini dolduran ismi biliyordum: *Ilya*.

Onunla bir geçmişi olması hatta geleceği olması canımı sıkıyordu. Gidip benden öğrendiklerini de ona anlatacak mıydı böyle isimsiz suskunluklarla?

"Sende ne etkisi var peki bu müziğin?" diye sordu bir yorum yapmadığımı görünce. "Niye bu dönem?"

"Bilmem." Omuz silktim. "Bana bir şeyler hissettiriyor."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Hissediyor musun? Bir vampir olarak?"

"Normalde hissedemiyorum elbette. Ama müzik aracılığıyla, evet," diye yanıtladım. "Sanat böyle değil midir zaten? Birinin kodlayıp konserve haline getirdiği bir ya da birkaç duyguyu ele alır. Bir müzik bestesi ne zaman çalınsa hissedersin o hisleri. Bir kitabın okuyucuyu heyecanlandırdığı kısım hislerine dokunmaktır. Duygularda işlenmiş bir yolculuğa çıkarır sanatçı izleyicilerini."

"Hiç böyle düşünmemiştim. Sadece hatırlayarak hissettiğimizi sanıyoruz diye biliyordum."

"Bu da öyle. Geçmiş hislerine referans vererek bir şeyler uyandırıyor içinde." Tekrar çalış pozisyonuna geçtim ve arşeyi elime alıp tellerin üzerine bastırdım. Basabildiğim kadar basıp kısa ama hızlıca birbirine eklenmiş aceleci bir nota kalabalığı çaldım. "Bak, mesela bu sana öfkeyi hatırlatmadı mı?"

Ruslan kalkık kaşları ve yarı açık ağzıyla gülümsedi. "Birinin öfkeden konuşamadığı bayramlar gibi."

"Aynen öyle!" deyip bu sefer yayı daha geniş geniş çekerek, notaları birbirine bağlayarak ve *vibrato*[1] ile sesi titreterek acıklı bir melodi çaldım. "Bunu sen tahmin et."

Ruslan duyduklarına inanamıyor gibiydi. "Acı. İç çekişler bunlar."

[1]Dönemli, titreşimli perde değişimlerden oluşan bir müzik efektidir. *(Editör Notu)*

"Şimdi sen bir his söyle, onu çalmayı deneyeyim," dedim gülümseyerek. Birine bir şeyler göstermek güzeldi. Ruslan'a bir şeyler göstermek daha da güzeldi. Heyecanı bana sıçrıyordu.

"İstek parça alıyorsun yani." Güldü. Gözlerini kapattı ve sadece dinleyerek eşlik etmek istedi. "Bana çocukluğunu çalar mısın?"

İlki için ilginç bir istekti. Biraz düşündükten sonra yayı bırakıp parmağımla telleri çekerek, *pizzicato*[1] çalmaya karar verdim. Telin kısa titreşimleri zıplamaya benzer bir ses yayıyordu. Muzip bir melodi denedim. Çocukken oyunlar arayan o hâlime gittim geldim.

"Doğru," dedi Ruslan bir süre sadece dinledikten sonra. "En çok bu hissi unutmuştum."

Ben onun gibi birinin ilk isteğinin *mutluluk* olacağını düşünmüştüm. Daha o söylemeden *allegro*[2] çalma planları yapmaya başlamıştım. Beni yanıltmıştı. "Ben de çocukluğumu çok hatırlamıyorum."

"O zaman mutsuz bir çocukluğun vardı," diye bir tahmin yürüttü.

Annemle babamın ayrılışını, çıkan kavgaları, Likya'nın krizlerini, dedemlere sığınışımızı hatırladım. Berbat yanları dışında pek bir şey kalmamıştı aklımda. "Doğru. Bir yerde okumuştum; travma beyni eritirmiş, zihin kendini korumak için anıları silermiş."

"Cadılar keşke vampirleri yaratmaya odaklanmak yerine çocukluk anılarını kurtarmanın bir yolunu bulsaydı."

"Öyle düşünme. O zaman burada oturuyor olmazdık."

İç geçirdi. "O zaman belki hiç ölmemiş olurduk, Karya."

"Belki de başka sebeplerle ölmüş olurduk ve bu sefer bizi geri getirecek hiçbir şey olmazdı." Olumlu yanından bakmaya çalışıyordum. "Ya da bu kadar bocalayan iki insan olarak berbat hayatlar yaşamazdık. En azından ölümsüzlük bize bir şeyleri farklı şekillerde deneyecek kadar zaman vadediyor."

"Ben o kadar iyi tarafından bakamıyorum. Son üç yılıma bakınca ölümsüzlüğü de berbat yaşayacağıma şüphe yok." Güldü. Ben

---

[1] Yaylı bir çalgının telleriyle kopuz gibi çalma tekniğidir. *(e.n.)*

[2] Müzikte bir tempo işaretidir. *(e.n.)*

gülmedim. İçindeki karanlık taraf konuşuyordu. Onu ölümsüzlüğünü öldürmeye ikna eden taraf... Ona destek çıkamazdım.

"Beynimiz ölümsüzlüğü kavrayamıyor. Bundan beş yıl değil, yüz yıl sonrasını düşünmen lazım."

"O kadar zamanımız olacağını sanmıyorum." Dizlerine dayandığı yerden çenesini sıvazladı ve uzaklara baktı. "Peşimizde o canavar varken bu çok zor."

Kulaklarım, konusunun tekrar açılması için fırsat kollayan cümle ile irkildi. Evet, bir de bu vardı. "O canavar hakkında benden daha çok şey biliyorsun gibi geliyor."

"Bilmem gerekenden fazlasını..." diye mırıldandı ve yerinden doğruldu. Gidecek gibiydi.

"Bana anlatmayacak mısın, Ruslan?"

Gözlerini kaçırdı. "Bunları benden öğrenmen ne kadar doğru, bilmiyorum."

"İkimizin de peşinde ise bilmek hakkım," diye direttim. Şu anki benciliği bir süredir yaptıklarıyla çok tezattı. *Arkadaşlığımıza* değer veren biri beni nasıl böyle bir şeyin dışında tutabilirdi?

Utana sıkıla anlatmaya başladı: "Sizi neden istediğini bilmiyorum. Ama güç peşinde bir katil. Özel güçleri emebiliyor. Herhâlde yeteneğinizi istiyor."

Peşinde olduğu şey özel güçlerdi. Böylesi çok mantıklıydı. Bilinç emme yetimizi istiyordu. Ruslan devam etmiyordu. Bu kadarıyla yetinmemi bekleyemezdi. "Senden ne istiyor? Henüz açığa çıkmış bir yeteneğin bile yok." Küçümser duyulmuşsa da umurumda değildi. Ağzından cımbızla laf almak sinirlerimi bozuyordu. Yeri geldiğinde beni bir güzel eşeliyordu.

"Bunu söyleyemem. Fazla karmaşık."

Sitemle yerinden kalkıp üzerine gittim. "Bildiğin her şey bu olamaz, Ruslan. Bir adı sanı yok mu katilin? Senin peşinde olduğunu nereden biliyorsun? Saldırıya mı uğradın?"

"Hayır. Adını ya da neye benzediğini kimse bilmiyor. Arkasında hiç tanık bırakmamış. En azından görgü tanığı. Bu sebeple *Yabani* diye bir lakap takmışlar." Çok gerilmişti, kaçacak delik arıyordu.

"Vahani..." diye sayıkladım beynimin için başka bir takma adla [illegible] mi diye bilgi taraması yaparken. İşin içinden çıkama[illegible] dikkatimi çeken başka bir detaya odaklandım. "Görmese de [illegible] eden biri mi var?" Sorum cevapsız kalmıştı. Dikkat dağı[illegible] fırsat bilip tüymenin yolunu mu bulmuştu?

Hâlâ buradaydı. Ancak artık yalnız değildik. Kapının önünde [illegible] ikimizi izleyen güzeller güzeli bir kadın vardı. Platin sarısı [illegible] her bir tutamı özenle yerleştirilmiş gibi kalp şeklindeki [illegible] çevreliyordu. Giydiği elbisenin uzun yırtmacı fazla iddi[illegible] ve açıkta kalan bacağını kırarak dayandığı kapı pervazıyla [illegible] sevişiyormuş gibi gösteren bir işveye sahipti.

"İlay?" dedi Ruslan kuru bir sesle. Her bakımdan gergin olduğu [illegible] yansımıştı. Ben de ondan farksızdım. Sanki burada onu [illegible] yakalanmıştık. Belki şu an bunu yapmıyorduk fakat o [illegible] ağırlığıyla birlikte geçirdiğimiz tüm vakitler bir bakıma [illegible].

"Sevgilim," diye yanıtladı kadın. Sesinin melodisi ve oluştur[illegible] hâkimiyet, çaldığım tüm parçalardan daha etkileyiciydi. "Bir [illegible] hayranı olduğunu bilmiyordum." Kaşlarını kaldırış şekline [illegible] o da burada dönen şeyden işkillenmişti.

İlk tepkim mahcubiyet olmalıydı. Ancak aksine hiç olmadığım [illegible] dikleşmişti o an. Bu asırlık vampirin sırf varoluşuyla ya[illegible] depremin etkisine meydan okuyordum. Çenem aynı onunki [illegible] dik, yanlış bir şey yapmadığımızın öz güveniyle konumumu [illegible].

Aynı zamanda heyecan vardı. Çok ilginçti, kanımı harekete geçiren bir kasırga gelip geçiyordu. Bu durumdan keyif mi alıyor[illegible]? Kendimi içinde bulduğum bu durum, sıkıcılığından şikâ[illegible] ettiğim vampir hayatıma âdeta renk katmıştı. İkinci kadın ol[illegible], asıl kadının karşımda durması, kapana kısılmış gibi görünen [illegible]... Komikti. Hiç başıma gelmez diyeceğim bir şeydi. Beni farkında olmadan bir yarışa davet ediyordu. *O kadını ele edersen [illegible], diyordu içimdeki bir ses.*

Sanki Ruslan sözlü bir ödülmüş gibi...

Yıllık dikkatli bir şevki gerektirdi. İlginin sürekli ona çekilmesini sağlayan da buydu ya. Ama bu kadar işte. O ne ödüldü ne de peşimden koşacağını biliyordu.

Bedenimin her hücresini bir şeyler yapma konusunda iten aslında durumun dramatikliği, kendi hayatımdan kaçmak için bir sebep arayışında oluşum, bir de Ruslan'ın aklını bulandıran rutarsız hareketleriydi.

O sevgilisine rağmen benim yanımda bu kadar zaman geçirerek İlay'ın mazide kaldığını, yerini alacak kişinin ben olduğumu düşünmeme yol açıyordu. Bu kadar etkileyici bir kadına karşı üstünlüğüm olması egomu okşuyordu.

Kendime hâkim oldum ve sadece durup izlemeye çalıştım. Oysa ne güzel olurdu ağzımı açıp reçine içinde kalmış elimi İlay'a robalaşmak için uzatırken, *"Hayatı olduğu tek şey müzik değil,"* diyerek bir ağız dalaşına girmek...

Durdum ve Ruslan'ın vereceği cevabı bekledim.

Ruslan elini ensesine kaydırıp sıvazladı. Bu hareketi mahcup hissettiği zamanlarda yapardı. Kaşlarım çatıldı. Benden utanıyor muydu? "Müzik odasını yeni açtılar. Böyle bir yer olduğunu öğreninee gelip görmek istedim."

"Eh, tabii. O kadar cezaya çarptırıldıysan biraz tadını çıkarırsın." Küçümsemeyle bana baktı İlay. Tavrından bu kadar etkilenmem sanmıştım ama yara bere içinde bırakıyordu sanki sözleri.

Ruslan'ın başkalarıyla olmasına izin verdiğini mi ima etmişti, ben mi yanlış anlamıştım? Ben, tadı çıkarılacak bir kaçamağa mı indirgenmişim az önce?

Öfke hafif dalgalanmalarla içime yayılmaya başlamıştı. Az önce çaldığım gocunulu notaları duyuyordum kulağımda.

Sonra yapmacık bir merakla içeri yönelip Ruslan'ın az önce oturduğu sandalyeye oturmaya kalkıştı. "Dinleyelim bakalım. Değmiş mi, değmemiş mi?" Bir çelloya bir bana bakmıştı bunu söylerken. Demek biliyordu. Ruslan anlatmıştı. Ne kadarını? Nasıl bir ilerişimleri vardı böyle?

Bu çarpık ilişkiyle alakalı beni heyecanlandıran her ne varsa ağır ağır tüm etkisini kaybediyordu. İki kelime zihnimde yankıla-

ruydu. *Değmiş mi, değmemiş mi?* Sanki bu zalim kadının masaya vurduğu konu benim öz değerimdi. Sanki kendimi ona kanıtlayamazsam hayatımın bir anlamı dahi kalmayacaktı. Kendimi hiç böyle küçük düşmüş ve çaresiz hissetmemiştim. Az önce üstünlüğü düşleyebilmem bile kulağa gülünç geliyordu.

O sandalyeye otursa ve beklentiyle çalmamı buyur etse çalar mıydım, bilmiyordum. Öğrenmeme de gerek kalmadı. Ruslan onu yan yolda durdurdu. Omuzlarına dayadığı elleri beline doğru indi ve onu kendine çekti. "Kısıtlı zamanımızı *burada* harcamak istediğine emin misin, aşkım?"

Yüzleri birbirine dönük ve yakın, öylece orta yerde salınarak gülüşmelerine baktım. Midem bulanıyordu. Sadece şahit olduğum manzaraya değil, Ruslan'ın da aynı küçümser tavrı sergilediğini görmek beni afallatmıştı. Bu zamana kadar ona dair şahit olduğum her şeyin zıddıydı. En tutarsızıydı.

İlay uzanıp dudaklarını öptü. İçimde ince bir sızı başladı. Bunun için bir ev dolusu eşya parçalaması gerekmeden, dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi onu öptü ve başıyla onayladı. "Haklısın. Haydi, yeni odanı göster bana."

Bir veda etmeye tenezzül etmeden uzaklaşmalarını izlerken öfkeyle dişlerimi sıkmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Heyecan, yerini tamamen nefrete bırakmıştı.

Bu dramada bir rol oynayacaksam eğer, ben yalnızca harcanan taraf olacaktım. İkinci kadın demem miydim? Likya'nın yanında hep ikinci kalan, hayatı sırasının gelmesini bekliyormuş gibi geçiren bana ne çok benziyordu bu iki kelime.

Ben ömrüm boyunca bu hikâyeyi yaşamışken hiç gereği yoktu.

Kendimi bir kez daha sorgularken buldum. Nasıl böyle bir şeyi kabul etmiştim?

Her bakımdan eksik bu şeyi neden hâlen bitirmiyordum?

Ben bitiremesem de o bitirmişti. Sonraki günlerde benden köşe bucak kaçmıştı. Ferdi Bey'e verilen yoklamalarda bile onun izini süremiyordum. Ya cezasını yerine getirmiyordu ya da bana denk gelmeyeceği bir formül bulmuştu.

Sevgilimin patronluk taslayışı ve tavırlarıyla ilgili onu bir güzel parlatmak istiyordum. Ona yapılan imalar hakkında hesap sormak istiyordum. Tekerlenip duşladığı güne pişman etmek istiyordum.

İçimde birikip kanlaşmış öfke kadar kırgınlıklarım da vardı. Kalbimin içinde birinin gelip onları turkuvalla bir araya getirmesine ihtiyacım vardı. Ama Ruslan bir vardı bir yoktu.

Şimdi yoktu.

Yüzüme tükürüp arkadaşlığını dahi istemediğimi haykırabileceğim bir kaptanım yoktu.

Muallak bir biriş, hiç bitmemiş gibi geliyordu. Kafamda sürekli düşüncelerle alan kaplarken durumun adaletsizliğine daha da bileniyordum. O keyfince yaşayıp, canı isteyince yanımda olup istemeyince uzaklaşırken ben kendimi yeni bir hüsranın yasını tutarken buluyordum.

Onu umursamamaya çalışıyordum. Kendime sözler veriyordum: Tek bir söz daha etmeden bitireceksin her şeyi. Yüzüne bile bakmadan, onu görmeden... Bitirecek. Özlemeyeceksin sonra. Buna değmezdi. Devam edeceksin. İnadına... Her şey çok güzel olacak. Beni hayatında tutamadığı için pişman edecek kadar güzel olacak.

Oysa Ferdi Bey'le yaptığımız küçük sohbette hemen akıcı doluşmuştu.

Yaklaşmamı verirken Ferdi Bey biraz oturmaya davet etti. "Müziğinizi neden bu kadar kısık sesle çalışıyorsunuz, Kerya?"

"Utandığımdan değil," demiştim bu sebeple sorduğu düşüncesiyle. Belki biraz ondandı. "Ses hassasiyetim sebebiyle susturucu kullanarak çalabiliyorum ancak."

"Hmm..." Boynumu sivazlarken ilgiyle beni süzdü. "Sanıyorum ki kimse size bahsetmemiş. Müzik tutkunu vampirleri düşünerek tasarlanmış bir *gül* akustiği var. Müzik odamızda da bu akustik panolar mevcut."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Sahiden kimse bize bundan bahsetmemişti. Müziği hep kısık sesle dinler, kısık sesle çalardık. Geldiğimiz olsalda da bizden başka müzisyen olmadığı için doğru yönlendirilmemiştik. "Yani istediğim gibi çalabilir miyim burada?"

"Elbette. Denediğinizde göreceksiniz sizi rahatsız etmediğini. Öyle değerli bir mekânda kimseyi rahatsız etmez." Ferdi Bey aklına bir şey gelmiş gibi masanın üzerinden bana yakınlaştı. "İstanbul'da gül akustiğine uygun inşa edilmiş yalnızca bir gösteri merkezi var: Süreyya Operası. Dilerseniz size bir sonraki dinleti için iki bilet ayarlayabilirim." Bilgisayar ekranına bakıp bir şeyler yaptıktan gülümsedi. "Şansınıza bu akşama etkinlik bileti varmış."

"Bunu yapar mısınız gerçekten?" diye sordum heyecanla. Bir daha asla yapamayacağımı düşündüğüm bir şeydi klasik müzik konserine gitmek. Likya ile ara sıra konuşur, sitem ederdik bu konuda. Emindim ki duyduğunda ağzı kulaklarına varacaktı. "Niçin iki bilet? Siz de mi geleceksiniz?" diye sordum ufak bir panikle. Çünkü aklıma Likya'dan önce gelen biri vardı. Aklımdan köşe bucak uzak tutmaya çalıştığım o kişi, nasıl da sahte bir direnç gösterdiğimi kanıtlamak istercesine yankı yapıyordu kafamın içinde.

"Ah, ne yazık ki bu akşamüzeri bir seyahate çıkacağım. Önemli bir mesele var. Bir süreliğine başınızı boş bırakıyorum diye ipin ucunu kaçırmayın, rica ediyorum." Bizzat kendisi görevlendirildiyse önemli olmalıydı. Ancak bahsettiği biletler sebebiyle ne buna kafa patlatabiliyor ne de biten yoklama cezasına sevinebiliyordum. Bir yandan uğraşmaya başladığı bilet işlemlerini tamamlayan Ferdi Bey, elektronik biletleri telefonuma gönderdi. "İkinci bilet bir davetinizle gitmek istersiniz diye. Paylaşılmaya değer bir deneyim."

Neyi ima ettiğini daha o belirtmeden anlamıştım. *İki*, dediğini duyar duymaz aklım zaten oraya gitmişti. Bu tam olarak Ruslan'la paylaşmak isteyeceğim bir andı. Her şeyi bu kadar karmaşık bir hâle getirmeseydi ilk seçeneğim o olurdu. Fakat şimdi böyle bir teklif sunamayacak kadar dargındım ona.

Artık bunu doğru sebeplerden ötürü isteyip istemediğini de bilemiyordum üzülerek. Kendini geri çekmesinin ardından ona ulaşmak isteyen tarafım bir bahane arayışındaydı. Bu konser kusursuz bir bahaneydi. Kaybettiği ilgisini hızla üstüme çekecek kadar cazip bir teklifti.

Gel gör ki benim için çok değerli bir anı çocuksu aşk oyunlarım için çarçur etmek istemiyordum. Hayatımda bulunmanın daha

doğru bir yolunu seçseydi orada olurdu. Ruslan seçimini yapmıştı. Ben de aynısı yapabilmeliydim.

Yapacaktım.

Yaptım.

Yaptığımı sandım.

"Ruslan'ı götürmeyecek olsan..." diye başlamıştı Likya utana sıkıla. *"Acaba..."* Sonra baklayı ağzından çıkardı. *"Ben, Tolga'yı götürsem nasıl olur? Kontrol yine sende olur. Ama bu anı onunla deneyimlemek güzel olurdu."*

"Hayır, Likya. Üzgünüm," dedim net bir şekilde. "Benim için güzel bir deneyim olmaz. Ona tahammül etmek zaten zor, bir de bizi Lonca işlerinde sabote ettiğini öğrendikten sonra imkânsızlaştı." Nasıl hâlâ onu bir yerlere götürmek isteyebiliyor, nasıl ilişkisini sürdürüyordu, anlaması çok güçtü. Yine de onu suçlayamıyordum. Ruslan'ın zihnimi bulandırmaya başlamasından sonra dönüştüğüm kişilik, ikizimden daha histerik olabilirdi.

"Kimi götüreceksin o zaman?" diye sordu hüsranla. *"Yalnız mı gideceksin?"*

"Aklımda birisi var," dedim kalbim hırs ve intikamla çalan davul gibi atarken. Ne yapacağıma çoktan karar vermiştim.

"Semih mi?" diye hayretler içinde kalmıştı Likya. Taksi beklerken bana tiksindirici bir gülüşle bakan genci eliyle işaret edip. *"Bu gerçek herifken daha iyisini bulabilirdin, Karya."*

Evet, ama hiçbiri Ruslan'ı bu kadar çileden çıkaramazdı, diye geçirdim içimden. Ona söylememiştim. Ama sanki duymuş gibi gözlerini devirdi.

"O çocuk için gecemizi mahvedeceğine inanamıyorum ciddi olarak." dedi ve oradan kayboldu.

Beni yargılayabilsin diye iç dünyamı açmamıştım. Şu an tam olarak bunu yapıyordu. Her şeyi kendisiyle alakalı hâle getiriyordu. Nereden bizim gecemiz olmuştu bu? Ferdi Bey istese bileti Likya'ya alırdı. Sırf Tolga'yı getirmesine izin vermedim diye...

Neyse, bunu düşünmeyecektim. Bu gece *benimdi*. Ve Ruslan'sız da tadını sonuna kadar çıkaracaktım.

Semih'e döndüm. "Klasik müzik sever misin?"

"Pek olmam, pek tarzım değildir," diye omuz silkti. "Hayattayken de dinlemezdim. Babaanne işi, değil mi?"

Gülmemi bekleyip yüzümdeki çarpılmış ifadeyi görünce bozuldu. Bunu daha önce söylese bir şey değişir miydi? Değerini bilecek birini tercih edeceğimi sanmıyordum. Bu sebeple şimdi komik gelmiş gibi kıkırdadım. "Benim içimde herkesten sakladığım bir babaanne vardır."

"Hmm. Bana daha çok liseli isyankâr kızları hatırlatıyorsun."

Beni kafasında nasıl canlandırdığı hakkında tahminlerim vardı. Ekmeğine yağ sürmemek için hızla savuşturdum. "Herkes görmek istediği gibi görürmüş."

"Sen öyle gösteriyor olmayasın," dedi. Onlarla dışarı çıktığım ilk geceye referans veriyordu. Ruslan'la öpüştüğümüz geceye...

"Bir bak istersen bana. Sana liseli gibi mi görünüyorum, babaanne gibi mi?" Üstümde Funda'dan ödünç aldığım siyah, uzun kollu bir gece elbisesi vardı. Saçlarım sımsıkı topuzla toplanmış, beyazlığını kamak için üstüne taktığım antika saç iğnesiyle fazlasıyla yaşımdan büyük görünüyordum. Artık bir yaşım olmadığı için umurumda değildi.

"Bu tarz etkinliklerin kıyafet kodu olduğunu da ilk defa senden duyuyorum. Kaçıncı yüzyıldayız yahu?" diye sitem etti üstündeki gömleği ve kumaş pantolonu çekiştirerek. Vücut ölçüleri en çok ona yakın olduğu için gidip Ruslan'dan ödünç istemesini ben söylemiştim.

Kurnazlık mı dersiniz, acınası bir fark edilme çabası mı, bilemem ama içimin yağlarını eritmişti bu küçük rica.

Taksimiz geldiğinde koltuğa henüz yerleşmişken ön koltuğa kurulan Semih, Kadıköy'e gideceğimizi şoföre söyledi. Yanıma oturmayarak en azından gecenin bu kısmında yavan sohbetiyle uğraşmak zorunda bırakmamıştı beni. Konser salonuna ulaştığımızda da zaten müzik olacaktı. Sonrasında kalan derslere yetişme bahanesiyle okula dönmeyi düşünüyordum.

Trafik ışıkları altında kavrarken iş yükü sanki hemşirenin hayatı bir referansımla hakkındaydım. Nasıl da normal bir hayat dönüşünce yaşayıp gidiyorlardı doğumdan hakları olan hayatı. Benim elimden alınmıştı bu hak. Haytunnin düşlevermeyeceği sonsuz gençlik ve ikinci bir şans karşılığında... Ona adalessizlik gibi gelmişti yıllar sonra gerçek anlamda müzik dinleyebilmek için bana özel tasarlanmış bir yere gitmek zorunda olmak. Bir yandan da içime sığmıyordu. Müzik dinleyebilecektim. Sahi... Semih bana hiç mi heyecanlanmıyordu? Ona büyü akustiğinden bahsettiğimde tek söylediği artık müzik odasında rekno parçaları verebileceğiydi. Buna heyecanlandığının yarısı kadar yükselmemişti klasik müzik konserine. Likya haklıydı. Kendini düşünmüyor, sadece mantıklı düşünüyordu. Bu çocuğun bu geceyle alakası sadece Rusların *Apeal Rusların*.

Apeallik eden bendim.

Taksi Süreyya Operası'nın önünde durdu. Tın tın ilerlediğimiz tramvay hattının iki yanındaki geniş kaldırımlar insan kalabalığıyla doluydu. Hepsi enfes kokuyordu ancak önünde durduğumuz eski Türk mimarisinin yanında bunun hiçbir önemi yoktu. Her şey tepetaklak olmadan önce göreve girdiğimiz kültür merkezinin modern gösterişine rağmen bu daha samimi ve daha estetikti. Müzik böyle mekânlarda yapılmalıydı.

Semih taksimetrede çıkan parayı ödeyip yanıma gelirken alaylı söylendi. "Vampirler dinleyebilsin diye yaptırdıkları mekân muhtemelen bu olabilir işte. Yine başka bir yalanmış gerçekti bizi."

Her şeyden şikâyet mi edecekti? "Eski zamanda müziğin önemini bilen daha çok kişi varmış demek ki."

"Tarihi mekânlara takıntılılar. Bu kadar. Alınma, eşelleme," diye kestirip attı.

Lüfen ne derecesine onu içeri çekiştirdim. Bir an önce salona girip onu buraya getirdiğim gerçeğini unutmak istiyordum. Dijital bileziğimi gösterdikten sonra kırmızı halılarla kaplanmış bakımlı merdiveni tırmanarak balkon localarının olduğu üst kata çıktık. Semih'in uyuşukluğundan az kalsın geç kalacağımızı göre-

liklerin kapıları kapatmakta olduğunu görünce anlamıştım. Hızla yerimize geçtik ve ışıklar hemen hemen aynı anda karartıldı.

Akortlarıyla ilgilenen orkestra müzisyenlerinin enstrümanları, spot ışıkları altında kehribar gibi parlıyorlardı. Kahvenin onlarca ronuna bakmak bile içimi ısıtıyordu. Şefin sahneye çıkmasından önce seslendiler. Gururlu bir edayla yerine yürüyen orkestra şefini bir alkış tufanı karşıladı.

Normalde olsa böylesi bir gürültüye irkilirdim. Fakat sadece duymuştum. Tıpkı bir insan gibi duymuş ve hassasiyetimle dişlerimi sıkmamıştım. Şaşkınlıkla karışık bir hayranlıkla Semih'e baktım. Onda bir tepki göremediğim gibi telefonuyla ilgilendiğini gördüm. İçim sıkıldı. Diğer tarafa bakınca boşta kalan koltukta oturan Likya'nın gözlerindeki ışıltıyı gördüm. En azından benimle aynı hisleri paylaşan bir başkası vardı.

Locamızda bizden başka konuk olmaması iyiydi. Çünkü Semih telefonuyla ilgilenmeyi bitirdiğinde kendine ufak bir ziyafet çekmeyi düşünebilecek ayarsızlıktaydı.

Şef kollarını kaldırdı. Nefesimi tuttum. Arşeler tellere değdi. Müzik, bir kış günü boğazından aşağı kaymaksı bir ısıyla kayan salep gibi hoşluklarıma çalındı. Rahatladım. Kendimi sandalyeye bırakarken melodiler arasında süzülüyordum. Mutluluktan gözlerim dolmuştu. Yanımda oturan Likya da sessizce ağlayıp gösterinin tadını çıkarıyordu.

Semih'e bakmadım bile. Bu anı bozmasını istemedim. Ama istemez istemez bozuluyordu. Semih'ten değil, yokluğuyla da odayı ağzına kadar doldurmayı başarmış Ruslan yüzünden...

Bu kadar dengesiz olmasaydı burada benimle olurdu. Burada olsaydı, buradaki herkesten mutlu olurdum. Yanımda olsa herkes hiç kimseye dönüşür; anı paylaşacak kimsem olmamasının beraberinde getirdiği yalnızlık, müziği bastıran çığlıklarla içimde yankı yapmazdı.

Ya da hiç hayatıma girmeseydi... Hiç karşıma çıkmasaydı, beni o gün hiç öpmeseydi... Şimdi Likya gibi mutluluk gözyaşlarıyla önümdeki konserden başka hiçbir şeyi düşünmüyor olurdum.

Aklımdaki anlamsızlığın kalabalığı içindeki sesleri de birbirini bastırıp söyle neyi anlatmaya çalıştıklarını kavramamı zorlaştırıyordu.

O anlattıklarını anlamamamdan için mutlu belirdiğim Ruslan'a konuşmayı sürdürmesini işaret ediyordum. Bastırmaya çalıştığım sesimi yapan diğer kişiydi.

Ruslan konuşmama bastırılan bir el hemen tüm bu notaların ve ses yapıştırmanın gırtlağından çekip aldı. Şok içerisinde elin sahibi Semih'le göz göze geldim. Dudaklarında pis bir gülüşle bir kendi konuşmama bu öfkeyle birbirine bastırdığım dudaklarıma bakıyordu.

Kine vurup silkeledim ve fısıltılarımı anlamasını umdum. "Bu neyi sinema mı sandın, geri zekâlı!"

"Değil mi?" diye sordu hayretle.

"Değil!" diye önüme döndüm ve sandalyemi ondan korunaklı olacağını düşündüğüm bir açıya çekip ilk perdenin kalanına odaklanmaya çalıştım.

Perde bitip ışıklar yandığında Semih kestirmesinden uyandığını belli eden bir geviş getirmeyle esniyordu. "Nasıldı, güzellik? Sanata doydun mu?" diye sordu sanki daha öncesi hiç yaşanmamış gibi.

"Bu davetimden ne gibi mesajlar aldığını bilmiyorum ama Semih..." Durup öfkemi yatıştırmayı denedim. "Bir daha sakın öyle bir şeye kalkışma!" Ben konusunu açmayıp susacak değildim.

Gerinmesine ara bile vermedi. "Ne diyorsun, kızım? Bu bir randevu değil mi?"

"İlk randevunda böyle şeyler yapmayı aklına getiriyorsan kafan hâlâ ergen yaşında kalmış olan sensin." Hâlâ hakaret etmemeye, geceyi arkadaşlarına -belki Ruslan'ın olduğu ortamlarda- *"Deli Kerya yüzünden felaketi,"* diye anlatmasın diye ölçülü kalmaya çalışıyordum. Ama bu kadarı fazlaydı.

Bununla bir problemi yokmuş gibi yüzünü ovuşturdu ve salona bakmaya başladı. Dikkatini çeken bir şeyle aşağı doğru hafifçe eğildi. Keşke oradan düşse ve boynunu kırsaydı. Ölecek değildi ama iyileşene kadar kafasını yukarıda tutamamasını işime gelirdi. "Aa, bakın, ne kadar çok vampir dinleyici varmış," dedi sonra.

Kaşlarımı çatarak tırabzanlara yaklaştım. Gerçekten de öyleydi. Şık ve burjuvazi tarz giyimlerinde bile çoğunun soylu vampirler olduğu seçilebiliyordu. "Bu kadar çok klasik müzik dinleyicisi vampir olduğunu düşünmezdim."

"Malum, koskoca İstanbul'da, o bahsettiğin akustikle bir burası var," diye söylendi yine.

İçime bir şüphe düşmüştü ama irdelemektense tuvalete kaçıp yüzüme biraz su çarpmanın daha iyi geleceğini düşündüm. Lavabodan döndüğümde locamızın kapısı aralıktı. Endişeyle oraya doğru yürürken içeridekinin sesini tanıdım.

"Uzu," diyordu.

"Ruslan?" dedim içeri geçerken.

Semih'i kolundan tutup kendine çekmiş ve ona bakmaya zorlamış olduğunu gördüm. İkisi de bana baktı. Ruslan hiçbir şey demedi. Semih ise söylendi. "Bu ruh hastası da klasik müzik hayranı herhâlde." Garipsemesine rağmen ona döndü. "Sakin ol dostum, hepimize yetecek kadar yer var. Kal çok istiyorsan."

Ruslan eğilip kulağına benim duyamayacağım seste bir şey fısıldadı. Sonra onu kapıya doğru itekleyip ekledi: "Ben kalıyorum. Sen gidiyorsun."

Suratının kireç kesmesine bakılırsa duyduğu şey önemli bir tehdit olmalıydı. Ceketini alıp kapıdan geçerken söyleniyordu: "İki kafadar kırık birbirinizi bulmuşsunuz!"

İçten içe birbirimize yakıştırılmamıza, Ruslan'ın kıskançlıktan buralara kadar gelip Semih'i paylamasına sevinmiştim. Gülümsememek için kendimi zor tuttum ve kendi kendime hayıflandım: *Kim lisedeymiş, bir daha düşün istersen.*

Bu defer Lilya duymuştu. Olanlara o da şahitti ve ağzı kulaklarındaydı. *"Aman, sefan olsun. Lisede yaşayamamıştın böyle dramalar, haklısın."*

İşte, kardeş dayanışması böyle olmalıydı. Bile bile yapılan hatalara yargı dağıtmak yerine bu şekilde destek olmalıydık birbirimize. Bu düşünceyle de gülümseyecek oldum fakat kendimi bir kez daha durdurdum.

Sert bir ifadeyle lokaya girip Ruslan'a baktım dik dik. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun?" diyerek üstüme yürüdü ve sesini yükseltti. "Semih mi? Gerçekten mi?"

"Şşt!" Onu çekiştirip salondan dışarı çıkardım. "Nerede olduğumuzu unutuyorsun!"

"Ah, doğru. Şimdi hatırladım. Nerede olduğunuzu Semih'ten öğrenmiştim!" Alay etmesine bakılırsa yeterince rahatsız olmuştu kıyafet istemesinden.

"Benden mi öğrenmen gerekiyordu? Ferdi Bey gibi sana da rapor mu vereceğim artık?" Elimle onu göğsünden itekledim. "Kim oluyorsun ki sen? En son bıraktığım yerde arkadaşım bile değildin."

"Öyle mi bırakmıştık?" diye sordu bir de ukala ukala.

"Konuşabileceğim bir adam yokken ortada, ben böyle düşünürüm." İyice hiddetlenmiştim.

Ne oluyordu bize? Bu tartışma nasıl bu kadar hızlı alevlenip bu kadar çocukça bir seviyede gerçekleşiyordu? Etrafımda olması önce filtremi bozmuştu. İster istemez en özelimi açmış, savunmasız kalmıştım. Şimdi hırçın ve histerik oluyordum karşısında. Elinde nasıl bir anahtar vardı da kapalı tüm kapılarımın kilitlerine uyuyordu, anlamıyordum.

Ruslan yüzünü ekşitti. "Sen de gittin o Semih itiyle yattın, öyle mi?"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Odalarımız bitişik, Karya. Yanı başımda neler olup bittiğini duyabiliyorum."

"Ben... Ben mi yatmışım?" Yapılan itham karşısında nutkum tutulmuştu. Hem suçlu hem güçlüydü. "Sana ne ki? Ben nasıl senin sevgilinle gözünün önünde oynaşmanıza karışamıyorsam sen de benim kiminle yatıp kiminle nereye geldiğime karışamazsın!"

Yine ukala bir gülüşle kollarını iki yana açtı. "Bana karışabiliyormuşum gibi göründü."

Bunun kendimi güçsüz hissettirmesine izin vermemeye çalışım. "Ne söyledin de korkuttun onu?"

"Ece ve Fırat'ı iş üstündeyken dikizlediğini onlara söylemekle tehdit ettim," dedi tiksintiyle. "Dikizleyip ne yaptığını söylememe gerek yok herhâlde."

Elimle canlanan imajı silebilirmişim gibi gözlerimi kapattım. Bir de arkadaştılar güya. İğrenç! "Iyy, sapık pislik!"

"Anladın mı yatağına nasıl bir şerefsizi aldığını şimdi?"

"Ruslan," dedim yılmış bir şekilde. Ne onun kıskanç tavırlarına ne de Semih'in rezil sırlarını duymaya tahammülüm vardı. İstediğimin bu olduğunu sanmıştım ama değildi. Ben, bana bir yaz akşamı sallanan sandalyede uzanıyormuşum hissi veren dinlendirici bir vals dansına kaldırıldığımı sanarak tutulmuştum ona. Koreografisi ucuz bir tangoya dönmüştü artık. İtişmeli, gelgitli ve zarafetten son derece uzaktı. "Ben kimseyle yatmadım. Semih sandığın kişi T-"

Likya hızla öne atılıp beni uyardı. *"Karya!"* Doğru, ilişkileri gizliydi.

Cümlemi toparlayarak devam ettim: "...Likya'nın sevgilisiydi. Sırra ortaydı. Bende değil."

"Likya mı?" dedi anlık bir inkârla.

Ruslan onu bir kez daha kapılıp gittiği hararetten çekip almışım gibi gardını indirdi. Yine önümde güçsüz, utançtan yerin dibine geçmiş bir hâldeydi. Onun bu yüzüyle bir kez daha karşılaşmıştım... Yine durumu yanlış anlayıp yanlış tepkiler vermişti. O hâlini hiç sevmemiştim. Ama sonrasında gördüğüm güzel yanlarının hatrına yok saymıştım. Anlık bir şeydi diye karakterine dâhil etmemiştim aşırılıklarını. Onun açısından bakınca haklı bulmuştum, sevimli gelmişti hatta.

O yüzden şaşırmamam gerekirdi.

Şimdi de pek farklı sayılmazdı. Oltaya takılıp beni önemsediğini göstermesi ister istemez hoşuma gitmişti. Bir savaş vermeye değermişim gibi... Ortaya attığım yemleri bir bir yakalayıp bu sonuca ulaşmasında benim de payım vardı. Ben de utanıyordum. Onun verdiği tepkinin aksine beni böyle davranmaya itmesine izin verdiğim için utanıyordum.

Beni dönüştürdüğü kişiden utanıyordum.

Üstelik bunu beni iyileştirip bana iyi gelmeyi başarmadan önce yapabilmesiydi hayal kırıklığımın sebebi. Tüm zaaflarımı açığa çıkarmıştı resmen.

"Ben... Üzgünüm," dedi yine beyaz bayrağını çekip. "Özür dilerim."

"Üzgün müsün gerçekten? Peki ya sevgilinle beni aşağılamama ne demeli? Bir ortaya çıkıp bir kaybolman için de üzgün müsün? Beni arkadaşlığa ikna edip arkadaşlıkla alakası olmayan bir şeyin içine çekmekten memnun musun, Ruslan?" İçeriden yükselmeye başlayan müzik sesleri ikinci perdenin başladığının habercisiydi. İple çektiğim bu gecenin hiç tadı kalmamıştı. Baştan sona mahvolmuştu.

"Özür dilerim," dedi tekrardan. "Hepsi için."

"Bak, ben açıklamamı yaptım. *Ben değildim,* dedim. Sen yine hiçbir şey anlatmıyorsun. Basit bir özürle sıyrılamazsın tüm bunlardan."

Geriledi ve yüzünü düşürdü. "Sana istediğin açıklamayı yapamam. Neden yanında olmak isteyip olamadığımı anlatamam."

"Açıklaman hoşuma gitmeyeceği için olmasın?"

"Hayır, benim fırtınamın sağanakları altında kalmayı hak etmediğin için..." Kendisini öldürmesine sebep olacak fırtına mıydı bahsettiği? Likya'nın ondan emdiği benlik parçalarındaki çaresizliği hatırlıyordum. Beni nasıl içine çekebilirdi? *Nelerle mücadele ediyorsun, Ruslan?*

"O zaman neden başta zorladın ki? Seni görmezden gelmeye çalışırken neden ısrarla girdin hayatıma?"

"Yapamadım. Senden uzak duramadım." Acizlikle baktı gözlerime. "Şimdi de duramıyorum."

İstediğim cevap olmayabilirdi. Ama içime su serpiştirmişti bu itiraf. Tutunmaya devam etmem için yeterli miydi, bilmiyordum. Kendimden ödün vermeme değip değmeyeceğini bilmiyordum. İzinsizce kaldırıldığım bu dansı etmeyi bilmiyordum.

Hüzünle baktım ona, ne diyeceğimi bilemedim.

Hüzünle baktı bana, bir cevap yerine suskunluklarla. Sırlarla.

"Ferdi Bey bu konsere iki bilet aldığında" dedim durgunluk ile "Aklıma sen geldin."

"Bir dakika. Ferdi mi? Senin fikrin değil miydi bu?" diye sordu dehşetle.

"Hayır, özel bir akustiğin varlığından yeni haberim oluyor. Güzel bir jest olur diye düşündü Ferdi Bey." Az önce söylediğim güzel şeyin üzerinde durulmaması sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Siktir, siktir, siktir!" Ruslan telaşla etrafı kolaçan etmeye başladı. "Anlamıyorsun. Ferdi güvenilmez biri. Bunu o ayarladıysa tehlikede olabiliriz."

"Ne tehlikesi? Şehir dışına çıkacağını söylemişti..."

"Eğer gerçekten oysa ortadan kaybolması gerekecektir. Bizi pusuya düşürdüyse bunun sonuçları olacağının farkındadır." İstemsiz bir koruma güdüsüyle kendini bana siper etmeye çalışıyordu.

"Kim? Ne pususu? Hiçbir şey anlamıyorum, Ruslan," dedim çaresizlikle.

"Yabani," diye yanıtladı. Beti benzi atmıştı. "Ferdi olabileceğinden şüpheleniyorum."

Duyduklarıma inanamadım. "Ne zamandan beri?" diye sordum. Ama sorum yanıtsız kaldı.

Birden...

Yoktan var olmuş gibi bir el beliriverdi.

Ve Ruslan'ı çekip aldı önümden.

İki el daha benim kollarımı arkama kıstırmıştı. Çırpınışlarım faydasızdı. Yerime mıhlayacak kadar güçlü oluşlarına bakılırsa vampirlerle karşı karşıyaydık.

Hafta keyifli bir gülüşle bana doğru yürüyen adamı hatırlıyordum. Opera gecesi Likya'yı tanıyan ve Yabani için çalışan o adam. Tolga boynunu kırmıştı. Ne yazık ki söküp koparılmadığı sürece hamam böcekleri gibi hayatta kalmanın bir yolunu buluyorduk.

"Vay, vay," dedi adam tam önümde durup yüzüme doğru eğilirken. "Bakıyorum da kendine yeni bir erkek arkadaş bulmuşsun."

BÖLÜM 17
ÇAPRAZ SEVİŞME

2 Yıl Önce

CANAN'LA İLK TANIŞMAMIZ ÇOK TESADÜFİ GERÇEKLEMİŞTİ. İnsanlar arasında pek zaman geçirmezdim. O gün grupta birileri beni sinirlendirmişti. Ben de alıp başımı gitmiştim. Ayaklarım beni tarihî yarımadadan Karaköy'e kadar getirmişti. Küçük küçük mekânların ve grafitilerin arasından sıyrılmış, Tophane'nin dik yokuşlarını bir çırpıda çıkıp Pera'ya geçmiştim. Bu bölgenin beni içinde tutan eski bir sahafta göreceğin türde bir dokusu vardı. Beyoğlu'nun zehirli omurgası olarak adlandırdığım İstiklal'i çevreleyen hayati organlardı hepsi. Gerçek bir İstanbul deneyimi yaşamıştım.

Bu yürüyüş esnasında ilgimi çeken küçük bir bara oturup ne tadını aldığım ne de üstümde etkisi olan bir fıçı bira sipariş etmiştim. Sebebi barın arkasında işine dalmış, tezgâhı silen ve yüksek sesle konuşan arkadaşlardan ödünü yüzünü buruşturan bir genç kadın olmuştu.

Hareketlerinde samimi ve fazlasıyla insanî gelen bir şeyler vardı. Karşısına geçip oturmuş, onunla muhabbet etmenin hiç de zor olmadığını keşfetmiştim.

Bana sorarsanız Canan'la olan, İlay'la başıma gelenden sonra ilk kez yıldırım aşkı yaşayışımdı. Şanslıydım ki esprilerine hiç zorlanmadan gülen ve sözlerini hayranlıkla dinleyen ben de Canan'ın ilgisini çekmiştim.

Aynı gece içinde ilişkilerden şikâyet edip sağlıklı, güzel bir şey kurduğumuzu birbirimize itiraf edince sözsüz bir anlaşma gibi ilişkimiz başlamış olmuştu.

Yalnızca bir ay sürmüş bir ilişkiydi. Aşk sandığımız şey en iyi ihtimalle iyi bir arkadaşlık olabilirdi fakat onun için bile birbirimizden sıkılmıştık sık görüştüğümüz bu süreçte. Yalnızca ben bunu itiraf etmekte zorlanan taraftım. Hep sıkan taraf olunca sıkılmaya hakkım yok sanırdım.

Bu sebeple, "Arkadaş kalalım," dediğimizde bu ihtimale gerekenden fazla bel bağlamıştım. Şimdi düşününce anlıyordum ki aslında yürümeyen bir ilişkinin hüsranı içimde tüm benliğimi ucuna bağladığım misinayı çekmiş, bir diğer ucu kalbimdeki boşluk hissindeki yarayı kanatarak ve daha da büyüterek çıkmıştı oradan.

Canan samimi olsa da hislerini ifade edebilen bir değildi. İlişkimiz süresince ben, ona vampir olduğum gerçeğini dahi açmışken -hiçbir zaman ondan beslenmemiştim- Canan, bana karşı hislerinin karmaşıklığını hiçbir zaman dile getirememişti. Bunun onun kendini çözememesiyle alakalı olmasından kaynaklandığını anladığım hâlde ihtiyacım olan şey netlikti. Ona sürekli sormuştum. Bir problem olduğunu anlayıp konuşmaya çalışmıştım. O ise sürekli kaçıp son anda arkadaş kalmayı önermişti. Ben de yürümediğini söylemek üzere olduğum için üzülmemiştim. Yalnızca hayalini kurduğum *artık güvendeyim, bir arayışta olmak zorunda değilim* hisleri elimden alındığı için hüsrana uğramıştım, o kadar.

Arkadaş kalmıştık kalmasına ama Canan beni sürekli geçiştiriyordu. *Benim çevremde olmaya bu kadar mı kadirşinas?* düşüncesi oluşuyordu kafamda. Üstelik o dönem yalnızdım. Canan bunu çok iyi biliyordu. Hayatımdan bu şekilde çıkmasının beni ne kadar harpalayacağını umursamıyor gibi davranıyordu.

Bir gün tamamen ortadan kayboldu.

Kalbimin bir arkadaşlık vaadi için bile parampara olabileceğini kanıtladı.

Biliyordum. Onunla ilişkimiz bir boşluğu boşlukla doldurmaktan farklı değildi. İkimiz de lafta kulağa iyi gelen bir hayale kapılmıştık ama ilk haftasında birbirimizi tanıyınca hiç de kafamızda kurduğumuz gibi olmadığını öğrenmiştik.

Beni kıran yokluğu değil, beni nasıl kırabileceğini bilmesine rağmen kırmayı seçmesi olmuştu. İçimdeki değersizlik hissini şahlandırmasıydı öfkemin sebebi. Yoksa bu ilişki en az can yakanı olmuştu benim için.

O gece Canan'dan mesaj aldığımda aklımda kurduğum tüm bu hayali diyalogları bir bir yüzüne çarpmak, zaten laf yetiştiremeyeceğini bildiğimden, içimde ne var ne yoksa dökmek istiyordum. Canan bana bir adres ve tek bir cümle yazmıştı: *"Bir saate benimle burada buluş."*

Adresin gösterdiği yer Canan'ın çalıştığı yere çok az uzaklıktaki korumaya alınan Levanten dönemi yapılarından biriydi. Büyük metal ızgaralarla örtülü kapıları ve taş düşme riskine karşın önüne çekilmiş barikatlarla girilmesi bir insan için imkânsızdı. Üstüne kafa yormak yerine kimse bakmıyorken havalanıp üst katlardaki kırık camlardan birinden içeri süzüldüm. Onunla bu konuşmayı yapmayı kafama koymuştum bir kere.

İçeride çökme riskine karşı dikkatle yürürken ve onu ararken kulağıma çalınan boğuk ağlama sesleriyle Canan'ın pişman olmuş olabileceğini ya da başına çok kötü bir şey geldiği için benden yardım isteyeceğini düşünüp aceleyle sese doğru gittim. İki türlüsü de iyiydi. Bana ihtiyacı var demek oluyordu. Bende hâlâ ihtiyaç duyacağı bir şeyler kaldığına işaret ediyordu. Bunu ben değil bir başkası söyleyince gerçek oluyordu sanki.

Zemin kata kadar indiğimde loş, sarı ışık beni karşıladı. Boya badana yapılırken kullanılan güçlü ışık yayan fenerlerden biriydi. İçeride bir değil, iki kişi olduğunu geç fark ettim. Öncelikle Canan'ın gözyaşları içinde haykırmaya çalışmaktan kızarmış yüzüne atfallamakla vakit kaybetmiştim.

Canan'ın ağzı, elleri ve ayakları bağlıydı. Arkasında iri yarı, tüm ideal görüntü zırvalıklarına rağmen çirkin bir vampir; onu dizlerinin üstüne çökertmiş, tutuyordu.

Dehşete düşeceğimde olduğu gibi kasılan ciğerlerim tüm çabalarıma rağmen sözcükler için hava ile dolamadı. Sadece ağzım yarı açık şekilde orada durabildim.

"Hoş geldin, Ruslan. İlay'ın sana selamları var," dedi adam sadece ve daha kendimi açıklamama fırsat vermeden pençe yaptığı parmaklarıyla eski sevgilimin boğazını kesti.

Öne doğru sendeledim.

Kan darbenin şiddetiyle püskürdü, ardından oluk oluk kızın gerdanına doğru akmaya başladı. Canı için mücadele etmesi gereken yerde boğazına götüreceği elleri arkasında bağlı hâlde çırpınan Canan'la göz göze geldik. Onunkiler canı gitmek üzereymiş gibi ağır ağır kapanırken benimkiler uğradığım şokla sonuna kadar açılmıştı.

Şimdi panikle, sık nefeslerle havayla dolmuş ciğerlerimi dışarı dökken bir haykırışla ona doğru koştum. "Ne yaptın ona? Nasıl kıydın canına? Canan, Canan, beni duyabiliyor musun? Bırakma kendini. Seni kurtaracağım."

Kollarından tutup çekmeye çalıştığım kızı bırakmayınca tırnağımla bileğimi kesip yarasına kan tozları dökmeye kalkıştım. Elimi sertçe iten adam beni bir omuz darbesiyle geri savurdu. "Öyle bir şey yapmayacaksın. Hanımımın emri kesin. Kız dönüştürülecek."

"Hayır," diye inledim. Belki ölüme terk etmeleri daha iyiydi. Yok yere, insan hayatı elinden alınıp yerine bu yaşamak denemeyecek vampirliğin verilmesi en ağır cezalardan birisiydi. İlay nasıl bu kadar ileri gidebilirdi?

"Ne olur, izin ver, onu iyileştireyim." Dizlerimin üstüne çökmüş, yalvarıyordum. Benden daha yaşlı olduğunu bildiğim bu vampire karşı koymam imkânsızdı. "Sonra İlay'la konuşur ona durumu açıklarım. Bu kızla aramızda hiçbir şey yok. Biz ayrıldık. Bitti. Bitti! Bunu yapmasına gerek yok."

Adam hareketsizleşmiş ve gözleri kapanmanın eşiğindeki kızı yere yatırıp üstüne çıktı. "Onu ne kadar kızdırdıysan emri kesindi. Sözünden çıkarsam benim de başım belaya girer." Elini dik konuma getirip sol göğsünün altına daldırmaya başladı. Aniden irkilen Canan ağzına tıkılan paçavralar yüzünden yutulan bir çığlıkla son bir kez çırpındı. Sonra hareketsizleşti ve yana düşmüş başıyla bana

[illegible] bir kez bakın. Burası [illegible] bir şeyin [illegible] [illegible] [illegible]

Belki o gün değil ama yıllar önce İlay bana bir şey öğretmişti: İçinde bulunduğum çıkmazın bana çıkmaz, etrafımdakiler için son durak olduğunu. İlay bana, benim de zararlı olabileceğimi kanıtlamıştı.

Bir canavarı sevmiş olmanın beni de en az onun kadar canavar yaptığını göstermişti.

Canan'dan bir daha asla haber alamamıştım. Fakat onun için her gün iyi dileklerde bulunuyordum. Kalbimin yerinde duran yangının hemen altında, onu unutacak gibi olsam derhâl hatırlatan dövmede adı yazıyordu: Canan. *Sevgili.*

Bir Hafta Önce

"İlay?" diye kalakaldım bir anda. Burada ne işi vardı?

Okulda olduğum hiçbir an onu burada istemezdim. Başkalarıyla, onunlayken görülmenin dışında burada kurduğum hayat İlay'ın müdahalesi olmadan yarattığım tek gerçeklikti. Bunu da elimden almasına dayanamazdım.

Oysa şimdi olabilecek en yanlış anlardan birinde gelmesi üstüne eklenmişti. Beni, yanı başımda Karya ile yakalaması İlay'ın çoktan şahlanmış şüphelerini iyice güçlendirecekti. Kendisiyle ilgili hiçbir sorunu kabullenmeyip suçu hep başkasında arayan birisiydi İlay. Bu ortada en ufak bir şey yokken bile arada bariz kıvılcımların çıktığı biriyle felakete yol açabilirdi.

"Sevgilim, bir müzik hayranı olduğunu bilmiyordum," dedi cansız bir imayla, tam da korktuğum gibi.

Tepkisiz kalmaya çalıştım. Ortada garip hiçbir şey yokmuş gibi davranarak onun da dikkatini dağıtmak istedim. "Müzik odasını yeni açtılar. Böyle bir yer olduğunu öğrenince gelip görmek istedim."

"Eh, tabii. O kadar cezaya çarptırıldıysan biraz tadını çıkarırsın." Çokbilmiş bir gülümsemeyle bir bana bir Karya'ya baktı. Bu cezayı Ferdi'nin cezasını haber verirken paylaşmış olmam iyiydi. Ortada gizli kapaklı bir şey olmaması, eğer öyle bir ihtimal varsa onu manipüle etme şansı tanıyordu.

Onun gibi Karya'ya bakıp kışkırtmamak için gözlerimi üzerinde tuttum. Aklımda canlandırdım Karya'nın hayali görüntüsünü.

Hakkında edindiğim her bilgiyle beni buralara o kızı gördüm. Onu bir uçak yolculuğu boyunca kaçırmış, bir hayata mahkûm ettiğimi hatırladım. Sonra İlay'ın kıskançlıktan yapabileceklerini düşündüm. Beni bu zamana kadar yeterince eğitmişti hatalarımın sonuçlarının ne olacağı hakkında. İkiziyle yaşadığı korkunç olay ve vampire dönüştürülmesine rağmen hâlâ benzersiz bir kişiliğe sahip olan Karya'yı bir kez daha mahvetmezdim. Ondan niçin uzak durduğumu çok iyi hatırlamıştım. Benim yüzümden başına bir şey gelse kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum.

Canan için asla affetmemiştim.

Sonra kalbimin diğer yanına biri mavi biri kırmızı göz çıkarmek hiçbir şeyin telafisi olmazdı. Asla yetmezdi. Yazık edilirdi bu güzel ruha, yaşamaya aç genç kıza.

İçsel tartışmamdan dolayı bir sonraki hamlemin ne olacağına karar vermemiş ve bir şey diyememiştim. İlay ise derhâl karşı tarafı sindirme politikasını uygulamaya koyulmuştu. "Dinleyelim bakalım. Değmiş mi, değmemiş mi?"

Az önce oturduğum sandalyeye oturmaya yönelirken onu yan yolda durdurdum. Ellerimle omuzlarını tutup tahrik edici bir ağırlıkla beline doğru indirdim. "Kısıtlı zamanımızı *burada* harcamak istediğine emin misin, aşkım?" dedim puslu bir sesle, onu kendime çekerken. Bu çirkin rolü Karya'nın önünde yapmak İlay'ın bana zorla sahip olmasına izin verdiğim günden beterdi. Ancak onu korumak için başka çarem yoktu.

İlay dikkatini dağıtmak için yaptığımı fark etse de umursamadı. Ya da gözü onu arzulama ihtimalimle o kadar körleşmişti ki bunun gerçek olabileceğine inanmak istedi.

Parmaklarının üstünde yükselip dudaklarımı ucuzca bir şov uğruna uzun uzun öperken kulağıma fısıldadı: "Haklısın. Haydi, yeni odanı göster bana."

Şiddetli bir yutkunma ve dönüp Karya'ya son bir kez bakma güdüsüyle verdiğim yorucu mücadeleyle beraber odayı terk ettik. İlay'ın şiddetine eşlik ederek arkamda ne tür bir enkaz bıraktığını bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Belki bir sonu olmayan oyunu burada bu şekilde bitirmek Karya için en doğrusu olurdu.

Benim için doğrusu oydu. Bunu anlamıştım. Fakat hep yanlış seçimler yapmışken bir kez daha yapmak diğerleri kadar mantıklı olmayacaktı.

Odasına gitmek üzere alt kata geçerken İlay ilgisizlikle sordu. "Bu o kan değil mi?"

"Hangi kan?"

"Hani ilk gördüğünde ben mi dönüştürdüm diye panikledi-ğim." Hiçbir şeyi de unutmuyordu.

"Ha, evet," diye doğruladım önemsiz bir detaymış gibi.

"Hep aynısın, Ruslan," dedi ve güldü. "Bir kere söylediğimde kabullen böyle şeyleri. Senin bir payın olamaz kızın dönüşümün-de. Bunu anlamak için yanında zaman geçiriyorsun, değil mi?" Gözlerini devirdi. "Bir de sırf bunun için kuralları çiğneyip Fer-di'ye yaklaşmışsın. Değdi mi sence?"

Olayları bu şekilde yorumlaması içimi inanılmaz bir şekilde rahatlatmıştı. Elbette! İlay beni, böyle şeyleri düşünmeden ede-meyeceğimi bilecek kadar tanımışın. Bu bahanenin ardına sığınmak yapabileceğim en mantıklı şeydi.

"Kesinlikle değmedi." Mahcubiyetle kapıya yaslanıp kolunu çevirerek açılmasını sağladım. "Zaten donuk ve ağzından laf almak güç birisi."

İlay kahkahadı. "Gördüm." İçeriye geçip odamı gözden geçirir-ken gülümsedi. "Bazen vampire dönüşmenin herkeste aynı etkiyi bırakmadığını görünce afallıyorum. Benim gibi güçlü, öz güvenli ve başarı çıkarıcı olmuyor her biri. O pısırık kızcağıza acıyorum. Bendeki Allah vergisi özellikler olmayınca ne sevimsiz bir şey çık-mış ortaya."

Bu konu bana gelince anlamama konusunda ısrarcıydı. "Benim gibi. Ben de aynı durumdayım, İlay."

"Saçmalama. Sen yanımda yerleşmediğin için böyle oldu." Yata-ğa oturup ellerini çarşafların üzerinde gezdirdi. "Artık burada old-uğuna göre bunu en kısa zamanda değiştireceğiz."

Beni bambaşka birine dönüştürme niyetini ne de rahat dile ge-tirebiliyordu. Sürekli yakındığım şey buydu oysa. Pes edişle ona bakarım. "Buraya nasıl geldin? Vahdettin Efendi'yle başka bir gö-rüşmeniz mi var?"

"Vardı," dedi kısaca. Açıklama bekler gibi baktığımı görünce ekledi: "Ferdi'nin ayarsız cezasına itiraz edince o da orta yol buldu, sağ olsun. Ceza bitene kadar bize ayrılan vakti okul sınırları içerisinde geçirebileceğiz."

Böyle bir şey olacağını biliyordum. Ferdi kaş yapayım derken göz çıkarmıştı sonunda. Beni İlay'dan uzak tutmanın bu kadar basit olmayacağını tahmin etmeliydi. Derdi bu muydu ki? Artık o kadar emin olamıyordum.

"Yeni odanı beğendim," diye devam etti İlay. Usanmadan sessizliğimle konuşuyordu. "Eskisinden daha geniş ve ferah. İyi ki pislemişim öbürünü."

Sebebinin kendisi olduğunu da biliyordu. İşlediği bir cinayete bu kadar çirkince referans verebilmesi beni afallattı. "Bir masumun canı oda değiştirmeye yaradı mı yani?"

"Takılıyorum sevgilim! Hemen alınganlığa başlama yine."

"Susturduğum şeyleri düşündükçe sadece alınganlık etmem yetersiz geliyor bazen."

İlay sıkkınlıkla nefes verdi. "Susturduğun şeyler bir vampir olmanın gerçekleri. İnsan hayatı değersiz, kâğıt kadar ince ve kısa ömürlü. Yüzyıllarca yaşadıktan sonra bunu sen de fark edeceksin. On yıl erken ölmeleri bir şeyi değiştirmeyecek gözünde."

"Asla empatiden yoksun ve olaylara yalnızca kendi çerçevesinden bakan bir vampir olmayacağım, İlay." Cama doğru gidip dingin geceyi izlemeye başladım. "O yüzden susmamı bekleme benden."

"Sen susmadıkça canım daha çok kan akıtmak istiyor, bebeğim," dedi hiç de öyle olmayan cümleleri şefkatle sarf ederken. Ona döndüğümde sivri dişleri dudaklarının arasından görünüyordu. "O yüzden susacağımız bir şeyler yapmaya başlamaya ne dersin?" Dudaktan yukarı kıvrılırken bacaklarını iki ayrı yana açtı. Delici gözleri aşağı inip tekrar benimkileri buldu.

Bedenimi tamamen farklı sebeplerden ötürü bir ateş bastı. Dikkatimi Kerya'nın üzerinden çekmek için ortaya kendimi koymuştum. Kendi bedenimi. Kıyas yapınca daha değersiz görünmüştü gözüme. Oysa şimdi, İlay'ın peşini bırakmayacağını anlayınca... Yapabilir miydim, bilmiyordum.

Robot gibi ona doğru ilerlerken ve İlay'ın elleri kemerimi çözmeye koyulurken gözümün önünde taşlar gibi patlayan görüntüler canlandı. Baş aşağı dururken bana yaptıklarını gördüm. Önümde çırılçıplak duruşunu. Beni onunla olmaya çağırışını görüp durdum.

Panik bedenimin her yanını sarmışken tahrik olmayı bırak, ona istediğini vermem imkânsızdı. İlay tüm çabalarına rağmen sertleşmediğimi görünce çatık kaşlarla bana baktı oturduğu yerden. "Bir sorun mu var, Ruslan?"

Evet!

"Okulda böyle bir şey yapmak doğru gelmiyor. Etrafta başkaları varken geriliyorum," diye bir yalan uydurdum.

Ürpertici dokunuşlarla karnımı okşadı. "Başkalarını boş ver. Burada sadece ikimiz varız. Beni ne kadar arzuladığına odaklan."

Sorunun onu arzulamaktan çok ondan tiksinmemden kaynaklı olduğunu görmüyordu. "Belki başka bir zamana ertelemeliyiz. Hem Vahdettin Efendi çalıştığımızı görmezse işkillenebilir."

"O yaşlı bunağın odasından çıkacağına inanıyor musun gerçekten?" dedi alayla. Sonra yüzü düştü. "Bilmediğim bir şey mi var, Ruslan? Artık sana eskisi gibi çekici gelmiyor muyum yoksa?"

"Bu nereden çıkardın?" Otomatik bir cevapla kendimi kurtarmıştım. Fakat gerçek en açık şekilde buyken başka bir bahaneyle çıkageldiğimde mümkün değildi. Aklım karışmış bir şekilde ona bakmayı sürdürürken yan odanın kapısının açıldığını işittim.

Önce içimden lanet okudum. Karya'ydı bu! O yanımızda her şeyi duyuyorken sevişmek aramızdaki tüm köprüleri yıkabilirdi. Ona karşı bu kadar da duyarsız olamazdım. *Keşke bir çocuk gibi inatçılık yapmayıp İlay'a istediğini peşin peşin verseydim ve bu konu ondan çıkmış olsaydı*, diye geçirdim içimden.

Sonra yalnız olmadığını fark ettim. Yanında biri daha vardı. Bir an Ayşegül olduğunu sanmıştım. Ama konuşunca bir erkek olduğunu anlamıştım. Nefes nefese kalmış gibi solukları arasından konuşuyordu. Sanki... Az önce öpüşüyorlarmış gibi...

İlay da benimle beraber yan odada olanlara dikkat kesilmişti. Düğmelerinin yarısını çözdüğü gömleğimi iki yana çekerek tama-

men açtı ve kollarımdan geriye doğru sıyırmaya çalıştı. "Bakasana, herkes sevişiyor. Bizim neyimiz eksik?" dedi işveyle.

Sevişiyor, sözcüğü kafamın içinde çınlamaya dönüştü adeta. Karya'nın kıkırdamasını duydum. Benimleyken güldüğü olurdu. Ama hiç böyle kıkırdamamıştı. Öpüşlerini duydum ardından. Yatağın ağırlıklarıyla gıcırdayışını...

Kıskançlık bedenimin merkezinden başlayıp her yere sürgün vererek yayıldı anında. Şu an bu odada İlay'la olmak yerine Karya'yla olabilirdim. Şu an dudakları bana aralanıyor olabilir, kahkahaları benim için çıkıyor olabilirdi. Hırsla, gözüm dönmüş bir öfkeyle İlay'a eğilip dudaklarını öptüm. Ağzımda onun tadı olabilirdi...

Bir an önce üstümdekilerden kurtuldum. Yerine İlay'ın incecik parmakları bir gezintiye başladı. Bu eller Karya'nınkiler olabilirdi.

Dudaklarım İlay'ı öperken kalbim hınçla göğsümü dövüyordu, ciğerlerim atamadığı öfke çığlıklarıyla kasılıp kıvranıyordu orada. Adım başka bir kadın tarafından sayıklanırken ben diğer odada, Karya'nın yanındaydım. Onaydı tüm hırçınlığım, onaydı iştahım, birden bedenimi ele geçirmiş tüm tutku onaydı.

Hayatımda hiç kimsenin yerinde olmayı böylesine güçlü istediğimi hatırlamıyordum. O adamı Karya'nın üstünden çekip almak yerine kendi ağırlığımı vermek istemiyordum. Ancak ellerim kollarım bağlıydı. Altımda hazla kıvranan İlay'dı. Bense oradaydım. O adamın yerinde. Kendimi Karya'yla hayal ediyordum. Tüm duyularımı oraya yönlendirmiş, nefes alıp verişlerinden nelerden hoşlanıp neleri istediğine kadar dinliyordum onu. Onun isteklerini yerine getiriyordum. Ona tapıyordum o an.

Gözlerim yandaki duvarı izliyor, sevgilim dediğim kadının yüzüne bakmaya katlanamıyordum bile... Onun yüzünden asıl kalbimden geçenden mahrum kalıyorum!

Sevişmeye aynı anda başladık, aynı anda bitirdik.

İlay ter içinde, dudaklarında yarı aralık gülümsemeyle bana bakıyordu. Hayranlıkla karışık bir aşkla. Ben gözlerinin önünde yaşlara boğulmamaya çabalıyordum. Az önce hissettiğim tüm hırs ve öfke yerini derin bir mağlubiyete bırakmıştı. Benim yapamadıklarımı ona yapabilen adamın zaferi sonum olmuştu. Gerçek ar-

[illegible] ne olduğunu anlamamı sağlamış ve bunu elimden çekip almıştı.

Ilay kelimeleri bulabildiğimde beni bağdaş kurarak oturduğum yerden yatacak yanına yattı ve güldü. İçtenlik bir gülüştü bu. İnanamıyor gibiydi. "Vay canına!" dedi kahkahalar arasından. "Bu nasıl böyle?"

"Kötü müydü?" dedim durgun bir sesle. Umurumda değildi.

"İnanılmazdı!" dedi İlay kelimenin her hecesine ayrı bir vurgu yaparak. "Tıpkı ilk günlerimizdeki gibiydin. Aynı zamanda bambaşka biriydin." Yan dönüp ıslak bir hisle tenimin üzerine dolandı. "Daha maskülen, sert ve talepkâr..." Bıraksam saymaya devam edecek gibiydi. Gülüşü sözlerini yarım bıraktı.

Omzumu dişledi yalancıktan. "Bahsettiğin değişim böyle bir şeyse hiç pişman değilim, Ruslan. Harika olmuşsun!"

Kafamı yana yatırıp yüzüne baktım ve hüzünle gülümsedim. Sonra yüzümü tavana geri çevirip orada kaldım; üstümde pelteleşmiş bir canavarla, yan odada sevdiğim kadın başka bir adamla...

"Sen öyle diyorsan öyledir."

Karya, İlay ve Ruslan'la yaşadıklarından sonra sırasını bana savmış ve bir süre kendini kapatmıştı. Normalde böyle ortadan kaybolduğu zamanlarda Tolga'yla oynaşmak için elimize fırsat geçerdi. Ancak beni kandırdığını öğrendikten sonra hiç mi hiç içimden gelmiyordu böyle bir şey. Bu gerçeği içimde tutmak hâlihazırda yeterince zordu, bir de üstüne onu yatağa almam görmezden gel-

mek olurdu. Görmezden geldiğim onca şey arasında bu sonuncusu olmuştu.

İşte, tam o sırada böyle olmasına gerek olmadığını fark ettim. Bunca zaman Tolga arkamdan işler çevirebiliyorduysa ben de pekâlâ aynısını yapabilirdim.

İlişki sonrası kestirme alışkanlığı da sigara gibi vampir hayatına sızmayı başarmış insani huylarından birisiydi Tolga'nın. Onu uyutup bilincini emmek, teslimat göreviyle ilgili ağzından kerpetenle laf alabiliyorken büyük bir nimet olurdu. Bunun için cinselliği kullanmanın hiçbir sakıncası yoktu.

Şansıma onu odasında buldum ve tüm kışkırtıcılığımla masasına oturup bir dizimi kırdım. "Karya az önce tamamen kendini kapattı," dedim soran gözlerle bana bakınca.

Aramızdaki ilişkinin saflığını kirletmişti. Beni son zamanlarda her zamankinden çok ihmal ediyordu. Fakat her şeye rağmen o bir erkekti ve bu basit cümleyle hızla dize gelmişti. Beni kucaklayıp kendi odama doğru götürürken canım yine sıkıldı. Sanki beni masasının üzerini kaplayan planlar ve evraklardan olabildiğince uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bu tavırlarının hiçbir anlamı yoktu.

Anlam veremediğim çok şey vardı artık. Konstantin'in itiraflarını gözümü açmıştı ve görmeden edemiyordum. Beni kaybetme korkusu mu aldırmıştı ona bu kararı? Eğer öyleyse kalbim yine de pır pır ederdi. Toksikliğine rağmen sevgiden yapılmış bir hareketti. İçimde onun, beni istediğine ikna etmesini bekleyen tarafa bir cevap olurdu. Peki ya sırf bencilliğindense? Rahatının bozulmasını istemeyip yeni biriyle uğraşamayacağını düşündüğünden olabilirdi. Yeteneğimizin güçlü olduğunu biliyordu. Kaybetmek işine gelmiyor olabilirdi. O zaman ne olurdu bize? İçimde silikleşen bu sevgiye?

Tolga beni yatağa yatırırken bunları düşünüyordum. Oyunculuğumun perde arkası şüphelerimle doluydu. İlk defa dokunuşların altında dağılmıyor, yoğun bir şehvet duygusuyla bulutların üzerine çıkmıyordum. İlk defa onu sevip sevmediğimi sorgularken sevişiyordum. Sevgi olmadan aynı hisler de olmuyordu. Dikkatim onda değildi.

Bu sayede fark edebildim yani başımızla olup bitenı

Peşin Karya için üzüldüm Ruslan ve İlay Sahiden de sevişi sürüyordu yan odada. Aşk yapıyorlardı. Arada harcanan kız kardeşim umursamaz bir dostmuş gibi devam ediyorlardı ihanetle lekelenmiş ilişkilerine.

Sonra tuhaf bir ayrıntı çekti ilgimi.

Ruslan'ın hareketleri... Bir garipti...

Sanki bana bir şey fısıldıyor gibi, burada benimleymiş gibiydi. Bu aynı odada bir diyalog hâlindeydik. Ben fark edene kadar tek taraflı bir diyalogdu. Ruslan'ın, Karya olduğunu sandığı bana yazdığı küçücük aşk mektuplarıydı. Burada, benimle olan oymuş gibi davranıyordu.

Teorimi test etmek için yerimi değiştirdim. Tolga yanı başımda olmasına rağmen Ruslan'dan daha geç uyum sağladı. Ruslan'ın çıkardığı seslere bakılırsa tek hamlede sevgilisini çekip çevirmişti bile.

Emin olduktan sonra dahi inanması zordu.

Nasıl yoğun hislerdi bu yaşadıkları? Nasıl özeldi?

Tüm çirkinlikleriyle birlikte çok romantikti. İmkânsızlığına rağmen süregelen bir hikâyeydi. Hiçbir şeyin durduramadığı bir çapkınmıştı ilişkileri. Sonunu asla öngöremiyordum.

Fakat bildiğim bir şey vardı: Sonuç her ne olursan Karya çok yanıydı.

İçimde yeşeren kıskançlığı suçlulukla görmeyeceğim bir yere gömdüm. Belki de bu yüzden bahsini Karya'ya hiç geçirmedim. Ne Ruslan'ın İlay'la yattığını ne de beni Tolga'yla birlikte olurken o odaya böyledim kardeşime.

Ruslan'ı ondan saklayarak haksızlık etmiştim. Oysa arkada dönen dolaplar olmadan anlatamam doğruyu yansıtmayan, eksik bir hikâye olurdu. Ruslan'ın ona yazdığı aşk şiirinden bahsedemezdim Karya'ya, bunun bana ne hissettirdiğini sormadan geçecek biri olmadığını da gayet iyi biliyordum.

Bu yüzden sakladım.

Ve bekledim.

Şimdi Tolga uykuya dalmıştı. Yan odadaki sohbetin kesilmesine bakılırsa onlar da uyuyordu. Veya odayı terk etmişlerdi. İki türlüsü de işime gelirdi.

İstediğimi almak için kendi tarafımın sorumluluklarını yerine getirmiştim. Sıra benimdi ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şey istemiyordum.

Elimi hissettirmeden Tolga'nın bileğine götürdüm ve parmak uçlarımı bir titreşimden ibaret nabzının üzerine bastırdım. Bir yandan gözlerimle yüzünü kontrol ediyor, uyanırsa diye temkinli davranıyordum.

Bilincinin ağır ağır aklıma kanamasını beklerken hiçbir şey olmadı. Kaşlarımı çatarak odaklanmaya çalıştım. Kendimi daha fazla zorladım ama hiçbir şey olmuyordu.

"Ne yapıyorsun, Likya?" diye sorduğunu duyunca buz kestim. Kafamı yana çevirip yüzüne baktım. Uyanmıştı. Ya da uyumuyordu.

Yüzümdeki acılı ifadeye ve bileğindeki işaret parmağıma bakıp yerinden doğruldu. "Bilincimi emmeye mi kalkıştın?"

Şaşkındı ama yeterince değil. Sanki pusudaydı. Sanki böyle bir şeyin gerçekleşmesini hep beklemişti ve bugün ilk defa ona bunu vermiştim. "Ne alakası var, Tolga? Öyle bir şeyi neden yapayım?"

"Ben de bunu anlamak istiyorum," dedi duygusuz bir sesle. "Seks bunun için miydi?"

"Sen beni neyle itham ettiğinin farkında değilsin! Ben çıkarlan için bedenini kullanan bir kadın mıyım sence?" Derhâl üste çıkmaya ve sosyal becerilerim sayesinde durumu olduğunun dışına taşırmaya çalıştım.

"Senin nasıl bir kadın olduğunu artık anlayamıyorum. Seni son zamanlarda tanıyamıyorum, Likya."

"Önce kendine bak da öyle konuş. Kendini geri çeken, ilişkimizden uzanmış gibi davranan ve beni ısrarla ihmal eden sensin. Hareketlerinin etkisini göz ardı edip üzerimde yarattığı tepkilere göre beni yargılayamazsın."

"Hakkın," dedi sakince. "Sana karşı yeterince yakın olmadığım için sessiz kalmıştım."

Çıkardım, durmadı. Konuşulur ve çözülürdü. Çözüm bulmayı umuyor gibiydi. "Konuşalım," dedim duygusuzluğu, çıplaklığımı saklamak için üstüme aldığım yapmacığa sarıldım. "Söyle o hâlde, hay Allah, seni buluyorum. Londra konusunda kendi kendine şerlin güvey olup bizi gözetlerken alırken ne yapmaya çalışıyordun, Volga? Hiç, öğrenmeyeceğimi mi düşünüyordun?"

"Neyi öğrenmiş olabilirsin ki?"

"Konstantin'le konuştum. Bizi transfer etmeyi düşündüklerin de bahsetti. Bunu bildiğini söyledi." Kollarımı birbirine dolar gibi göğsüm üzerinde bastırdım. "Bir açıklaman var mı? Çünkü bu-rada bulduğumda beni -sevgilini- sabote etmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyor."

"Sen ne hadle Konstantin'le görüşürsün? Bu ne utanmazlık!" diye haddetlendi bir anda. "Arkamdan başka ne işler çeviriyorsun, Lilya?"

Sesinin şiddetinden biraz gerileyip dizlerimi kendime çektim. "Bunu başlatan sendin. Aşkımıza kendi ajandanı karıştıran sensin."

"Anlaşıldı artık senin de bir ajandan var," dedi tiksintiyle ya-tağımdan kalkıp. Giyinmeye koyulduğunda bana bakmıyordu bile. "Bilincimi esirme seçeneğine kadar vardıysa bu ilişki çoktan bit-miştir."

Tüm bildiklerime rağmen onunla olmayı sürdürürken onun ilk hamlede beni gözden çıkarabilmesi kalbime bir hançer gibi sap-landı. Göğsüm bunun darbesini fiziki olarak hissetmiş gibi sola doğru yalpaladı. Ama kırılganlığımın çatlakları ilk defa derinleşmiş ve altında yatan öfkeye kadar ulaşmıştı. "Öyle mi? Hemen çekip gidecek misin şimdi? Hiçbir soruma açıklama yapmadan, sadece beni konuşup benim ihtiraslarım yüzünden beni suçlayarak... Bana *her zaman* yaptığın gibi *çocuk musun*, diye neden laf çarpmıyorsun. Çarpamazsın çünkü! Senden daha adamım ki ben utanmadan açık açık konuşabiliyorum. Ya sen? Yüzyıllara, gücüne, mevkine, ko-numuna rağmen hiçbir açıklama yapamayacak kadar sorumluluk duygusu azsın. Küçüksün. Senin gibi biriyle benim de işim

olmaz!" Son sözlerimi haykırarak söyledim. Ruslan yan odada ve uyanacak olsa bile umursamadan içimdeki öfkeyi son damlasına kadar döktüm. "Siktir git o zaman! Şimdi çıkıp gidersen de bir daha asla karşıma çıkayım deme, piç kurusu!"

Tolga bana şaşkınlıkla baktı. Ne yapacağını bir süre kestiremedim. Gömleğini iliklemeden yerdeki ceketini omzuna atıp tek bir kelime etmeden çıktı gitti.

Bitmişti.

Öylesine, bir anda...

Kendimi hiç hazırlamamıştım böyle bir sona. Oysa sonu, başından beri kendini belli etmişti. Göz yummuştum. Göz çevirmiştim. Gördüklerimi hızla kendime unutturmuştum. Tolga ilişki içerisinde bir kış kadar soğurken ben ikimizi birden ısıtabilmek için daha güçlü bir aşkla yanıp kavrulmuştum.

Gel gör ki benim ateşim titrediğinde Tolga'nın kışı baskın gelmiş ve hepten söndürmüştü.

Bu ilişki bugün bitmemişti. Ben zorladığım için devam etmiş, çabalamayı bıraktığım ilk anda da sona ermişti.

Sanki suç bendeymiş gibi... Sanki benim bir yetersizliğimden olmuş gibi...

Normalde olsa bunlara inanırdım. Ama ortada olan aşikârdı. Sıkıntılı olan Tolga'ydı. Sebebini anlamak için yanıp tutuşuyordum ancak yüzüne sorduğumda aldığım cevap ortadaydı. O hâlde kendime odaklanmalı ve bitirmem gereken bir ilişkiyi uzatarak kendimde bıraktığım hasarları onarmalıydım.

Bende farkında olmadan açtığı yaraları sarmalıydım.

Şu an burada değildi ama sırtımı Karya'ya savmıştım. Şimdi ilişkide olması gereken oydu. Ruslan'la aralarında böyle bir elektrik söz konusuyken kaçınılmaz gibi görünüyordu.

BÖLÜM 18

SANA AİT HER ŞEYİ İSTİYORUM

O GÜNDEN BERİ KENDİMİ GÜÇSÜZ HİSSEDİYORDUM Bugün hâlen güçsüzdüm. Ancak konu hayatta kalmaya gelince güçlü müsün, güçsüz müsün, düşünmezdin. Konu intikam almaya gelince bir önemi olmazdı.

Kollarımı tutan adam hâlâ hareket kapasitesi olan ellerimin ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyordu. Uzayan bir tırnak ve bileğimin tersine bir manevrayla işaret parmağım adamın nabzının bir metronom gibi attığı damarını bulmuştu. Tırnağımı tenine acıyı hissettirmeden usulca batırdım. Daha o ne olduğunu anlamadan bilincinin büyük bir kısmını emmiştim. Ensesinden olmadığı için tamamen bayıltamamıştım ama sersemlemişti. Doğru anı kolladığım takdirde onun kapanından kolaylıkla kurtulabilecektim.

Öncelikle karşıdaki adama döndüm. "Yine karşılaşmayı bekliyordum. Bu kadar erken olması şaşırtıcı sadece."

"O bir şeyi istediğinde beklemeyi pek sevmez," dedi adam kelimelere.

"Yabani'yi mi diyorsun?" diye sordum o burada mı diye etrafı kolaçan ediyormuş gibi yaparken. Aslında Ruslan'ın nerede olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Ona bu adı takmışsınız, doğru." Göz kontağını kaybedince etrafı turlamaya karar vermişti. "Biz başka bir isimle hitap ediyoruz."

"Yabani, gücümün peşinde mi?" Ruslan'ı bulmuştum. Benim biraz gerimde tutuyorlardı. Ağzını kapatıp dizleri üstüne çöktürmüşlerdi.

"Onun olanı geri istiyor, evet," dedi hiç tereddüt etmeden. Ne demek istediğini anlamamıştım. Kafa yorabilecek zamanım da yoktu. "Kalbini söküp ona götüreceğim."

Dudak büzüp cık cıkladım. "Ama bana borçlu olduğunuz daha çok kalp var," dedim *çok* kelimesini uzatarak. Neyi kastettiğimi, niçin böyle dediğimi açıklamakla zaman kaybetmedim. Bu işi benim yerime önümdeki ahmak yapmıştı. Şimdi atağa geçme sırasıydı.

Kollarımı iki yana açtım. Sersemlemiş adam karşı koyamadı. Ellerim yanlara silkelenirken jilet gibi tırnaklarım açığa çıkmıştı. Dönerek sıyrıldım ve tırnaklarımla ensesini kâğıt gibi yararak açtım. Bilincini kaybeden adam yere kapaklandı.

Dövüşlerde hep Likya'dan daha iyiydim. O stratejik, temiz ve fark ettirmeden çalışırdı. Bense agresif, dağınık ve hızlıydım. Yeteneğimizi vahşice kullanırdım. Sıçrayışımla etrafımızı saran dört adamın daha ensesini kesip bayıltmış, şimdi Ruslan'ı tutan adamın arkasındaydım.

Kulağına basit bir soru fısıldadım: "Sevgi'n nerede?" Beyin ister istemez düşünürdü. İşimi sağlama almak için dişlerimi boynuna gömüp büyük bir ısırık aldım. Bir vampiri ısırmak, insanı ısırmaktan daha iğrençti. Dondurucuda tarihi geçmiş bir eti buzu üstündeyken kemirmek gibiydi. Fakat vicdanen daha rahat hissettiren bir tarafı vardı.

Yakalanmamak için bir yandan geri geri sıçrayıp üstüme çullanan adamlardan kaçıyor, bir yandan da tuttuğum adamı ve Ruslan'ı peşim sıra sürüklüyordum. Adamdan emdiğim bilinçle artık gözümün önünde bir tünelin çıkışı gibi parlayan Sevgi noktasının

yerini görebiliyordum. O panikle rağmen bırakmadığı Ruslan'ın boğazını sıkıyordu fakat öldürücü bir darbe yapabilecek gücü yoktu.

Benimse artık vardı. Serbest elimin yırtık parmağını kanca gibi kıvırıp kalbini dolduran kristale, az önce bana gösterdiği Sevgi noktasına saplamak üzereyken içimden geçirdim: *Bu Mano için!*

Tırnağım kalbini deldi geçti. Diğer kolum ve dişlerimle kendime öğreteceğim adam bir an için çatırdadı, sonrası boşluktan ibaretti. Bir toz yağmuru şeklinde patlarken ben ve Ruslan serbest kaldık. Dizlerimi kırıp sürdürdüğüm kaçış ivmesiyle yerde sürükkenmemek için pençelerimi yere saplamam gerekmişti. Ruslan ise bir et yığını gibi döne döne başka bir yana savrulmuştu.

Enerjim hâlâ yerindeydi. Tükenmek yerine artıyordu. Daha önce de can almıştım. Birine ömür biçmekti hayatını sonlandırmak. *Sen bu kadar yaşayacaksın*, kararını verince Tanrı'ya özgü bir gücün sarhoşu olurdun. Bugünün ilk kanı ağzıma çalınmıştı ve lezzeti baş döndürücüydü. Sonraki ölümler de Mano için olmalıydı. Sıra okul arkadaşlarıma gelene kadar daha çok kan dökmeliydim.

Sıçradım. İki adam daha bilinçsizce yere düşerken henüz çoğunlukta olan diğerleri peşimden geliyor, kimileri akıllı davranıp yolumu kesmeye çalışıyordu. Yine de onların bilincine sahip olduğum için gelecek hamlelerini biliyor ve savuşturuyordum. Hızımla aşık aramıyorlardı. Aksine önüme gelenin ensesine yapışıp aynı soruyu soruyor ve kalbini parçalıyordum. Zamanla önüme tek çıkanlardan çok arkamda toplu durmaya çalışmaya başlamışlardı.

Benden korkuyorlardı. Tırnaklarımdaki son kalıntılar bana öyle olduğunu söylüyordu.

Ruslan yardım etmeye çalışırken birkaç kez daha yakalandı. Onu tekrar tekrar kurtarmam gerekti. Fakat her şeyin bir sonu vardı. Zaman geçiyor, cesetlerin sayısı artarken bayılanlar kendine gelip tekrar çoğunluğu sağlıyorlardı. Üstelik liderleri görünümündeki adam, tüm bu süreyi izleyerek değerlendirmiş ve ışığa çarpa çarpa yanan bir kelebek gibi yolumun her daim Ruslan'da bittiğini keşfetmişti.

Bu tarz bir kavga için hiçbir eğitimi olmadığı her hâlinden belli Ruslan kolay avdı. Lonca görevlerinde ün yapmış İkizleri hayran-

lıkla izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Yine aval aval beni izlerken liderleri *parti bitti* dercesine ellerini çırptı ve adamlarını durdurdu. Ruslan'a doğru, *seni şimdi kıskıvrak yakalayacağım* der cesine yürüdü ve aptal çocuk bir savaş bile vermeden öylece bekledi. Nitekim boynuna dolanan bir kolla kıskıvrak yakalandı.

"Onu sabit tutun," dedi adam zaptı etmek için enerjisini hiç harcamıyormuş gibi.

İki vampir iki yanında bitti ve kollarını çekiştirip onu sabitlediler. Kalçasının üstünde çaresizce tekmeler savuruyor ve boynunu çekiştirmeye başlayan liderden kurtulmaya çalışıyordu ama nafileydi. "Karya!" dedi çaresizce.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu ve onu bu kez kurtarabileceğimden hiç emin değildim. Çünkü adamın istediği buydu. Gelişimi bekliyor olacaktı. Bir kelebek gibi Ruslan'a geri dönmemi istiyordu.

Yanımda Likya'nın hayalî görüntüsü belirdi. Göz ucuyla kapıya bakıyordu. *"Müziği kullan, Karya. O gün işimize yaramıştı."*

Buraya muazzam bir klasik müzik konseri dinlemeye geldiğimiz tamamen aklımdan çıkmıştı. İçeride üflemeli sazların solosu bir vampirin en hassas olduğu tiz seslere ulaşmıştı. Ona gitmemi beklerken kapıya gitmem onları gafil avlayabilirdi.

İkinci kez düşünmeden az önce içinde olduğumuz locanın kapısına asıldım. Müzik onu boğuklaştıran hiçbir şey olmayınca holde özgürlüğünü ilan etti. Geleceğini tahmin ettiğim acı için yüzümü buruşturmuştum. Fakat hiçbir şey olmadı. Müziği burada da içeride dinleyebildiğim gibi duyabiliyordum. Kahrolasıca akustik burada da işe yarıyordu.

Ruslan'ın boynunu çekiştirmeyi bırakmayan adam alaylı bir kahkaha attı. "Bu sefer işe yaramadı. Tüh!" Sonra daha da asıldı ve Ruslan'ın boynunun, omuzlarına bağlandığı yerler anormal bir açıyla esnedi. Kızaran damarlar ve kas demetleri parlamaya başladı. Ruslan'ın yüzü acıyla doluydu. Yapacaktı. Daha fazla beklersem canını alacaktı.

Onu kaybetme düşüncesi gözümü kararttı. İstediğini vermek, ona atılmak için hazırlandım.

O sırada Ruslan sınıra ulaşmış gibi aniden kasıldı; fal taşı gibi açılmış gözlerle önce tavana, sonra iki yanından çekiştiren iki vampire baktı ve var gücüyle haykırdı.

Bir göz yanılsaması sanılabilecek bir ışık oyunu oldu. Ruslan'ın üzerine yer ettiğini daha önce fark etmediğim bir karartı ikiye bölündü ve onu çekiştiren adamlara sıçradı.

Anlık bir afallamanın ardından aynı anda kollarını serbest bırakıp geriledikler. Panikle, anlam veremiyormuş gibi etrafa bakınmaya başladılar. Bir tanesinin hıçkırarak ağlamaya başladığını fark ettim; diğeri yüzünde kederle dizlerinin üzerine çökmüş, eliyle göğsünü dövüyordu.

Ne olmuştu az önce? Bunu Ruslan mı yapmıştı? Özel gücüyle alakalı bir şey miydi?

Şimdi özgür olan Ruslan sıçrayarak kopmak üzere olan başına yetişti ve ters takla atıp bacaklarını adamın beline doladı. Sıçrayışın ivmesiyle onu döndürdü. Serbest bıraktığında ikisi, iki ayrı uca savrulmuştu. Üstünü silkeleyerek yerden kalkan adam Ruslan'a geri hamle yapmadı. Herkes az önce olanlarla ilgilenmekle meşguldü.

Ruslan'ın etkisindeki iki vampir hâlâ iki büklümdü ve giderek yok oluyor gibilerdi. Hareketleri yavaşlıyor, eriyor gibi duruyorlardı. Onlardan birkaçı yanlarında bitmiş, adamları sarsarak kendilerine getirmeye çalışıyordu ama kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Gözleri şaşkınlıkla açıktı ve yaşlarla doluydu ikisinin de.

Sonra birden öne tamamen eğilip Sevgilerini kaybetmişler gibi toza dönüştüler. Oysa ne bir patlama olmuştu ne de tozun rengi, olması gerektiği gibi bordoydu. *Siyahtı*. Bir kovayı boca etmişler gibi döküldüler.

Ruslan karamsarlığını başkalarına dağıtmanın bir yolunu bulmuştu sanki.

Ve onu neredeyse öldürecek bu kedere karşı diğerlerinin hiç sesi olmamıştı.

"Bak sen..." dedi adam keyifle. Burnundan derin derin nefesler aldı, bir şeyi koklamak için. "Burada ne cevherler varmış böyle!" Dargınlıkla bana baktı. "Görüyor musun? Az kalsın heba edecektin böyle bir yeteneği."

Ruslan az önce yaptığını hazmetmekte zorlanıyordu. Likya rak güldü. "Siktir lan oradan!"

Ona da mı göz dikmişti şimdi? Ruslan yeteneğini ilk defa kullanmıştı ve bu onun ölüm fermanına mı dönüşecekti? "Aklından bile geçirme! Cesedimi çiğnersin," diye öne çıktım.

Gülümsedi. "Planımız en başından beri öyle, güzelim. Hiçbir şey değişmedi." Üzerime doğru yürümeye başladı. Tekrar savaşmaya hazırlandım.

Bu sefer ilk onu öldürerek başlayacaktım. Sonra gücümün yettiği kadar devam edecektim. Pes etmeyecektim. Kendimi de Ruslan'ı da buradan sağ salim kurtaracaktım.

Ancak gözlerimin yetişemediği hızda bir şeyler oldu. Silik bir figür aralarında kayarken teker teker tüm vampirler patlayarak ölmeye başladı. Sanki bir acil durum sinyali ile mayın tarlasındaki bombalar aktifleşmişti. Domino taşı etkisiyle ardı ardına imha oluyorlardı.

Sona bırakılmış liderin önünde durduğunda sebebinin bir şey değil, birisi olduğunu öğrenebildim. Leylak rengi gözleri kısılan uzunca bir adam karşısındaki vampirin kalbini avucuna almıştı. Adının Konstantin olduğunu, Likya'nın anlattığı konuşmadan biliyordum. Ne kadar güçlü olduğunu da az önce şahit olduklarımdan tahmin edebiliyordum.

Konstantin adama doğru eğildi ve muzip bir sesle konuştu: "Üzücü haberi veren olmak istemem ama..." Bize baktı. "Plan değişti."

Avucunu, içinde en başından beri toz varmış gibi kolaylıkla ovuşturdu ve kristal kalp anında ufalandı. Vampirin kendisi de öyle.

Konstantin gelmişti. Saniyeler içinde, arkasında kimseyi bırakmayacak şekilde ortamı silip süpürmüştü. Nasıl bir güç, nasıl bir hadsizlik ama...

İnanması güçtü ama tekrar güvendeydik.

Konstantin, Ruslan'a döndü. "Sandığımdan daha hızlı ilerleme kaydettin, delikanlı." Göz ucuyla beni süzdü. "İlay'ın doğru kişi olmadığını tavırlarından anlamıştım."

[illegible] bir muhabbet olduğu belliydi

[illegible] ve *Parlatın*

[illegible]

[illegible] üstümden ölü toprağı kalkmıştı.

Hiç farkında değildim ne zamandır üstümde böyle bir negatif [illegible]. Normalim olmuştu. Ben de sorgulamamış[illegible]. Ama şu anda kendimi korkunç bir kâbustan uyanmış gibi; [illegible], şok etkisinde ama bir o kadar da canlı, hepsini geride [illegible] ve derin bir *ah* çekmiş hissediyordum.

[illegible] hep [illegible] gibi gelirdi. Sorunları sahiplenme eği[illegible]. Hastalık düşüncelerimi de *benim* yapmıştı. *Beynim doğru [illegible], bende bir sorun olduğundan*, deyip geçiştirmiş[illegible]. Şimdi üstüme hafif yorunca fark ediyordum. Bu karamsarlık [illegible] bir gün aldırma düşmüş, sonra ben eski hâlimin neye [illegible] unutmuşum. Şimdi hatırlıyordum.

Böyle bir şeydi [illegible]. Bunda özgürlük.

[illegible] eğlenmek yenmezmiş gibi ölümüne ramak kala kay[illegible] yenmediğini sorgulayacak bir an olmamış. Tehlike geçmiş [illegible]. Konsantre gelip bir damla ter akıtmadan herkesi öl[illegible] hâlimiz nasıl olacak, düşünmek bile istemiyordum.

Şimdi ortadan çıkmış, Konsantre'in boğazda ayrıcalıklı lüks [illegible] içkilerimizi yudumluyorduk. Hepimiz bardağımızı [illegible] bir hastalık yüzünden içki içebilmeyi bir bünyemiz olayı derecesine [illegible]. Fakat bunu bütün için artık yalnızca ben yapabiliyordum

ve Konstantin yaşı tutmayanlara damardan taze kan sunmayacak kadar onurlu bir adamdı.

"Bir kez daha anlatsanız," dedi Konstantin boğaz manzarasını dalgınlıkla izlerken. Karanlık bir boşluğa dönüşmesi beklenen ufuk çizgisinde, karşı kıyının işlek caddeleri ve sokak lambaları vardı. Dağınık kentleşmenin ışık kirliliği uzaktan büyüleyici bir gece manzarasına dönüşüyordu. Köprünün aykırı yönden bir bıçak gibi boğaz suyunu kesişi, hâlen vızır vızır sefer yapan vapurların ışıkları, yemek aramaktan bıkmamış martıların sesleri... Eğer buralıysa bu görüntüyü özlememiş olması imkânsızdı.

"Ben gördüğümü birkaç kez baştan anlattım," dedi Karya. Adrenalinin etkisi gidince yorgunluğu gün yüzüne çıkmış, dik oturuşuna rağmen pelteleşmiş görünüyordu. Benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Saldırıdan önce yaşadığımız tartışmayı unutmuş değildi. Çorbaya dönmüştü artık ilişkimiz. Ben de unutmamıştım ama ne diyeceğimi bilemez hâldeydim.

"Bende yarattığı hisler, dediğim gibi büyük bir güç boşalması gibiydi. Ama aslında bir tür arınmaydı. Sanki onlara içimde biriktirdiğim negatif enerjiyi verdim. Bu da onları yok etti," dedim sorusuna cevap olarak.

"Neyi emiyormuşsun yani? Verdiğin şey sana başka şeylerden gelmiş olmalı," diyerek hafifçe bana doğru eğildi Konstantin.

"Şimdi üstüne konuştukça daha net anlıyorum. Sanırım çevremdeki insanların negatif enerjilerini emiyordum. Hep dert yanardım bu konuda. *Birisi derdini anlatınca dertleniyorum*, diye. Başka anılardı. Ama somut bir şekilde bana geçerdi yaşadıkları keder, endişe..." Derin bir nefes çekip verdim. Elimle ensemde uzamaya başlamış saçları eşeledim. "Hapları almak, sanırım bu yüzden bana içinde duygu varmış gibi hissettiriyordu. Onları aldığımda yeteneğimi kullanamadığım için çevrenin enerjisinden etkilenmiyordum. Öncesinde çektiklerim bile yetmiş olsa gerek, üç yılımı berbat yaşadım."

"Haplar mı?" diye sordu Konstantin şaşkınlıkla.

Karya yerinde huzursuzlukla kıpırdandı. Bunu sakladığımızı fark ettim ama laf ağızdan çıkmıştı bir kere.

"Evet," dedim. "Okulumuz bize bir çeşit hap veriyordu başından beri. Biz her yerde olan bir uygulama sanmıştık. Fakat son zamanlarda hapların özel emme yetilerimizi baskılamak için olduğunu fark ettik ve onları almayı bıraktık."

"Bu ne biçim bir rezilliktir!" diye öfkelendi Konstantin. "Sizin haberiniz olmadan yapılması ayrı, bizim haberimiz olmadan yapılması ayrı bir saygısızlık! Kim bu kararın ardındaki? Sebepleri nedir?"

"Buraya gelen yetimler, güçlü ve anladığım kadarıyla kontrol edilebilir durumdaki vampirlerin dönüştürdükleriymiş. Yeteneklerimizi kullanmayı öğrenirsek yapabileceklerimizden korkmuş olabilirler." Bu konuda söyleyebileceklerim bunlarla kısıtlıydı. "Kimin kararı olduğunu bilmiyorum."

"Bunu öğrenmek bana düşüyor," dedi Konstantin öfkenin kaşlarının arasında yaratığı bir çatıkla. "Sandığımdan daha büyük bir müdahale gerekiyormuş buradaki durum."

"Ancak biz öğrenciler arasında bunu bildiğimizi bir sır olarak saklıyoruz. Hapları bıraktık ve güçlerimiz ortaya çıkmaya başladı. Bunu öğrenirlerse sıradaki hamleleri ne olur, bilmiyoruz." Herkesten sakladığım hissin ne olduğunu şimdi daha net görebiliyordum. Korkuyorum."

"Şimdilik aramızda kalsın. Gerekli değişiklikleri ayarlayınca tavrımızı değiştiririz. Başı boş kalmanız da doğru değil. Düzensizlik kaos getirir," diyen Konstantin'in bizim tarafımızda olacağını hiç beklemiyordum.

"Lonca kaosu desteklemiyor muydu?" diye sordu Karya tek kaşını kaldırarak. Bir şeye sinirliydi ama ne olduğunu anlayamıyordum.

"Ortakontrol öğrenildiği sürece destekliyoruz, evet. Fakat okulumuzdaki hedefimiz sizi bu alanlarda eğitmekti. Şimdiden üç yıl kaybetmiş olmanız feci bir durum."

Karya gözlerini kıstı. "Eğer biraz daha bekleseydiniz ve Ruslan yeteneğini açığa çıkarmamış olsaydı bizim hakkımızda da böyle mi diyecektiniz? *Feci bir durum...*"

Demek ki derdi buydu. Tehlikede olduğumuzu görüp yardımımıza daha erken koşmadığından bilenmişti Konstantin'e.

"Bunun için özür dilemeyeceğim," dedi sakince. "Bazen durup gözlem yapacağın yeri bilmek büyük bir erdemdir, Karya. Aksiyon olmak için doğru anı kollamadığında bunun gibi önemli kırılma anlarını kaçırırsın. Bu görev raporlarınızda çok net okunuyor. Likya bu sağduyuya senden daha çok sahip. Çünkü sen beklemeyi bilmiyorsun."

Karya alaylı bir gülüş eşliğinde içkisinden uzaklaşıp koltuğuna gömüldü. Uzun konuşmalarımızda beklemekle ilgili sıkıntılarından bahsetmişti. Onun için bu duydukları hakaret sayılabilirdi. Ama görevler ile neyi kastettiğini anlamamıştım. Ya da Karya'nın Lonca hakkında bilgili oluşunda aklıma oturmayan şeyler vardı.

"Bir dakika..." dedim ağır ağır. "Siz Lonca için mi çalışıyorsunuz?"

Konstantin muzip bir gülüşle ikimiz arasında göz gezdirdi. "Bu gece ne çok sır dökülüyor..."

Karya utançla başka bir yere baktı. "Nasıl o kadar iyi dövüşebildiğimi sanıyorsun, Ruslan? Aldığınız eğitim ortada. Bize de çok farklı şeyler öğretilmiyordu eski okulumuzda."

Hayranlıkla ona baktım bir kez daha. Bunu paylaşmamasını anlayabiliyordum ve dert etmiyordum. Arka planda yaptıklarıyla nasıl güçlendiklerine ve benim gibi tek bir yerde durmak yerine kendi kaderlerinin kontrollerini ellerine alabilmelerine şaşıyordum sadece.

Kim bilir, belki İlay'ın bana vermeye çalıştığı dersler doğruydu. Hayatta kalmayı en çok hayatın ve aksiyonun aktığı yerde öğrenebilirdim. Onun peşinden İstanbul'un karanlık çetelerine karışarak bir gün ben de Karya kadar güçlenebilir, o ölümcül bir zarafete sahip olabilirdim.

"Sırlar demişken..." dedi Konstantin bana bakıp. "Bu gücün açığa çıkışıyla hangi tanrıdan doğma olduğunu anlayabilir miyiz acaba?"

Pat diye böyle bir şeyi söyleyebilmesiyle gözlerim büyüdü. Karya benden daha büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. "Ne yani? Yabani'nin peşinde olma sebebi bu muydu? Bir tanrı melezi misin?"

Ona cevap veremedim. "Bu bilginin paylaşılmasının sakıncalı olduğunu sanıyordum," dedim Konstantin'e.

Çok keyiflenmiş bir şekilde omuz silkti. "Bence er ya da geç öğrenmesi gerekiyordu. Burada yaşanan krizi çözmek için ben ana karakterlerimi seçtim bile."

"Biz mi?" dedi Karya.

"Sandığınızdan fazla gözlem yaptım bu süreçte." Ellerini bir kamera kadrajı gibi yapıp ikimizi içine aldı. "En çok umut vadeden İstanbul vampirleri sizlersiniz. Bu sebeple kartlarımı size oynayacağım."

"Onu nasıl yapacaksın?" diye sordum şüpheyle.

"Gelip benimle yaşayın," dedi Konstantin *pat* diye. "Bir süre daha İstanbul'da kalmam gerekiyor. Bu süreçte benim himayeme girin."

Bir an içime sular serpiştiren bir teklif gibi geldi gözüme. İlay'ın ters düşemeyeceği, dolayısıyla bana ulaşamayacağı tek yer Konstantin'in yanıydı. Üstelik yanımda Karya olacaktı. Onunla istemediğim kadar zaman geçirebilecektim. İlay gelip ikimizden birinin canını alacak korkusu olmadan, doyasıya... Güzel bir hayaldi.

Karya benimle hemfikir değildi. Kıs kıs gülmeye başladı. Cevap vermeden sadece güldü. "Bunu neden yapalım? Bu kaçıncı yerimden yurdumdan edilişim olacak?" Kaçamak bir bakışını yakaladım. "Özel olduğumuz için herkesten farklı yaşamak zorunda mıyız gerçekten? Başka bir izolasyonla, bambaşka sebeplerle yine hayattan koparılarak..."

Ne demeye çalışıyordu?

"Korkarım ki Yabani dediğimiz katil çoktan gözünü üzerinize dikmiş durumda," diye yanıtladı Konstantin. O da böyle bir tepki beklemiyor gibiydi. "Mevzubahis hayatınız tehlikede."

"Hmm... Yani sorunu çözmek için çağrıldınız. Ama bunu kendiniz yapmak yerine zaten mağdur olan bizlerin tüm işi yapmasını

istiyorsunuz." Karya bardağına uzanıp tek dikişte bitirdi. "Bana içten kaybediyormuşsunuz gibi geldi, pek saygıdeğer Gül Bey'imiz!"

Ardından kalktı ve başka bir şey demeden uzaklaşmaya başladı. İkisinin arasında kaldığım kısa sürede bir seçim yapmam gerekecekse Karya'dan yana kullanacağımı fark ettim.

Konstantin'e dönüp özür dilercesine başımı eğdim. "Tavrı için üzgünüm. Fakat peşinden gitmem gerekiyor. Teklifini düşüneceğiz," dedim çarçabuk.

"Anlıyorum," dedi Konstantin, olanlar onu yalnızca eğlendiriyormuş gibi bir rahatlıkla.

Yerimden kalkıp Karya'nın arkasından gittim. Çok hızlıydı. Yetişmek için fark ettirmeden vampir yetilerime başvurmam gerekmişti. "Karya! Bekle! Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi yüzüme bakmadan. "O adamdan uzak bir yere."

"Neye bu kadar sinirlendin. Anlamıyorum ki," dedim adımlarına yetişmeye çalışırken. Likya'yla kıyaslanması ve yarasına tuz basılması olabilir miydi sebebi?

Bir anda durup sertçe çıkıştı. "Anlamıyorsan sen de siktir git, Ruslan. Seninle uğraşamam şimdi."

"Sana uğraşıncı mı geliyorum?" diye sordum büyük bir hüsranla. Bunu pek çok kişiden duyabilirdim. İlay dahi son zamanlarda zor birine dönüştüğümden yakınır olmuştu. Sorun değildi. Fakat her şeyin bir akışta hissettirdiği kişiden aynı şeyi duymak on kat fazla acıtıyordu.

"Öyle demek istemedim." Karya yüzünü düşürdü. "Anla işte. Öfkeliyim. Bu sinirin nereden geldiğini bile bilmiyorum. Senden çıkarıyorum hıncımı."

"Tamam. Anlar. Konuşalım." Ona temas etmem gerekiyormuş gibi geldiği için elini tuttum. "Seni anlamak istiyorum."

Gözleri ağır ağır benimkileri buldu. Yenik düşmüş bir savaşçı gibi üzgündü. "Allah kahretsin! Biliyorum. Anlamak istediğini ve anlayabildiğini biliyorum, Ruslan. Bana böyle anlaşılabildiğimi

[illegible] sonra ortadan yok olmanı hazmedemiyorum. Bu çok [illegible]"

"Her gün orada olmak isteyip olamamak da öyle, Karya." dedim ağır ağır.

"Neden?" diye sordu bir kez daha. Cevabını alamayacağını bilerek...

"Oturalım." Ona doğru yürüyüp avucumda duran elini kendime çekiştirdim. "Konuşalım."

Elini çekip başını iki yana salladı. "Artık konuşmak istemiyorum. Konuşarak bir şey geçmiyor elimize. Hiçbir şeyin üstüne kafa yormayacağım bir şey yapmak istiyorum."

"Ne gibi?" diye sordum şüpheyle. Aklımın gitmeye çalıştığı şeyi kastediyor olamazdı.

"Dans edelim," dedi *pat* diye. "Burada bir gece kulübü var mı?"

Beklemiyordum. Gülümsedim. "Var."

Likya bir kez daha çıldırmıştı. *"Ne demek Konstantin'in teklifini kabul etmiyorum! Salak mısın, Karya?"*

"Düzgün konuş benimle." Sesimi yükselttim ama sorun yoktu. Leş gibi bir bar tuvaletindeydim ve burada olan herkesin kafası ya çok iyiydi ya da benimkinin iyi olduğunu sanıp umursamıyorlardı.

Likya aynadaki yansımamın arkasında dikiliyordu. Kollarını birbirine dolamış ve talepkâr bakışlarla beni izliyordu. *"Beklediğimiz fırsat ayağımıza geldi, Karya. Bunu neden tepelim? Mantıklı bir sebep söyle."*

"Bunu sen istiyor olabilirsin ama ben istemiyorum, Likya. Konstantin'e güvenmiyorum," dedim kayıtsızca rujumu tazeler-

ken. Klasik müzik dinletisi kombinim, gece hayatı için fazla ge tafsilatlıydı. Saçımı açıp uzun bir süre taranmamış kadar dağıtmam gerekmişti. Savaşırken yırtılan eteğimi mini eteğe dönüştürecek şekilde sökmüştüm. *Uzgünüm, Yunda...*

Likya hâlâ üsteliyordu. *"Güvenmemize gerek yok. Bize sunacağı imkânları düşünsene. Tüm bu Yabani sırrı bittiğinde bizi yanına alıp buradan götürebilir. Bu bok çukurundan kurtulabiliriz, anlasana."*

"Düne kadar çok seviyordun. Ne oldu? Tolga'yla aran bozulunca seni tutan hiçbir şey kalmadı bakıyorum da."

"Benim Tolga'yla bir alakası yok. Burada mutlu değilim." İlgimi çekmek için farklı bir açıdan yaklaşmaya kalkıştı. *"Hem seni düşünüyorum. Ruslan'la aranızda hiçbir engel kalmayacak bu teklifi kabul ederseniz. Birbirinizden başka kimse olmayacak."*

"Şimdi de yan odamızda kalıyor. Araya mesafeler girmemesi için yalnızlık yeterli bir fırsat değil." Çocuk kandırdığını mı sanıyordu sahiden? "Sen kendi ilişkini düşün, boşta kalınca benimkine burnunu sokma."

"Artık iyice saçmalıyorsun. Başta bana fikir danışan sendin."

"Şimdi de danışmıyorum, Likya. Bu kadar basit. Yorum yapma."

"Konstantin'in teklif ettiği şey ikimizi de ilgilendiriyor. Bana sorsa ve kabul etseydim kararıma uyacak mıydın yani?"

"Hayır tabii ki."

Beni mantığa davet etmek için işaret parmağıyla beynini işaret etti. *"O hâlde benim de karşı çıkmaya hakkım var."*

"Yok demiyorum. Şu an bunları konuşmak istemiyorum sadece." Ruslan'la aramda geçen konuşmayı dinlemişse bunu biliyor olması lazımdı. Fakat Likya bir şeye kafayı taktığında o sorunun o an çözülmesi gerekiyordu. "Sonra," dedim gözlerimin üstünden bakarak. Yeterince tehditkâr duyulduğunu ummuştum.

"Ne hâlin varsa gör," dedi sinirle ve yansımalar arasında kayboldu.

[illegible] Ruslan'ı karşı duvara dayanmış, her şey [illegible] bakarken buldum. Sanki etrafındaki ka[illegible] rahip rejisi ruveleri sırası ve vampir sanatçılara eşlik eden [illegible] ritmi. Hiçbir şey vücudu onun için. Kafasının içinde bir [illegible]

"Burada düşüncelerden kaçmak için geldik!" diye bağırdım tam [illegible] gelince. Kulak zarlarından duymuyorsa dudaklarımı [illegible] istemiştim.

Onun yüzünün onunkine oldukça yakın durmasından aldığı [illegible] örtbas etmeye çalışan mahcup bir gülümsemeyle. "Doğ[illegible] Ne yapmak istersin?"

"Kafamın içi olmasını isterim. İkimiz de bunu kendiliğinden [illegible]," deyip dudak büzdüm.

Başparmağıyla dudağını sıvazladı ve yakınımızdakileri süzdü. Yan [illegible] görünümlü bir oğlanı işaret etti. "Ondan beslenmeye ne dersin?"

Bir an için nasıl böyle bir şeyi önerebildiğini sorgularcasına [illegible]. Elbette, yalnızca kanından içmeyi bahsediyordu. Ancak [illegible] için kan, tek başına açlık hissini katlayan bir aperatif [illegible].

"Ben daha çok vampirler arası bir yöntem düşünmüştüm," de[illegible] ucuzla. Arkadaşlarıyla dışarı çıktıklarında neler yaptıklarını [illegible] kadar grubuna dâhil olmuştum.

Ruslan'ın bir kaşı kalktı. Sonra gözünden heyecana benzer bir [illegible] geçti. Bir kez daha elimi tuttu. "Gel benimle." Beni tekrar [illegible] görünürken gülümsedi.

Kalbim bir kez daha tutuşunun içimde yarattığı sıcaklıkla ezil[illegible]. Hem çok güzel şeyler yaşayabiliyordu. Varlığı dahi yokluğunun [illegible] olduğu için canımı yakıyordu. *Bugün burada... Yarın ol[illegible]*. Ama bugünü yaşamak istiyordum. O güdüsel öpücük gibi bu bir güne de ihtiyacım vardı.

Onu ait her şeyi istiyordum.

Tüm o olanlardan sonra öylece okula dönemezdim. Bu geceye bir müzik şöleni dinleyeceğim diyerek başlamıştım. Aşk oyunları

içinde müzik mahvolmuştu. Ardından gelen ölüm kalım mücadelesi...

Tüm korkularımı tekrar yaşatmıştı bana. En soğukkanlı hâlimle savaşmıştım. Fakat içimde kabuk bağlamak üzere tüm yaralar açılmış, oluk oluk kanamıştı içeri. Bir kez daha Mano'nun ölümüne gitmiştim. Bir kez daha Likya'nın beni yediği ana gitmiştim. İçimden haykırırcasına, *"Ölmek istemiyorum,"* demiştim.

Ve o kendini beğenmiş vampir bozuntusu kalkıp izlemenin erdem olduğuyla ilgili bana vaaz vermeye kalkmıştı. Kapıldığım paniği başlamadan bitirme gücü varken bizi bir başımıza bırakıp sonra nasıl sahip çıkacağına inandırabilirdi ki?

Bizi bir piyon gibi kullanacağı, seçtiği kelimelerden belliydi. O yönettiği yerden, korku nedir bilmeden bir strateji oyunu yürütürken bizim masaya koyduğumuz kendi canlarımız olacaktı. Canımız bir süredir masaya yatırılmıştı. Farkındaydım. Kaybedersem en azından bunun benim seçimlerimden kaynaklı olduğunu bilmeliydim.

Çevremizi saran, görünüşleri yüzünden dengimiz sandığımız ama aslında kat kat yaşlı olan tüm vampirlerin kendi çıkarları vardı. Bunları ruhumuz duymadan sağlayacak yapıdalardı. Kimseye güvenmek, kimsenin himayesine girmek istemiyordum. Herkes kendi bacağından asılabilirdi. Böylesi daha adildi.

Tuvalet kabini önündeki sırayı bir tehditkâr bakışla kesen ve kaynak yapan Ruslan kapıyı açtı, arkamızdan yükselen itirazlar ve imalı kahkahalara aldırmadan kapıyı kapattı. Sıkış tepiş ayakta dikilirken bir süre ne yapacağını bilemez hâlde durdu. "Daha önce hiç denedin mi?" diye sordu.

"Bir kez," dedim. Likya denemişti. Sıra bendeyken hiç kalkışmamıştım. Tam olarak nasıl hissettirdiğini bile bilmiyordum. Likya kayıp giderken ben onun yaşadığının onda birini yaşayarak eşlik etmiştim sadece; yine onu taklit ederek, ben de aynı deneyimi yaşıyormuşum gibi yaparak.

"O zaman hâlâ ilk seferin sayılır. Çok abartma," dedi güven veren bir ses tonuyla.

[redacted]. Kendimi ona emanet etmiştim. Bana yeni bir [redacted] gibi geliyordu. Böyle bir şey olsa bile. Genelde [redacted] olurduk.

"Ben bana yapıyorum, izle," dedi. Cebinden çıkardığı bir bankno[redacted] bükülmüş hâline getirip bir elinde hazır bekletti. Sonra bileğime [redacted] boşluğunda yatay pozisyonda kaldırdı. Tırnağını sivriltti ve [redacted] bir kesik açtı bileğimde. Canımı yakmak onun canını yakmıştı [redacted]. Yüzünü buruşturdu. Kan zerreciklerinin yaraya akın edip bi[redacted] beklerdi. Ellerinin arasında narin bir canlıyı tutuyormuş [redacted] büyülenmişçesine yaraya yaklaştı ve burnundan tek seferde [redacted] çekti.

Çekildiğinde kolum terlemişti. Yeni kanlar dökülmeden yara [redacted].

"Şimdi sıra sende," dedi derinden gelen bir sesle.

Elime demin kullandığı parayı tutuşturdu. Gözlerimin içine [redacted] bakıp ve parmağıyla hiç acımadan deşti kendi boy[redacted]. Kan eğik tırnağı boynundan aşağı, köprücük kemiğinin [redacted] döküldü. Oradaki çukura bir çizgi şeklinde kümelendi.

Nefesimi tuttum. Parayı tutan parmaklarım sıkılaştı. Ona yak[redacted] sanki bedeninin yaydığı titreşimleri hissedebiliyordum. Kanlı alan yüzünden arkama kayan ve belimi kavrayan elleri şim[redacted] beynimi uyuşturmuşum gibi hissettirmesine sebep oluyor[redacted].

Parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarını sıyırdığı üçgenin çıplak boşluğu ortasına sürdü. Pürüzsüz soğuk teni sanki alt du[redacted] kıvılcımlar çıkardı. Bir yerde bir ateş yanmış olabileceği [redacted] komik bir panik eşliğinde geldi geçti aklımdan.

Ramon'a sekiz bu kadar yakın olabilmek; kokusunun, tadının [redacted] tenimde olması inanılmazdı. Bedenimdeki tüm [redacted] gerilmişti. Avına atılmak üzere olan bir avcının hazır du[redacted]. Başını üzerime eğdim. Saçlarım tül perdeler gibi tenini [redacted] geçti. Tek burun deliğinden derin bir çekiş...

Her şey birbirine karıştı o an. Saçlarının, beyaz teninin bir [redacted] görünmesi gibi... İçe içe geçmiştik.

Gözlerimizle parmaklıkla ona bakıyorduk. Parmaklıklar [illegible] gözlerimiz yakalanmasın ve kadar uzun süremeyeceğini biliyorduk. Aramızda artık kurmacanın gözetmediği bir bağlantı vardı sanki. Çıplak kurmacı arasında çok oyunlarından uzaklar oluşturmuştu. Bedenlerimiz sanki barbarlar değişi çekiyordu.

Sanki yer çekimi yön değiştirmiş gibi üzerime yaklaşırken barbarın sesini duyduğumda yüzey alanı genişledi. Duvarlar hem kucaklıyordu. Burada her şey Ruslan cennetinin bir parçasıydı. Burnumu gıdıklayan hava onun havasıydı. Dudaklarımı susuzlaştıran gülümsemem onun yapmasıydı. Ellerin arasında titreyen incecik bedenim Ruslan ve Karyalıydı.

Gözlerimizle bakıştık. O da güldü. Kıkırdadı. Kıkırdadım. Kafamı geriye yatırıp kahkahalar attım. Kabinin kapısı açıldı. Dengesiz bir yürüyüşle, birbirine sürünerek hareket eden tuhaf yaratıklar gibi geçitten koridorlara. Damarın ve ışığın aktığı pistte ilerledik. Parmakları kulağımın içine girip tıkaçları çıkardı. Müzik büyülü akustiğin yaşanmadığı bir güzellikte dâhil oldu her şeyin üzerine.

Gözlerim Ruslan'ın üzerindeydi. Gözlerim Ruslan'ın gözleriydi.

Zihnim puslu dalgalar arasında bir alçalıp bir şahlanırken bizi ayrı düşüren her ne varsa artık yoktu. Ona uzanmadan dokunabiliyordum. Dokunabildikçe bunu neden daha sık yapmadığımı sorguluyordum. Ellerimi üzerinden çekemiyordum.

O da öyleydi. Parmakları kollarımın üzerinde ürperten gözenekleri sıvazladı; omzumdan sırtıma, bel oyuğuma, kalçama ve baldırıma gitti. Sonra dilinin ucuyla karnımın üzerinde, kaburgalarımda, çenemde ve bir diğeri mabediymiş gibi koruduğu göğüslerimin çevresinde nöbet tuttu. Çenemdeki parmaklardan biri alt dudağımdayken ucunu dişledim, beni aşağıdan ona çekti ve dişlenmem için iki pembe dudak bahşetti. *Hayır, bu cansız ve pis parmaklar için yok senin,* deyip dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. Ağzımda tadı, dilinin dokusu, her dokusu; her yerimde, her an, her dakika, her, her, her...

Parlayan ışık oyunları ve limitlerin olmadığı bir dünyada, her şeyin ne kadar kusursuz olabileceğini kanıtlayan bir geceydi benim için.

Oraya bir isim vermiştim.

Çok doğru bir isim: *Cennet*.

Ölümden sonraki hayatımın mükâfatıydı Ruslan. Cennetimdi.

Karya'nın bir ayarı yok mu, diye geçirmiştim içimden. Bir şeyleri en uçta, en yüksekte yaşama hevesi, onu eninde sonunda böyle bir bataklığa düşürebilirdi. Psikoloğu bağımlılık riski var diye kırmızı reçeteli basit ilaçlardan bile uzak tutmuştu onu. Ve ilk seferini onun "hayır"larını "evet" yaptıracak birisiyle yapıyordu şimdi.

Ruslan... Onda gözümün tutmadığı bir şeyler vardı. Sıkıntılı davranışlar ve kardeşimi üzmesinden başka içimi sıkan, ona karşı önyargı almaya iten gizemli bir güdü vardı.

Sonra Karya yapacağını yaptı. Kanını burnundan çekti. Onun kafası iyi oldu fakat benimkisi hiç olmadığı kadar açıktı şu an. Çünkü farkında olmadan bir şey daha çekmişti Ruslan'dan. Bilinç altının gücüyle zamanında bizden çalınan ve parçaları tamamlayabilmemizi engelleyen anılarımızı geri almıştı.

Bir tuvalet kabinindeydik. Karya'nın seçtiği o köhne barın tuvaleti değildi. Daha sıkışık, bej renkli plastik bir tüpün içindeydik. Bir uçağın tuvaletine benziyordu. Karşımdaki Ruslan şu an nasılsa öyleydi. Aynadaki yansımam yalnızca uzaktan bir geçmişe ait insan bilimdi. Hâlâ nefes alıyorken, canlıyken; *benken, biz değilken*...

Ruslan'a küfürler ediyordum. Bağırıp çağırıyordum. Çıkmaya yeltendiğimde dengemi kaybettim. Kanatları açıldı ve üstüme çullandı. Tek hatırladığım içimde ne kadar kötü his varsa hepsinin girdiğiydi. Rahatlamıştım. Uçmaktan bile korkmuyordum o an.

Sonra kanatlar kayboldu. Bana *böyle kalalım*, dedi. Toparlandı. Anılarımı emmesi gerektiğini söyledi. İşaret parmağımı ağzına götürdüğümü gördüm ve anı, burada çırpınıp seçilemez bir parçaya dönüşmeye başladı.

Sonrası yok. Hâlâ yok.

Ne oldu?

Bize ne yaptı?

Bildiğim tek bir şey vardı.

Ruslan bizi geçmişte gördü, bizi tanıdı, bize bir şey yaptı. Yıllar sonra karşılaştığımızda bundan hiç bahsetmedi.

Emin olduğum tek bir şey vardı.

Ruslan adi yalancının tekiydi!

BÖLÜM 19
TESLİMAT GÜNÜ

TESLIMAT TARIHI GELİP ÇATMIŞTI fakat Ece ile derslerimiz hâlen bir sonuç vermemişti. Değil bana başka birinin görünüşünü verebilmek, gücünün çalışma prensiplerini anlayamamıştık bile.

Zamanımız daralırken derslerimizin sayısını artırmıştım. Kimse bu gönüllülüğün nereden çıktığını bilmiyor ve anlamlandıramıyordu. Kendimi ağırdan satıyormuşum imajıma ters düşen bir tutumdu bu fakat artık hiçbiri umumda değildi.

Bu son şansımızdı.

Aslında bu görevin herhangi bir önemi kalmamıştı. Başta Tolga ile olan ilişkimi Lonca'daki pozisyonum üzerinden sağlamlaştırabileceğimi sanmıştım. Beni asıl sabote edenin kendisi olduğunu öğrenince ne Lonca kalmıştı ne de aşkımız. Çoktandır bitmiş bir şeyi sürdürmeye çalıştığımı anlamıştım.

Gözümü hırs bürümesini Konstantin'in verdiği tüyoya bağlıyordum. Bizi izliyorlardı ve yanlarına alabilirlerdi. Henüz insanken bile yurt dışı bir hayalken hem beni hayatta hissettiren Lonca görevleriyle bir kariyerim olabilirdi hem de bu kariyer beni uluslа-

rarası bir konuma taşınabilirdi. Dolayısıyla kendimi Konstantin'e kanıtlamak istemiştim.

Fakat bunu benim yerime Karya başarmıştı. Ardından gelen aşırı tepkiyi reddetmiş olmasaydı istediğim sonuca kesinlikle ulaşabilirdim. Konstantin'in himayesinde olmak hemen hemen her vampirin ve Esilya Yeraltı Loncası üyesinin isteyeceği bir imkândı.

Tüm bu sebeplerden ötürü artık teslimat görevini düşünmem anlamsızdı. Canımı tehlikeye atmamdan başka bana kazandırabileceği hiçbir şey yoktu.

Nerdeyse içimde bir yerlerde başladığı işi bitirmek isteyen bunun için mi yoksa aynı görevle birlikte hayatımda deprem etkisi yaratan olaylarla kurduğum duygusal bağdan ötürü mü istiyordum, kesin bir şey söylemesi zordu- bir taraf vardı. Her ne olursa olsun oraya gitmek, yalnızca izlemek için bile olsa orada bulunmak istiyordum. Güdülerim bana orada mühim olaylar döneceğini fısıldıyordu. Kaçıramazdım. Hayatım parmaklarımın arasından kayıp gidiyor gibiyken tutunabileceğim tek şey buydu.

Ece'nin karşısında ayakta duruyordum. Bugün yalnızdık. Karya ve Ruslan'la yaşananlardan sonra Semih derslerimize sulanmaktan vazgeçmişti.

"Güçlerin ironik bir şekilde psikolojimizle doğrudan alakası var. Belki seninle farklı bir yol izlememizin zamanı gelmiştir. Bana ne zaman kusmaya başladığını anlatmak ister misin?" diye sordum kısık sesle, onu heyecanlandırmaktan çekinerek.

Ece kaşlarını çattı. "Bunun gücümle ne alakası olabilir ki? Üstelik ne zaman başladığını biliyorsun. Sizin okula gelmenizle..."

"Ben, insanken ne zaman başladığını sormuştum. İlk seferini..."

"Şu an bunları konuşmamız çok saçma," dedi sadece. Hüsranla omuzlarının çabalarımızın onun üzerindeki etkisini görebiliyordum. Benim duymaya başladığı saygıyı ağır ağır yitiriyordu. Bu da onun her zamanki şahane karakterini geri getiriyordu.

"Biraz kendim anlatayım o zaman. Belki o şekilde anlarsın," diye mırıldanınca karşılık verdim. "Kurya ile ortak bir huyumuz vardır: İnsanları memnun etmek için çabalamak. Genelde elimizden geldiğince onları anlamaya, istekleri hakkında tahmin yürütmeye ve bunları yerine getirmeye çalışırız."

"Ayrıcalıklı ve ezikmişsiniz o zaman." Tiksintiyle bakışlarını kaçırdı.

"Bana da öyle gelirdi. Kendimizi hiçe sayardık. Meğerse bunun da temelinde çirkin bir manipülasyon varmış. Başkalarının gözünde kendi imajımızı kontrol etmek için onların sevebileceği biri gibi davranmaktan başka bir şey değilmiş." Ece'nin dikkati takılmıştı çekmişti ve ben bunu oda içinde turlayarak kendi menfaatime kullanıyordum. "Bu tür bir alışkanlık genellikle çocuklukta şekillenir. Ebeveynlerimiz sık sık kavga ederlerdi. Bu kavgalar er ya da geç bize bağlanır, hıncı üzerimizden çıkarılırdı. Çocuk akıl ya işte, farkında bize kesildikçe *neyi daha iyi yapsak bu kavga çıkmadan önlenebilirdi*, diye düşünürdük. Sanki bu olayı kontrol altına alması gereken yetişkinler değil, bizmişiz gibi davranırdık." Derin bir nefes aldım. O zamanlara gitmek hiçbir zaman kolay değildi. "Bizi bir şeye daha inandırdılar: *Dünya o küçük, tartışmalı ve gibi dev canavarla dolu tehlikeli bir yer; onlarla başa çıkmanın tek yolu ise canavarların huyuna gitmek.* Karşılarında güçsüz ve tehdit edici bir tavır takındıkça onlar da bize karışmadı. Böylelikle ikimiz de ortamdaki en ufak mod değişikliklerine karşı büyük bir hassasiyet geliştirdik. Daha kimse söylemeden bir sorun olduğunu anlar olduk ve patlak vermeden durumu kontrol altına almak istedik. Bu huyumuz, tüm hayatımıza yayıldı."

"Bunun bana nasıl yardımcı olabileceğini anlamıyorum," dedi Ece aldırmazlıkla manikürünü incelerken.

"Bu sana değil, bize yardımcı oldu. Gücümüzü birini ısırmadan kullanmanın yöntemini böyle fark ettik." Ona yaklaşıp elimle bileğini tuttum. Damarının tam üstünü. "Bir bakıma ömrümüz boyunca ortamın *nabzını tuttuk*, Ece. İnsanları ve motivasyon kaynaklarını anlamak bizim için her şeydi. Günün sonunda yeteneğimiz bununla alakalı bir şey olarak ortaya çıktı: Bilinç emebilmek."

Gözlerimi kapatıp nabzını dinledim. Ece'nin zihninin usulca benimkine akmasına izin verdim. "Çikolatalı *milkshake*," deyiverdim. "Bilinç akışında bu lezzeti hayal ediyorsun."

Şaşkınlıkla geriledi. "Nasıl?"

"Güçlümüzü nabız üzerinden kullanabilmeyi öğrendik. Çünkü bunu hep böyle yapmıştık." Gülümsedim. "Şimdi anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi ağır ağır. Sonra başını öne eğdi. "En çok çikolatalı *milkshake* içtikten sonra kusmayı severdim. Soğuk boğazımı uyuşturur, çikolata mide öz suyunun asit oranını dengelerdi. Kusarken yanma hissini pek hissetmezdim."

Ağır ağır başımı salladım. "Tatlı krizine de epey yardımı oluyordur."

Ece güldü. "Kesinlikle." Sonra başını kaldırdı. Artık utanmıyordu. "Çocukluğumda hatlarım hızlı ortaya çıkmadı. Ergenliğin iyi geldiği kızlardan olmadım hiç. Sınıf arkadaşlarım bir bir serpilirken ben kalas gibiydim. Benim için başlarda sorun yoktu. Annem... Annem için büyük bir sorundu. O... Nasıl desem... Çok güzel bir kadındı."

Ece'yi elinden tutup koltuğa davet ettim ve karşılıklı oturduk.

Devam etti: "Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulundan mezundu. Yüzme takımı antrenörlüğü yapardı. Diyetlerle ve egzersizlerle kafayı bozmuş bir kadındı. Fiziğini yaşına rağmen korumayı başarmış ve öğrencilerini çalıştırdığı şekilde onları da şekle sokmuştu aklınca. Her şeyden çok değer verdiği kızını onlar gibi görmedikçe eleştirmeden, kıyaslamadan edemezdi."

"Bunun dışında ilişkiniz nasıldı?"

"Sizinki gibi değil," dedi çarçabuk. "Kavga kıyamet hiç olmazdı. Çok uslu bir çocuktum. Annemin hep bahsettiği şey, misafirliğe gittiğimde uslu uslu oturmam olurdu. Diğer çocuklar gibi yaramazlık yapmaz, ortalığı karıştırmazmışım."

"Yani seni koyduğu yerde dururmuşsun."

"Öyle de denebilir." Gülümsedi. "Saçlarımı tarayıp yapardı. Üstüme hep güzel, yeni kıyafetler giydirirdi. Hep çok mutluydum."

Çenemi sıvazladım. "Hiç hatırlıyor musun? Uslu olmadığın bir zamanı? Bir sonucu ya da cezası olmuş muydu?"

"Uslu olmadığımı hatırlamıyorum. Ama sanki... Bir defasında üstüme yemek dökmüştüm. Tam da çıkmadan önce. Çok kızmıştı ama bir şey dememişti. Aslında o gün bana tek kelime etmemişti. Sanki..." deyip durakladı. "Beni görmezden gelmişti. O gün hiç kucağa alınmadığımı hatırlıyorum."

Ece'yi izliyordum. En az onun beni izlediği kadar büyük bir dikkatle. Bunu söylerken üşürmüş gibi kollarını ovuşturuşunu, sonra yaylanan derisinin fazlalıkmış gibi gelişini, çaktırmadan onları çekiştirip büzüştürdüğünü görüyordum.

"Annem, kilo almaya başladığımda kendisinden ve öğrencilerinden farklı kalıplarda büyümeye devam ettikçe beni kucaklamayı tamamen bırakmıştı. Bana dokunmamaya başladı. Sanırsın benden, kendi öz kızından tiksiniyordu."

"Sana bir evlatten çok oyuncak bebek gibi davranıyormuş. Bırakılığı yerde duracak, canı istediğinde ilgileneceği, ilgisini çekmediğinde boşlayabileceği cansız bir objeymişsin gibi..." Uzanıp yanını hırpalayan elini durdurmak istedim. Uzanıp annesi yerine ona ben kucak açmak istedim. Bu kız bana kök söktüren, etimi yiyip beni neredeyse öldürecek bir deliydi. Ancak hikâyesini dinledikçe ortaya çıkan acıma duygusuna engel olamıyordum. "Seni yemek konusunda da zorluyor muydu?"

"Sadece yemek olsa iyi. Giydiklerimden oturma şeklime kadar her şeye karışıyordu. Zorla diyetlere başlatıyordu." Annemin gelişme çağında diyet yapmamak hakkında verdiği vaazları hatırladım. Ne kadar da zırlardı! "Lise döneminde düpedüz aşağılamaya başladı. Beni iradesizlikle suçluyor, onun gibi sporla ilgilenmediğim için tembel belliyordu. Evde şekerli hiçbir gıdaya izin yoktu, inanabiliyor musun? Okulda gizli gizli yiyordum. Her şeye rağmen kilo aldığımı görünce durumu fark etti. O gün benden umudu tamamen kesmiş gibi hissettim."

"Kusmalar o zaman mı başladı?"

"Hemen hemen... Bir gün yine okulda abur cubura düşmüştüm. Kendimi çok kötü hissettim. Alacağım kiloların, annemin bana yine öyle bakmasına sebep olacağından korktum. Pişmanlığım o kadar büyüktü ki geri alabilmek istedim. Alabilirdim. Midemde tutmazsam kilo derdinden de kurtulmuş olurdum."

"Pandora'nın kutusu açılmış oldu yani senin için..." diye başımı salladım hüzünle.

"Aynen öyle oldu. Artık istediğim gibi yeme ataklarına girebiliyor, sonra kusup rahatlıyordum. Kilo vermeye bile başlamıştım. Bel oyuntum çıkmış, bacaklarım şekle girmişti. Annem artık bana memnuniyetle bakıyordu." Gözleri dolmuştu. Dudakları titriyordu. "Sonunda beni eskisi gibi giyindirmeye, bana vakit ayırmaya başlamıştı. Bunda belki gençlik dönemi kıyafetlerinin artık üzerime olmasının da payı vardı." Sesi titredi. "Bana uzun zaman sonra ilk defa, elli altı kiloya düştüğümde sarılmıştı. Ellerini sırtımın arkasında birleştirip, 'Bak, kollarım kavuşuyor,' demişti."

Mühim bir ipucuna denk gelmiş gibi duraksadım. "Sarılmak... Bu kelimeden üçüncü bahsedişin. Senin için ne anlamı var sarılmanın?"

Omuz silkti. "Bilmem, o zamana kadar çok yoktu sanırım. Ama o günden sonra ben de insanlara sarılmaya başladım. Cüsselerini, yağ oranlarını, kemik yapılarını anlıyordum dokunarak. Benden daha ince insanlara sarılmak sinirimi bozuyordu. Onları sıkıp kollarımın arasında ezmek istiyordum."

Vahşi bir silah olarak kullanmak istediği kısmı görmezden gelip diğer tarafa odaklandım. "Yani sarılarak insanların görünüşü hakkında bilgi sahibi oluyordun. Benim ortamın nabzını tutmam gibi."

Şaşkınlıkla gözlerime baktı. "Yöntemi bu olabilir mi diyorsun?"

"Bence bulduk," diye gülümsedim.

"O zaman test edelim," dedi hevesle.

Bana doğru hamle yaptığında geri çekildim. "Birazdan Sedef gelecek. Onunla test etmeyi düşünüyordum."

Nedenini anlayamasa da başıyla kabul etti. Bir süre önce gelmiş ve kapıda muhabbetimizi dinlemeyi tercih etmiş olmalıydı ki Sedef, adı geçtiği gibi kapıyı tıklatıp içeri girdi. Benimle birlikte Ece'nin de kaşlarının çatılmasına bakılırsa böyle düşünen tek kişi ben değildim.

"Çok bekletmedim, değil mi?" diye sorunca üstünde durmadık.

"Tam zamanı aslında," dedim yerimden kalkarken. "Niçin burada olduğunu biliyorsundur."

Sedef başını salladı. "Isırmak yok ama!" Parmaklarını şıklatıp Ece'yi işaret etti. "Bu izni, beni yatağına alana kadar vermem sana, konuşmuştuk."

Ece müstehcen şakasına gülüp beni takiben ayağa kalktı. "Isırmadan yapmanın bir yolunu arıyoruz zaten." *Sonra ne yapmalıyım* diye sorarcasına bana döndü.

"Konuştuklarımızı hatırla," dedim Ece'ye. "Sarılırken onun vücut ölçülerini anlamaya çalış. Sonra bu aldığın bilgileri bir kazak gibi üstüne geçirdiğini hayal et."

"Sanlarak mı yapacak?" diye kıkırdayan Sedef'i kale alan olmadı.

Ece endişeyle bana bakıyordu. "Deneyeceğiz," dedim. "Kesin bu mu, değil mi, bilmiyoruz. Gerilme."

Başıyla onayladı ve Sedef'e doğru hamle yaptı. Onu sıkıca kavrayabilmesi için biraz eğilmesi gerekmişti. Gözlerini kapatıp odaklanmaya çabaladı. Belli bir süre geçmişti ve hiçbir şey olmuyordu. İzlediğimiz yolun hatalı olduğunu düşünmeye başlamışım.

Ta ki Ece'nin boyu ağır ağır kısalmaya başlayana kadar. Kamburlaşmış sırtı tam Sedef'in karşısında kalınca dikleşti ve bir jimnastikçinin duruşunu aldı. Saçının rengi platinden siyaha döndü ve çene hizasına kadar kısaldı. Teninin tonundan kemik yapısına kadar her şey, içinde hareket eden garip şişkinliklerle değişti. Dönüştü. En sona kalmış yüzü de dâhil, Sedef oluverdi birden. Üstündeki kıyafetler kalmış olmasa hangisinin hangisi olduğunu söyleyemezdim.

"Bir şey oluyor mu?" diye sordu Ece beklemekten sıkılmış ve umutsuzluğa kapılmış bir sesle. Hiç konforlu olmayacağını sandığım bu değişimi gerçekten hissetmemiş miydi?

"Bilmem, bir aynaya bak istersen," dedim muzip bir sesle.

Ece aklı karışmış gibi sarılma yumağını çözerken onunla göz göze gelen Sedef hayretle yere çömelip ağzını kapattı. "Sikim! İnanmıyorum, yuh artık!"

Artık Sedef görünümünde olan Ece de heyecanlandı. Sabırsızlıkla koşturup odasındaki boy aynasına gitti ve görünüşünü görüp sevinçle bir çığlık attı. Afallamadı bile. Kim bilir, belki de zihninde hep bunu canlandırıyorken gerçekte yaşanması ona garip gelmiyordu.

"Oldu. Gerçekten de oldu. Harika bir şeymiş bu!" Geçen seferki panik olmayınca gücünü sevmişti. Aslında Karya ve ben de birbirimizi yememiz dışında gücümüzü seviyorduk. Zaaflarımızla ilintili oluşu, güçleri bize has yapıyordu. Sevmemek imkânsızdı.

Kimse gücünü bir lanet olarak adlandırmazdı. Tek istisna durum Ruslan olabilirdi. Çevresindeki insanların karanlık duygularını emebilmek ve bunu öldürücü bir silaha çevirmek, onun sevebileceği bir şeye benzemiyordu.

Ece sevinç gösterisini tamamladıktan sonra karşıma gelip ellerimi tuttu. "Yardımların için çok teşekkür ederim, Likya," dedi içtenlikle. Sonra istediğini almanın verdiği karakter değişimi kendini gösterdi. Dramatik bir dönüşle başını öte yana çevirdi ve aynanın önünde sıralanmış makyaj malzemelerini yüzüne deneyerek yeni görünüşüyle oynamaya başladı. Egosu doğrudan kendini belli ediyordu.

Öz güvensizlik yaşadığı kusurları olmayan bir bedenin içinde olmanın keyfini yaşıyordu. Muhtemelen bir süre içinde vakit geçirse kendine yeni kusurlar ve yeni öz güvensizlikler yaratacaktı. Havası sönen bir balon gibiydi. Sorunlar derinde olduktan sonra istediğin kadar yüzeysel çözümler üret, sonuç yine aynı olurdu.

"Hey, nereye?" diye seslendim kapıya yöneldiğini görünce. "Sence işimiz bitti mi?"

"Bence bitti," dedi yüzüme bile bakmadan. "*Bitmedi mi?*" diye sormadı merakla. Yaptığının bir rol olduğunun farkındaydım ama bir kez daha insanların ikiyüzlülüğüne ve ani tavır değişikliğine karşı hissettiğim sancılı şoku yaşadım. Kendimi kandırılmış hissetmeme engel olamadım.

Normalde olsa burada bırakır ve daha fazlasını hak etmediğini bildiğim bu karaktersiz kıza yeni şeyler öğretmekten kaçınırdım. Fakat benim de bu pazarlıktan sağlamayı umduğum bir fayda vardı. Alamayacağım düşüncesi, kendini bir panik dalgası olarak gösterdi.

Beni yüzüstü mü bırakacaktı?

"Emdiğin görünüşü bir başkasına da verme ihtimalin var. Güçler hep iki taraflı çalışır," dedim sakinliğimi korumaya çalışarak.

Oysa artık beni umursamıyor gibi bir hâli vardı. "Bunu neden yapayım? Benim ne çıkarım olacak başkasına gücümü kullandırmaktan."

"Kendi gücünün kapasitelerini göreceksin. Sonra onunla ne yapacağını kendin çözersin."

"Şart mı?" diyerek omuz silkti. "Siz de bilinç emiyorsunuz ama bunu başka bir şeye aktardığınızı hiç duymadım. Bir eksikliğini çektiğinizi sanmıyorum."

Aslında haklıydı. Bunu bir süreliğine düşünmüş fakat bir türlü gücümüzün ikincil uzantısının ne olduğunu keşfedememiştik. Zamanla bizi daha az rahatsız eder olmuştu. Şimdi de hiç sorunsuzca, elimizde olanlarla yaşıyorduk.

"Aynı şey değil," diye araya giren Sedef kurtarıcım oldu. "Varsa böyle bir ihtimal, bence öğrenmelisin. Fazlasından zarar gelmez."

Ece dudak büzdü ve eskisinden daha hevessiz bir şekilde gelip karşımda durdu. "Ee, söyle o zaman. Nasıl yapacağım dediğini?"

Ben de bilmiyordum. Ama bunu söylesem olmayan ilgisini tümden kaybedebilirdim. Hızlı düşünmem gerekti. Kafamdan bir şey uydurdum. "Senden daha ince insanlara varlıkken kıskançlıktan daha sıkı varıldığını söylemiştin. Belki içindeki nefreti atman gibi

gücünü de böyle dışarı atabiliyorsundur." Üstüne düşününce oldukça mantıklı bir şey söylemiştim.

"Deneyelim bakalım," diyen Ece, Sedef'e kendi görünümünü verememeyeceği için bana doğru yürüdü.

Tam da istediğim gibi!

Kafamda bu senaryoyu kurgulamıştım. Ece, kimseye öylesine yardım edecek biri değildi ve o minnet borcu duymak isteyeceğim son kişiydi. Çarklar doğru işliyor olsaydı hâlihazırda ona gücünü kullanmayı öğrettiğim için borçlanacak kişi kendisiydi. Ancak durum ortadaydı. Basit bir teşekkür etmişti ve onun için burada bitmişti.

İşimi şansa bırakmadığım için memnundum. Üstüme gelen Ece'ye kucak açtım. Kolları kaburgalarımın üzerine dolandı ve kavrayışı hızla şiddetlendi. Sıkışan göğsüm ve kemiklerimden gelen çıtırtılar saçmaladığımızı düşündürdü. Görünüşünü böyle verememeyecekti. Onun yerine beni un ufak edip bırakacak gibiydi.

O sırada Sedef yine bir şaşkınlık nidası çıkardı ve olduğu yerde zıplamaya başladı. "Abiiiii... Çok iyi lan! Kafayı yiyeceğim."

Ece üstümden çekilip önce Sedef'e, sonra bana baktı. Beni görünce kaşları kalktı. Onu görünce benim de kaşlarım kalktı. Tekrar kendi görünümüne dönmüştü.

Bu demek oluyordu ki...

Ellerimi önümde kaldırdım. Bana ait olmadıklarını ilk görüşte anlamıştım. Aceleci adımlarla aynaya ilerledim. İşte, bana bakan kızın benimle alakası yoktu. Gerçekten de başarmıştık. Sedef'e dönüşmüştüm.

Hırçın bir çığlıkla arkama gelen Ece aynada kendini gördü ve öfkelendi. "Yaptığını gördün mü? Al işte, sana verirken görünüşümü kaybetmişim."

"O benim görünüşümdü yalnız," dedi Sedef.

Sen karışma dercesine Sedef'e baktı. "Tamam, yapabiliyormuşuz işte. Şimdi gel buraya da geri alayım," diye kollarını açtı.

Verdiği tepkiyi aşırı bulduğum gibi istediğini verirsem tekrar eski hâline dönmüş olacaktım. "Niye benden geri alıyorsun? Git, Sedef'ten em tekrar. Asıl kaynağı o."

Mmmkh dercesine kafasını sallayıp Sedef'e yöneldi. Sedef ise durumdan çok memnundu. "Haydi ya... Görünüşüm değere bindi. Bak sen! O kadar güzel miyim gerçekten?" Kıkırdadı.

Ece ona sarılırken yavaş yavaş kapıya yaklaşıp tüymek için fırsat kolluyordum. İçimden bir ses işe yaramayacağını söylüyordu. Bu görünüş bende olduğu sürece gücünü yeniden kullanamayabilirdi. Sınırlarımız vardı. Bu, onun sınırı olabilirdi.

Öyle de oldu. Hiçbir şey olmadı. Kendini aynada kontrol eden Ece sinirle çığırdı. "Neden olmuyor?"

"Boş ver, güzelim. Bu okula üç Sedef fazlaydı zaten," dedi Sedef her zamanki laçkalığıyla.

Ece bana yöneldiğinde çoktan koridorda vampir hızımla uzaklaşıyordum. "Gitti mi? Orospu yeteneğimi çalıp kaçtı mı sahiden!"

Sinir krizine girdiğini duyabiliyordum okuldan çıkarken. Elimdeki nimeti kullanmak için yeterli sürem var mıydı, bilmiyordum?

Birkaç saat bende kalsa yeterdi.

Teslimat saati neredeyse gelmişti.

İlay görüşme günlerimiz dışında buluşmak isteyince bir şeylerin yolunda olmadığını tahmin etmiştim. Teorim, bizi Karya'yla görmüş olabileceğiydi. Çok ileri gitmemiştik. Yine yükseklere çıkıp uçurumun eşiğinde yanda kesmiştik. Bizi geride tutan

engeller varken bu artık normalimiz olmuştu. Bu normalden nefret etmeye başlamıştım. Baştan sona değiştirebilmek, geride tertemiz bir sayfa kalana dek tüm engellerin üstünü çizip silebilmek istiyordum.

O gün zaten İlay'ı yok etmek istiyordum.

Görüştüğümüzde İlay'ın bambaşka planları olduğunu öğrendim.

Farklı görünüyordu. Giydiklerinde, duruşunda daha kendinden emin bir ifade vardı. Kafasına koyduğu İstanbul fethini gerçekleştirmiş ve liderlik üzerine yansımıştı sanki.

Benimle dışarıda buluştu. Tersane bölgesine çok az uzaklıktaki eski depodaydık. Paslı kepengi geçebileceğimiz kadar açıp geçmemi bekledi. İçeri girdiğimde, hazır bekleyen vampirlerin kapıyı kapattığını işittim. İlay dik duruşunu hiç bozmadan büyük hangar gibi yapının ortasına ilerledi.

Bu anı daha önce yaşadığımı biliyordum. Farklı koşullar, aynı tavırlar... İlay hiç değişmiyordu.

Geçen seferkinden farklı olarak içerisi çok kalabalıktı. Hayatımda hiç bu kadar vampiri bir arada gördüğümü hatırlamıyordum. Baskın düzenlediğimiz nice çeteler İlay'ın emrine girdikçe bu kadının avuçları arasında tuttuğu güç akıl almıyordu. Güce hayran yanım, ona kapılıp peşinden sürüklenmek istiyordu. Gerçekliklerden oluşan zincirlerle kıyıya demir atmamış olsam bu yaşanabilirdi. Zincirin son halkasını hatta dibe saplanan örsünü başlı başına Karya oluşturuyordu. Onunlayken katlanarak büyüyen olasılıkların güzelliği, bu kâbusa karşı koyacak direnci veriyordu bana.

İlay tam ortaya doğrultulmuş spot ışıklarının altına gelince durdu ve bekledi. Çember, arkadakilerin katılmasıyla genişleyip büyüdü. Tepelere tünemiş olanlar ve geriden uzananlarla birlikte yüzlerce kişilik devasa bir ordusu vardı şimdiden.

"İstanbul'un düzene boyun eğmeyen vampirleri, toplumun dışlananları, karanlık sokak aralarının cani canavarları; şehrime dönüşümü, asıl hanımınıza sadakat yeminleri ederek taçlandırdınız. Doğru olanı yaptınız," dedi gür ve vahşi bir sesle. "Bu büyük

[illegible]

"Vesna!" Herkes merakla bana baktı. "Bana bir şey mi oldu?"

"Bilen hanımımıza ne olduğunu söylesin, sonra da onu odasına göndermeye hazır olsunlar!"

"Hazırım!" Herkes rahatlamış bir şekilde birbirine gülümsedi. Sanırım hepsi de, ben de dahil, Ilay'a saldırdıktan sonra bir şeyler yemiş olmalıydık.

Ilay, uzamış parmaklarını yanına yere sürtüp konuşmaya başladı. Kısa bıçak gibi o da konuşmalarından geçiyordu. Bir yıldır, bir ölüleri yaşatan ve geçtiğimiz sonsuz geceden beri konuşuyorduk. Bana hiç değişmiş gibi gelmedi. "O zaman bilgeyim sonsuzluğunuzu! Aşırı sevgi sözcükleri sana! Ömrünüze çıkan canlı canınız herkesi rahatsız ve olmuş bana bakmadan geri dönmeyin!"

Çığlıklar yankı yaptı. Alkışlamalar ve sıçramalar eşliğinde ölü bakıcı kalabalık dışarı.

Kimse bana çarpmadı. Kimse değmedi. Ilay'ın odaklığımı bilmeyenler kimse bana dokunmayı göze alamamıştı. O ise hızla çevremden bekledi ve ortada kalakalan benim dağıtı yürüdü.

"Bu gece bana yakın dur, sevgilim," dedi sadece. "Dışarısı çok tehlikeli olacak."

"Neler oluyor, Ilay?" Yine bana sormadan neyin içine çekil değimi bilmek istiyordum.

"Cehennemin ininde giriyoruz. Onun bize gelmesini bekleyecek kaybederiz," dedi.

Ne demeye çalışıyordu? Ne saçmalıyordu yine? "Yabani'yi mi diyorsun?"

Gülümsedi. Delice gülümsedi. Gözlerine bakmakta zorlandım. "Peşimde olduğunu bilmeyen beni nasıl buraya getirebilirsin, Ilay? Hani koruyacaktın beni? Bu mu koruma?"

"Koruyabilmem için buradasın ya." İfadesi ciddileşti ve uzanıp bir elini de tuttu. "Seni geride bırakıp gafil avlanma riskini göze alamazdım, anlasana. Seni en iyi gözümün önündeyken koruyabilirim."

"Beni hasta koruyamadığın için bir vampirim, Ilay," dedim boş gibi bir sesle.

Cümlenin ağırlığı aramızda asılı kaldı. Sessizlikle iyice doğru cevredi, görüntü sanki sönüp gibi. En kötüsü, Ilay'ın hâlâ söylediklerimin aksine inanmadığını belli eden net duruşuydu. Sanki... Sanki beni o gün kurtarabilirdi ama kurtarmamayı seçmişti. *Onunla sonsuzluğu paylaşmam için vampir olmamı istemişti.*

Gözlerimi kırpıştırdım. "Kendini de ona karşı koruyamadın. Onu benim aracılığımla alt etmeyi düşünüyorsan yanılıyorsun. Gücümü hâlen kullanamıyorum." Karya ile geçirdiğim gecenin sonu gibi başını da saklamıştım. Yapabildiklerimi öğrenirse beni tam olarak böyle bir şey için kullanmaya kalkışacağını biliyordum. Başımı iki yana salladım. "Hata ediyorsun, Ilay."

"Ben hata yapmam. Hatalarımın hata olmadığı yeni bir gerçeklik yaratırım." Yaptığı psikolojik manipülasyonları ne de güzel özetleyen bir cümleydi! Oysa o, bu cümlenin yarattığı öz güvenin sarhoşluğuyla kendini ele verdiğinin farkına bile varmıyordu. "Hatayı başkaları yapar. Yabani, bugün bunu öğrenecek. O adi pislik bana bulaşarak ne büyük hata ettiğini öğrenecek."

"Bu gece gururunun ve hırsının eseri yani." Ne beni ne de canını tehlikeye attığı çete üyelerini düşünüyordu.

"Bunun ne sakıncası var? Ölümsüzlükte yalnızca birkaç şeyin önemi kalıyor; Sevgi'n ve onurun."

Sevginin demesinden hangi sevgiyi kastettiği belli oluyordu. Ona laf anlatmak imkânsızdı. Aynı dili konuşmuyorduk. Vicdanı yokmu ki oraya dokunayım...

Pes ettiğimi görünce memnuniyetle gülümsedi. "Başka bir itirazın yoksa gidelim," dedi.

"Gidelim," dedim.

Kaçmak istedim.

"Yani artık Tolga yok ve görevi elimden almaya kalkışacak kimse kalmadı, öyle mi?" diye onay bekledim keyifle. Likya'nın sırayı bana salmasını beklememiştim. Ancak bu hoşuma gitmişti.

"Savaşmakta benden daha iyisin," dedi benimle birlikte bir konteynerin üstüne tünemiş hayali Likya. *"Tolga sağlıklı karar alabiliyor olsaydı, o da böylesini tercih ederdi."*

Sevgilisinin ego manyağı bir erkek bozuntusu olduğunu kabullenmesi beni daha çok memnun etmişti. Buraya Tolga'yı takip ederek gelmiştik ve Likya bir an olsun ona gidip ilk planımızı uygulayormuş gibi yaranmaya çalışmamıştı. Artık Sedef gibi görünüyoruz diye bizi görevde tutacağına dair inancı kalmamıştı çünkü.

Sonra Tolga'nın izini kaybetmiştik ama bizi çoktan teslimatın yapılacağı tersane bölgesine getirdiği için pek umursamamıştık. Bu gece denk gelmememiz en iyisiydi.

"Bugün içeriden çalışacağım," diyen Likya'nın görüntüsü dalgalandı ve yok oldu. Görüşüme karıştı tamamen. Baktığım yerlerde kızıl ışıklarla bir yol haritası çizmeye başladı bilinci. Onun stratejik zekâsı, görüşlerimizi birleştirdiğimizde kusursuz işlerdi.

Gözler Likya'nın, beden benim.

Tıpkı ajan filmlerindeki gibi arkadaki araçta kameraları kontrol eden ekip arkadaşım benimle birleşmenin bir yolunu bulmuştu âdeta. Baktığım yerdeki siyah giyinmiş, postallı ve silahlı adamları odakladı. *"Çok az sayıda insan var ama var,"* dedi zihnimdeki sesi. *"İnsan kanı dökmeyelim derim ama gerekirse dökeriz."*

Başımla onayladım. Böyle karanlık işlere bulaşıyorlarsa riskin farkındalardı. Bu yanlış dönemeci dönmüş masum bir insanın, karanlık sokak arasında vampir saldırısına uğramasından farklıydı.

Başımı ağır ağır döndürdüm. İleride bir yerlerde gece vardiyası yapan yük gemisini görmezden geldik. Legolar gibi iç içe geçmiş; sokaklar, boşluklar oluşturmuş konteynerler labirente benziyordu. Ve o labirentin tam kalbinde bir hareketlilik vardı. Normal bir gözün yakalayamayacağı siyah dalgalanmalar... Bunlar vampir hızıyla hareket edenlerin belirtileriydi.

Likya hızla hengâmenin etrafında döndüğü konteynerleri diğerlerinden daha fazla parlatarak işaretledi. *"Bir şeye hazırlanıyorlar."*

Hızla saatime baktım. "Teslimat vakti yaklaştı."

"Soğuktaki yolda hiçbir hareketlilik görmüyorum. Oradan daha iyi gözlem yapabileceğimiz bir yerde gizlenebiliriz," dedi Likya'nın sesi. Bana çizdiği rotayı kızıl ışıklarla çizmişti.

Tünediğim yükseklikten aşağı atlarken onayladım. "Harekete geçme zamanı."

Yere konduğumda karşımda upuzun bir gökdelen gibi dikilen adamın bodanıyla karşılaştım. Hassas hislerimin onu yakalayamamasının şaşkınlığıyla siyah postallarından başlayarak başımı yukarı kaldırdım.

"Tolga mı?" diye fısıldadı Likya'nın sesi. Daha kötüsü: *"Yabani mi?"*

İkisi de değildi.

Konstantin yüzünde ukala bir gülümsemeyle beni izliyordu. "Bir yere mi gidiyordun?" Sedef gibi görünmeme rağmen ben olduğumu şıp diye anlamıştı. Nutkum tutulmuş bir şekilde dizlerimi kurduğum yerde yükselirken parmaklarını çenemin üzerinde gezdirdi. "Bu yüz bana bir yerden tanıdık geldi. Sanırım okulundan." Omuz silkti. "Güzel taktik. Yakışmış," dedi sadece. "Hanginiz direksiyonda, onu çıkaramadım. Gözleriniz olmadan ayırt etmesi zor."

"Konya," diye yanıtladım afallamanın etkisinden çıkamamış ben. Nedense görünüşümüz değişse de bir gözümüzün mavi kalacağını düşünmüştüm. "Burada olacağımı nereden biliyordun?"

"Asırlık ışıldadıklar diyelim," deyip göz kırptı. "Süpervizörünü ikna edememiş gibisin."

Dürüst olduım. "Denemedim bile."

"Yine de buradasın."

"Buradayım. Başladığım işi bitirmek istiyorum," dedim bu konuda Likya'yla hemfikir olduğum için.

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Neden buradasın?" diye ben sordum bu sefer.

"İzlemek için."

"Çoğunlukla izliyorsun anlaşılan," dedim iğneleyici bir tavırla. Belki de şu an bana mâni olma gücüne sahip birinin huyuna gitmeliydim. Fakat ondan hoşlanmıyordum.

"Sen yeterince izlemiyorsun," dedi muzip bir gülüşle. "Gitmene engel olmayacağım. Hür iradeye sahip bir kadınsın. Ama benimle kalıp biraz daha izlemeni rica ediyorum."

Ne demek istediğini anlamasam da nezaketine karşılık nezaketle karşılık verdim. Uzattığı elini tuttum ve bir çift kanat çırpışıyla tekrardan konteynerin tepesine konduk. Konstantin yamulmuş direğe dayanıp sükûnetle karşısına baktı. Onun gibi izlemeye başladığımı görmek için beni kontrol etse de tüm odağı karşıdaydı.

"İki saattir buradayız. Yapılabilecek her gözlemi yaptık," dedim bir süre hiçbir şey olmayınca. "Daha iyi bir açı yakalamak için yakınlara gitmemiz gerek."

"Bekle," dedi eliyle beni durdurup. Gözlerini kapattı. "Dinle."

İkinci emrine uyduğumda bir gariplik olduğunu derhâl anlamıştım. Patır patır bir ses, düzensiz onlarca adımlar hatta belki yürüyorsu... Koskoca bir kafile akın akın konteynerlerin arasına dağılıyordu. Hızlarına rağmen o kadar fazlalardı ki az öncesine kadar loş ışıkla aydınlatılmış dar yollar, siyah bir bulut tarafından işgal ediliyormuş gibi görünüyordu.

[illegible]

Boyutu olan. Ortamdaki mermeriye hakim hissetmeyen tüm vampirler havada asılı kalmışlardı. Diğerleri de tekrar tekrar yıldız olup havadaki son nefesçikleri gibi dağılmaya başladılar. Her şey ağırlaşan bir ağırlıkta olmasa az önce yaşanan bir patlama sanabilirdim. Ağır çekimde bir çarpışmaya dönüşmüş gibiydi tüm bunlar. Nefesimi kestim.

Bu kadarla kalmadı. Hava birden soğudu. Saniyeler öncesinde dışarıya verdiğim nefesim dışarısı buz soğukluğunda olunca beyaz bulutlara dönüşerek döküldü dudaklarımın arasından.

Aşağıdan yukarıya doğru ardında kızıl ışıktan iz bırakan bir şey geçti. Bu bir vampirdi.

Çat! Çat!

Parçalanma sesleri arıçılar hâlinde geldi kulağıma. Sekerek oradan oraya giden ve uzay boşluğuna dağılmış gibi görünen karşı grup vampirleri arasında mekik dokuyan her kimse öldürürken gözünü bile kırpmıyordu. Kalpleri kırılmış vampirler patlayarak son buharını saçıyordu etrafa. Âdeta havai fişeklere benziyorlardı.

Diğer taraftaki ısı kaybının sebebi olan kişi, kanat çırparak yer çekimini hissetmeyen vampirlerin önüne fırlamıştı. Emdiği tüm sıyı öne uzattığı ellerinden ateşe dönüştürerek püskürtüyordu. Önüne çıkan her şeyi silip süpüren bir ateş tufanıydı bu.

Korku, çığlık ve yakarışlarla kendini belli etti. Çok hızlı, çok aniydi tüm olanlar. Yalnızca üç kişilik bir ekip, koskoca vampir ordusunu korkunç bir katliamın eşiğine sürüklüyordu.

Beynim algılamakta geç kalıyordu. Şu an beni tutup oraya, tüm kaosun kalbine gidip oradan gözetlememe engel olan Konstantin'e minnet duyuyordum.

Ruslan'la olduğumuz gece geride durmuş olabilirdi fakat bugün kesinlikle hayatımı kurtarmıştı.

BÖLÜM 20
NARSİSTLE DANS

AĞZIM DEHŞETLE KASILIP YARI AÇIK KALMIŞ, önümüzdeki faciayı izliyordum. İlay beni sinesine çekmiş, var gücüyle ikimizi de yere bastırıyor ve diğerleri gibi uçuşup ifşa olmamıza engel oluyordu. Her şeye rağmen çok sakin görünüyor olması canımı sıkmıştı.

Ordusunun neredeyse yarısı ilk saldırıda yok edilmiş birisinden başka tepkiler bekliyordun.

Kalanlar hayatta kalma içgüdüsüyle hızla kanatlarını çıkarmış, yer çekimi olmadan dengesizleşmiş hareket becerileriyle kaçışıyor ve başlarını en başta böyle bir derde sokan üçlünün peşine düşüyorlardı.

Ateş saldırısı kesilmişti. Durumu kritikleşince konuşlandığı yeri terk etmiş olmalıydı. Hızlı olanı da ortada yoktu. En son yer çekimini emmek gibi delilik ötesi gücü olan adam geri çekildi. O zaman ayaklarımız tekrar yere bastı ve bedenimin bir bütünlüğü, ağırlık merkezi olduğunu hatırlamış oldum.

İlay beni ağır ağır bırakıp silkelendi. Tek bir kelime etmiyordu.

"Ne yaptığını gördün mü?" diye sordum. "Kendi emrindeki o kadar vampire ne olduğunu gördün mü? Bırak peşini, İlay. Adamları geri çek. Gidelim. Yol yakınken dönelim."

Yabani bir gülüşle karşılık verdi. "Abartmayı ne kadar çok seviyorsun, Ruslan. Savaşmak dediğin böyledir. Birileri ölür."

Sözleri beni hayrete düşürmüştü. "Birileri ölür mü? Abartmak mı? Sen de mi biraz abartıcan, İlay? En ufak bir öfke de mi yok içinde olanlara karşı?"

Sinirle bana döndü. Gözleri kısılmış, pençelerinden daha keskin bir hâl almıştı o an. "Öfkeliyim, Ruslan. Hem de hiç olmadığım kadar," dedi sertçe. "Ama ölen adamlarım için değil. Aptal çocuklar, tavşanlar gibi üreyip gereğinden fazla çoğalmışlardı. Bir işe yaramaz ordusu... Çürük olanlar elensin diye getirdim onları buraya. Zaten ihtiyacım yok." Birkaç adımla bana yaklaşıp burnumun dibine girdi. "Neye ihtiyacım var, biliyor musun?" Hiddetle elini yangın yerine döndürdü. "Üç kişiyle bu yıkımı yapabilecek adamlara ihtiyacım var! Buna sinirleniyorum. O kahrolasıca Yabani'nin kendine böyle elitist bir vampir ekibi kurabilmesine sinirleniyorum. Sahip olduğu gücü kıskanıyorum, Ruslan." Yüzünü kaldırıp gözlerime baktığında orada gördüğüm tek şey açlık ve hırstı. Beni hiç olmadığı kadar korkutuyordu. "Böyle bir güç benim elimde olmalıydı. Anlıyor musun? Benim!"

Tek bir söz söylemedim. Az önce kendi adamlarını doğal seçilime maruz bırakıp eksiltmek istediğini söyleyen bir kadındı bu. Bana da daha az hoyrat davranmamıştı. Artık ne diyeceğimi bilemiyordum.

Elini yanağımın üzerine koydu. "Benim daha çok senin gibilere ihtiyacım var, Ruslan. Senin gücüne ihtiyacım var."

Benim...

Senin gibiler...

Az önce beni kendi malı gibi gördüğünü itiraf mı etmişti yani? Az önce beni gücümü kullanabilmek için dönüştürdüğünü kabullenmiş miydi? Gerilerdim.

İlay onalı değildi. Gözü dönmüştü. Garip bir an yaşıyordu o minderli kafasının içinde. Hiçbir şey umurunda değildi. Kendi planları dışında hiçbir şey...

Konteynerler arasında yürüdü ve kollarını açtı. "Haydi gel, sevgilim. Tehlikenin kalbine girelim! Haydi, içinde ne gibi bir cevher barındırdığını herkese gösterelim!" Henüz ne olduğunu bilmediğim gücüme bu kadar güveniyor olması gülünçtü.

Cevap vermedim. Cevap vermememi umursamadı. Yürüdü. Arkasından yürümemi bekledi. Yürümedim.

Korku ve nefret... Terazinin iki ayrı kefesini bu hisler dolduruyordu. Korku, peşinden gitmemi söylüyordu. Nefret, yok olmasını istiyordu. Ondan kurtulmamı söylüyordu. Ondan her daha çok nefret edişimde daha çok korkmama engel olamıyordum. Bu iki hissin birbirini destekleyeceğini sanırdım. Oysa biri bir diğerini baskılıyordu.

Bir şeye daha ihtiyacım vardı. Son bir şeye...

Hissetmiş gibi telefonum çaldı. Titreşimleri pantolonumun cebinden başlayıp tüm bedenimi ürpertti. Ona uzanıp çıkardığımda ekrandaki isim kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Ferdi Bey arıyordu.

Eğer o Yabani'yse ve tüm bu karmaşanın içindeyse beni nasıl ya da neden arıyordu? Eğer Ferdi, Yabani'yse böyle bir anda bunu saklayabilir miydi?

İlay sonunda onunla yürümediğimi anladı ve arkasını dönüp seslendi: "Gelmiyor musun?"

Parmağımla *bekle* işareti yaptım. "Bunu açmam lazım."

Kaşları çatıldı. Ama yeterince hızlı tepki veremedi. Zaten epey bir uzaklaşmıştı.

Aramayı kabul edip kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Ruslan?" dedi hattın ucundaki ses. Ferdi Bey sessiz sakin bir yerden arıyordu. Benim aksime... "O sesler de ne? Neredesiniz, Ruslan? Okulda kalmanız gerektiğini söylemiştim."

Ya gerçekten bilmiyordu ya da çok iyi bir yalancıydı. "Siz ...?" diye bana yöneltilen soruyu savuşturdum. Neyse ki [illegible] böyle durup dururken, bilmek istiyordum.

"Ben de onun için aramıştım," dedi. "Muğla'dayım."

"Muğla mı?" dedim şaşkınlıkla. Bu şehrin ismi bile kulakları [illegible] sebep olmuştu. Çocukluğumun geçtiği, büyüdüğüm şehir; annemin son günlerini geçirdiği yerdi Muğla. O halde bununla bir bağlantısı olmalıymış gibiydi.

"Evet," diye karşılık verdi. "Buraya annenizin ölümünü araştırmaya geldim."

Ne? Neden? Annemin ölümünde araştırılacak ne vardı ki? Hele ölü insanken geçirdiğini için o zamanki ölümlerin normalden farklı sebepleri olacağına hiç ihtimal vermemiştim. Ancak Ferdi Bey'in bunu düşünebilmesi bile içimde bir yerleri sızlatmıştı.

Aklımdaki soruların hiçbirini soramazken Ferdi Bey açıklamasına devam etti: "Hikâyenizde bir türlü anlamlandıramadığım açıklıklar vardı. Bu ölümün tüm bunlarla bir ilişkisi olacağını düşündüm. Ne yazık ki Muğla şehri, Akdeniz Bölge Guvernörlüğüne bağlı. Kantonluğun buradaki evraklara erişimi kısıtlı olduğu için bizzat gelmem gerekti."

"Hiçbir şey anlamıyorum, Ferdi Bey. Ve şu an hiç doğru bir zaman değil," dedim kısık bir sesle. Duymak üzere olduğum şeylerin kötü olduğunu hissedip bir şekilde erteleme güdüme engel olamıyordum.

İlay, ismini duyar duymaz kışkırtılmışçasına üzerime geldi. Vampir hızıyla dibimde bitti. "Ferdi mi? O böcek ne diye arıyor seni ortalığı kan götürürken?" Telefonumu almak için hamle yaptı. "Sen niye açıyorsun?"

İlay'dan kaçış hızıma bakılırsa telefonun kapanmasını o kadar da istemiyordum.

"İlay mı o? Ruslan, beni dinleyin! Derhâl uzaklaşın o kadından," dedi sesini duyunca. "Söyleyeceklerim onun hakkında. Bunları bilmelisiniz."

Kime inanacağımı bilmiyordum. Ferdi'nin Yabani olduğunu ima eden İlay'dı, İlay hakkında ithamlarda bulunmak üzere olan

Ferdi Bey de olası bir şüpheliydi. Güdülerim ve mantığım arasın da sıkışıp kaldığım saliselik bir sürenin ardından Ferdi'yi dinleyemeye karar verdim.

"Sizi dinliyorum." dedim bir yandan İlay'la aramızdaki mesafeyi korumaya çalışırken. Yüzündeki panik ifadesine bakılırsa doğru tarafı seçiyordum.

"Evraklara baktığımda tam da tahmin ettiğim gibi olduğunu öğrendim. Anneniz... Bir vampir tarafından öldürülmüş." Ferdi'nin sesi kulağımda çınlıyordu. Yere çöküp ağlamak istiyordum. *Annecğim*... Benden önce seni mi? Ya da en kötüsü, henüz bir vampir olmasam da benim yüzümden mi? "Olay Akdeniz Guvernörü yetkisinde örtbas edilmiş. Bu doğaldır. Vampir saldırılarının polise ulaşmasını istemeyiz. Ancak olay araştırılır. Hangi vampirin yaptığı öğrenilir ve siciline işlenir."

Sesi gittikçe boğuklaşıyordu. Kulağımdaki kan zerrecikleri sanki kendiliğinden infilak edip işitemeyeyim diye kulak zarına ulaşan yolu tıkıyordu.

"Toplanan evraklara baktığımda yine şaşırmadım, Ruslan. Resimleri şu an size gönderdim. Bunlar annenizin ölüm gününden kareler. Bakıp kendiniz görün arzu ederseniz," demesiyle beraber telefonum mesaj bildirimiyle titremeye başladı. Sesini hoparlöre verip gönderilerin yüklenmesini bekledim.

İlay panikle hâlen beni yakalamaya çalışıyordu. "Ruslan, ne anlamıyor sana? Hangi yalanlarla bulandırıyor o güzel aklını, sevgilim? Lütfen, kapat telefonu. Kulak asma o yılana." Savaşı tamamen unutmuştu. Tek odağı Ferdi Bey'le olan konuşmamızdı. Yanlış bir hamle yapıp beni hepten kaçırmamak için ağır hareket ediyordu ama çırpınmaya benzer hareketlerinden ne kadar zorlandığını anlayabiliyordum. Bu gerçeğin açığa çıkma düşüncesi onu deli ediyordu.

Resimler yüklendi. Aşırı kalitesiz güvenlik kamerası görüntüleriydi. Muğla'da, annemin mahallesinde, gitmeyi sevdiği bir kafeden kareydi. Annem bir kadınla konuşuyordu. Annemi ayırt edemeden o plazin sarısı saçlarıyla karşısındakinin İlay olduğunu anlamıştım.

Resimleri eşeği koyuluşlarım. Sokakta yürürken başka bir kare bir daha vardı. Yan yana yürüyerek annemin evine gidiyorlardı. Kahkahalarına uluslarmış, bir şeylere gülüşerek ilerliyorlardı. Sıkı fıkı olmuş gibiydiler.

"İlay," diye fısıldadım şoka.

"Ne oldu, sevgilim?" diye cevapladı hatırın sesleşime olduğunu sanıp. Yüzünü bana umutla döndürdü. Sandığı şey olmasın diye gözlerimde korkuyla

"Annenizin katili İlay, Ruslan. Bu her şeyi açıklıyor," Ferdi Bey. İlay'ın onu duyabildiğinin farkında mıydı, bilmiyordum ama hatırı söylemesi işleri kolaylaştırmamıştı.

"BU BİR YALAN!" diye haykırdı İlay. "BU AĞIR, PİS BİR YALAN! İnanma ona, sevgilim. Ben... Ben böyle bir şeyi neden yapayım ki?"

"*Biliyordum*," dedim sayıklar gibi ondan uzaklaşırken. "Sanki hep biliyordum da bir türlü isimlendiremiyordum."

Ferdi Bey'in hoparlördeki cızırtılı sesi hâlâ bizimleydi. "Duyguların vampirler dünyasında nasıl işlediğini bilirsiniz. Özellikle ölüme kadar nefretlerden edinilen duygular kalıcı olabilir." İlay saçlarını yoluyordu. Bana atılıyordu. Koşuyordu. Bense her seferinde geri sekiyordum. Dinlediklerimden dolayı kafamın içi zonklarken dingindi, bedenimse bu kaçış oyununa bir şekilde ayak uydurmuyordu.

Gözlerimi İlay'ın gözlerinden bir an ayırmıyordum. Oradan geçen her ifadeyi görebiliyordum. Bende tek bir ifade vardı artık: Nefret. Terazi kefesi sonunda dengesizlikle devrilmişti. Nefret üstün gelmişti.

Ferdi lafını tamamladı: "İlay, o gün annenizden bir duygu emdi, Ruslan. Kurbanının size olan annelik sevgisi, içinde aşka dönüştürdüğü bu takıntının en temel sebebi."

Bir kişiden bu kadar darbe alabilmeye katlanamıyordum. Bana yaptığı her hareketi sevgisizlikle açıkladığımda kendime yapayalnız yaralar açılıyordu. Eskileri kanıyordu. Geriye tozdan başka bir şey kalmayana dek parçalanıyordum.

"Hep bu sevgiyi benden emdiğini sanmıştım." dedim durgun bakışlarla. Kurşunlandığım görümden bir damla yaş özgür kaldı.

İlay duygularıyla inandığımı artık biliyordu. Korktuğu başına gelmişti. Bu sırrı en fazla bu kadar saklayabilmişti. Görünmez bir güç gibi bürümüş bir şekilde elime atılıp telefonu aldı. Kaçmadığım için başarılı oldu. "Ver şu kahrolasıca şeyi bana!" dedi ve kapmış gibi telefonu uzaklara atıp parçalara ayırdı.

"Ne gereği vardı ki?" dedim yine bir tepki vermeksizin. "Fendi söyleyeceğini söylemişti çoktan."

"Ruslan, ne olur, ona inanmadığını söyle bana. İnanmıyorum de, sevgilim." Artık kaçış oyunumuz bitmişti. Telefon kapanmıştı. Söylenecekler söylenmişti. Engellenecek bir şey kalmamıştı. İçi boş bir bebek gibi orada dikilmekten başka bir şey yapacak enerjim kalmamıştı.

"Bir açıklaman var mı, İlay?"

İnkâr etti yine. "Yapmadım. Ben değildim. YALAN!"

"Değil, bana verdiğin bu sevgiyi tanıyorum. Annemden söküp aldığın bu duyguları tanıyorum, İlay!" dedim tükürürcesine. "O zaman annem her nasıl içimdeki boşluğu dolduramadıysa sen de dolduramadın. Senin sevgin de mahrum kaldığım şey konusunda eksik kaldı."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Mantıklı konuşmuyorsun. Sevgisini kötülediğin kişi annen." Gözlerimin içine bakıp. "Benim *öldürmediğim* annen."

"Söylediklerimi bir araya getirip mantığına oturtamayan sensin, İlay. Gerçekler ortaya çıktı, neden devam ediyorsun? DUR ARTIK! SIÇAYIM, BIRAK ARTIK!" Haykırdım. Kim duyarsa duysundu. Yabani'ye açık hedef hâline gelebilirdik. Artık hiçbiri umurumda değildi. Bu kadarı da tuz etmişti.

İlay'dan o kadar nefret ediyordum ki... Artık hiçbir şey beni durduramazdı.

Hislerimin harekete geçmesi içimde bir şeyleri, nasıl çalıştırdığımı anlamadığım bir mekanizmayı tetikledi. Emmeye başladım. Önce İlay'ın içindeki paniği, kaybetme korkusunu içtim midemi bulandırsa da. Ardından başkaları dâhil olmaya başladı. Savaş

[illegible] [illegible] [illegible] [

sarsıntıyla tokat İlay'ın başını, boynunu anormal bir açıyla bükerek yana döndürdü. Dudaklarının arasından gri kuma benzer kan tozları püskürdü yere. "Anlıyor musun?" diye sordum ardından. Nöbeçi küsürmek için taş atmaya benzer bir hareketti. Onu hayal dünyasından çıkarmasını ummuştum. Artık ondan korkmuyordum. O yüzden beni iliklerime kadar ürperten tersini şimdi gerçekleştirebildi. Şimdi üzerime vahşiyle yağıyla gelebilirdi.

Kalıp savaşıyordum.

Benim savaşım orada değil, buradaydı.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, sevgilim?" diye sordu başını dik tutmakta zorlanarak. Yerdeki gri toza bakıyordu. "Bunun, beni öldürmesi mi gerekiyordu?" Sarhoş gibi güldü. "Hayranlık verici... *Ne değerli bir gün*..."

Neden ölmüyordu? Neden diğerleri gibi *puf* diye yok olup gitmiyordu? Allah'ım, neden bitmiyordu?

"Bugün ya da başka bir gün, sen ölene kadar durmayacağım. İlay."

Gülümsedi. Acıya rağmen gülümsedi. Bir şeyi emiyormuş gibi dudaklarını yaladı. "Bugün değil," dedi başını geriye yatırdığı yerden. Bedeni alnına bir pantuyla parlamaya başladı. Sonra üzerinden toz gibi döküldü. Gri olması gereken kan tozu İlay'ın yerçekiminin süzgecinden geçerek alnına dönüşmüştü. Ölümcül saldırısından kurtulmuştu.

İlay silkelendi ve mazlum bir şekilde bana baktı. "Asırlardır yaşayan biri için bu acı nedir ki? Sana büyük geliyor diye bana da mı gelecekti?" Güldü. "Ah, Ruslan. Dünyan küçücük. İçindeki her şey devasa. Oysa ben... Ben uçsuz bucaksızım, sevgilim."

Çarklarını döndüğünün bilinciyle ona bakıyordum. Nefretimden bir parça azalmamıştı. Korkum artmıştı ama hâlâ nefretimi bastıracak kadar değildi. Kaçmıyordum. Kaçmayacaktım. Sonuna kadar gidecektim.

İlay bana kucak açtı.

Ben ellerimi yana silkeleyip pençelerimi çıkardım.

"Bunu çözeceğiz. Ruslan. Birlikte çözeceğiz," dedi İlay üstüme eğilerek. "Yabani'yi boş ver. Haydi, evimize gidip konuşalım."

Kabullenmemesi beni daha çok dehşete düşürmüştü. Peşini bırakmayacak oluşu, kararımda haklılığımı ortaya koyuyordu. Yaban kurtulmanın tek yolu ölmesiydi, tıpkı Tutku'nun dediği gibi. Şimdi ne demek istediğini daha iyi anlıyordum.

Geriledim ama ondan kaçamayacağımı biliyordum. *Bana sen bir kurtarmak öğretmişti.*

Çaresizlikle onu izlerken bir şey olmasını istedim. Bir mucize olmasını istedim.

Bugün her şeye rağmen şanslı günümde olmalıydım.

Aralarda bir hareketlilik oldu. Savaşan vampirler arasında dakikalar önce yer çekimini emmek için tepeye çıkmış vampir bir kez daha yerine geçti. Tekrar yer çekimini emmesini bekledim. Yere sendelip tutunacak bir şey aradım. Fakat onun planları farklıydı.

Ellerini önünde kavuşturup kendine çekti.

Güçlü bir çekim hissi...

Bu sefer yer çekimi gitmemişti. Yön değiştirmişti. Hepimizi vücuduna doğru çekmeye başlamıştı. Emdiği yer çekimini bu sefer böyle kullanıyordu.

Etrafındaki kanatlı dövüşenlerden başlayarak yerdekiler, yolunda çıkan ne varsa çarpıp sürükleyerek savaşın merkezine çekilmeye başladılar. Dengeler bir kez daha altüst olmuştu.

İlay hazırlıksız yakalandığı için ayakları yerden kesildi ve hızla çekilmeye başladı. Ben yere sapladığım pençelerle hızımı az da olsa kesmeyi başarmıştım. İlay tepki veremediği bir iki saniyeyi telafi eden bir sıçrayışla yana sıçradı ve konteynerlerin aralığına vücudini sabitledi.

Aramızdaki mesafe kapanırken ben de aynısını yaptım.

Aramızda birkaç sıra konteyner vardı. Ama çekim o kadar güçlüydü ki konteynerler de merkeze doğru çekiliyordu. Başımı öne eğecek olsam az daha arkadan havalanıp merkeze uçan metal yük öğesi beynimi dağıtacaktı.

Geminin sesini duyunca başımı, toz ve hava akımıyla gözlerimi açık tutmayı zorlaştıran aralıktan uzattım. İlay yataktaki aralıktan çıkmış, pençelerini kapıyarak konteynerin kapısı boyunca ilerinin üzerinden bana ulaşmaya çalışıyordu.

Yine onu taklit ettim, çekime zıt yöne tırmanmaya başladım.

İlay arkadan sesini duyurmaya çalışıyordu. "Kaçma. Ruslan Bekir beni. Sana söz veriyorum, bunun da üstesinden geleceğiz. Her şeyi geride bırakıp mutlu bir hayat yaşayacağız, sevgilim."

"Hastasın sen! Hasta!" Konuştuğum kadının, annemin katili olduğunu bir kez daha hatırladım. "Sana bakamıyorum bile. Beni öldürdüğünü."

"Böyle konuşma, lütfen. Kalbimi kırıyorsun," dedi ağlamaklı bir haykırışla.

Var gücümle ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Kalbin mi? Senin kalbin mi var, aşağılık sürtük! Annemi öldürmüşsün!"

"Annemi öldürmeyi asla planlamamıştım, sevgilim. Bana inanmalısın," dedi ilk defa yaptığını itiraf ederken. Bunun Ferdi Bey'in çirkin bir oyunu olduğuna inanmak isteyen tarafımı tamamen sessizliğe boğdu. "Onu sen sanmıştım. Yani, kokun üzerine o kadar sinmişti ki aradığım kişinin o olduğunu sanmıştım."

Kapladığım tırnakların açtığı delikten geçen parmak boğumlarım metal tarafından kesiliyordu. Yine de kendimi daha ileriye götürmek yaşam mücadelesi gibi geliyordu. Yüzümdeki ifade bambaşka bir acıyla büyüdü. Yaşlı gözlerimi yumdum.

Gerçekten de benim yüzümdendi.

Dolaylı da olsa annemi öldürmesine ben sebep olmuştum.

"Tanrısal kokum yüzünden mi? En başından beri bunun peşinde miydin yani?" *Bunu da inkâr edip yalan söyledin!*

"Evet," diye kabullendi. Artık tutmasının bir önemi olmadığını o da biliyordu. *Konuşalım*, demişti. Konuşmak böyle oluyordu: *Gerçeklerle.*

Acıyla inledim. "Allah belanı versin!"

"Haklısın," diye inledi o da. "Allah belamı versin! Ama seni görünce yapamadım, Ruslan. Tanrısal kanını tamamen tüketeme-

dım." Sesi titredi ve hâlâ ağzına nasıl alabildiğini anlayamadığım bir kelimeyi zarf etti. "*Aşkımdan*!"

"Sakın gir!" diye bağırdım.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye bağırdı.

Siyah, silik bir figür başımı yandan döndürüp aramızdaki mesafeyi takip ederken gözüme çarptı. Bir çift kadın botu hiçlikten gelmiş gibi salındı ve İlay'ın çabasından kızıl ışık içinde kalmış suratına patladı. "Hayır, gidiyorsun," dedi tanıdık bir kadın sesi.

İlay tutunduğu delikleri bırakınca havalandı ve aşağı düşer gibi merkeze doğru hızla çekilmeye başladı. Bu sefer sıçrayabileceği ne zemin vardı ne de tutunabileceği bir şey. Doğrudan kargaşanın kalbine girdi ve alevlerin arasında gözden kayboldu. "Gittin bile," dedi esprili bir ses.

Şaşkınlıkla konteynerlerden birinin kancasına tutunmuş, hemen yanıma sapladığı elinden destek alan kıza baktım.

İnanamıyordum. Ne kadar da değişmişti!

"Canan?" dedim ne hissedeceğimi bilemeden.

Minnet mi? Özlem mi? Mahcubiyet mi?

"Ta kendisi," dedi geniş bir gülümsemeyle. "Baltalı'yı ziyarete geldiğinizde sen olduğuna emin olamamıştım. Senmişsin. Başını fena bir belaya sokmuşsun, *arkadaş*."

Yaptığı espriye gülmeyi çok isterdim fakat hiç mecalim yoktu. Yer çekiminin etkisi ağır ağır geçerken yere bastık. "Teşekkür ederim," dedim az önce ne yaptığını hatırlayarak.

"Şu saçma sapan vertigo yeteneği kesildi. Haydi, o manyak kız geri gelmeden kaçalım buradan. Sonra bana bir teşekkür içkisi ısmarlarsın." Göz kırptı. Sözlerimi geri alıyordum. Hiç değişmemişti.

Tam onu başımla onaylamak üzereydim ki konteynerlerin arasında sıçrayarak giden birini gördüm. Başta kaşlarımı çattım. Bu kız Sedef'ti. Sonra Ece'nin tüm okula bağır çağır anlarağı olayı hatırladım. Likya'nın yeteneğini sömürerek Sedef'in kılığına girdiğinden bahsetmişti.

"Kurya?" dedim şaşkınlıkla.

"Efendim?" dedi Canan.

Ona döndüm. Panikle karışık bir heyecanla, "Benimle tüm bu olanlardan sonra Beyoğlu'ndaki barda buluş. Şimdi yapmam gereken bir şey daha var. Ne olur anla ve daha fazla soru sorma," deyip vampir hızıyla sıçramadan önce yürümeye başladım.

Canan bir an için bakıp sonra başını salladı. "Anladım," dedi buruk bir tebessümle.

"Sonunda o güzel kalbini taşıyabilecek birini bulmuşsun."

"Oraya gitmekte kararlı mısın?" diye sordu Konstantin benim kadar etkilenmediğini belli eden bir sakinlikle.

Olanları gördükten sonra gidip gitmeme konusunda tekrar bir yol ayrımına gelmiş gibi hissettim. Başladığım işi bitirmek, süslü bahanelerden bir başkasıydı ve dönmem konusunda ısrarcı mantığımla baş edemezdi. Öte yandan sezgilerim orada olmam gerektiğini söylüyordu.

Bu ne Lonca'yla ne teslimatla ne de Konstantin'le ilgiliydi. Benimle alakalı önemli gerçekler, orada saklıymış gibi geliyordu.

"Sanırım öyleyim," dedim kısa bir duraksamanın ardından.

"Pekâlâ," dedi ikinci yer çekimi dalgasıyla sığındığımız yerde doğrulup. Kanatlarını çıkarıp karanlığa karışmadan önce son bir kez baktı. "Buralarda olacağım."

Yalnızdık. Likya'nın varlığına rağmen ağırlaşmış bir şekilde üstüme çökmüştü. Yalnız değildik. Korunaksızdık. Konstantin gidince varlığının yararttığı güven hissi de kaybolmuştu. Başımı arkaya çevirip konteynerler üzerinde yükselen turuncu alevlere

bakınım. Siren seslerine bakılacak olursa itfaiye ve polis araçları yaklaşıyordu.

Gelmemeliydi.

Henüz bitmemişti.

Ayaklanırken Likya gözlerimi terk edip her zamanki görünmezliğiyle yanımda bitmişti. Adrenalin yerini endişeye bırakmıştı. *"Anlaşalım o ki stratejiyi bir kenara bırakıp bodoslama dalmalıyız."*

Kaybettiğim güveni ona aşılamak için gözlerine baktım. "Üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok."

Duruşunu dikleştirdi. Onu takiben ben de. *"Yok,"* diye tekrarladı. Ve oyun bizim için başladı. Dâhil olma sırası gelmişti.

Göğsümü yere yakın tutarak hızla koşmaya başladım. Bağırışlar kulağımı tırmalıyordu. Biri bir yere fırlatılıyor, bir diğeri bir yerden düşüyor, çalkalıyor, çatırdıyor ya da patlıyor; parçalanan kaldırım çatırtısı, yamulan metallerin tok sesleri, dibinden sökülüp savrulan direklerin çınlaması... Gözlerim kısık, savaşanlardan herhangi biriymiş gibi savaşın kalbine gidiyorum. Likya yanımda, cesaretim oradaydı.

Önümde yüzünün yarısı yanmış ve erimiş, çaresizlik içindeki genç bir kadın vampir çıktı. Yardım dilenmek için iki kolumu birden uzatmıştı. Arkadan süratle gelen metal boru kalbini deşip değmeden önce kendimi yana attım. Boru, donakalsaydım benim de içimden geçecek kadar hızlı fırlatılmıştı.

Kız gözlerime acıyla baktı. Yüzü büküldü, gerçek bir ifade yakalayamadan parçalayıp toz bulutuna dönüştü.

Mano'nun son bakışı gözlerimin önünde canlanırken tüm bedenimden bir titreme gelip geçti. Ancak bu sefer kontrolümü ele geçirmesine izin vermedim. Sadece kabullendim.

O da biriydi. Birinin sevdiğiydi. Artık yoktu. *Ne acı...* Onun gibi yok olmamak için önüme bakmam gerekiyordu, hayatta kalmak için sağda kalmam ve savaşmam şarttı.

Hız kesmeden devam ettim. Önüme çıkan her türlü engelin üstünden atlayarak, sıyrılarak ya da saldırılan savuşturarak ilerledim. En çok da göze çarpmamayı başardım. Oradaki en önemsiz

kişi oldum. Zamansız ve silik bir hayalete dönüştürdüm kendimi. Milletçe vaşçılığım gibi.

Kimse bana saldırmadı. Kimse beni fark etmedi.

Bu sırada en başta hareketliliğin olduğu merkez alanına kayıtsızlıkla gözlemlemiştim. Anlık bir duraksama ve kafamda yankılanan "Şimdi ne olacak?" sorusuyla kalakalmıştım.

Daha korkusuz ve kurbana kıyasla avcı gibi görünen bir adam sıvrılarak ayağıma geldi. O düşmeden tutabildim ve parmağımı kavradığım bileğine bastırdım. Gözlerimin önünde başka imajlar dönerken gülümsedim ve sırtını sıvazladım. "Yakaladım. Arkanı kollayorum."

Kaçan çatıldı fakat tanıyamadığı bu kişinin onun tarafında olduğuna inanacak kadar şey görmüştü. Teşekkür mahiyetinde başını sallayıp geldiği yöne attı tekrar.

Zaman olsa buna kandığı için gülerdim. Hâlâ aklımı meşgul eden, cinliklerimin meyvesi bilincine odaklandım.

Çok az şey biliyordu ve şunlardı: *İzmir'den gelen teslimat büyükçe bir konteynerle gelmiş ve şu an içinde bulunduğumuz yerin biraz ilerisinde meydanlaşarak genişleyen alana bırakılmıştı. Konteynerin içinden alıcı bir tabut çıkmıştı ve bu tabut ne pahasına olursa olsun korunacaktı. Kapağı hiçbir koşulda açılmamalıydı. İçindeki her kimse çok ehliydi ve ne kadar kalabalık olurlarsa olsunlar, öldürücü olabilirdi. Teslimatın yapılacağı adam çoktan gelmişti. Biri daha bekleniyordu.*

İzmir'e babamı ziyarete gittiğim sayısız seyahati hatırladım. Oradan gelmesi muhtemel. Bununla bir ilgisi olabilir miydi? Demek tabutta biri vardı. Alıcı olduğu için tabutun kendisi teslim olmuyor sanmıştım. Oysa birisini muhafaza etmek içindi. Faruk Bey onca birini teslim etmeleri için hangi akla hizmet milyonlarca dolar değerinde para koymuştu ortaya? Mantığıma oturmuyordu bir türlü.

Sırtımı dayadığım metal levhaya sinerek ve gölgelerde kalarak az önce gözlemlediğim önümde canlanan meydanı bulana kadar dolandım.

Burası çok sakindi. Dışarıdaki karışaşanın sesleri geride kalmıştı. Açıklık, tepelerden yakılmış spot ışıklarıyla neredeyse gündüz kadar aydınlıktı. Boş alanda kimse yoktu ama konteynerleri kaçlar gibi üst üste dizerek oluşturulan girişlerin başında nöbet bekleyen vampirler duruyordu. Benim giriş yaptığım yerdeki adam bir an için benimle göz göze gelmişti. Fakat ağzını açıp burada olduğumu haber veremeden yanı başındaydım ve tırnağımı emsesine saplayıp onu bayıltmıştım. Bir un çuvalı gibi kendini salan bedenini tutup sessizce yere bıraktım ve bu girişten gözlem yapmaya başladım.

Sağımda kalan altın tabutu görebiliyordum. Getirildiği konteynerin hemen önüne bırakılmış, çevresi barikatlar ve vampirlerle sarılmıştı. Huzursuz bir bekleyiş hâkimdi.

Dakikalar sonra tabutun aksi yönünden adım sesleri gelmeye başladı. Genç bir adam ve yanında siyah takımlı; kulaklarında telsizler, gözlerinde siyah güneş gözlükleriyle bir koruma kafilesi açıklığın tam ortasına yürüdü. Gözlerini önüne siper ettiği elleriyle spot ışığından korumaya çalışıyordu.

"Bu sahiden de gerekli mi?" diye sordu tanıdık gelen bir ses. Yapaylığın karşıllığı olmayınca muzip ve eğlenceli geliyordu kulağa.

Onu yanından asla ayırmadığı korumalarından tanımam gerekirdi. Gazetelerden gördüğümüz Faruk Bey'in gizemli vârisi, bir diğer deyişle vampire dönüşmüş kendisiydi.

Tam olarak teslimat anına denk gelmeyi başarmışım. Şanslı günümde olmalıydım.

Tabutun yanında yetkili görünen adam bir el hareketi yapıp ve arkadan gelen ışıkların bir kısmı söndü. "Daha iyi mi?" diye sordu.

Faruk Bey elini gözünün önünde çekti. "Fevkalâde!"

"Yalnız gelmeniz söylenmişti," dedi yeni vampire dönüştürüldüğü her hâlinden belli korumalara küçümseyerek bakıp.

"Kendimi garanti altına almak istedim," diyerek omuz silkti.

"Size zarar verme niyetinde olsaydık onlar yeterli olmazdı." Güldü. "Biz düzenimizin eri iş adamlarıyız."

[illegible] ve [illegible] verdi [illegible] Adamlarına [illegible] [illegible] [illegible] Ancak varlıklarının ona ne tür bir [illegible] [illegible] [illegible] Bunun için bu şekilde [illegible] [illegible] [illegible] Tamamlamaya çalıştığım sözler değişiyor. Dışarıdaki [illegible] için buradalar."

"Bizde bir sözün [illegible] Sahitelerini kurtarmak için [illegible]" Elini tabancanın üzerinde gezdirdi. "Satın aldığımız [illegible] [illegible] [illegible]

Öyle görünüyor ki o adamlar zaten en başından beri işin içindeymiş, diye geçirdim içimden. *Kendimizi gereksiz yere olaya dâhil edip başımızı belaya sokmuşuz.*

"Hâlâ birlikte olsaydık Tolga'nın sana karışma demiştim, diyecektim kahkahamı bastırırım," dedi Likya gözlerini devirerek.

Kendi hatası olarak görmesini istemezdim. Her ne kadar korumak için orada olabilmeyi düşlesem de bugün şahit olduklarımdan sonra emindim. Eğer Likya işimizi uzatmasa o gece okula dönmüş olurduk. Saldırı olduğunda orada olurduk. Mano'nun ölümüne mâni olamayacağımız gibi hiç şüphesiz biz de Yabani'nin kurbanı olurduk.

Komikti; Yabani'nin kendi adamlarının, bizi avlamaya giden diğer ekibin planını altüst etmesi. Ya bir strateji hatası vardı ya da Lonca'ya çalıştığımızı ve teslimattan haberdar olduğumuzu hesaba katamamışlardı.

Gerginlikle ellerini birbirine kavuşturan Faruk Bey, korumalarının ona bıraktığı çemberin içini arşınladı. "Nerede kaldı bu Yabani denen adam? Bir an önce halledelim de işler kızışmadan bitsin," diye sızlandı.

Yutkundum. *Yabani mi gelecekti?*

"Efendimiz geldiler," diye karşılık veren adam, yanındaki aslanından birine para çantasını alması için işaret verdi.

Çoktan buradaydı! Tüylerim diken diken olmuştu.

Para teslimatı ve sayımı yapılırken daha neyi bekliyor olabileceğimi düşündüm. Yabani ile denk gelmemiz çok tehlikeliydi. Öğrendiklerim o kadar da devrim niteliğinde şeyler değildi. Evet, Yabani'nin sadece özel güçleri emmediğini, emdiği yeteneği bir başkasına verebileceğini öğrenmiştim. Ancak bu kendimi böylesine bir tehlikeye atmam için yeterli miydi, sorgulanırdı.

Karnımı kasan ve tüm hücrelerimi burada kalmaya iten içgüdüme izin verdim. Umarım bu içgüdüler Likya'nın o gün operada dinledikleri gibi saçmalamıyordur.

Para hazır olduktan sonra yetkili adam birine telefon açtı. Kısık sesle konuşsa da duydum. "Tamamdır, burada her şey hazır."

Gerginlikten tırnaklarını yemeye başlayan Faruk Bey'in bir zamanlar yaşını başını almış bir adam olması garipti. Ondan daha serinkanlıydım, daha iyi değil. Likya'yla birbirimize bakıp derin bir nefes verdik.

"Gidelim mi?" diye sordu Likya tereddütle.

Başımı iki yana salladım.

Arka taraftan bir adam yürümeye başladı. Mokasenleri zeminde gücünü belli eden, ritmik bir ses çıkarıp yankı yapıyordu. Bol pardösüsü ve başını örten kukuletasıyla yüzünün neye benzediğini seçemiyordum. Baktığım yerde sanki derin bir karanlık vardı. Altında kaşları, burnu, ağzı bulunan; kanlı canlı biri olduğuna inanmak zordu. Cinayetlerinin ve açgözlülüğünün o yüze neler yapmış olabileceğini görene kadar kestiremezdim.

Faruk Bey de onu ilk kez görüyor olmalıydı. Saygıyla selam verip beklemeye başladı.

Yabani konuşmadı. Ona bakmadı bile. Tabutun yanına gelip açılmasını bekledi. Derhâl ateş püskürtmeye başladılar, menteşeler sıcaklıkla ağır ağır eridi fakat tabutun açılması için yeterli değildi ve tüm kenarları eritmeleri çok zaman alıyordu. Elini bir işaretiyle onları durduran Yabani, parmaklarını tabutun kenarına bastırdı.

Isısı kor parçaları gibi ışık saçan parmaklarından anlaşılıyordu. Farklı şekillerini gördüğüm ısıyı emebilme yeteneğine kendisi de sahipti. Ekibindeki bazı vampirlere, eline çoktan geçmiş yetenekleri paylaştırıp dağıtıyor olmalıydı. Az önce cehennem zebanileri gibi koskoca orduyu birbirine katanların gücü, onun hâkimiyeti altında olabilir miydi? Düşüncesi bile korkunçtu. Küçüklüğümde oynadığım kart koleksiyoncusu gibiydi. Fazladan kart toplayacak kadar fuzuli cinayetler işliyordu.

Gücü akıllalmaz boyutlara ulaşmış olmalıydı.

Parmaklar, sanki altından tabut koca bir tereyağı kütlesiymiş gibi basıldığı yerden içeri daldı. Açılmaması konusunda temkinli davrandıkları tabutun yüzeyinde açılan bir delik, onun hizmetindeki vampirleri irkiltmişti. Yabani hiç korkmuyor gibi görünüyordu. Menteşelerini kilitleyen engeller kalkınca tek bir hareketle tabutun kapağını yukarı fırlattı ve bir vampir gücünün

[illegible] zorlayan bir manevrayla sökülen kapak döne döne [illegible] bir yere uçtu.

[illegible] karışık bir panik dalgası herkesin ifadesine yayıldı. Artık sadece sırtını görebildiğim Yabani göz ucuyla tabuta baktı, sonra sesini ilk defa duyuran bir hiddetle kükredi. "Bu rezillik de nedir?"

Her şeyden sorumlu olduğu belli olan adam bağırışın etkisinde, çekinceyle tabutun içindekine baktı. Yüzü önce şokla çarpıldı, sonra düştü. Derhâl birkaç adım geri çekilip tabut hizasına kadar eğildi. "Affedin, efendim. Kendini korumak için altına dönüştürmüş olduğunu düşündük. Oyunlarına kanmamak için kapağını şu ana kadar hiç açmadık. Bizi siz ikaz etmiştiniz bu konuda."

"Bana cevap mı veriyorsun? Böyle bir durumda kendi inisiyatifini kullanmaktan aciz, işe yaramazın tekiysen bunca yetkiyi neden sana veriyorum? Bana niçin haber verilmedi!" Öfkesinden en az adamları kadar etkilenmiş bir şekilde ben de nefesimi tutmuştum ve beynimin içinde incelikli karşılaştırmalar yapıp bu sesi bir yerden tanıyıp tanımadığımı anlamaya çalışıyordum.

"Haber verdik, efendim. O sırada bilinç emen kızla meşguldünüz," diye karşılık verdi.

İşte! Tekrar bahsim geçmişti. Burada boşuna beklemiyordum. Dikkat kesildim.

"O da yine sizin beceriksizliğiniz yüzünden boşa gitti, değil mi?" derken sesini tekrar normal konuşma tonuna çekmişti. "İki saldırıdan da eliniz boş döndünüz."

"O saldırılar benim sorumluluğumda değildi, efendim."

"Senin sorumluluğunda olan meselelerde nasıl olduğun ortada." Tehditkâr bir tınıyla konuştu. "Kovulmaya çabalıyorsan kadem tazminatı vermediğimi de biliyor olmalısın. Diğerinin işine bir başkası tarafından son verilmeseydi aynısı yapacaktım." Söyleyiş şeklinden bunun para değil, yaşama şansı hakkında olabileceğini düşündüm.

Onun yerinde olmak istemezdim. Ama benim yerimde de olmak yerine göre kötüydü. Güçlü korkunç boyutlara ulaşmış bu burçun katilin gözüne kestirdiği vampirlerden biri de bendim.

Sırtında işi bitmiş bir liderden daha büyük bir hedef tahtası asılıydı.

Faruk Bey gerilime rağmen konuşmaya cüret edebildi. "Neler oluyor?"

Yetkili adam, Yabani'ye duyduğu mahcubiyete kıyasla samimiyetsiz sayılacak bir kederle konuştu: "Korkarım ki tutsağımız kurtulmayı başarmış ve adamlarımızdan birini altına dönüştürerek bugüne kadar bizi kandırmayı başarmış."

Panikle yüzünü sıvazladı. Şimdi kesinlikle öldüğü yaşında, kalp krizi geçirmekte olan yaşlı bir adama benziyordu. "Şimdi ne olacak peki? Para boşuna mı gitti? İnsan hayatımı sadece sıradan bir vampire dönüşmek için mi gözden çıkardınız?"

Yabani elektriğe tutulmuş gibi ondan tarafa döndü ama öfkeli bir cevap vermek yerine huyuna giderek konuştu. Ses tonuna yansımış alaylı tonu çok azı fark edebilirdi. "Hiç merak etmeyin. Kendisi kaçmayı başarmışsa adamları, bu gece bize onu kurtarmak için saldırıyor olamaz. Ama gelin görün ki buradalar."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu aklı karışmış alıcıları.

"O burada, aramızda. Adamlarını toplayıp üstümüze salan bizzat kendisi. Bu bir kurtarma operasyonu değil, bir intikam saldırısı. İşler yolunda giderse size onun kalbini hediye edebileceğim." Arkasına döndü. "Gözünüzü olası bir saldırı için dört açın. Dışarıdaki devriyelerini yanıma çağırın." Çıkıp gitmeden önce kalakalmış adamlarına bağırdı. "Hemen!"

"Kimden bahsediyorlar? Kim bu koca vampir çetesinin sahibesi, kimin yeteneği bu pazarlamaya kalkışmaları?" diye sordu Likya kafa karıştığının sitemiyle. *"Hiçbir şey anlamıyorum. Ama anladığım bir şey var. Burada olanlar bizim aklımızın aldığından çok daha büyük şeyler. Tabutuyken bu kadar korktukları o şey şimdi dışarıdaysa ebilikenin ne kadar büyük olduğunu düşünemiyorum. Gidelim, Koya. Burada bırakalım."*

Tam da kardeşimle aynı fikirde olduğumu söylemek üzereydim. Hakkımızda edinebildiğimiz tek bilgi zaten başımızdan geçen, konuşduğumuz şeylerdi. Burada sinip beklememiz, canımızı tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Durmalıyım, diye içimden geçirmeyi ısrarla bir hareketlenme oldu. Alan ışıklarından iz bırakarak kayan ufak bir ışık, aydınlığın içinde dolandı. Girişlere girip çıkıp az önce bayılmayı seçtiğim adamı ve daha nicelerini sanıyorlar içerisinde oluşturdu. Hızlı davranıp alan yöne seğirttiğim için gazabından nasibini almadım. Sadece parlamaları duydum.

Benimle vakit kaybetmedi. Muhtemelen önemsiz bir oluşum olduğunu düşündü diğer herkes gibi. Şaşkınlık sadece beni değil, tüm bu kaosların orta yerinde kalmış Faruk Bey'i de ele geçirmişti.

Alan sarsıntı ışığı bu sefer ona seğirdi ve kurumaları da sanıyorlar üzerinde bir toz yağmuruna dönüştürdü.

Sinirliğim yerden tanıklık ettiğim olaya yol açan kadın, Faruk Bey'in tam önüne gelince durdu ve ufak ışıltı bir şekil aldı. *İlay*, diye geçirdim içimden. Ruslan'ın sevgilisinin burada ne işi vardı?

"Demek yeteneğime el uzatma cüretinde bulundun, öyle mi?" dedi kükürdayarak. "Sen bu gücü taşıyabilir misin ki?"

O muydu? Bahsi geçen çete lideri, altına dönüştürme gücü olan sözde tuzak İlay mıydı? Gözlerime inanamıyordum.

Faruk Bey ağzını açıp tek kelime edemedi. İlay uzattığı tırnaklarını seri hareketlerle yeni dönüştürülmüş vampirin üzerinde gezdirdi. Sonra yere tüküürüp yandan bir tekme savurarak havalanmasını sağladı.

Uçan Faruk Bey havada parçalara ayrıldı. Atmosferi terk ederken parça parça azalan bir roket gibi dört ana parçaya bölündü ve darbenin etkisiyle farklı hızlarla konteynerlere çarpıp tozda buz oldu.

Her şeyin etrafında örüldüğü iş adamı görkemsiz bir ölümle aramızdan ayrılıvermişti. O sadece düğüm noktalarından biriydi. Ana resimde hiç olmamıştı. Sadece ben bunu şimdi görebiliyordum.

İlay *sıra sizde geldi* dercesine sırtı ona dönük Yabani'ye ve adamlarına döndü. "Dostlarının öldü, Yabani. Kalplerini sakız gibi çiğneyip atacam!" diye bağırdı İlay. "Şimdi sıra sende."

İkinci bir hareketlenme oldu. Konstantin'in beni durdurup dinlediğinde duyduğum adım sesleri, azalmış bir kalabalığın

buraya gelmekte olduğunun habercisiydi. Girişleri tutan kimse olmayınca çetesi akın akın içeri doluştu. Tek başına hepsinden üstün olduğunu kanıtlayan İlay'la birlikte Yabani'nin tarafı artık azınlıkta kalıyordu.

"Gücünü bana vermeyi kabul edersen yaşamana izin verebilirim," dedi İlay öne çıkıp.

Yabani ağır ağır ona döndü. "Bir daha yaşamana izin vermek gibi bir hata yapmayacağım," dedi ve dişler sivrildi, tırnaklar uzadı. İki taraf var gücüyle birbirine çarpıştı.

Başta yapamadığımı şimdi yapıp olay yerinden kaçmak üzere harekete geçtim. Ancak bu gecenin sürprizleri benim için de son bulmamıştı. Henüz iki blok uzaklaşabilmişken ani bir kavrayışla durduruldum ve çığlık atma güdümle mücadele ettim. Bir eli belimi tutup diğeri ağzımı tıkadığı için atsaydım da boğuk bir ses çıkardı sadece.

BÖLÜM 21
İKİYÜZLÜLER

BENİ KORKUTMAMAK İÇİN BÖYLE DAVRANAN RUSLAN, susmamı işaret etti. Sakinleştiğimi görünce ellerini bıraktı. "Karya? Burada ne yapıyorsun sen?"

"Aynısını sana sormalı!" diye karşılık verdim onu burada görmenin şokunu atlamamışken. Konstantin'i görmek beni bu kadar şaşırtmamıştı. "Yabani'nin burada olduğunu bilmiyor musun? Az önce gördüm onu. Yüzünü göremedim ama sesini duydum."

"Biliyorum," dedi. "Ben de duydum. Biliyorum."

"O zaman ikimiz de canımıza susamış olmalıyız."

Hüsranla bir nefes bırakıp arkasına dayandı. "Buraya kendi isteğimle geldiğim söylenemez."

"Seni kaçırdı mı?" diye sordum. *Yabani mi, sevgilisi olacak İlay mı,* diye soramadım. Az önce gördüklerimle ikisinin de birbirinden kötü olduğuna ikna olmuştum.

"Hayır. Karmaşık bir durum. Buradan gidelim, anlatacağım. Artık her şeyi anlatacağım." Beni kollarımdan tutup sarıldı. "Artık aramızda hiçbir sır kalmayacak." Kulağıma yaklaştırdığı dudak-

kanının hasiatısı içime bu gece hiç tatmadığım bir his pompaladı. Heyecan. İyi bir heyecan...

Gülümsedim. Onunla gitmeye hazırlandığım sırada Likya'nın elimi tuttuğunu gördüm. Ruslan'ın sırtının arkasında, asık bir suratla bana bakıyor ve sırayı ona vermem için izin istiyordu.

Sebebini anlayamadığım gibi vermek de istemedim. Daha önce isteyebilirdi. Neden şu anı seçmişti ki?

Gidelim, sonra, diye geçirdim içimden.

"Onunla gitmeden önce bilmen gereken şeyler var," dedi soğuk bir sesle. *"Ruslan, bizi olduğuna inandırdığı gibi biri değil. İzin ver, göstereyim."*

İçime bir şüphe düşürmüştü bir anda. *Bu kadar önemli ne olabilir* sorusunu, birçok şey olabileceği ihtimali doldurdu. Ruslan'ı tanıyorum dediğim hâli bile yarım yamalaktı. Bir şey varsa, Likya önemli diyorsa, ona güvenecektim.

Elimi ona verdim. Parmaklarıyla ufak bir temasla, Likya kendi anılarını benimle paylaşabildi. Hiçbir söze, uzun uzun anlatmaya gerek kalmamıştı. Saniyeler içinde onun bildiği her şeyi ben de biliyordum artık.

Bir şaşkınlık nidasıyla geri çekildim. Ruslan'ı sert ve temkinli bir şekilde itmiştim bunu yaparken. Göğsüm, bu öğrendiklerimle ne yapacağını bilemez bir panikle inip kalkıyordu.

Nasıl?

Artık yüzüne bakamıyordum. Benden geçmişimi sakladığını biliyorken... Mümkün değildi.

"Ne oldu?" diye sordu bir şey olduğunu anlamış gibi.

Başımı yana çevirdim. "Uzak dur benden!"

Ve ondan olabildiğince uzağa koçum.

3 Yıl Önce

Uçaktan indiğimde hâlen uyku mahmurluğunun pençesindeydim. Valiz sırasına girmeden önce lavaboya uğrayıp yüzümü yıkamanın beni kendime getireceğini düşünmüştüm. Bu şekilde eve kadar gidemezdim.

Sürü hâlinde hareket eden insanlardan ayrılıp tuvalete girdiğimde beyaz, parlak ışık gözlerimi yaktı ve yüzümü buruşturdum. Aynanın karşısında yeni uyanmıştan çok çökmüş görünen bir genç kız buldum.

"Bir saatlik uçuşta ne kadar dağıtmış olabilirsin ki? Pes!" diye söylendim suyu avuçlayıp yüzüme çarparken. Soğukluğu iyi gelmişti. Geri doğrulduğumda daha iyi görünüyordum. Fakat makyaj tazelemesine ihtiyacım olduğu kesindi. Annem beni bu hâlde görürse bir şey oldu sanabilecek bir kadındı.

Çantamdan makyaj çantasını çıkarıp kapatıcıyı ararken içindekileri yere düşürdüm. Bir küfür eşliğinde yere eğilirken ortak kullanım tuvaletin zemininden bir şey alma düşüncesi canımı yeterince sıkmıştı.

Oflaya puflaya geri kalkarken aynada göz göze geldiğim başka birinin varlığıyla ufak bir çığlık attım.

Herhangi bir açıklama gelmediği için arkamı dönüp soluk benizli, platin sarısı saçlı adama sorarcasına bakmam gerekti. Sonra kafamdaki bulanıklık yüzünden kadınlar yerine erkekler tuvaletine girmiş olabileceğimi fark ettim. "Pardon, yanlış girdim galiba," dedim mahcubiyetle.

Bir çırpıda eşyalarımı toplayıp dışarı yönelmeye kalkışmamla adam önümü kesti. Kaşlarımı çatarak aşağıda tuttuğum bakışlarımı kaldırdım. "İzninizle," dedim bir daha onu geçmeye kalkışıp ama yine gitmeme izin vermedi.

Tedirginlikle gözlerimi tuvaletin içinde gezdirip kaçacak bir delik ararken pisuarların olması gereken yerdeki boy aynası gözüme takıldı. Yanlış girmemiştim. Burası kadınlar tuvaletiydi. Ve öylece buraya dalabilecek adamın iyi niyetli olmayacağına emindim.

"Çekil yoksa bağıracağım," dedim nezaketi bir kenara bırakıp.

"Bağırma yoksa o güzel boynunu kırarım," diye bir karşılık gelmesini beklemiyordum. Tehdidiyle beraber ağzını açan adamın üst dişlerinden iki tanesi yalnızca filmlerde gördüğüm bir şekilde uzadı. Boynumu kıracağından değil, nefesim ciğerime sıkıştığı için artık bağırabileceğimi sanmıyordum.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum güçlükle. Bu da neydi? Böyle bir şey imkânsızdı. Bu adam... Düşündüğüm şey olamazdı, değil mi?

Halüsinasyon mu görüyordum yoksa? Sivri dişler bana uçakta gördüğüm rüyayı hatırlatmıştı. Belki hâlâ rüyanın etkisinde olduğum için zihnim saçmalıyordu. Şu an sadece bana sataşan sapık bir adamla karşı karşıyaydım.

"Bu koku..." dedi ve bana yanaşıp burnunu içine çeke çeke üstümdekileri kokladı. "Nerede alsam tanırım. Bu onun kokusu."

"O kim? Bir parfüm yüzünden mi yolumu kesiyorsun?" Aklım almıyordu. Almadığı gibi çaresizlikle yere çömelip ağlamak istiyordum sadece. Tek istediğim eve gitmekti.

"Parfüm mü?" Alayla güldü. "Çok şaşırmış gibi davranma. İlay'ın senden bedenmeme izin veren bir orospu olduğunu görebiliyorum. Ne yalan söyleyeyim, bir an seni o sandım. O sürtüğün canına okuma düşüncesiyle ne kadar hızlı geldim, bir bilsen..." Bana bir adım yaklaşıp gülümsedi. "Ama sen de işimi görürsün."

"Ne saçmalıyorsun sen? Ben İlay diye birini tanımıyorum," dedim aşağılamasını görmezden gelerek. "Başkasıyla karıştırdın."

"Benim yalan söylüyorsun," dedi üzerime gelip soğuk parmak larını yüzümde dolaştırmaya başlarken. İrkildim ama kaçacak yer yoktu. "Ölümsüzlüğüne hakkı olacak olana hayat veriyorlardı. Biri olmak istiyorsun." Pembe dilini sivri dişlerinin üzerinde gezdi. "İlay yeniğini kaybettiğini anlayınca kılıçlara binecek!"

Hayır. Sivri dişler. Kaybetmek... Hayır, hayır, hayır! Bir yaşam var olamazdı.

"Lütfen," dedim gözyaşlarına boğulurken. Dizlerimin bağı çoktan çözülmüştü ama hareket etmeye korktuğum için ayakta durmaya zorluyordum kendimi. Bedenim gibi sesim de titriyordu. "İlay diye birini tanımıyorum. Lütfen, bırak gideyim."

Cek cıkladı ve mengene gibi kapattığı elleriyle belimden tutup beni havaya oturttu. "O kadın benden çok şey çaldı. Benim de onun bir şeylerini çalmam gerek."

"Bırak beni! Yardım edin!" Bağırmaya başladım. Artık doğru zaman gibi görünmüştü. Ellerimle onu itiyor, çırpınıyor, ayaklarımla tekmeler savuruyordum ancak hiçbiri etki etmiyordu. Çok güçlüydü. Kurtulamıyordum.

"Ah... Bağırmak konusunda ne konuşmuştuk?" dedi elleriyle boğazımı kavrayıp sıkmaya başlarken. Nefessiz kalmadan önce basacağı damarlardan kan gitmediği için gözlerim kararırdı. Yaşlar art arda süzülürken ağzım çaresizce açılıp kapanıyordu. "Endişelenme. Seni elbette bırakacağım. Seni bizden biri yapıp İlay'ın bacağına geri göndereceğim. Eminim ki kanından faydalandığı biri, kendisine yük olduğu için deliye dönecektir."

Hiçbir şey anlayamıyordum. Çırpınamıyordum. Nefesim artık tükenmişti. Boğuluyordum.

"Şimdi uyu, güzel kız," dedi ninni gibi bir sesle. "Önümüzdeki üç gün benimlesin. Uyandığında başka biri olacaksın." Tekrar güldü. Ben ölüyorken o kahkaha atıyordu.

Açık tutamadığım gözlerim tamamen kapandı. Patlayacak gibi gelen dünyam infilak etmek yerine hava kaybeden bir balon gibi sönüp gitti. Son sözlerini duydum sadece.

Son gibi gelmedi hiç.

Columbia

Neden olmuyordu? Bir anda tavırlarının tam tersine dönmesine sebep olan neydi?

Başımdan geçiyordum fakat hayatımı başıma bunun geldiğine bir türlü inanamıyordum. Bir ailenin hem bir cinayetle ilişkili bir şeyleri olduğunu hem de bunu öğrenmiş olmam, hem de tek kelimeyle silahlandırılmamış bırakıyordum.

Ne zaman Ilay'dan bir haber alsam bir şeyler yapmak istiyordum. Ama bu sefer kendimden emin değildim. Bu sefer ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Hayatımda ilk defa bir şeyden bu kadar korkuyordum. Yapamıyordum.

Onu tüm bu sebeplerin içinde gördüğümde tek bir şey hissetmiştim: Teselli. Neden burada olduğunu bilmememe rağmen tüm bu hayali yaratıklarım arasında bir melek gibi olduğunu görmüş ve yanında olmak istemiştim. Artık Ilay resimden çıkacağına göre sonsuza kadar onun olabilirdim. O da benim...

Karya'yı kollarından tutacaksın. *"Hiss!,"* diyeceksin. *"Ilay diye bir şey kalmadı. Onu hayatımdan tek amacım bu olsa da yok edecek ve sonunda karşında yüzde yüz kendim olarak durabileceğim. Artık arzumdakini dünyaya yapabileceğim."* diye haykıracaksın.

Şimdi gördüğüm bu reptiliyle uğraştığım havai kurtluğumun [illegible] mi olamazdı. Ruhum kısa bir süreliğine özgür kalmış, şimdi daha büyük bir hapis deliğinin içine çekilip yutulmak üzereydi.

Her şey sonsuza kadar sürecek. Karya ve sen sonsuza kadar [illegible] olamayacaksınız, diye geçirdim içimden.

İlay'la paralelinde geçirdiğim zamanın bir şekilde aramızdaki bağı kaybetmemize yol açacağının korkusu hep benimkiydi. Ama korktuklarımın başıma geliyor olamazdı. Onu kaybediyor olamazdım. O hâlde bu gece ben hangi savaşın galibi çıkmıştım ki?

Karya benden uzaklaşmayı aklına koymuştu. Gözü, kan gölüne dönmüş savaş yerini görmüyordu bile. Doğrudan kervanın içine dalıp aralarından sıyrılarak ilerliyordu. Yetişemediğim gibi onun hokkabazlıkla sıyrıldığı vampirlerin engellerine takılmam da cabasıydı.

Onu kimse görmüyordu. Bir tek ben görüyordum. Hatta gördüğüm tek şeydi. Beni ise herkes görüyor; bir yanımdan ani bir darbe alıyor, yalpalıyor, yere düşüp savruluyordum. Her seferinde ayağa kalkıp izini kaybetmeden ona koşuyordum.

Kargaşanın içinden çıkıp karanlıkta kalan ıssız bir terasaya ulaştığımızda seslendim: "Karya! Bekle!"

"Sana *benden uzak dur*, dedim!" diye bağırdı kafasını bile çevirmeden.

"Ne olduğunu bilmeden bunu yapamam," diye yakındım. "Sen de bana bunu yapamazsın."

Karya irkilerek duruverdi. Kanatları rahat çıkabilsin diye giydiği sporcu atletinin açıkta bıraktığı sırtındaki tüm kasların gerildiğini görebiliyordum. Hışımla bana döndü. "Ben. İstediğim. Her şeyi. Yapabilirim!" dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Haklısın. Değilsin. Ama ne olur anlat bana," dedim omuzlarını düşürerek. "Ne değişti? Sorun ne?"

"Sen bana anlatır mı?" diye sordu tükürürcesine. "Beni ilk gördüğün andan beri bana anlattın mı, Ruslan?"

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordum kanımı donduran bir şüpheyle.

"Hatırlıyorum." dedi net bir duruşla. "Uçaktaki karşılaşmamızı ara sıra hatırlıyorum."

İlk aklıma gelen, nasıl öğrenmiş olabileceği oldu. Sonra bir önemi kalmadı.

Öğrenmişti.

Son sürat giden bir arabaydım. Az önce yoldan çıkmıştım. Şimdi bir direğe çarpmanın sarsıntısını yaşıyordum. Paramparça olan cam kırıklarının sesini duyuyor gibiydim. Savrulup ön camdan fırladığımı hayal ediyordum. Dışarısı uzay gibi bomboş bir siyahlıktan ibaretti. Burada yapayalnızdım.

"Ben... Ben söylemek istedim, Karya." Gerçekten istemiştim. Bunu bilmeliydi. "Sizi ilk gördüğümde bu yüzden yanınıza gelmiştim."

"Beni niyetin değil, ne yaptığın ilgilendiriyor. Benden nasıl böyle bir şeyi saklayabilirsin? Bunu saklayıp nasıl onca zaman yüzüme bakabilirsin?" Alayla güldü. "Bir de beni sevebileceğine inandırdın. Sedef'in ne demek istediğini daha iyi anlıyorum. Sen gerçekten *sonsuz bir umutsuz vakaymışsın.*"

Bunu Sedef görünümündeyken söylemesi, aynı kişi tarafından tekrar ediliyormuş gibi görünmesine yol açmıştı. Sedef'in ağzından çıkması hiçbir zaman canımı yakmamıştı. Ancak bu sefer bunları Karya'dan duyduğumu bilmek, arabanın taklalar atmasına yol açıyordu. Bedenimdeki tüm kemikler un ufak oluyordu.

"Bundan kendimi sorumlu hissettim ama yaptığım şeyle seni döndürebileceğimi biliyordum. Dolaylı yoldan bile sebep olmaydım söyleyecektim. Fakat ikizinle olanları anlatınca korktum, Karya. Ne gibi bir felakete sebep olmuş olabileceğimi anlayınca yapamadım." Ağlamaklıydım. Beni anlayabilmesine, anladıkça affedebilmesine ihtiyacım vardı.

"Bunun sorumlusu zaten sendin," dedi vicdan azabımı daha derinden etkileyen bir nefrette. "Senden üstüme sinen İlay'ın kokusu yüzünden... Eksik parçalar tamamlanınca anılarım geri geliyor. Sürtük sevgilinin pahsi maceralarına kaza kurşunu olmuşum."

[illegible] düşünüm ve dizlerimin üstünde beklerdim. Bu gerçekten benim suçumdu. Etrafımdaki tüm ölümlerin sebebi benim. Ben ve hayatıma aldığım İlay. Bir canavarın evinde daha [illegible] olmayacaktım, diyordum. Belki de en başta her canavar aldığım için başka bir canavara âşık olabilmiştim.

Acıyla Karya'ya bakıyorum. "O gün çoktan pes etmemiş olsaydım sana söyleyebilirdim. O gün hayat taşımak çok zor bir yük gibi gelmeseydi sana bu sana her şeyi anlatırdım. Öleceğimi düşündüm. Sen gelmeden önce de ölmüş olabilirdim ve bunu asla öğrenemezdin. Böylesinin daha iyi olacağını sandım. Bu yüzden de sessizce gitmeyi seçtim."

"Anılarımı sildiğin gibi bunu da sen karar verdin yani?" dedi öfkesiyle. Bu yüz ifadesi... Midem burkuldu. İlay'ın gerçekleri açığa çıkardığında adaletin yerini bulduğunu sanmıştım. Roller değişince sadece ortaya dökülmesinin hiç de adaletli olmadığını fark ediyordum. "Ne kadar bencilce bir yaklaşım..."

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şeye gücüm yoktu o gün. anılarına. Neye katlandığını kendi gözlerinle gördün." İntiharın eşiğindeki birinden ne beklediyebilirdin ki?

"Her şeyi kendinle alakalı yapma! Sürekli ölümün arkasına sığınıp yanlış davranışlarından sıyrılamazsın," dedi buz gibi bir sesle.

İlay'ın dudaklarından çıkan yaralayıcı tüm sözler bir araya toplansa, şu an aldığım darbenin şiddetiyle kıyaslanamazdı. Karya, beni dinleyip anlamış birisi olarak bu kelimeleri sarf edemezdi. Sarf ettiği yüzünden o zaman yardım edip bana yaşama amacı vermesinin önemini kaybediyordu. Acımı ve içinde olduğum durumu hiçe sayıyordu. Buna dayanamazdım. "Bunları canın yandığı için söylüyorsun. Böyle düşünüyor olmazsın."

"Seni kurtarsın bendim. Neye tanıklık etmiş olduğumu da ne düşüneceğini de çok iyi biliyorum."

"Ne anlamı kaldı ki şimdi?" dedim ulumsarcasına bir ses çıkarıp. "Madem öyle, keşke beni ölüme terk etseydin."

"Bak işte! Yine yapıyorsun," dedi alayla. "Etmedim, Ruslan. Seni hayata döndürdüm. Seninle ilgilendim. Endişelendim.

Tekrar yaşama tutunduğunu adım adım gözlerimle gördüm." Kafasını başka bir yöne çevirdi. "O gün söyleyememiş olabilirsin. Sonrasında söylemek için eline onlarca fırsat geçti. Bulanık geçmişimle ilgili her detaya bu kadar muhtaçken, bunun beni içten içe yiyip bitirdiğini bilmene rağmen sen bana anlatmamayı *tercih ettin*. Yaptın bunu. Kabul et!"

"Evet, kabul ediyorum," dedim yerimden ağır ağır doğrulurken. "Anlatmayı onlarca değil, yüzlerce kez düşündüm. Bunu düşünmeden uykuya daldığım bir gün bile olmadı. Fakat nasıl yapabilirdim ki? Hayatını çaldığım birinin, kardeşinin hayatını da çaldığım birinin bana en ufak bir sempati beslemesi mümkün müydü bu durumda? Ama bunu bilmezken mümkün oldu. Birbirimize çekilmeden edemedik, Karya. Bu da mı hiçbir şey ifade etmiyor senin için?"

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Asıl bu yüzden bana çok şey ifade ediyor. Sana bir daha nasıl güvenebileceğimi bilmiyorum, Ruslan." Gözlerini düşürdü. Gözlerime bakamıyordu. "Bunu yapamıyorum."

Pes ettim. Bu dargınlıkla mücadele edemezdim. Ondan vazgeçmek, yaşama amacımı kaybetmek gibiydi. Yine de elimden bir şey gelmiyordu. "Anılarını geri aldıysan uçakta yaşananlarının hiçbirinin size kasıtlı zarar verme niyetiyle yapılmadığını da biliyorsundur. Tek hatam, gerçekleri ilk andan beri söylememekti. Bunu bildim. Üzgünüm."

"Biliyorum," dedi durgun bir sesle. "Fakat bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Uçaktaki Likya'ydı. Bu demek oluyor ki öldürülen bendim. Bırak, seninle bir şeyler yaşamayı, bu beden üzerinde hiçbir hak iddia edemem. Şimdi benden neyi sakladığını anladın mı? Kardeşime yapışıp üzerinden geçinen bir asalak olduğumu yeni öğreniyorum. Tüm bunlar çok fazla."

Hayır, bunu kabul edemezdim. Buna inanmasına izin veremezdim. "Uçaktaki adının Likya olduğunu söyledi, evet. Ama nasıl desem... Sanki seni o genç kızda daha çok gördüm. İkizini değil."

"Belki de böyle olduğuna inanmak istedin," dedi gerilerken.

"Belki de..."

Elini önüne siper edip son sözlerini söyledi. "Daha fazla konuşacak bir şey yok, Ruslan. Lütfen bu seferlik peşimden gelme."

"Peki," dedim sadece.

"Peki," dedi o da.

Ayrı yönlere doğru gittik.

O benden uzaklara, ben karanlık bir boşluğun içinde yolumu tamamen kaybetmeye...

Ağlamayacaktım. Hayır, onun için yapmayacaktım bunu! Artık hiç kimse için gözyaşı dökmeyecektim.

İstemediğim sözler söylemiştim. Biliyordum. Asla böylesini hissetmemiştim. Ama canım yanıyordu. Çok yanıyordu. Hiç olmadığım kadar kışkırtılmıştım. Beni mahveden ne yerle bir ettiği güvenimdi ne de içinde olduğum durumun hassasiyetine rağmen bencillikle beni kandırabilmesiydi.

En büyük kâbusum gerçek olmuştu.

Gerçekler bir şekilde belirsizken böyle değilmiş gibi davranmak kolaydı. Artık gün yüzüne çıkmıştı. Ölen ve ölü kalan bendim. Likya gulyabaniye dönüşendi. Ben hiç kimseydim. Hiçbir şeydim. Soyuttum. Gerçek değildim.

Hıçkırıklarıma engel olamıyordum. Gözyaşlarım tüm çabalamama rağmen kontrolsüzce dökülüyordu. Ama bir başkası için ağlamıyordum. Kendim için yas tutuyorsam buna izin verebilirdim.

"Özür dilerim, Likya," diye sayıkladım. "Sana çektirdiklerim için, kaprislerim ve hakaretlerim için... Hepsi için çok üzgünüm!"

"Neden özür diliyorsun, Kerya? Saçmalama! Senin hiçbir suçun yok," diye karşımda dikilip ellerimi tuttu kardeşim.

"Suçum, yok olmam gereken yerde sana yük olmak. Saçma olan sana böyle tutunup bu kadar zaman burada kalmış olmam," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Artık gitmeliyim Likya. Bunu biliyorken kalamam. Ruhumun göçüp gittiği yere ben de gitmeliyim."

Likya şaşkınlıkla kalakaldı. Gözlerime bakabilmek için dizlerini kırdı ve beni sarstı. *"Kendini öldürmekten bahsetmiyorsun herhâlde! Böyle bir şeye izin veremem. Sana ihtiyacım var. Kardeşime ihtiyacım var benim."*

"Bir kere ölmüş olan tekrar ölebilir mi?" diye sordum bu sefer. "Ben aslında çoktandır yokum, Likya. Bunu kabullenelim ki önüne bakabil."

"Biz zaten önümüze bakıyoruz. Bak, hayatımız devam ediyor. Normalde olduğundan farklı ama bize has, yeni bir sistemde yaşıyoruz belki ömrümüzü." Sonra geri çekilip boy gösterdi. *"Baksana bana. Şu an hayal dünyasında olan benim. Somutluk senin elinde. Nasıl olabilir, söylesene. Nasıl sen benden daha ölü olabilirsin?"*

"Ama artık biliyoruz. Artık senin başına ne geldiğini ve nasıl dönüşmüş olduğunu biliyoruz." Başımı iki yana salladım. "Bunu biliyorken nasıl devam edebilirim aynı oyuna?"

"Hâlâ bilmiyoruz ki. Ruslan haklı. O uçakta söylenmiş bir isim sadece," diye itiraz etti. *"Ya durum tersi olsaydı. Ya uçaktakinin sen olduğu ortaya çıksaydı ve senin konumunda şu an ben olsaydım, beni bırakıp sonsuzca öldürür müydün?"*

"Elbette hayır!" dedim anında. Haklıydı. Onun yapmasına izin vermeyeceğim bir şeyi kendim de yapamazdım. Oysa şu an kendimi öylesine mağlup hissediyordum ki... Elimdeki hakları sonuyla Likya'ya bırakmak, defolup gitmek istiyordum.

"O zaman hiçbir şey değişmedi," dedi anlayışlı ve yatıştırıcı bir gülümsemeyle.

"Değişmedi mi?" diye yine ağlamaklı bir şekilde doğrulanma aradım.

"Değişmedi," diye tekrarladı ve kollarını açtı. "*Gel buraya.*"

Ona gidip kafamı göğsüne bastırdığımda sahiden de oradaymış gibi geliyordu. Ruslan'la olan sarılmamızdan çok daha uzun süren ve her saniyesi iyi gelen bir andı. Sanki kalbim onunla kucaklaşırken atmayı kesmiş, nabzım tamamen durmuştu.

Dakikalara uzayan bir sessizlik...

Gözlerimi açıp kendimi geri çektiğimde gördüklerimi idrak edemeyerek ona baktım. Likya'nın silik görüntüsü masmavi bir kristalden oyulmuş gibiydi ve ışık saçıyordu.

"Likya," dedim şaşkınlıkla. "Bir şey oldu."

Anlamaya çalışarak yüzüme baktı ama kendisini işaret ettiğimde önünde kaldırdığı ellerine döndürdü kafasını. Masmavi kristalleri o da görüyor olmalıydı ki bir boğuk bir ses çıkardı. Sonra elini boğazına götürdü. "Ne yaptık az önce?"

Sesini sıra onda değilken ilk defa canlı duyuyorum gibi hissettim. Normalde hep zihnimin içinde duyardım. Şimdi kulaklarımla duyduğuma yemin edebilirdim.

Ona doğru ilerleyip dokundum ve elim içinden geçip gitmedi. Göğsünün tam üzerinde kaldı ve altındaki keskin köşeli kristalin soğuk yüzeyini hissettim. "Likya, şu an somutsun!"

İnanmadığını belli edercesine elini üzerime salladı ama parmakları saçıma takıldı ve çektiğinde saç tellerinin hareketinden etkilendiğini gördü. Yere eğilip bir taşı eline aldı ve fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı. Taş gerçekti ve metrelerce ötesinde düşüşünün sesini ikimiz de duyduk.

Birbirimize baktık heyecanla. Tam Ece yeteneğimizi, emdiğini verme konusunda hiç öğrenmediğimize laf atmışken... Sanırım nasıl yapılacağını bulmuştuk. İçimizdeki bilinci somutlaştırıp kendi bilinciyle hareket edebilen birine dönüştürmeyi öğrenmiştik!

Likya havalanıp üstümde uçtu ve kollarını boynuma doladı. "Hiçbir yere gitmiyorsun, kardeşim! İkimiz de hiçbir yere gitmi yoruz."

Kahkahalarla onu havada döndürürken bir ağırlığının olmasının dahi sevincini yaşıyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi, hâlâ aklım almıyordu.

Neşemizi bitiren buz gibi bir ses oldu. "Vay vay... Bu nasıl bir yetenek böyle? İlk defa görüyorum," dedi artık tanıdık olan sesi.

Dehşetle sesin geldi yöne dönerken kukuletası hâlen kapalı ama hiç olmadığı kadar yakınımda duran Yabani'yle göz göze geldim. Gözlerini görebildim. İrisi vampirlerinki gibi kırmızı değil, bembeyazdı.

Bizi nasıl bulmuştu? O savaştan zararsız kurtulmayı başarıp burada neden dolanıyordu?

Gerilerken az önce orada duran Likya'nın kristal bedeninin gitmiş olduğunu fark ettim. Süresi dolmuş ve eski hâline mi dönmüştü? Allah kahretsin ki yeni keşfetmiştik. Nasıl işlediğini bilmiyordum.

"Böyle bir güç kesinlikle elimde olmalı," diyerek bana doğru ilerlemeyi sürdürdü.

Onunla savaşabileceğimi sanmıyordum. Onunla herhangi bir yüzleşmeden sağ çıkabileceğimi de düşünmüyordum.

Tek yapabildiğim kaçmaktı. Bu zamana kadar hiç ulaşmadığım bir hızlı kendimi karanlığa bıraktım. Fakat o, savaşın başında akılalmaz hızlara ulaşan vampirin yeteneğine sahip biriydi. Ona karşı hiç şansım olmadı.

Beni kolumdan tutup kendine doğru çekti ve vahşi bir açlıkla yemeğine atılan sırtlan gibi atletimi sıyırıp göğsümün altında kalan kristal kalbe hamle yaptı. Tutmaya çalıştığı şey orada değildi ve parmakları boşluğu eşeledi.

Ben panikken, o ise kafa karışıklığıyla donakaldı. Kalbimi dolduran kristalin kırmızı kısmı oradaydı. Fakat içe içe geçtiği mavi parçası boştu. Sanki bir yerde düşürmüşüm gibi çeperindeki koyu bordo katmanları görebiliyordum.

Herhangi başka bir tepki veremeden kayıp parçamın dönüştü ğü Likya arkasında belirdi. Hızla ona atılıp savundu ve Yabani'nin meteleye sürüklenmesine yol açtı.

Likya'yla göz göze geldik. Ne yapacağımı biliyor gibiydi. Elimi kalbimdeki boşluğa bastırdı ve oraya çekilip alışık olduğumuz şeklini aldı. Şimdi tekrar havalet bir kızın görüntüsü bana bakı yordu. Sevi yine zihnimde yankı yapıyordu. *"Uç! Yukarı!"*

Kanatlarımı açtım. Göğe yükseldim. İyi bir gece uçucusuy dum ve bu karanlıkta Yabani bile beni bulamazdı.

Bulamadı da. Ama beni görmüştü. Sedef görünümünde olan beni görmüştü. Onun için yeteneğimin ne olduğu, gerçek kimliğimle birlikte bir muamma olarak kalacaktı.

O beyaz gözler hâlen aklımdaydı.

Bana neden bir yerden tanıdık geliyorlardı?

SONSÖZ

Ruslan

YAŞADIĞIM KAYIPTAN SONRA pek mümkün görünmüyordu ama böyle bir durumda bana iyi gelebilecek tek şeyin Canan'la bir içki içmek olabileceğini düşündüm.

İçki ve *intikam planı*.

Onunla bar tabureelerine oturmuş, sohbete dalmışken koyu gri saçları arkasında atkuyruğu yapılmış huysuz görünümlü genç kadın yanımıza geldi. Telefon ettiğimde terslemesine bakarak gelmeyeceğini düşünmüştüm. Ama gelmişti.

"Hoş geldin," deyip yerimden kalktım ve ikisinin tanışmasına izin verdim.

"Tutku, Canan," diye tanıttım önce. "Canan, Tutku."

"Merhaba, memnun oldum," dedi Canan sevecenlikle.

Tutku surat astı. "Ne oldu, Ruslan? Ne diye çağırdın beni gündüz vakti? Ayrıca bu saatte bu bar neden açık?"

Canan sevecenlikle barın öteki yanına uzanıp fıçı biradan kendine biraz daha doldurdu. "Sahibi tanıdık diyelim."

Sorusunu ciddiyetle cevaplayabilmek için ona döndüm. "Dediklerini hatırlıyorum. Bu konuyla ilgili bir daha karşına çıkarsam kararımda kesin olman gerektiğini söylemiştin. Artık netim. Yapalım bunu," dedim.

"Üçümüz."

İkisi arasında göz gezdim.

"*Ilay'ı öldürelim.*"

Devam Edecek...

TEŞEKKÜR

Bu teşekkürü diğerlerinin aksine birilerine değil, yalnızca iki kişiye teşekkür etmek için yazacağım.

Öncelikle kendime...

Dünyanın ağırlığı altında ezilen o küçük çocuk bedenen bükülüdü kaldı, evet ama hayal âlemi genişledi bu sayede. Zamanla bu hikâyeleri içinde tutamaz oldu ve anlatmaya başladı. Bir yazar oldu.

Şimdi üçüncü kitabımı kaleme alırken benim için en zorlu ve en öğretici temalardan birini seçtim. Psikolojiye odaklandım fantastik yazıyor olsam da. Her kitabım, benim o dönem içinde bulunduğum sürecin bir parçası olmuştu. Bu kitap benim psikolojik yardım almaya başlama serüvenime denk geldi.

Geçmişimde yaşananlar ve hayal dünyama sığınıp sürekli kaçtığım sorunlarla çatırdamaya başladım. Kırıldım. Yıkıldım. En sonunda yüzleşmeye karar verdim.

Nasıl bir yere yelken açtığımı bilmiyordum. Normalde kitaplarımda arayıp bulduğum güvenli kıyıların aksine, burası yakıcı gerçeklerin hüküm sürdüğü bir yerdi. Korkutucuydu. Bir o kadar da büyüleyici... Kendimle yeniden tanışmak gibiydi.

Kan Mevsimi'ni yıllar önce kurgulayıp bir kenara kaldırmıştım. Zihnimin arkasında bir yere demlenmeye bırakmıştım. İlk terapi seansından sonra su kaynamaya başladı. Fokurdadı, taştı ve ben daha anlamadan bu kitabı yazmaya başladım. Kimileriniz neden önceki serime devam etmediğimi soruyor. Benim için her şeyin bir zamanı vardır. Benim hayatımda mevsimlerden Kan Mevsimi'ydi.

Kazdıkça çıkan, irdeledikçe yeni bağlantılar keşfedilen kendi psikolojimi paylaştırıp karakterlere bölüştürdüm ve onlara kandan candan bir arka plan hikâyesi verdim. Her birinde kendimi yaşattım. Kendimi anladıkça onları da anladım. İlk defa kitap karakterlerimle bu denli bir bağ kurabildim bu eserle.

Kan Mevsimi'nin ilk yarısı onlar sekiz gün aksi istemem üzere [illegible] zamanda bir yerde rekorduma. Nedenini asla anlamadığım bir şekilde geri dönemediğim bir yazma bloğu yaşıyordum.

Sebebini anlamam, sonunda ilk defa nefes alıyormuş gibi hafiflemekle geldi. Yüzeyi bulmamıştım ama karanlık suyun altında bunalıştan patlayacak gibi, yönünü kaybetmiş birinden nefes gösteren birine dönüşmüştüm. Artık kaldırma kuvveti vardı ve yüzeyi görebiliyordum. Bir çıkış yolu olduğunu biliyordum.

Ancak bu kitabı yazmaya başlarken bunların hiçbiri yoktu. Kendi çukurumu kurguya yansıttım. Vampirlerin ölümsüzlüğünü travmalarına da biçtim. Asla iyileşemeyen, olduğu yere takılı kalmış aciz yaratıklar... Yazsam bu hâliyle sona götürebilirdim. Yazmadım.

Yazarlığımda ters düşen bir şeydi bu benim için. Sizi mutlu sonlara bağlamak istediğim ya da hep güzel şeyleri anlatmak istediğimden değil... Yazdıklarımla pozitif bir etki bırakmak isteyen yazarına uymuyordu bu gidişat. Olayları kendi mental destek sürecime bağlayarak da istemsiz normal bir yazım sürecinin dışına çıkarmıştım hikâyeyi.

Devam edebilmek için önce benim iyileşmem gerekti. Ben iyileştikçe karakterlerime de iyi geldim. Belki onlar arzuluğuyla siz okurlarıma da...

Artık dünya beni ezmiyor. Beni aşağı çeken, bir tespih böceği gibi öne kavuran güç yok artık. Aksine, inadına dik duruyorum. Yakınımda düşen omuzlarımı kaldırıp. Annem hep, "Yere bakma, kafanı kaldır. Ufkun açık olsun," derdi. Artık kafamı kaldırıyorum. Yepyeni bir açıyla deneyimliyorum dünyayı.

Gözlerim dolmuştu o atmosferik etkiyi fark ettiğim ilk an. *Bunca sene ben bunu mu kaçırıyormuşum*, demiştim. Meğerse bu sebeple sevmiyormuşum mekân çizmeyi. Resmettiğim her çalışma insana ve anatomiye odaklıymış sırf bu yüzden.

Ufku görüyorum sonunda. Artık kokuları alıyorum. Dalgınlıkta kokular bile kolonyamış burnuma. Kitap boyunca *ebedî* hayatla kastettiğim, yaşayamadıklarını düşündükleri dünya bu aslında. Ben nihayet bütünleşiyorum. Gerçek hayat akıyor içime. Ve eser-

[illegible]

[illegible]

[illegible]

"Bu zamana kadar birçok travma mağdurunu danışanım oldu. İç karanlık ruhun o cam kırıklarını prodeyip, yeniden şekillendirip kendine parıl parıl bir elmas oymayı başaran bir ışık arıyorum."

Çok güzel hissettiren bir cümleydi. O zamanlar bildiğim ve elimden geldiği kadarıyla bunu yapmıştım.

Şimdi daha iyi biliyorum. Kırılan bir şeyi onarma güdüsü her zaman en doğrusu değil. Japon sanatı *Kintsugi* bunu yüceltir. Kırılan porselen parçaları yaldızlı bir tutkalla bir araya getirip bunun, onu daha değerli hâle getirdiğini söyler (Tıpkı Ruslan gibi). Fakat o bardak ya da vazo artık işlevli değildir. Konu hayat olunca bu başına bir çuba olabilir. Bir şey kırılıyorsa kırılmasının bir sebebi vardır. Zihin dediğin de kırılgan değil, esnek olmalı ve her duruma uyum sağlayabilmelidir.

Terapide çabam yüceltildi fakat bunun en doğrusu olmadığını da öğrendim. Bu sebeple itiraftımda bu cümleyi tercih ettim. Psikoloğum, bana cam kırıklarını bir kenara bırakıp yeni bir şeyler yaratma konusunda en büyük ilhamı verdi.

Bu sebeple ona büyük bir teşekkür borçluyum.

25 yılın ardından kendime yeni bir hayat çizme yolumda yanımda olduğu için çok panalıyım.

Sıra sizde, canım okurlarım.

Ne kadar geç olduğunu düşünürseniz düşünün, ben bir vampir için bile geç olmadığını yazarken, siz de kendi hayatınızı daha iyi bir yöne taşımak için elinizden geleni yapın.

Kim sizi neye inandırmış olursa olsun pes etmeyin.

Siz bu çabaya değersiniz. *Hepimiz öyleyiz.*

EKİN S. KOCH

